

OSMAN ÜNLÜ
Türkiye GAZETESİ
GÖNÜL PINARI
2011 YILI MAKALELERİ

Aklın çok olmasının alâmeti
02.01.2011

Akıl, anlayıcı bir kuvvettir. Faydalıyı zararlıdan ayırt etmek için yaratılmıştır ve bir ölçü âleti gibidir. İki iyi şeyden, daha iyi olanını ve iki kötü şeyden, daha kötü olanını ayırır. Akıllı kimse, sâdece iyiyi ve kötüyü anlayan değil, iyiyi görünce onu alan ve kötüyü görünce de onu terk edendir. Akıllı kimse, îmânını korumak için, Allahü teâlânın emir ve yasaklarında gevşeklik göstermez ve sâlih amellerde kusûr etmez. Akıl göz gibidir. Din de ışık gibidir. Işık olmazsa göz göremez. Hadîs-i şerîfte; **(Aklın alâmeti, nefse gâlip ve hâkim olmak ve öldükten sonra lâzım olanları hâzırlamaktır. Ahmaklık alâmeti, nefse uyup, Allahdan af, merhamet beklemektir)** buyruldu.

Ebû Osman Hîrî hazretleri; “Akıllı, korktuğu şey başına gelmeden önce, onun çâresine bakandır” buyurmuştur.

Akıl, her insanda var ise de, herkeste eşit olarak bulunmaz. En yüksek akıl ile en aşağı akıl arasında binlerce derece farkı vardır. Bu sebeple, bazı kimselerin sık sık tekrarladığı “aklın kabûl edebileceği” sözü, her zaman ve herkes için doğru değildir. Hem bu söz, hangi akıl yani kimin akli, en çok akli olan kimsenin mi, yoksa her akıllı denen kimsenin aklına göre mi olacaktır? Zira herkeste bulunan akıl; selîm akıl ve sakîm akıl olmak üzere ikiye ayrılmaktadır. Bunların her ikisi de akıldır. Selîm akıl, hiç yanılmaz, hatâ etmez, pişmân olacak hiçbir harekette bulunmaz, düşündüğü şeylerde aslâ hatâ etmez. Hep doğru ve sonu iyi olan işlerde bulunur. Doğru düşünür, doğru yolu bulur ve işleri hep doğrudur. Böyle akıl, ancak Peygamberlerde bulunur. Bunlar, her başladıkları işte muvaffak olmuşlar, pişmân olacak, zarar görecektir bir şey yapmamışlardır. İmâm-ı Şâfiî hazretleri; “Herkes akıllı denmez. Akıllı kimse, kendisini her türlü kötülükten koruyandır” buyurmaktadır.

Selim olan akıl, insanı sahibine, yaratanına yaklaştırır. Yaratanına yaklaştıkça, Onun kudretini, gadâbını ve ihsânlarını daha iyi anlar ve korkusu da artar. Zira Fâtır sûresinin 28. âyetinde meâlen; **(İlmi çok olanların, Allah korkusu çok olur)** buyurulmuştur.

İnsanlardan Allah korkusunu kaldırarak, Allahü teâlâyı yalnız ihsân sâhibi sanmak ve kulların dertlerine, sıkıntılarına devâ olacak, şefkat ve himâye hâlinde düşünmek, Hristiyanlardan gelmektedir. Çünkü Hristiyanlar, böyle inanırlar. Allahü teâlâyı, yalnız rahîm, kerîm bilerek sevip de, kahrından, azâbından korkmamak, Onu, kanûnlarını yürütmeye gücü yetmeyen bir hükûmet gibi zayıf, yâhut çocukların yalnız arzûlarını yaparak, onları şımartan ana, baba gibi beceriksiz tanımak olur. Ebû Osman Hîrî hazretleri; “Allah korkusu, insanı Allahü teâlâyı yaklaştırır ve kendini beğenmekten uzaklaştırır” buyurmuştur.

Netice olarak, akli olan, Allahü teâlâyı îmân eder ve Ondan korkar. Allahü teâlâdan korkan da, Onun emirlerini yapmaya, yasaklarından sakınmaya titizlikle çalışır. Hiç kimseye kötülük yapmaz. Kendine kötülük yapanlara karşı sabreder. Yaptığı kusûrlara tövbe eder. Sözü'nün eri olur. Her iyiliği Allah için yapar. Kimsenin malına, canına, nâmûsuna göz dikmez. Çalışırken, alışveriş ederken, kimsenin hakkını yemez. Herkesi iyilik eder. Şüpheli şeylerden kaçınır. Makâm sâhiplerine, zâlimlere yaltaklanmaz. İlim ve ahlâk sâhiplerine saygı gösterir. Arkadaşlarını sever ve kendini sevdirebilir. Kötü kimselere nasîhat verir, onlara uymaz. Küçüklerine merhametli ve şefkatli olur, misâfirlerine de ikrâm eder. Kimseyi çekistirmez, keyfi peşinde koşmaz. Zararlı ve hattâ faydasız bir şey söylemez, kimseye sert davranmaz. Cömert olur. Mâlî ve mevkiyi herkese iyilik etmek için ister. Riyâkârlık, ikiyüzlülük yapmaz, kendini beğenmez. Allahü teâlânın her ân gördüğünü ve bildiğini düşünerek hiç kötülük yapmaz. Onun emirlerine sarılır. Yasaklarından kaçır. Bu hâl, aklın çok olmasının alâmetidir. Peygamber efendimizin buyurduğu gibi:

(Aklın çok olması, Allah korkusunun çokluğu ile belli olur.)

Ölüm ânında görülen hâller
03.01.2011

Ölmek, yok olmak değil, dünyâ hayâtından ayrılmak demektir. Allahü teâlâ, insanı, belli olan eceli gelinceye, rızık tükeninceye ve ezelde takdîr edilmiş olan amelleri bitinceye kadar, bu dünyâda durdurur. İnsan, kendisi için takdir edilen rızık ve ameli bitince de, bu dünyâdan ayrılır ki buna, insanın ölümü denmektedir.

İnsanın ölüm zamanındaki karşılaştığı hâlleri, İmâm-ı Gazâlî hazretleri şöyle bildirmektedir:

“Kişinin ölümü yaklaştığı vakit, dört melek gelir. Bunların biri, rûhunu sağ ayağından, biri sol ayağından, biri sağ elinden ve biri de sol elinden çekerler. Çok defa, rûhu gargara hâline gelmezden önce melekler âlemini görmeye başlar. Melekleri, yaptıkları işlerin hakikatini, âlemlerinde durdukları hâl üzere görür. Eğer dili söyleser, onların vücudunu haber verir. Çok defa da, gördüğü şeyleri, şeytânın bir işi zanneder. Lisânı tutuluncaya kadar hareketsiz kalır. Bu hâlde, yine o melekler rûhunu parmak uçlarından çekerler. Soluğu ise, sanki saka kırbaşından su boşalır gibi, gırlı gırlı öter. Fâcirin rûhu da yaş keçeye takılmış olan diken çekilir gibi çıkarılır ki, bunu insanların en üstünü olan Peygamber efendimiz haber verdi. Bu hâlde ölü, karnını diken ile dolu zanneder. Rûhunu da, sanki bir iğne deliğinden çıkıyor, gök yere bitişiyor ve kendisi arasında kalıyor zanneder. Hazret-i Kâ'b'dan;

- Ölüm nasıl oluyor, diye sual olunca, cevabında;

- Bir diken dalını bir kişinin içerisine koymuşlar. Ve kuvvetli bir kimse onu çekiyor. Kestiğini kesiyor. Kalan kalıyor gibi buldum, buyurmuştur.

Peygamber efendimiz de buyurdu ki:

(Elbette ölüm acılarından birinin şiddeti, üçyüz kerre kılıç vurmaktan dahâ şiddetlidir.)

İşte bu zamânda insanın cesedi terler. Gözleri süratle iki tarafa gider. Burnunun iki tarafı çekilir. Göğüs kemikleri kalkar, soluğu kabırır, benzi sararır.

Rûhu kalbe gelince dili tutulur. Hiç kimse rûhu göğsüne gelmişken konuşamaz. Bunun iki sebebi vardır. Biri, iş gâyet büyük olduğundan, göğüs nefeslerle sıkışıp, daralmıştır. Görmez misiniz, insanın göğsüne vurulsa bayılır. Ancak az sonra söze kâdir olur. Çok kerre de söyleyemez. İnsanın neresine vurulsa seslenir. Göğsüne vurulsa, hemen sessiz ölü gibi düşer.

İkinci sebebi de, ses akciğerlerinden dışarı çıkan havanın hareketinden hâsıl oluyor idi. Bu soluk ise kalmadı. Nefes alıp veremediği için, bedeninin harâreti kalmaz, soğur.

Rûh çekilip, son bağı kopacağı zamân, kendisine birçok fitneler ârız olur. İblîs ve yardımcıları o kimseye musallat edilir. Cenâb-ı Hak bir kuluna hidâyet ve îmânda sebâtını dilerse, o kimseye rahmet-i ilâhiyye gelir. Rahmet-i ilâhiyye, şeytânı uzaklaştırıp, hastanın yüzünden o yorgunluğu giderir. O zamân insan ferahlar ve güler.

Ölünün his duygularından en son kaybedeceği şey işitmesidir. Zîrâ rûh kalbden ayrıldığı vakit yalnız görmesi bozulur fakat işitmek, rûh kabzoluncaya kadar kaybolmaz. Bunun için Peygamber efendimiz; **(Ölüm hastalığında olanlara şehâdeteyn-i kelimeteyn ki, “Lâ ilâhe illallah Muhammedün Resûlullah”dır. Bu kelimeyi telkin ediniz!)** buyurmuştur.

Eğer ölünün ağzından tükürüğü akmış, dudağı sarkmış, yüzü kararmış, gözü dönmüş ise, bilmiş ol ki, o şakîdir. Âhiretteki şekâvetini görmüştür.

Eğer görür isen ki, ağzı açık, sanki gülüyor, yüzü gülümsüyor, gözü dahî kırpık gibidir. Bilmiş ol ki, o kimse âhirette kavuşacağı sûrû ile müjdelenmiştir...”

Netice olarak insan, bu dünyâda kalıcı değil, yolcudur, gidicidir. Bu sebeple, îmân ile ölmek için, her gün duâ etmek lâzımdır. Zira ölüm ile, insanın dünyâdaki hayâtı son bulmaktadır. Ölmek, rûhun bedene olan bağılılığının sona ermesi, rûhun, bedenden ayrılmasıdır. İnsan ölünce, kalb ve rûh yok olmaz. Ölmek, insanın bir hâlden başka bir hâle dönmesidir. Bir evden, bir eve göç etmek gibidir. Ömer bin Abdül'azîz hazretlerinin buyurduğu gibi:

“Sizler, ancak ebediyyet, sonsuzluk için yaratıldınız! Lâkin bir evden, bir eve göç edersiniz!”

Emanete ihanet, münafıklık alametidir
09.01.2011

Hıyânet, birine kendini emîn, güvenilir olarak tanıttıktan sonra, o emniyeti, güveni bozacak iş yapmak demektir ki, kötü huylardandır. Hâin, emânete hıyânet eden, fenâlık eden kimsedir. Müslümân olsun, kâfir olsun, insanlara hıyânet etmek, büyük günahlardandır. Hadîs-i şerîfte; **(Emîn olmayan kimsede îmân yoktur. Ahdini bozan kimsede din yoktur)** buyuruldu.

Bu hadîs-i şerîfi, ehl-i sünnet âlimleri, emânete hıyânet edenin îmânı kâmil olmaz, buna ehemmiyet vermezse, îmânı kalmaz, demektir diye açıklamışlardır.

Hıyânet etmek, insanların öfkelenmelerine sebep olur ki, harâmdır ve münâfıklık alâmetidir. Hıyânetin zıddı, tersi ise, emânettir, emîn olmandır. Emânet ve hıyânet, mâlda olduğu gibi, sözde de olur. Hadîs-i şerîfte; **(Meşveret edilen kimse emîndir)** buyuruldu.

Meşveret edilen, danışılan kimsenin doğruyu söyleyeceğine ve sorulani başkalarından gizleyeceğine emânet olunur, güvenilir. İnsan, mâlını, emniyet ettiği kimseye bıraktığı gibi, doğru söyleyeceğine emîn olduğu kimse ile de istişâre eder, danışır. Âl-i İmrân sûresinin 159. âyetinde meâlen; **(Yapacağın işi önce meşveret et)** buyuruldu.

Meşveret yani danışmak, insanı pişmân olmaktan koruyan bir kale gibidir. Meşveret olunacak kimsenin, insanların hâlini, zamânın ve memleketin şartlarını bilmesi lâzımdır. Buna siyâset bilgisi denir. Bundan başka, akı, fikri kuvvetli, ileriye gören, hattâ sıhhati yerinde olması lâzımdır. Meşveret olunan kimsenin, bilmediğini veyâ bildiğinin aksini söylemesi günâhtır. Hatâ ile söylemesi günâh olmaz.

Abdullah bin Mes'ûd hazretleri buyurdu ki:

“Dîninizden ilk olarak, ayrılacağınız, elinizden kaçıracağınız şey, emânet olacaktır. Son olarak elinizden kaçacak şey namâzdır. Dîni olmadığı hâlde, namâz kılan kimseler olacaktır.”

Süfyân-ı Sevrî hazretleri, kendisinden nasîhat isteyenlere buyurdu ki:

“Aziz kardeşim! Güzel edep ve güzel ahlâka iyi sarıl. Cemâate muhâlefet edip, onlardan ayrılma. Çünkü hayır, cemâat iledir. Fakat, cemâat dünyâyâ dalıp, dünyâlarını mamur etmeye çalışıyorlarsa, onlara uymazsın. Dîni hakkında senden bir şey soran her mümine, yardımcı ol. Onlara yol göster. Onlara nasîhatte bulun. Allahü teâlânın beğendiği bir işte, seninle müşâvere eden, sana danışan bir kimseden hiçbir şeyi gizleme. Bir mümine hıyânet etmekten çok sakın. Kim bir mümine hıyânet ederse, Allahü teâlâ ve Resûlüne hıyânet etmiş olur. Mümin bir kardeşini Allahü teâlânın rızâsı için sevdiğin zaman, canını ve malını ondan esirgeme.”

Yûsuf adında bir kimse, Zünnûn-i Mısırî hazretlerinin İsm-i âzam duâsını bildiğini öğrenince, Mısır'a gider ve Ona bir sene hizmet eder. Bir gün;

- Ey üstâdım, size bir sene hizmet ettim, artık hakkımı vermeniz gerekir. Sizin İsm-i âzamı bildiğinizi söylemişlerdi. Onu, benden iyi emânet edeceğiniz bir başka kimse olmayacağını herhalde bilirsiniz, der. Zünnûn-i Mısırî hazretleri sükût eder, cevap vermezler. Altı ay sonra, o talebeyi çağırırlar. Ağzı bir bezle kapatılmış bir kabı, o talebeye vererek;

- Fustat'ta bulunan falan dostumuzu bilirsin değil mi? diye sorunca;

- Evet, der talebe.

- İşte bu kabı ona götür, buyurur. Talebe ağzı kapalı kabı alır, yola koyulur. Yolda giderken birden hatırına; “Zünnûn-i Mısırî gibi bir zât hediye gönderiyor. Acabâ nedir, ne kadar kıymetlidir?” diye düşünceler gelir. Merakını yenemeyerek ağzı kapalı kabı açar ve açması ile içinden bir fare fırlar, kaçıp kaybolur. Yapacak bir şey kalmadığı için Zünnûn-i Mısırî hazretlerinin yanına gelir ve durumu anlatır. Zünnûn-i Mısırî hazretleri o talebeye;

- Evladım biz seni denedik, imtihan ettik. Sana bir fâre emânet ettik, ona hıyânet ettin. Hiç sana İsm-i âzamı güvenip teslim edebilir miyim? buyurur.

Netice olarak Müslüman, emîn, güvenilir kimsedir, hâin olmaz. Kendisine emânet edilen hiçbir şeye ihânet etmez. Peygamber efendimizin buyurduğu gibi:

(Münâfıkın üç alâmeti vardır: Yalan söyler, sözünde durmaz ve emânete hıyânet eder.)

Îmânı olan, hırsızlık etmez!
10.01.2011

Hırsızlık, başkasının malını çalmak, izinsiz olarak almak, zimmetine geçirmek demektir. İzinsiz alınan, çalınan mal, az da olsa hüküm aynıdır ve haramdır. Herkesin elindeki mal, aksi ispat edilmedikçe, kendi mülküdür. Hırsızlık, gasb, zulüm, rüşvet, fâiz, haraç ve hıyânet yollarından biriyle ele geçtiği açıkça bilinen mal, mülk olmaz. Bu malı satın almak, yemek, içmek câiz değildir. Hadîka'da buyuruluyor ki:

“Gasbedilmiş veyâ hırsızlık, hıyânet gibi harâm yoldan elde edilmiş olduğu bilinen bir malı, hediyeye, sadaka ve ücret olarak almak, kirâ ile kullanmak helâl değildir. Yalnız vârisin, mal sâhiplerini bilmediği zamân, mîrâs kalan böyle malları alması helâl olur. Malın böyle harâm olduğu iyi bilinmezse, herkesin alması câiz olur.”

Hırsızlık, büyük günâhlardan biridir. Kadın olsun, erkek olsun çok kimse bu günâha yakalanmıştır. Hırsızlığın inceliklerinden kurtulabilen kimse pek azdır. Bunun için, hırsızlığın ne olduğunu iyi öğrenmek ve bundan çok sakınmak lâzımdır. Evli olan kadın ve erkeğin, birbirinin malını, izinsiz olarak almaları, harcamaları, kullanmaları, hırsızlık olmakta ve böylece büyük bir günâha girmiş olmaktadır. Bu hâl, çok kimsede var gibidir. Allahü teâlânın koruduğu çok az kimse bundan kurtulmaktadır. Bazı kimseler, bunun hırsızlık, günâh olduğunu da bilmemektedirler. Hatta helâl zannetmektedirler ki, böyle bilmek ve inanmak, îmânı tehlikeye sokmaktadır. Böyle inanan karı, koca, birbirlerinin mallarını her zamân izinsiz olarak almaya alıştıklarından, başkasının malını kullanmanın çirkinliği de, kalblerinden kalkmaktadır. Başkalarının mallarını da, habersiz kullanmak kendilerine hafîf gelmektedir. Çekinmeden başkalarının mallarına hıyânet edebilmekte ve hırsızlık yapabilmektedirler. Nisâ sûresinin 29. âyetinde meâlen; **(Ey îmân edenler, birbirinizin mallarını aranızda bâtil yollarla yemeyiniz. Yani İslâmiyyetin harâm kıldığı, fâiz, kumar, hırsızlık ve gasb gibi bâtil yollarla yemeyiniz. Ancak birbirinizden râzı ve hoşnûd olarak, ticâret ile ola)** buyurulmaktadır.

Yalan söylemek, dedikodu yapmak, gıybet, iftirâ etmek, hırsızlık, hile, hıyânet yapmak, kalb kırmak, fitne çıkarmak, başkasının malını ondan izinsiz kullanmak, işçinin, taşıyıcının ücretlerini vermemek, günâhtır. Bunları, gayr-i müslimlere karşı da, gayr-i müslim memleketlerinde de yapmak harâmdır. İbâdetlerin kabûl olması için, hırsızlık, hile ve hıyânet gibi günâhlardan sakınmak lâzımdır.

Dâvet olunmadan ziyâfete gitmek, tezellüldür, zillettir. Hadîs-i şerîfte; **(Dâvet edilen yere gitmemek günâhtır. Dâvet olunmadığı yere gitmek hırsızlık etmek olur)** buyuruldu.

Bir gün Behlül-i Dâna hazretlerinin evine hırsız girmiş, evde ne bulduysa götürmüştü. Behlül-i Dâna hazretleri de, sabahleyin doğruca kalkıp kabristâna gider ve kapısına oturur. Durumu öğrenenler;

- Niçin hırsızın peşinden gitmedin de buraya geldin? diye sorunca;
- Yolunu şaşırmış o adamcağızı burada bekliyorum, diye cevap verir. Bu söze oradakiler güler ve;
- Allah iyiliğini versin, o adamın burada işi ne? derler. Bunun üzerine;
- Siz hiç merak etmeyin o mutlakâ bu kapıya gelecek. Ecel onu buraya getirecektir, buyurur. Bu söz üzerine herkes derin düşüncelere dalar.

Ehl-i sünnet itikâdında, amel îmandan parça değildir. Tembellikle emirleri yapamayan ve nefsine uyarak günâhlardan sakınamayan kimsenin îmânı gitmez, kâfir olmaz. Büyük günâh işleyen mü'minler, dünyâda tövbe etmez, âhirette de şefâata kavuşmazlarsa, günâhları kadar Cehennemde yanacak, dahâ sonra, kendilerinde bulunan îmân nûru sebebi ile, Allahü teâlânın affına kavuşacaklardır.

Netice olarak, adam öldürmek, hırsızlık etmek, yalan söylemek gibi günâhlar, kişinin îmânını gidermez ise de, bunlar büyük günâhlardandır. Küçük günâhlara devam, büyük günâh olur. Büyük günâhlarda ısrar etmek ise, îmânı tehlikeye sokar. Peygamber efendimizin buyurduğu gibi:

(İmânı olan, zinâ etmez. Hırsızlık etmez.)

Herkes, tercih ettiğine kavuşur
16.01.2011

İnsanların her işini, istekli ve isteksiz, bütün hareketlerini yaratan Allahü teâlâdır. Kullarının istekli hareketlerini, işlerini yaratması için, kullarında ihtiyâr ve irâde yaratmış, bu seçme ve dilemelerini, işleri yaratmasına sebep kılmıştır. Kulların istekli hareketlerini, onların hareketi tercih etmeleri ve dilemeleri sebebi ile yaratmaktadır.

Kişi, aklını kullanır, Yaratanını tanır, Ona îmân eder, emirlerini yapıp, yasaklarından sakınır, tercihinin bu şekilde kullanırsa, Allahü teâlânın kulu olur ve Cennete gider. Şayet nefsine uyarak inkâr eder, karşı gelir, tercihinin bu şekilde kullanırsa, nefsinin kulu olur ve Cehenneme gider.

Dünyâ, âhiret için tarladır. Âhirete yaramayan dünyâlıklar, zararlıdır. Harâmlar, günâhlar ve mubâhların fazlası böyledir. Dünyâda olanlar, İslâmiyyete uygun kullanılırsa, âhirete faydalı olurlar. Hem dünyâ lezzetine, hem de âhiret ni'metlerine kavuşulur. Hadis-i şerifte; **(Arzûsu âhiret olup, âhiret için çalışana, Allahü teâlâ dünyâyı hizmetçi yapar)** buyruldu.

Muhammed Ma'sûm Fârûkî hazretleri buyuruyor ki:

"Dünyâ zirâat yeridir. Tarlayı ekmeyip, tohumları yiyerek zevk ve safâ süren, mahsûl almaktan mahrûm kalacağı gibi, dünyâ hayâtını, geçici zevkleri, nefsin arzûlarını taşkın ve şaşkın olarak yapmakla geçiren de, ebedî ni'metlerden, sonsuz zevklerden mahrûm olur. Bu hâl, akli başında olanın kabûl edeceği bir şey değildir. Sonsuz lezzetleri kaçırmaya sebep olan, geçici lezzetleri zararlı şekilde yapmayı tercih etmez."

Âhirete giden herkes bir pişmanlık duyacaktır. Dünyâ için kanâat olur fakat âhiret için olmaz. Dünyâ için tevekkül olur, âhiret için tevekkül olmaz. Dünyâda pişmanlık nimet, âhirette pişmanlık, felâkettir. Kabirden birisi çıkıp dünyâyâ gelebilse, herhâlde vaktini bir an boş geçiremez, hep âhireti için çalışır, günâh işlemez, kalb kırmaz. Ölüm, ölmek, dehşetli bir şeydir. Kabir, herkesin mutlaka gideceği, bazıları için Cennet bahçesi, bazıları için ise Cehennem çukuru olan korkunç bir gerçektir. İnsanların oraya gidince, başlarına nelerin geleceğini, nelerle karşılaşacağını, dinimiz bildiriyor. Bir hadis-i şerifte; **(Kabir, Cennet bahçelerinden bir bahçe yâhut Cehennem çukurlarından bir çukurdur)** buyruldu. Allahü teâlâyâ ve Peygamberine îmân etmeyenler, İslâmiyyeti kabul etmeyenler, inkâr ve isyân edenler Cehennemde feryat edecekler ve;

- Ya Rabbi, bizi tekrar dünyâyâ gönder, hiç günah işlemeyeceğiz, hep ibâdet edeceğiz, diyecekler. Fakat Cehennemde vazifeli melekler onlara;

- Zaten oradan geldiniz ya! cevabını vereceklerdir.

İmâm-ı Rabbânî hazretleri, bir sevdiğine hitaben buyuruyor ki:

"Fırsat ganîmettir, zamân çok kıymetlidir. Bu kıymetli zamânları faydasız şeylere harcetmemelidir. Allahü teâlânın râzı olduğu, beğendiği şeyleri yapmakla geçirmelidir. Beş vakit namâzı, dünyâ işlerini düşünmeyerek ve cemâat ile kılmalı, ta'dîl-i erkâna dikkat etmelidir. Seher vakitleri istiğfâr etmelidir. Gafletten, nefse uymaktan lezzet almamalıdır. Dünyânın geçici lezzetlerine aldanmamalıdır. Ölümü hâtırlamalı, âhiretin dehşet ve şiddetini göz önüne getirmelidir. Kısacası, yüzümüzü dünyâdan âhirete çevirmelidir. Dünyâ işleri ile zarûret miktarı uğraşmalı, başka zamânlarda, hep âhireti kazandıracak işleri yapmalıdır. Sözün özü, gönül Allahtan gayrisine tutulmaktan kurtulmalı, beden ve âzâları da, İslâmiyyete uymakla süslemelidir."

Netice olarak insân, dünyâda neyi tercih etmiş, nereye yatırım yapmış ise, âhirette tercihinin, yatırımının karşılığını bulacaktır. Bu bir tercih meselesidir. Allahü teâlâyâ kulluk etmeyi; yani âhireti tercih edene, bu tercihinin karşılığı olarak Cennet verilecektir. Nefsine kul olmayı, onun zevklerine kavuşmayı yani dünyâyı tercih eden de, bu tercihinin karşılığı olarak Cehenneme gidecektir. Peygamber efendimizin buyurduğu gibi:

(Dünyâyâ, burada kalacağınız kadar, âhirete de, orada kalacağınız kadar çalışınız!)

Allahü teâlânın rızasını gözetmek
17.01.2011

Dünyâ ve âhiret saâdetlerinin başı, en iyisi, Allahü teâlânın rızâsına, sevmesine kavuşmaktır. Allahü teâlâyâ yakın olmak, Onun sevmesine kavuşmak demektir. Allahü teâlâ bir hadîs-i kudsîde; **(Ey Âdemoğulları! Sizi kendim için yarattım. Her şeyi de sizin için yarattım. Senin için yarattıklarım, seni, kendim için yaratılmış olduğundan men ve gâfil ve meşgûl etmesin)** buyurmuştur.

Allahü teâlânın yapılmasını emrettiklerine farz, yasak ettiklerine ise, harâm denir. Farz veya harâm olmayan, serbest bırakılmış olanlara da, Mubâh denir. Farzları yapmaya, harâmlardan sakınmaya ve mubâhları Allah rızâsı için yapmaya İbâdet etmek denir. Bir ibâdetin sahîh ve makbûl olması yani doğru olması, Allahü teâlânın beğenmesi için, ilim yani doğru yapmanın şartlarını öğrenmek, amel yani şartlarına uygun yapmak ve ihlâs ile yapmak lâzımdır. İhlâs, para, mevki, şöhret gibi dünyâ menfaatlerini düşünmeyip, Allahü teâlâ emrettiği için, Onun rızâsını, sevgisini kazanmak için yapmaktır. İhlâs, her şeyi yalnız Allah rızâsı için yapmaktır. İhlâs, Allahü teâlâdan başka hiçbir şeyi sevmemekle, yalnız Onu sevmekle, kendiliğinden hâsıl olur.

İslâmiyyet, ilim, amel ve ihlâs olmak üzere üç kısımdır. Emirleri ve yasakları öğrenmek, öğrendiklerine tâbi olmak, bunları yalnız Allah rızâsı için yapmak lâzımdır. Kur'ân-ı kerîm, bu üçünü emretmekte ve övmektedir. İbâdetin kabûl olması için, niyyetin hâlis olması yani yalnız Allahü teâlânın rızâsı için yapılması lâzımdır. Bu ihlâsı elde etmek ise, kolay değildir.

Müslümanın, Allahü teâlânın emirlerini yapmakta ve rızâsını kazanmakta, gayretli olması lâzımdır. Dinin emirlerini yerine getirmekte gayretli olmak, îmânın kuvvetli olduğunu gösterir. Her zaman Allahü teâlâ için gayret etmek, gadaba gelmek iyidir. Hayvânî arzûlar için gayret etmek ise, iyi değildir. Her konuda, Allahü teâlânın rızâsı, kulun rızâsından önce gelir. İnsanlar beğenseler de, beğenmeseler de, İslâmiyyetin emirlerini yapmak, yasaklarından sakınmak lâzımdır.

Güzel huyların hepsi Resûlullah efendimizde toplanmıştı. Güzel huyları, Allahü teâlâ tarafından verilmiş olup, çalışarak, sonradan kazanmış değildi. Bir Müslümânın ismini söyleyerek, hiçbir zamân lanet etmemiş ve aslâ mübârek eli ile kimseyi dövmemiştir. Kendisi için, hiçbir şeyden intikam almamıştır. Allah için intikam alırdı. Bir kimse, Abdullah ibni Ömer hazretlerine gelerek;

- Efendim, Allah için, sizi çok seviyorum deyince;

- Ben de Allah için, seni hiç sevmiyorum. Çünkü sen, ezânı tegannî ederek, şarkı söyler gibi okuyorsun buyurdu.

Allahü teâlâyâ isyân edenleri, bid'atı yayanları ve zâlimleri sevmek, günâhtır. Hadîs-i şerîfte; **(Fâsıkın fîskına mâni olmaya kudret varken, kimse mâni olmazsa, Allahü teâlâ, bunların hepsine, dünyâda ve âhirette azâb yapar)** buyuruldu.

Allahü teâlâ, Yûşa aleyhisselâma vahyederek;

- **Kavminden kırk bin sâlih kimseye ve altmış bin fâsik kimseye azâb yapacağım!** buyurunca;

- Yâ Rabbî! Fâsiklar, azâbı hak etmiştir. Sâlihlere azâb yapmanın sebebi nedir? diye arz edince;

- **Benim gadab ettiklerime, onlar gadab etmedi. Birlikte yediler, içtiler** buyurdu.

Ömer bin Abdülazîz hazretleri; "Allahü teâlâ, bir kimse günâh işlediği için, başkalarına da azâb yapmaz ise de, açıkça günâh işliyenler görülüp de, görebilenler mâni olmadığı zamân, hepsine azâb yapar" buyurmuştur.

Netice olarak, insânların kızacakları işlerde, Allahü teâlânın rızâsına uyanları, Allahü teâlâ himâyesine alır, korur. İnsanların rızâsını gözetip, Rabbimizin rızâsına uymayanların, Allahü teâlânın gadâb edeceği işlerde insânların rızâsına uyanların işini ise, insânlara bırakır. Peygamber efendimizin buyurduğu gibi:

(Bir kimse insanların kızacakları şeyde Allahü teâlânın rızâsını ararsa, Allahü teâlâ onu, insanlardan geleceklerden korur. Bir kimse, Allahü teâlânın kızacağı şeyde, insanların rızâsını ararsa, Allahü teâlâ onun işini insanlara bırakır.)

Yüz çeviren, mahrûm kalır
23.01.2011

Allahü teâlânın ni'metleri, ihsânları yani iyilikleri, her ân, insanların iyisine de, kötüsüne de gelmektedir. Cenâb-ı Hak, herkese mal, evlât, rızık, hidâyet ve dahâ nice her iyiliği fark gözetmeksizin göndermektedir.

Allahü teâlânın gönderdiği bu nimetleri, alabilmekteki ve alamamaktaki fark, insanların kendisindedir. Bir şeyden yüz çeviren, ondan mahrûm kalır. Ni'metlerden yüz çevrilir, o ni'metlerin gelmesine vasıta olan sebeplere yapışılmazsa, şartlarına uyulmazsa, o ni'metlere kavuşulamaz. Nitekim Nahl sûresinin 33. âyetinde meâlen; **(Allahü teâlâ, kullarına zulmetmez, haksızlık etmez. Onlar, kendilerini azâba, acılara sürükleyen bozuk düşünceleri, çirkin işleri ile kendilerine zulüm ve işkence ediyorlar)** buyurulmuştur.

Güneş, çamaşır yıkayana da, yıkanan çamaşırlara da, aynı şekilde parlamakta, ısı ve ışık vermekte iken, çamaşır yıkayanın yüzünü yakıp karartırken, çamaşırları beyâzlatmaktadır. Güneş, elma ve bibere de aynı şekilde parladığı, ısı ve ışık verdiği hâlde, elma kızarıncı tatlılaşıyor, biber ise, kızarıncı acılaşıyor. Tatlılık ve acılık hep güneşin ışıkları ile ise de, aralarındaki fark, güneşten değil, bunların kendilerindendir.

Allahü teâlâ, bütün insanlara çok acıdığı hatta bir ananın yavrusuna olan merhametinden dahâ çok acıdığı için, dünyânın her tarafındaki, her insanın, her âilenin, her toplumun, her zamânda ve her işlerinde nasıl hareket etmeleri lâzım geleceğini, dünyâda, âhirette râhat etmeleri, ebedi saâdete kavuşmaları için, işlerini ne yolda yürütmeleri, nelerden kaçınmaları lâzım geldiğini, Kur'ân-ı kerîmde bildirmiştir. Ehl-i sünnet âlimleri de, bunların hepsini, keskin görüşleri ile bulup, milyonlarca kitâp yazarak, bütün dünyâyı bildirmişler, yaymışlardır. Allahü teâlâ, insanları işlerinde başı boş bırakmamış, İslâmiyyetin girmedığı bir yer kalmamıştır.

İnsanların, âhiretteki ni'metlerden mahrûm kalmalarının sebebi, Allahü teâlâdan ve Onun gönderdiği emir ve yasaklardan yani İslâmiyetten yüz çevirdikleri içindir. Yüz çeviren, elbette bir şey alamaz. Ağzı kapalı bir kap, nisan yağmuruna elbette kavuşamaz.

İslâmiyetten yüz çeviren çok kimsenin, dünyâ ni'metleri içinde yaşadığı görülüp, mahrûm kalmadıkları zan olunuyor ise de, Allahü teâlâ bunlara dünyâ için çalışmalarının karşılığını vermektedir. Yalnız dünyâ için çalışanlara verdiği dünyâlık, hakîkatte azâb ve felâket tohumlarıdır. Ni'met şeklinde gösterilen musîbetlerdir. Nitekim, Mü'minûn sûresi, 56. âyetinde meâlen; **(Kâfirler, mal ve çok evlât gibi dünyâlıkları verdiğimiz için, kendilerine iyilik mi ediyoruz, yardım mı ediyoruz sanıyor. Peygamberime inanmadıkları ve dîn-i islâmı beğenmedikleri için, onlara mükâfât mı ediyoruz, diyorlar? Hayır öyle değildir. Aldanıyorlar. Bunların ni'met olmayıp, musîbet olduğunu anlamıyorlar)** buyurulmaktadır.

İslâmiyyete yani fıkıh kitâplarında bildirilenlere uymıyanlar, dalâlete düşer ve Allahü teâlânın yardımından mahrûm kalır, Cehenneme giderler. Dünyâda harâm işleyen kimse, âhirette ondan mahrûm kalır. Dîne, ibâdete yardım niyyeti ile dünyâyı çalışanlara, hep sevâp vardır. Yalnız para kazanıp, dünyâ malı toplamak için çalışanlar, sevâptan mahrûm kalır. Lokman hakîm, oğluna nasîhat verirken; "Çalış, kazan! Çalışmayıp, herkese muhtâç kalanların dîni ve akli noksân olur, iyilik etmekten mahrûm kalır ve herkesten hakâret görür" buyurdu.

Netice olarak, cenâb-ı Hak, bütün insanlara, sayılamayacak kadar çok ni'met, iyilik vermiştir. Her kim Allahü teâlâdan ve Onun Resûlüne tâbi olmaktan yüz çevirir ve İslâmiyyetin hükümlerini mutlaka kendine lâzım bilmeyip, ehemmiyet vermezse, şeytânın dostu ve Rahmânın düşmânı olur. İbrâhîm sûresinin 7. âyetinde meâlen buyurulduğu gibi:

(Ni'metlerimin kıymetini bilir, emrettiğim gibi kullanırsanız, onları arttırırım. Kıymetlerini bilmez, bunları beğenmezseniz, elinizden alır, şiddetli azâb ederim.)

Allahü teâlâ gafûr ve rahîmdir
24.01.2011

İnsânların, sıhhatli, sağlam, râhat, neşeli yaşamalarına ve âhirette sonsuz saâdete kavuşmalarına sebep olan faydalı şeylere ni'met denir.

Allahü teâlâ, kullarına karşı gafûr ve rahîmdir yani affedici ve çok merhametlidir. İnsanlara râhat ve huzûr içinde yaşayabilmeleri için, her an sayısız lûtf ve ihsânlarda bulunmaktadır. Merhametinin çokluğundan, kullarına lâzım olan bütün ni'metleri yaratmıştır. Ayrıca bu ni'metlerden nasıl istifâde edileceğini, nasıl kullanacağımızı, Peygamberleri vasıtası ile gönderdiği kitâplarında bildirmiştir. Müslümân olsun, gayr-i müslim olsun, herhangi bir insan, bu kitâplara uygun yaşarsa, dünyâda râhat ve huzûr içinde olur. Meselâ, bir eczânede yüzlerce faydalı ilâç vardır. Her ilâcın kutusunda târifnâmesi vardır. İlâcı, târifeye uygun kullanan, faydasını görür. Târifeye uymayan ilâçtan zarar görür. Kur'ân-ı kerîme uygun yaşayan da, ni'metlerden fayda görür.

Allahü teâlâ, bütün insanlara çok acıdığı ve bir ananın yavrusuna olan merhametinden dahâ çok acıdığı için, dünyânın her tarafındaki, her insanın, her âilenin, her milletin her zamânda, her işlerinde nasıl hareket etmeleri lâzım geleceğini, dünyâda ve âhirette râhat etmeleri, saâdet-i ebediyyeye kavuşmaları için, işlerini ne yolda yürütmeleri ve nelerden kaçınmaları lâzım geldiğini bildirmiştir. İnsanlar için iyi ve kötü şeyleri Kur'ân-ı kerîmde bildirmiş, iyileri yapmayı emretmiş, kötü olanları da yasaklamıştır. Bu emir ve yasaklara, İslâmiyyet denir. İmâm-ı Rabbânî hazretleri buyuruyor ki:

“Allahü teâlâ, kullarına ıyâlim demiş, çok merhametli olduğu için, herkesin rızkını, nafakasını kendi üzerine almıştır. Allahü teâlâ, çok merhametli olduğu, kullarına çok acıdığı için, 24 sâat içinde ibâdete, yalnız beş vakit ayırmış, ticâret eşyâsından ve çayırdaki otlayan dört ayaklı hayvanlardan, tâm veya yaklaşık olarak ancak, kırkta birini fakîrlere vermeyi emir buyurmuştur. Birkaç şeyi harâm edip, çok şeyi mubâh etmiş, izin vermiştir.

Allahü teâlâ, çok merhametli olduğu için îmânın ve ibâdetlerin sûretlerini, görünüşlerini, hakîkî olarak, doğru olarak kabûl buyuruyor. Böyle kullarını Cennete koyacağını söz veriyor, müjdeliyor. İnsanları zayıf yarattığı için, her emrinde kolaylık göstermiştir. Nisâ sûresi 27. âyetinde meâlen; **(Allahü teâlâ, size haffif, kolay emretmek istedi. Çünkü insan zayıf yaratılmıştır)** buyuruldu.

Allahü teâlâ, Hakîmdir, her şeyi yerinde, uygun olarak yapar. Raûfdur, acımaya lâyık olmayanlara da acıyıcıdır. Rahîmdir, âhirette sevdiklerine, yani mü'minlere Cenneti ihsân edicidir.

Kullarına, kaldırılamayacak, büyük kayayı kaldırmayı emretmeyip, herkesin çok kolay yapacağı kıyâm, rûkû, secde, ufak bir âyet okumak ile meydâna gelen namâzı emretmiştir. Namâz kılmak, herkes için çok kolaydır. Ramazân-ı şerîf orucu da, pek kolaydır. Zekâtı da, çok haffif emretmiş, malın hepsini değil, kırkta birini verin demiştir. Hepsini veya yarısını vermeyi emretseydi, kullarına güç olurdu. Merhameti pek fazla olduğundan, emri tâm yapılamaz ise, dahâ da haffifletmiştir. Meselâ, abdest alamayanlara, teyemmüm etmeye, namâzda ayakta duramayanlara, oturarak kılmaya, oturamayanlara da, yatarak kılmaya, rûkû ve secde yapamayanlara, îmâ ile oturup, rûkû ve secde için, az eğilerek kılmaya, bunlar gibi, dahâ nice kolaylıklara izin vermiştir. İslâmiyyetin emirlerine dikkatle ve insâfla bakan, bu kolaylıkları görür. Allahü teâlânın, kullarına ne kadar çok merhametli olduğunu, pek iyi anlar...”

Netice olarak Allahü teâlâ, kullarına karşı, nihâyetsiz merhametinden dolayı, önce Peygamberleri, sonra da bunların vârisleri olan, evliyâyı, âlimleri dâvetçi olarak göndermiştir. Bunların dilleri ve kalemleri ile sevâplarını ve azâblarını bildirerek, kullarına özür ve bahâne bırakmamıştır. Bir kimse, Allahü teâlâyâ îmân eder, emir ve yasaklarına uyarsa, saâdete kavuşmaktan ve Onun rahmetinden, affından mahrûm kalmaz.

Öfkeyi kontrol ve terbiye etmek **30.01.2011**

Gadab; hiddet, öfke, kızgınlık demektir. Gadab, kanın hareketinin yani tansiyonun artmasından meydana gelir. Rıslân ed-Dimeşkî hazretleri; “Gadab, insanın içinden dışına doğru çıkar. Hüzün ise, dışından içine doğru işler. Gadabdan güç ve intikam hırsı, hüzünden ise, dert ve hastalık doğar” buyurmuştur.

Şehvet; nefsin arzu ve istekleri demektir. Ebû Bekir Kettânî hazretleri; “Şehvet, şeytanın yularıdır. Bu yuları şeytana kaptıran ona kul olur” buyurmuştur.

İnsanda, gadab da, şehvet de bulunmaktadır, yaratılışında vardır. Ehl-i sünnet âlimlerinin kitaplarını okumayanlar, İslâmiyyetin, bunların yok edilmesini emrettiğini sanıyorlar. Uzun gayretler sonunda, bu kötü isteklerinin yok olmadıklarını görünce de; "İslâmiyyetin bu emri yapılamaz. İnsan yaratılışında bulunan huylardan kurtulamaz. Bunlardan kurtulmak için çalışmak, siyâh kimseyi beyâz yapmaya çalışmak gibidir. Olamayacak şeyi yapmaya çalışmak, ömrü boşuna harcamak olur" diyorlar. İslâmiyyet, gadabın, şehvetin, insanlık sıfatlarının yok edilmesini emretmiyor. Böyle söylemek, İslâmiyyete iftirâ etmek olur. İslâmiyyet, böyle emretmiş olsaydı, dînin sâhibi olan Muhammed aleyhisselâmda bu sıfatlar bulunmazdı. Hâlbuki; **(Ben insanım. Herkes gibi, ben de kızarım)** buyurmuştur.

İnsan, hanımını ve çocuklarını gadab sıfatı ile korur. İslâm düşmanlarına karşı, bu sıfat yardımı ile cihâd eder. Çoluk çocuk sâhibi olup, öldükten sonra şân ve şeref ile anılmak, şehvet sâyesinde olmaktadır. Bunlar, İslâmiyyetin beğendiği, övdüğü şeylerdir.

Gadab ve şehvet, terbiye edilmezler, azgın olup, dînin sınırlarını aşarlarsa, insanı felâkete sürüklerler. Nefsin isteklerini yapmamak, bu iki sıfatı yok etmek için değil, terbiye edip dîne uymalarını sağlamak içindir.

Allah için gadaba gelmek, öfkelenmek iyidir, dînin emirlerini yerine getirme konusundaki gayrettendir. Korkak olan kimse, kendine zarar verir. Gadablı, öfkeli kimse ise, hem kendine, hem de başkalarına zarar verir. Öfke, insanı küfre kadar götürebilir. Gadaba gelen kimsenin kalbi bozulur. Bu bozukluk, insanın dışına da sirâyet ederek, çirkin ve korkunç bir hâl alır. Hadîs-i şerîfte; **(Gadab, îmânî bozar)** buyuruldu.

Gadabı, öfkeyi yenmeye, kâzm denir. Gadabını, öfkesini yenen, Cennetle müjdelendiği. Hadîs-i şerîfte; **(Bir kimse, Allahü teâlânın rızâsı için gadabını, öfkesini def ederse, Allah da, ondan azâbını def eder)** buyuruldu.

Peygamber efendimiz, bir hadîs-i şerîflerinde; **(Gadab, şeytânın vesvesesinden hâsıl olur. Şeytân, ateşten yaratılmıştır. Ateş, su ile söndürülür. Gadaba gelince, abdest alınız!)** buyurmuşlardır. Bunun için, gadaba gelince, eûzü besmele ve iki kul eûzüyü okumalıdır. İnsan, gadaba gelince, aklı örtülür. İslâmiyyetin dışına çıkar. Gadaba gelen kimse, ayakta ise oturmalıdır. Hadîs-i şerîfte; **(Gadaba gelen kimse, ayakta ise otursun. Gadabı devâm ederse, yan yatsın!)** buyuruldu.

Ayakta olanın intikam alması kolaydır, oturunca, azalır, yatınca, dahâ da azalır. Gadab, kibirden doğar. Yatmak, kibrin azalmasına sebep olur. Gadab edince; **(Allahümmagfir li-zenbî ve ezhib gayza kalbî ve ecimî mineşşeytân)** okumak, hadîs-i şerîfte emrolunmuştur. Bunun manâsı; (Yâ Rabbî! Günâhımı affeyle. Beni kalbimdeki gadabdan ve şeytânın vesvesesinden kurtar) demektir.

Netice olarak İslâmiyyet, şehvetin ve gadabın yok edilmesini değil, her ikisine hâkim olup, dîne uygun kullanılmalarını emretmektedir. Sûvârînin atını ve avcının köpeğini yok etmeleri değil, bunları terbiye ederek, kontrol altına alıp, kendilerinden faydalanmaları lâzım olduğu gibidir. Şehvet ve gadab, avcının köpeği ve sûvârînin atı gibidirler. Bu ikisi olmadıkça, âhiret ni'metleri avlanamaz. Fakat, bunlardan faydalanabilmek için, terbiye ederek, dîne uygun kullanılmaları lâzımdır. Hadis-i şerîfte buyurulduğu gibi:

(Kuvvetli olmak, başkasını yenmek demek değildir. Kuvvetli olmak, kahraman olmak, kendi öfkesini yenmek demektir.)

İnsanın yaratılmasından maksat **31.01.2011**

İnsanın yaratılmasından maksat, yağlı, lezîz yiyecekler yemek, güzel, nefis elbiseler giymek, mal, mülk toplamak, oyun ve eğlence için değildir. İnsanın yaratılmasından maksat, Allahü teâlâyâ karşı gönlü kırık, boynu bükük olmak, yalvarmak, kulluk vazîfelerini yerine getirmek, ibâdet etmek içindir. Zâriyât sûresinin 56. âyetinde meâlen; **(İnsanları ve cinni, bana ibâdet etmeleri için yarattım)** buyuruldu.

İbâdet yapmaktan maksat ise, nefsi terbiye etmek, kalbe ferahlık getirmek ve kalbi Allahü teâlâyâ bağlamak içindir.

İmân ile küfür birbirlerine zıt olduğu gibi, âhiret de, dünyânın zıddıdır. Dünyâ ve âhiret bir araya getirilemez. Âhireti kazanmak için, dünyâyı yani harâmları terk etmek lâzımdır. Dünyâyı terk etmek, iki türlü olmaktadır:

Birisi, bütün harâm olan şeyler ile berâber, mubâhları da yani günâh olmayan lezzetlerin çoğunu da bırakıp, yaşamak için zarûrî olan miktârını kullanmaktır. Eshâb-ı kirâmın hepsi ve din büyüklerinin çoğu, böyle idi. Dünyâyı böyle terk etmekten maksat, İslâmiyyetin emrettiği şeyleri yapmak için, bütün râhatı ve zevkleri fedâ etmektir.

İkincisi, dünyâda harâm ve şüpheli şeylerden kaçıp mubâhları kullanmaktır. İmâm-ı Rabbânî hazretleri buyuruyor ki:

“Dünyâda felâketlerden, âhirette azâbdan kurtulmak için, iki şey lâzımdır: Emirlerle sarılmak, yasaklardan sakınmak! Bu ikisinden, en büyüğü, dahâ lüzûmlusu, ikincisidir ki, vera ve takvâ denir. Resûlullah efendimizin yanında, birisinin çok ibâdet ettiğini, çok uğraştığını söylediler. Birisinin de, yasak edilen şeylerden çok sakındığını söylediklerinde; **(Hiçbir şey, vera gibi olamaz!)** buyurdu. Yani yasaklardan sakınmak, daha kıymetlidir buyurdu. Bir hadîs-i şerîfte de; **(Dîninizin direği veradır)** buyurdu.

İnsanların meleklerden daha üstün olabilmesi, vera sâyesindedir ve yükselmeleri bu sâyededir. Melekler de, emirlere itâat etmektedir. Hâlbuki melekler, terakkî edemiyor. O hâlde, vera’a sarılmak ve takvâ üzere olmak, her şeyden daha lüzûmludur. İslâmiyyette en kıymetli şey takvâdır. Dînin temeli takvâdır. Vera ve takvâ, harâmlardan kaçınmak demektir. Harâmlardan tamâmen kaçınabilmek için, mubâhların fazlasından kaçınmalıdır. Mubâhları, lâzım olduğu kadar, kullanmalıdır. Bir insan, mubâh yani İslâmiyyetin izin verdiği şeylerden, her istediğini yapar, taşkınca mubâh işlerse, şüpheli şeyleri yapmaya başlar. Şüpheliler ise, harâm olanlara yakındır. İnsanın nefsi, hayvân gibi, kendine düşkündür. Uçurum yanında dolaşan, bir gün uçuruma düşebilir. Vera ve takvâyı tâm yapabilmek için, mubâhları lâzım olduğu kadar kullanmalı, zarûret miktârını aşmamalıdır. Bu kadarını kullanırken de kulluk vazîfelerini yapabilmek için kullanmaya niyyet etmelidir. Böyle niyyet etmeden, az kullanmak da günâh olur. Azı da çoğu gibi zararlı olur.

Mubâhların fazlasından tamâmen kaçınabilmek, her vakit ve hele bu zamânda, hemen hemen mümkün değildir. Hiç olmazsa, harâmlardan kaçınmalı, mubâhların fazlasından da elden geldiği kadar sakınmaya çalışmalıdır. Mubâhlar, lüzûmundan fazla işlendikte, pişmân olup tövbe etmelidir. Bu işleri, harâm işlemeye başlangıç bilmelidir. Allahü teâlâyâ sığınmalı ve yalvarmalıdır. Bu pişmânlık, tövbe ve yalvarmak, belki mubâhların fazlasından büsbütün sakınmak yerine geçerek, böyle işlerin âfetinden, zararından korur. Büyüklere biri; ‘Günâh işleyenlerin, boynunu bükmesi, bana, ibâdet edenlerin göğsünü kabartmasından dahâ iyi geliyor’ buyurmuştur.”

Netice olarak, insanların ve cinnîlerin yaratılması, Allahü teâlâyı tanımaları, Ona kulluk etmeleri daha doğrusu, cenâb-ı Hakkı tanımakla şereflenmeleri içindir ki, bu hâl, insan ve cin için şeref ve saâdetdir. Yoksa, Allahü teâlânın bir şey kazanması için değildir. Yaratılmakla, insan ve cin kıymetlenmiş, şereflenmiştir. Allahü teâlâ için herhangi bir şey artmamıştır. İnsanın ve cinnin yaratılmaları, Allahü teâlâyı tanımaları ve Onu tanımakla da kemâl bulmaları içindir.

Ölüm, uykudan uyanmaktır **06.02.2011**

Dünyâ hayâtı, rüyâ gibidir. Ölüm uyandırıp, rüyâ bitecek, hakîkî hayât başlayacaktır. Sa’dî-i Şîrâzî hazretleri buyuruyor ki:

“Bu dünyâ kimseye kalmaz. Dünyâ mülküne güvenip bel bağlama. Çünkü bu dünyâda senin gibi birçokları yaşamış ve sonunda ölüp gitmiştir. O hâlde ister taht üzerinde can vermişsin, ister toprak üzerinde ne fark eder?”

Hâtim-i Esam hazretleri, kendisinden nasîhat isteyene; “Eğer nasîhat istersen, ölüm yeter” buyurmuştur.

Peygamber efendimiz, bir hadis-i şeriflerinde; **(Ölmeden evvel ölünüz. Hesaba çekilmeden önce kendinizi hesaba çekiniz!)** buyurmuştur. İmâm-ı Rabbânî hazretleri de; “Ölüm gelmeden önce ölmeyen kimseyi dertli bilmelidir! Ona geçmiş olsun demelidir!” buyurmaktadır.

Ölmeden önce ölmek, öldükten sonra olacak olanları, başa gelecekleri iyi anlayıp, buna göre hareket etmek, yaşamak demektir.

İnsan ölünce, kendisi için kıyameti kopmuş demektir. Çünkü dünyada iken yaptıkları, açık-seçik ortaya çıkacak ve kendisi de görecektir. Bunların olacağını yakinen bilen bir kimse, hayatta iken, ölmüş gibi hareket eder. Kimsenin hakkını yiyemez, gıybet edemez, yalan söyleyemez, namazı ve diğer ibadetlerini terk edemez ve geciktiremez. Çünkü, yaptığı her şeyin tek tek hesabını verecektir. Bunun için Peygamber efendimiz; **(Ölmeden evvel tövbe ediniz. Hayırlı işleri yapmaya mâni çıkmadan önce acele ediniz. Allahü teâlâyı çok hâtırlayınız. Zekât ve sadaka vermekte acele ediniz. Böylece Rabbinizin rızıklarına ve yardımına kavuşunuz!)** buyurmuşlardır.

Bir gün Peygamber efendimiz ölüm hâlindeki bir kimseyi ziyâret ettiler ve;

- **Kendini nasıl buluyorsun?** diye sual ettiler. O kimse;

- Kendimi korku ile ümid arasında görüyorum cevabını verdi. Bunun üzerine Resûlullah efendimiz buyurdu ki:

- **Allahü teâlâ bir kalpte korku ve ümidi bir arada bulundurmaz. Eğer bir kimsenin kalbinde korku ve ümidi bir arada bulundursa, onu ümid ettiklerine kavuşturur, korktuklarından da emin eyler.**

Rebî bin Haysem hazretleri buyurdu ki:

“İnsan, nasıl yaşarsa, rûhunu o hâl üzere teslim eder. Ben mala, paraya karşı çok ihtîrâslı ve insanları çok çekiştiren bir adamı hastalandığında ziyâret etmişim. Son anlarını yaşıyordu. Yanında otururken, onun duyup okuması için ‘Lâ ilâhe illallah’ kelime-i tevhîdini okuyordum. O ise, her defasında para saymakla meşgul oluyordu.”

Âmir bin Abdullah hazretleri, hastalanmış ve ağlıyordu.

- Niçin ağlıyorsun, ölümden mi korkuyorsun? dediklerinde, cevaben buyurdu ki;

- Dünyâ hırsı veya ölüm korkusuyla ağlamıyorum. Fakat yolun uzunluğundan ve azığın azlığından ağlıyorum. Gecelerimi hep Cennet’e kavuşma ümidiyle ve Cehennem’e düşme korkusuyla geçirdim. Şimdi hangisine gideceğimi bilmiyorum! Sıcak günlerde oruç tutmaktan, uzun gecelerde namaz kılmaktan mahrum kalacağım için ağlıyorum. Çünkü dünyâ, kederler, üzüntüler yeridir. Âhiret ise, cezâ ve mükâfat yeridir.

Yahyâ bin Muâz-ı Râzî hazretleri şöyle buyurmaktadır:

“Dünyâ ekin yeri, insanlar da sanki ekindir. Ölüm, bu ekinleri biçen oraktır. Azrâil aleyhisselâm harman sâhibi, mezar da harman yeridir. Cennet ve Cehennem ise, ekinlerin durumuna göre konulacağı ambar gibidir. İnsanların da bir kısmı Cennet’e ve bir kısmı da Cehennem’e gideceklerdir.”

Bunun için Habîb-i Acemî hazretleri, sevdiklerine hep; “Boş oturmayınız. Çünkü ölüm peşinizdedir” buyururlarmış.

Lokman Hakim hazretleri de oğluna hitaben buyurdu ki:

“Ey oğul! Dünyadan ayrılmak muhakkak iken, ona nasıl meyledilir? Ölüm nasıl akıldan çıkar? Uyuduğun gibi öleceksin. Ey oğlum! İnsanın üç şeyi vardır: Rûhunu Azrâil aleyhisselâm alır. Ameli kendisine kalır. Bedenini de kurtlar yer ve toprak çürütür.”

Netice olarak dünyâ hayâtı, bir uyku hâlidir. Ölüm, bu uykudan uyanmaktır. Bu dünyâ, bir konaktır. Cennete göre, zindândır. Bu geçici varlık, bir görünüşdür. Gölge gibi, yavaş yavaş çekilmekte, geçip gitmektedir. Hadîs-i şerîfte buyurulduğu gibi:

(İnsanlar uykudadır, ölünce uyanırlar.)

Hayırlı olanı tercih etmeli
07.02.2011

Dünyâda yapılan her işten, düşünceden, dünyâda ve âhirette fayda veyâ zarâr hâsıl olur. Fayda hâsıl olanlara hayır, zarâr hâsıl olanlara ise şer denir. Allahü teâlâ, hayırları, şerlerden ezelde ayırmıştır.

Allahü teâlâ hayır ve şer işlemekte insanları serbest bırakmıştır. İsteyen hayır, isteyen şer işler. Allahü teâlâ, merhâmet ederek, hangi işlerin hayır, hangi işlerin şer olduğunu, Peygamberler vâsıtası ile kullarına bildirmiştir. İnsanlar da bunları, Peygamberlerden öğrenirler. Akıl ve ilim sâhipleri, akla, ilme uyarak, hayır işler. Akıl ve ilmi olmayan câhiller ise, nefislerine, şeytâna uyarak, şer yanî günâh işleyerek, dünyâda ve âhirette azâba sürüklenirler. Sehl bin Abdullah Tüsterî hazretleri; “Harâm yiyenlerin yedi âzâsı, istese de, istemese de günâh işler. Helâl yiyenlerin âzâsı, ibâdet eder, hayır işlemesi kolay ve tatlı gelir” buyurmuştur.

İmâm-ı Rabbânî hazretleri buyuruyor ki:

“Bedenin hastalığı, ibâdetlerin yapılmasını güçleştirdiği gibi, kalbin ve rûhun hasta olması da güçleştirir. Allahü teâlâ, İslâmiyeti, nefs-i emmâreyi, arzûlarından, âdetlerinden vazgeçirmek için gönderdi. Nefsin istekleri ve İslâmiyetin istekleri birbirinin zıttıdır. O hâlde, ibâdetleri yapmakta güçlük çekmek, nefsin kötülüğünü gösteren bir alâmettir. Nefsin arzûlarının kuvveti, bu güçlüğü çokluğu ile ölçülür.

Birçok istekler, tabîat kanûnlarından ileri gelir. İnsan hayâtta oldukça, bu isteklerden kurtulamaz. Sıcak olunca, beden serinlemek ister. Soğukta da, ısınmak duygusu hâsıl olur. Bedenin, yaşayabilmek için lâzım olan ihtiyaçları istemesi, kulluğa ters düşmez. Bu istekler, nefsin istekleri değildir, nefisle ilgileri yoktur. Tabîat kanûnlarından hâsıl olan istekleri, yasak edilmemiştir. Bunları istemek, nefse uymak olmaz.

İnsanın bütün istekleri, Allahü teâlânın ve Onun Resulünün rızâsına kavuşmak için olmalıdır. Peygamber efendimiz; **(Bir kimsenin bütün istekleri, benim getirdiğim şeyler olmadıkça, îmân etmiş olmaz)** buyurmuştur.”

Mâlî, mevkiyi hayır için arıyan ve hayır işlerde kullanan, râhata, huzûra kavuşmuştur. Mal, mevki gâye olmamalı, hayra vâsita olmalıdır. Mal, mevki, bir deryâyâ benzer. Çok kimse, bu denizde boğulmuştur. Allahü teâlâdan korkmak, bu deryânın gemisidir. Hadîs-i şerifte; **(Dünyâda, kalıcı değil, yolcu gibi yaşamalı! Öleceğini hiç unutmamalı!)** buyuruldu.

İnsan, dünyâda bâkî yani sonsuz olarak kalıcı değildir. Kişi, dünyâ zevklerine daldıkça, dertler, üzüntüler, güçlükler de artar. Hadis-i şerifte buyuruldu ki:

(Yalnız dünyâ için çalışana, yalnız kaderinde olan kadar gelir. İşleri karışık, üzüntüsü çok olur.)

İNSANIN MAKSÛDU, MÂBÛDUDUR

Bir insanın maksûdu, arzûsu, teveccüh ettiği, özendiği, sağ kaldıkça ele geçirmek istediği ve ele geçirmek için, her zillate, alçalmaya katlandığı, hiç vazgeçmediği şey ise, bu maksûdu, onun mâbûdu olur ve bu hâlî ibâdet olur. Çünkü ibâdet, zilletin, inkisârın son derecesidir. Allahü teâlâdan başka mâbûd tanımamak için, Ondan başka maksûd olmamak lâzımdır. Hadis-i şerifte; **(Arzûsu âhiret olup, âhiret için çalışana, Allahü teâlâ dünyâyı hizmetçi yapar)** buyuruldu.

Abdülkâdir Geylânî hazretleri, oğluna hitaben buyuruyor ki:

“Ey oğul! Senin düşüncen, yiyecek, içecek, giyecek ve dünyâ lezzetleri olmasın. Bütün bunlar, nefsin ve insan tabiatının istediği şeylerdir. Kalbin düşüncesi nerede, nefsin ve tabiatın istekleri nerede? Kalbin düşüncesi Allahü teâlâdır. Senin düşüncen, Rabbin ve Onun katında bulunan nîmetler olmalıdır. Dünyâdan, haram ve şüphelilerden ne terk edersen, mutlaka bunun karşılığında âhirette ondan daha hayırlısı vardır. Ömründe sâdece şu içerisinde bulunduğun günün kaldığını farz et de âhiret için hazırlık yap...”

Netice olarak insan, dünyâda ve âhirette kendisine faydalı, hayırlı olan şeyleri tercih etmelidir. İstekleri, arzûları, hep cenâb-ı Hakkın ve Onun Resulünün râzı olduğu, beğendikleri olmalıdır. Böylece dünyâ ve âhiret saâdetine kavuşmalıdır...

Muhammed aleyhisselâmin üstünlükleri
13.02.2011

Resûlullah efendimizin üstünlüklerinden, faziletlerinden bazısı, kitaplarda şöyle bildirilmektedir:

Mahlûklar içinde ilk olarak Muhammed aleyhisselâmın rûhu yaratılmıştır. Allahü teâlâ, Onun ismini Arş'a, Cennetlere ve yedi kat göklere yazmıştır. Meleklerin Âdem aleyhisselâma karşı secde etmelerinin emredilmesi, Âdem aleyhisselâmın alnında Muhammed aleyhisselâmın nûru bulunduğu için idi.

Peygamber efendimizin dünyâya geleceği zamân, çok büyük alâmetler görülmüştür. Bu alâmet ve haller târih kitaplarında yazılıdır.

Resûlullah efendimiz dünyâya gelince, şeytânlar göğre çıkamaz, meleklerden haber alamaz oldular. Sevgili Peygamberimiz dünyâya geldiği zamân, yeryüzündeki bütün putlar, tapınılan heykeller, yüzüstü devrildiler.

Peygamber efendimiz, üç ve kırk yaşında Peygamber olduğu kendisine bildirildiği vakit ve elliiki yaşında mîrâca götürülürken, melekler göğsünü yardı ve Cennetten getirdikleri leğen içinde Cennet suyu ile kalbini yıkadılar. Her Peygamberin sağ eli üstünde nübüvvet mührü vardı. Muhammed aleyhisselâmın nübüvvet mührü ise, sol kürekteki deri üzerinde, kalbi hizâsında idi. Cebrâîl aleyhisselâm kalbini yıkayıp, göğsünü kapadığı zamân, Cennetten getirdiği mühür ile sırtını mühürlemişti.

Resûlullah efendimiz, önünde olanları gördüğü gibi, arkasında olanları da görürdü. Ayrıca Resûlullah efendimiz, aydınlıkta gördüğü gibi, karanlıkta da görürdü.

Peygamber efendimizin mübârek teri de, gül gibi güzel kokardı. Bir fakîr kimse, kızını evlendirirken, kendisinden yardım istemişti. O ânda verecek bir şeyi yoktu. Küçük bir şişeye terinden koydurup verdi. O kız, yüzüne, başına sürünce, evi misk gibi kokardı ve evi, "Güzel kokulu ev" adı ile meşhûr oldu.

Resûlullah efendimiz, orta boylu olduğu hâlde, uzun kimselerin yanında iken, onlardan yüksek görünürdü.

Peygamber efendimiz, güneş ve ay ışığında yürüyünce, gölgesi yere düşmezdi.

Resûlullah efendimizin bedenine ve elbisesine sinek, sivrisinek ve başka böcekler konmazdı.

Resûlullah efendimiz, ne zaman yürüse, arkasından melekler gelirdi. Bunun için, Eshâbını önünden yürütür ve; **(Arkamı meleklerle bırakınız)** buyururdu.

Fahr-i kainât efendimiz, taş üstüne basınca, taşta ayağının izi kalırdı. Kum üstünde giderken ise, hiç iz bırakmazdı.

Peygamber efendimizin büyük bir mu'cizesi de, mîrâca götürülmesidir. Mîrâcda, kendisine hiçbir gözün görmediği şeyler gösterildi. Allahü teâlâyı baş gözü ile, bilinmeyen bir şekilde gördü. Fakat bu görmesi, madde âleminin dışında yani âhiret âleminde oldu ve bir ânda tekrâr evine getirildi. Mîrâc mu'cizesi, başka hiçbir Peygambere verilmedi.

Peygamber efendimize, ömürlerinde bir kerre salât ve selâm okumaları, ümmetine farz oldu. Allahü teâlâ ve melekler de, Ona salât ve selâm etmektedir.

Peygamber efendimiz ümmî olduğu hâlde, yani kimseden bir şey öğrenmemiş iken, Allahü teâlâ Ona, her şeyi bildirmiştir. Âdem aleyhisselâma her şeyin ismi bildirildiği gibi, Ona da her şeyin ismi ve ilmi bildirilmiştir.

Resûlullah efendimizin aklı, bütün insanların aklından dahâ çoktur. İnsanlarda bulunabilecek bütün iyi huyların hepsi, Ona ihsân olundu.

Netice olarak Allahü teâlâ, Muhammed aleyhisselâmın ismini kendi isminin yanına koymuş ve Ona, Habîbim buyurmuştur. Bu ise, üstünlüklerinin en üstünüdür ki, Allahü teâlâ, Onu kendisine

sevgili, dost yapmış ve hadîs-i kudsîde de; **(İbrâhîm'i Halîl yaptım ise, seni kendime Habîb yaptım)** buyurmuştur. **(Sana, râzı oluncaya kadar, yeter deyinceye kadar her dilediğini vereceğim)** meâlindeki Duhâ sûresinin 5. âyet-i kerîmesi, Allahü teâlânın, Peygamber efendimize, bütün üstünlükleri, ahkâm-ı islâmiyyeyi, düşmânlarına karşı yardım ve galebe, ümmetine fetihler, zaferler ve kıyâmette her türlü şefâat ve tecellîler ihsân edeceğini vâdetmektedir. Resûlullah efendimiz, bu âyet-i kerîme nâzil olduğu zamân, Cebrâîl aleyhisselâma bakarak; **(Ümmetimden birinin Cehennemde kalmasına râzı olmam)** buyurmuştur.

Muhammed aleyhisselâm doğduğu gece 14.02.2011

Mevlid, doğum zamânı demektir. Rebî'ul-evvel ayının 11. ve 12. günleri arasındaki gece, Mevlid Gecesidir. Dünyâdaki bütün insanlara Peygamber olarak gönderilen, Peygamberlerin sonuncusu ve en üstünü Muhammed Mustafâ aleyhisselâmın doğduğu gecedir. Bu gece, Kadir gecesinden sonra, en kıymetli gecedir. Bu gece, O doğduğu için sevenler affolur. Bu gece, Resûlullah efendimizin doğduğu zamânda görülen hâlleri, mu'cizeleri okumak, dinlemek, öğrenmek çok sevâbdır. Resûlullah efendimiz, kendileri de anlatırdı. Eshâb-ı kirâm da, bu gecede, bir yere toplanıp, okurlar, anlatırlardı.

Her Peygamberin ümmeti, kendi Peygamberinin doğum gününü bayram yapmıştır. Bugün de, Müslümânların bayramıdır. Neşe ve sevinç günüdür. Âdem aleyhisselâm rûh ile cesed arasında iken, O Peygamber idi. Âdem aleyhisselâm ve her şey, Onun şerefine yaratılmıştır. Arş, gökler ve Cennetler üzerine, mübârek ismi yazılmıştır. Ona Muhammed adını, dedesi Abdülmuttalib koydu. Onun adının yeryüzüne yayılacağını, herkesin Onu medh ve senâ edeceğini rüyâda görmüştü. Muhammed, çok medholunan, övülen demektir.

Doğduğu zamân, göbeği kesilmiş ve sünnet olmuş görüldü. Yeryüzünü şereflendirince, şehâdet parmağını kaldırdı ve secde etti. Melekler beşiğini salladı. Beşikte iken konuşmaya başladı.

Cebrâîl aleyhisselâmın, ilk gelerek, Peygamber olduğunu bildirmesi ve hicrette Mekke şehrindeki mağaradan çıkması ve Medîne-i münevverenin Kubâ köyüne ayak basması ve Mekke'yi fetih için Medîne'den çıkması ve vefâtı, hep pazartesi günü olmuştur.

Mevlânâ Abdürrahmân Câmî hazretleri Şevâhid-ün Nübüvve isimli kitabında, Resulullah efendimizin doğum zamanındaki hadiseleri şöyle nakletmektedir:

“Resûlullah efendimizin annesi hazret-i Âmine, doğum zamanında gördüklerini şöyle anlatır:
O hazretin doğacağı sırada evde yalnızdım. Abdülmuttalib Beytullahı tavâf etmeye gitmişti. Abdullah dört ay önce Medîne'de vefât etmiş ve orada defnedilmişti. Evin tavanı tarafından büyük bir şey indiğini hissettim ve beni bir korku kapladı. O anda bir ak kuşun kanadıyla beni sıvazladığını hissettim ve böylece korkum dağıldı. Sonra bana süt gibi beyâz bir şerbet verdiler. Çok susamıştım. Aldım, bu şerbeti içtim. Uzun boylu küçük yüzlü hârunlar gördüm. Abd-i Menâfın kızlarına benziyorlardı. Etrâfımda duruyorlardı. Gökten yere kadar uzanmış beyâz ipekten bir örtü gördüm. Birisinin; ‘Onu insanların gözünden gizliyoruz’ dediğini işittim. Bir bölük kuşlar gördüm ki gagaları zümrütten, kanatları yâkuttan idi. O sırada gözümünden perde kaldırıldı. Doğudan batıya kadar yeryüzünü gördüm. Biri doğuda, biri batıda, biri de Kâbe'nin damı üzerinde üç âlem, sancak gördüm. Sonra çok hârunlar gelip çevremde oturdular. Muhammed aleyhisselâm doğar doğmaz başını secdeye koydu. Parmağını semâyâya kaldırdı. Sonra bir bulut indi ve onu kaldırıp götürdü. Baktım yerde göremedim. Gözden kaybolmuştu. Sonra; ‘Muhammed'i bütün âlemde dolaştırınız. Bütün mahlûkât Onu ismiyle, sûretiyle ve sıfatıyla tanısin, bilsin’ diye bir ses işittim. O bulut bir anda Onu geri getirdi. Onu beyâz bir yün içine sarmışlardı. Sardıkları kundak sütten ak, ipekten yumuşak idi...”

Abdülmuttalib'in kızı Safiyye Hâtun da şöyle anlatıyor:

“Muhammed aleyhisselâm doğduğu sırada hazret-i Âmine'nin ebesi idim. Muhammed aleyhisselâmın nûru, lambanın ışığını bastırıyordu. O gece altı alâmet gördüm. Birincisi, doğar doğmaz secde etti. İkincisi, başını kaldırıp, fasîh bir lisânla ‘Lâ ilâhe illallah innî Resûlullah’ dedi. Üçüncüsü, Onun nûruyla ev çok aydınlandı. Dördüncüsü, doğduktan sonra yıkamak istediğimde; ‘Zahmet etme, biz Onu yıkadık’ diye bir ses işittim. Beşincisi, oğlan mıdır, kız mıdır diye merâk ettim. Göbeği kesilmiş ve sünnet edilmiş gördüm. Altıncısı, istedim ki Onu kundağa sarayım. Sırtında mühr-i nübüvveti gördüm. İki küreği ortasında ‘Lâ ilâhe illallah Muhammedün Resûlullah’ yazılı idi...”

....

Bütün okuyucularımızın Mevlid Kandilini tebrik ediyorum...

İnsanların kötölemesinden korkmak 20.02.2011

İnsanların, sıhhatli, sağlam, rahat, neşeli yaşamalarına ve âhirette sonsuz saâdete kavuşmalarına sebep olan faydalı şeylere ni'met denir. Allahü teâlâ, çok merhametli olduğu için, kullarına lâzım olan bütün ni'metleri yarattı. Bunlardan nasıl istifâde edileceğini, nasıl kullanacağımızı, Peygamberleri ile gönderdiği kitaplarında bildirdi. Bu bilgilere din denir.

Müslümân olsun, kâfir olsun, herhangi bir insan, bu kitaplara uygun yaşarsa, dünyâda rahat ve huzûr içinde olur. Meselâ, bir eczanede yüzlerce faydalı ilâç vardır. Her ilâcın kutusunda târifnâmesi vardır. İlâcî, târifeye uygun kullanan, faydasını görür. Târifeye uymayan ilâçtan zarar görür. Kur'ân-ı kerîmin ve Peygamber efendimizin bildirdiklerine uygun yaşayan, bu ni'metlerden fayda görür.

Allahü teâlânın, Peygamberler vasıtası ile gönderdiği bu ni'metleri göremeyenler veya gördükleri halde, kendileri gibi aciz olan insanların kınamasından, ayıplamasından korkarak reddeden, inkâr edenler, dünyâda huzûrlu olamadıkları gibi, âhiretteki ebedi saâdetten de mahrûm kalmaktadırlar. Mekke müşrikler, Peygamber efendimizi, kendileri gibi görüp, inanmamış, karşı koymuşlar ve bunun için de, bu ni'metlerden mahrûm kalmışlardır. Nitekim, Tegâbün sûresinin 6. âyetinde meâlen; **(Bizim gibi bir insan mı bize yol gösterecek, diyerek kâfir oldular)** ve Furkân sûresinin 7. âyetinde meâlen; **(Bu nasıl Peygamberdir? Bizim gibi yiyor ve sokaklarda dolaşiyor dediler)** buyurularak, müşriklerin bu hâli bildirilmektedir.

İnsanların kötölemelerinden, çekiştirmelerinden ve ayıplamalarından üzülmek, çekinmek ve bu sebeple Allahü teâlâyı ve Onun gönderdiği Peygamberi, dîni reddetmek, kalb hastalıklarındandır. Zaten insanı inkâra, küfre sürükleyen sebeplerin başında, insanlardan utanmak, başkalarının kötölemelerinden, ayıplamalarından korkmak gelmektedir. Ebû Tâlib'in hayatta iken îmân edememesinin sebebi, insanların ayıplamasından korkması, çekinmesi idi. Ebû Tâlib, Hazret-i Alî'nin babası, Resûlullah efendimizin de amcası idi. Resûlullah efendimizin Peygamber olduğunu biliyordu. İnsanların kötöleyeceklerinden korkarak ve ayıplayacaklarını düşünerek, îmân edemedi. Ebû Tâlib ölüm döşeginde iken, Resûlullah efendimiz yanına gelerek;

- Ey amcam! Sana şefâat edebilmekliğim için, lâ ilâhe illallah söyle! buyurunca;

- Ey kardeşimin oğlu, doğru söylediğini biliyorum. Lâkin ölüm korkusu ile îmâna geldi denilmesini istemem cevabını vermiştir.

Başka bir rivâyete göre, Kureyş kâfirlerinin ileri gelenleri, Ebû Tâlib'in yanına gelerek;

- Sen, bizim emîrimizsin, sözlerin başımızın üzerindedir. Fakat, senden sonra, Muhammed ile aramızda düşmanlığın devâm edeceğinden korkuyoruz. Ona söyle, dinimizi kötölemesin, dediler. Ebû Tâlib de, Resûlullah efendimizi yanına çağırıp, işittiklerini söyledi. Resûlullah efendimizin, onlarla sulh yapmayacağını anlayınca, Müslümân olacağı anlaşılabacak bazı şeyler söyledi. Bunları işitince, amcasının îmân etmesini istedi. Ebû Tâlib de; "İşitenlerin bana dil uzatacaklarından korkmasaydım, îmân ederdim. Seni sevindirirdim" dedi.

(Evet, Ebû Tâlib iman etmeden öldü, ancak, Allahü teala, Resulullah'a bir ikram olarak, o mahzun olmasın diye, kendisini hep gözetken ve koruyan amcasını daha sonra diriltti ve iman ederek tekrar vefat etti. Bunu da başka bir makalede teferruatlı bir şekilde anlatırız inşallah...)

Netice olarak, insanların kötölemelerinden ve ayıplamalarından korkmaya karşı ilâç olarak şöyle düşünmelidir:

"Kötölemeleri doğru ise, ayıplarımı bana bildirmiş oluyorlar. Bunları yapmamaya karar verdim" demeli, böyle kötölemelerden ferahlık duymalıdır. Onlara teşekkür etmelidir. İmâm-ı Ebû Yûsuf hazretleri, kendisinden nasihat isteyen halîfe Hârûn Reşîd hazretlerine hitaben buyuruyor ki:

"Doğruluktan ayrılma, yoksa idâre ettiğin kimseler de doğruluktan ayrılır. Nefsin isteğine göre emir vermekten ve kızgınlıkla iş görmekten sakın. Biri âhiret ile diğeri dünyân ile ilgili iki işle karşılaştığın zaman, âhiret işini tercih et. Çünkü dünyâ fânî âhiret bâkîdir. Allah korkusuyla titre, Allahın emirlerinde

insanlara farklı muâmele yapma. Allahü teâlânın emirlerini yapmakta hiçbir kınayıcının kötölemesinden korkma!”

İbâdet, Allah rızâsı için yapılır 21.02.2011

İbâdetlerin sahîh ve kabul olması için, Allahü teâlânın rızâsı için yapmaya niyyet etmek lâzımdır. Niyyet, kalb ile olur. Yalnız dil ile söylemekle niyyet edilmiş olmaz.

Başkalarının sevgisine, övmelerine kavuşmak için, dünyâ işleri ile, onlara iyilik yapmak, riyâ olur. İbâdet ile olan riyâ bundan dahâ fenâdır. Allahü teâlânın rızâsını hiç düşünmeden yapılan riyâ, hepsinden dahâ fenâdır. Resûlullah efendimiz Mu'âz bin Cebel hazretlerini, Yemen'e vâlî olarak gönderirken; **(İbâdetlerini ihlâs ile yap. İhlâs ile yapılan az amel kıyâmet günü sana yetişir)** buyurmuştur.

Riyâ, bir şeyi olduğunun tersine göstermektir, kısaca, gösteriş demektir ki, kötü huylardandır. Âhiret amellerini yaparak âhiret yolunda olduğunu göstererek, dünyâ arzûlarına kavuşmak demektir. Kısaca, dünyâ kazancına dîni âlet etmek, ibâdetlerini göstererek, insanların sevgisini kazanmaktır. Hadis-i şerifte; **(Dünyâda harâm edilmiş olan şeyler melûndur. Ancak Allah için yapılan şeyler kıymetlidir)** buyuruldu.

Dünyâ nimetleri geçici, ömürleri ise pek kısadır. Bunları ele geçirmek için dînini vermek ahlaklıktır. İnsanların hepsi âcizdir. Allahü teâlâ dilemedikçe, kimse kimseye fayda ve zarar yapamaz. İnsâna Allahü teâlâ kâfidir. Peygamber efendimiz; **(İbâdetlerini ihlâs ile yapanlara müjdeler olsun. Bunlar hidâyet yıldızlarıdır. Fitnelerin karanlıklarını yok ederler)** buyurmuştur.

İbâdet yaparak Allahü teâlâdan dünyâ menfaatlerini istemek, riyâ olmaz. Yağmur duâsına çıkmak, istihâre yapmak, ücret ile imâmlık, hatîplik, muallimlik yapmak, sıkıntıdan, hastalıktan, fakîrlikten kurtulmak için âyet-i kerîmeler okumak, böyledir. Bunlarda hem ibâdet, hem de menfaat niyyetleri bulunmaktadır. Ticâret maksadı ile hacca gitmek de böyledir. İbâdet niyyeti hiç bulunmazsa riyâ olurlar. İbâdet niyyeti çok olursa, sevâb hâsıl olur.

İbâdetlerini başkalarına göstermek, onlara öğretmek ve teşvîk etmek niyyeti ile olursa, yine riyâ olmaz ve çok sevâb olur. Ramazân orucunu tutmakta riyâ olmaz. Allahü teâlânın rızâsı için namâza başlayıp, sonradan hâsıl olan riyânın zararı olmaz.

Riyâ ile yapılan farzlar sahîh olur ve ibâdet borcu ödenmiş olur ise de, sevâbı olmaz. Et ihtiyâcını karşılamak niyyeti ile, kurban kesmek câiz olmaz. Allahü teâlâ için ve bir insan için birlikte niyyet ederek kurban kesmek câiz değildir. Allahü teâlânın rızâsı için olmayıp, yalnız hacdan, gazâdan gelen için ve gelen emîri, reîsi karşılamak için kesilen hayvan leş olur. Kesmesi ve yemesi harâm olur. Riyâdan korkarak ibâdeti terk etmek câiz değildir. Bir kimse, Allahü teâlânın rızâsı için namâza durup, namâzı bitirinceye kadar hep dünyâ işlerini düşünürse, namâzı sahîh olur.

Şöhrete sebep olacak şekilde giyinmek, riyâ olur. Şöhret için vaaz vermek, nasîhat etmek, kitâp yazmak, riyâ olur. Münâkaşa etmek, başkalarından üstün görünmek ve övünmek için ilim öğrenmek, riyâ olur. Dünyâlık elde etmek, yani mal, mevki elde etmek için ilim öğrenmek de, riyâ olur. Riyâ ise, harâmdır. Hadis-i şerifte; **(Dünyâda riyâ ile ibâdet edene, kıyâmet günü, ey kötü insan! Bugün sana sevâp yoktur. Dünyâda kimler için ibâdet ettin ise, sevâplarını onlardan iste denir)** buyuruldu.

Riyânın zıddı, aksi ihlâstır. İhlâs, dünyâ faydalarını düşünmeyip ibâdetlerini yalnız Allahü teâlânın rızâsı için yapmaktır. İhlâs sâhibi, ibâdet yaparken başkalarına göstermeyi hiç düşünmez. Bunun ibâdetlerini başkalarının görmesi ihlâsına zarar vermez. Hadîs-i şerifte buyuruldu ki:

(Allahü teâlâyı görür gibi ibâdet et! Sen görmüyor isen de, O, seni görmektedir.)

Netice olarak ibâdet, Allahü teâlânın rızâsına kavuşmak için yapılır. Başkasının muhabbetine, ihsânına kavuşmak için yapılan ibâdet, ona tapınmak olur. Allahü teâlâyı ihlâs ile ibâdet etmemiz emrolundu. Hadîs-i şerifte buyurulduğu gibi:

(Allahü teâlânın birliğine îmân edenden ve namâzı ve zekâtı ihlâs ile yapandan Allahü teâlâ râzı olur.)

“Ümmetim, rahmet olunmuş ümmettir”
27.02.2011

Muhammed aleyhisselâm, peygamberlerin en üstünü, âlemlerin rahmetidir. Söz birliği ile, bütün insanların ve cinnin Peygamberidir.

Başka Peygamberler belli bir zamânda, belli bir memlekette Peygamberlik yaptı. Muhammed aleyhisselâm ise, yeryüzündeki bütün insanlara ve cinne kıyâmete kadar Peygamber olarak gönderilmiştir.

Mahlûklar içinde ilk olarak Muhammed aleyhisselâmın rûhu yaratılmıştır. Allahü teâlâ, Onun ismini Arş'a, Cennetlere ve yedi kat göklere yazmıştır. Hadîs-i kudsîde; **(Sen olmasaydın, hiçbir şeyi yaratmazdım)** buyruldu.

Meleklerin Âdem aleyhisselâma karşı secde etmelerinin sebebi, alnında Muhammed aleyhisselâmın nûru bulunduğu için idi.

Allahü teâlâ, başka Peygamberleri isimleri ile söylemiştir. Muhammed aleyhisselâmı ise, ey Resûlüm, ey Peygamberim diyerek taltîf buyurmuştur. Başka Peygamberlerin her birine verilen her mu'cizenin benzeri, kendisine de ihsân buyurulmuştur. Allahü teâlâ, sevgili Peygamberine, o kadar çok ikrâmda bulunmuştur, o kadar çok mu'cize vermiştir ki, başka hiçbir Peygamberine böyle vermemiştir. Cennete girmeden önce, cemâl-i ilâhîyi görmekle şereflenmiştir. Kendisine ihsân edilen ilim, hilim, sabır, şükür, hayâ, şecâat, tevâzu, edeb, merhamet ve bitmez tükenmez fazîletler ve şereflerle, bütün Peygamberlerin üstüne çıkarılmıştır. Onun dîni, bütün dinleri neshetmiş, yürürlükten kaldırmıştır. Dîni, bütün dinlerin en iyisi, en yükseğidir. Onun ümmeti, bütün ümmetlerden üstündür. Onun ümmetinin evliyası, başka ümmetlerin evliyâsından dahâ şerefliidir.

Muhammed aleyhisselâmın, bütün varlıklara rahmeti, faydası yayılmıştır. Mü'minlere faydası meydândadır. Başka Peygamberlerin zamânındaki kâfirlere, dünyâda azâblar yapılır, yok edilirlerdi. Ona îmân etmeyenlere dünyâda azâb yapılmadı.

Ebû Hüreyre hazretleri naklediyor:

“Bir gazâda, kâfirlerin yok olması için duâ buyurmasını söyledik. **(Ben, la'net etmek için, insanların azâb çekmesi için gönderilmedim. Ben, herkese iyilik etmek için, insanların huzûra kavuşması için gönderildim)** buyurdu.”

Enbiyâ sûresinin 107. âyetinde meâlen; **(Seni, âlemlere rahmet, iyilik için gönderdik)** buyurulmuştur. Bir gün, Cebrâîl aleyhisselâma;

- Allahü teâlâ benim âlemlere rahmet olduğumu bildirdi. Benim rahmetimden sana da nasîb oldu mu? buyurdu. Cebrâîl aleyhisselâm da;

- Allahın büyüklüğü, dehşeti karşısında, sonumun nasıl olacağından hep korku içindeydim. Emîn olduğumu bildiren Tekvîr sûresindeki 20. ve 21. âyetlerini getirince, bu korkudan kurtuldum, emîn oldum. Bundan büyük rahmet olur mu? dedi.

Kabirden ilk önce Resûlullah efendimiz kalkacak ve üzerinde Cennet elbisesi bulunacaktır. Elinde livâ-ül-hamd denilen bayrak olacaktır. Peygamberler ve bütün insanlar bu bayrağın altında duracaktır. Mahşer halkı, hesabın başlaması için sıra ile, Âdem, Nûh, İbrâhîm, Mûsâ ve İsâ aleyhimüsselâma gidip, şefâat etmelerini dileycekler ve en sonunda Resûlullah efendimize gelip yalvaracaklar. O da, secde edip, duâ edecek ve şefâati kabûl olacaktır. Önce, Onun ümmetinin hesabı görülecektir. Sırâtta ilk geçenler ve Cennete önce girenler, Muhammed aleyhisselâmın ümmeti olacaktır. Netice olarak, Muhammed aleyhisselâmın ümmeti, başka Peygamberlerin ümmetlerinden dahâ üstündür. Muhammed aleyhisselâmın ümmetinin sayısı, başka Peygamberlerin ümmetlerinin sayıları toplamından dahâ çoktur. Onlardan dahâ üstün ve dahâ şerefliidirler. Cennete gireceklerin üçte ikisinin bu ümmetten olacağı, hadîs-i şerîflerde bildirilmiştir. Nitekim bir hadis-i şerifte buyurulduğu gibi: **(Ümmetim, rahmet olunmuş bir ümmettir. Âhirette onlar için azâb yoktur. Allahü teâlâ onların cezâlarını, deprem ve benzeri şeylerle dünyâda verir.)**

“Zerre kadar îmânı olan...”
28.02.2011

Mü'minlere mükâfât ve ni'met için hazırlanmış olan Cennet ve kâfirlere azâb için hazırlanmış olan Cehennem, şimdi vardır. Her ikisini de, Allahü teâlâ, yoktan var etmiştir. Kıyâmette her şey yok edilip, tekrâr yaratıldıktan sonra ebedî olarak varlıkta kalacaklar, hiç yok olmayacaklardır. Suâl ve hesâptan sonra, mü'minler Cennete girince, burada sonsuz kalacaklar, Cennetten hiç çıkmayacaklardır. Kâfirler de, Cehenneme girince, Cehennemde sonsuz kalacaklar, ebedî olarak azâb çekeceklerdir. Bunların azâblarının azaltılması câiz değildir... **(Onların azâbları hafifletilmeyecek, onlara hiç yardım olunmayacaktır)** meâlindeki âyet-i kerîme meşhûrdur.

Günâhı çok olan bir mü'min, son nefesi boğazına gelmeden evvel, tövbe ederse, kurtulması çok umulur. Çünkü Allahü teâlâ, tövbeyi kabûl edeceğini vadetmiştir. Eğer tövbe etmek şerefine kavuşamadı ise, onun işi, Allahü teâlânın irâdesine kalmıştır. İsterse günâhlarının hepsini affederek Cennete sokar, isterse Cehennem ateşi ile veyâ sıkıntılar ile günâhları kadar, azâb yapar. Fakat sonunda kurtularak, yine Cennete girer. Çünkü âhirette merhamete kavuşamıyan, yalnız kâfirlerdir. Zerre kadar îmânı olan, rahmete kavuşacaktır. Eğer günâhlarından dolayı önceleri rahmete kavuşamazsa, sonunda Allahü teâlânın lutfü, inâyeti ile kavuşacaktır.

İmâm-ı Rabbânî hazretleri buyuruyor ki:

“Bir kimse, dinde inanılması lâzım olan şeylerden, bir tânesine bile inanmamış veyâ şüphe etmiş ise veyâ beğenmemiş ise îmânı gider, kâfir olur, Cehennemde ebedî kalır. Bir kimse, Kelime-i tevhîd söyleyip, bunun ma'nâsını kabûl eder, Muhammed aleyhisselâm, Allahü teâlânın Peygamberidir, her sözü doğrudur, güzeldir deyip, ona uygun olmayanlar yanlıştır, fenâdır diye inanırsa ve son nefesinde de öyle ölüp, âhirete, bu îmân ile giderse, bu kimse, kâfirlere mahsûs olan âdetlere ve bayramlara katılır, kâfirlerin mukaddes bildikleri günlerinde ve gecelerinde, onların yaptıklarını yaparsa Cehenneme girer. Amma, kalbinde zerre kadar îmânı olduğu yani bildirilenlere kısaca inandığı için Cehennemde sonsuz kalmaz. Kısaca inanmış olmak için, dinde inanılması lâzım olan şeylerden birini işitince, şüphe etmeden inanmak lâzımdır. Demek ki, kalbinde îmân varken, zarûret olmadığı hâlde bile kâfirlerle düşüp kalkan, onların bayramlarına, paskalyalarına uyanların cenâze namâzlarını kılmalıdır. Bunların, îmânları sâyesinde Cehennemden çıkacaklarına inanmalıdır. Fakat, hiç îmânı olmayanlara, Muhammed aleyhisselâmın bir sözünü ve âdetini bile beğenmeyenlere, af ve mağfiret yoktur.

Hülâsa, kâfirlerin âdet ve merâsimlerine katılанда, zerre kadar îmân varsa, yanî kalbinden kelime-i tevhîdin ma'nâsına, kısaca inanmış ise ve îmânı gideren bir iş ve sözde bulunmadı ise Cehennem azâbına girecek ise de, Cehennemde ebedî kalmayacaktır.

İmânı olanlardan büyük günâh işleyen ve tövbe etmeden ölenlere gelince, Allahü teâlâ, bu günâhları isterse affeder, isterse günâhı temizleninceye kadar, Cehennemde azâb eder. Cehennem azâbı ister sonsuz olsun, ister bir zamân olsun, küfür için, küfür sıfatları ve bulaşıklıkları içindir. Küfürden, inkârdan kaçınan, îmân sâhiplerinin yaptıkları büyük günâhlar, yâ îmânları hürmetine, cenâb-ı Hakkın merhameti ile veyâ tövbe etmeleri ile veyâ şefâate kavuşmaları ile af olunur. Böyle af olmayanlar, dünyâ sıkıntıları ve dertleri ile veyâ son nefeste cân verirken, çekecekleri zahmetler ile temizlenir. Bunlarla da temizlenmezse, bazıları kabir azâbı çekmekle affa kavuşur. Bazıları ise, kabir azâbı ve sıkıntıları ve kıyâmet gününün şiddetleri ile af olunup, günâhları biter ve Cehennem azâbı ile temizlenmeye lüzûm kalmaz...”

Netice olarak, kalbinde zerre kadar îmânı bulunanı, günâhlarının çokluğu sebebi ile Cehenneme soksalar da, günâhları kadar azâb edip, sonunda, Cehennemden çıkarırlar. Hadis-i şerifte buyurulduğu gibi:

(Kalbinde zerre kadar îmânı olan, Cehenneme girmez.)

En büyük hırsız, namazından çalandır
06.03.2011

İmândan sonra, en kıymetli ibâdet, namâzdır. Dînin direği olan namâz, ibâdetlerin en üstünüdür. İmâm-ı Rabbânî hazretleri buyuruyor ki:

“İbâdetlerin en üstünü, namâz kılmaktır. Namâz, dînin direğidir, mü'minin mi'râcıdır. O hâlde, onu iyi kılmaya gayret etmelidir. Farzlarını, sünnetlerini, edeblerini, istenildiği ve lâayık olduğu gibi

yapmalıdır. Namâzda tumânînete yani rükûda, secdelerde, kavmede, celsede, bütün âzânın hareketsiz kalmasına ve ta'dîl-i erkâna yani bu dört yerde sükûn ve tumânînet bulduktan sonra, bir miktâr durmaya, dikkat etmelidir. Çok kimse bunlara dikkat etmeyip namâzlarını elden kaçırıyor. Tumânîneti ve ta'dîl-i erkânı yapmıyorlar. Bunlara azâblar ve tehdîtlar bildirilmiştir. Bu ameli meydâna çıkarmak çok mühimdir. Peygamber efendimiz; **(Unutulmuş bir sünnetimi meydâna çıkarana, yüz şehîd sevâbı verilecektir)** buyurmuştur. Namâz, doğru kılınınca, kurtuluş ümîdi çoğalır. Çünkü dînin direği dikilmiş olur.”

Bir gün Peygamber efendimiz, eshâb-ı kirâma hitaben; **(En büyük hırsız, kendi namâzından çalan kimsedir)** buyurunca, orada hazır bulunanlardan birisi;

- Yâ Resûlallah, bir kimse, kendi namâzından nasıl çalar? diye suâl eder. Peygamber efendimiz;

- **Namâzın rüküsunu ve secdelerini tamâm yapmamakla** buyurur.

Resûlullah efendimiz bir defa da buyurdu ki:

(Rükû'da ve secdelerde, belini yerine yerleştirip biraz durmayan kimsenin namâzını Allahü teâlâ kabûl etmez.)

Peygamber efendimiz, bir kimseyi namâz kılarken, rüküsunu ve secdelerini tamâm yapmadığını görüp; **(Sen namâzlarını böyle kıldığın için, Muhammed'in aleyhissalâtü vesselâm dîninden başka bir dinde olarak ölmekten korkmuyor musun?)** buyurdu. Yine Resûlullah efendimiz; **(Sizlerden biriniz, namâz kılarken, rükûdan sonra tamâm kalkıp, dik durmadıkça ve ayakta, her uzuv yerine yerleşip durmadıkça namâzı tamâm olmaz)** buyurmuşlardır. Başka bir zamanda da buyuruyorlar ki: **(İki secde arasında dik oturmadıkça, namâzınız tamâm olmaz.)**

Bir gün Peygamber efendimiz, birini namâz kılarken, namâzın ahkâmına, hükümlerine ve erkânına, şartlarına riâyet etmediğini, rükûdan kalkınca, dikilip durmadığını, iki secde arasında oturmadığını görüp, buyurdu ki:

(Eğer namâzlarını böyle kılarak ölürsen, kıyâmet günü, sana benim ümmetimden demezler.)

Başka bir yerde de buyurdu ki:

(Bu hâl üzere ölürsen, Muhammed'in aleyhisselâm dîninde olarak ölmemiş olursun.)

Ebû Hüreyre hazretleri buyurdu ki:

“Altmış sene, bütün namâzlarını kılıp da, hiçbir namâzı kabûl olmayan kimse, rükû ve secdelerini tamâm yapmayan kimsedir.”

Zeyd ibni Vehb hazretleri, birini namâz kılarken rükû ve secdelerini tamâm yapmadığını gördü. Yanına çağırıp;

- Ne kadar zamândır böyle namâz kılıyorsun, dedi. O kimse;

- Kırk sene deyince, cevap olarak;

- Sen kırk senedir namâz kılmamışsın. Ölürsen Muhammed aleyhisselâmın sünneti, dini üzere ölmezsin, buyurdu.

İmâm-ı Taberânî hazretleri Evsât kitabında buyuruyor ki:

“Bir mü'min namâzını güzel kılar, rükû ve secdelerini tamâm yaparsa, namâz sevinir ve nûrlu olur. Melekler, o namâzı göğe çıkarır. O namâz, namâzı kılmış olana, iyi duâ eder ve sen beni kusûrlu olmaktan koruduğun gibi, Allahü teâlâ da, seni muhâfaza etsin, der. Namâz güzel kılınmazsa, siyâh olur. Melekler o namâzdan iğrenir. Göğe götürmezler. O namâz, kılmış olana, fenâ duâ eder. Sen beni zâyî eylediğin, kötü hâle soktuğun gibi, Allahü teâlâ da, seni zâyî eylesin, der.”

Netice olarak, namâzları tamâm kılmaya çalışmalı, ta'dîl-i erkânı yapmalı, rükûyu, secdeleri, kavmeyi yani rükûdan kalkıp dikilmeyi ve celseyi yani iki secde arasında oturmayı iyi yapmalıdır. Dînin nûru ve özü beş vakit namâzdır. Namâz aynı zamânda dînin direği ve örtüsüdür. Her şeyin fesâdı vardır. Dînin fesâdı ise, namâzı terk etmektir. Namâzını terk eden, dînini terk etmiş demek olur. Hadis-i şerifte buyurulduğu gibi:

(Namâz kılan, din binâsını yapmıştır. Namâz kılmayan, dînini yıkmıştır. Namâz, mü'minin mi'râcıdır.)

İbâdetin, doğru ve devamlı olanı makbûldür
07.03.2011

Namâzın ve bütün ibâdetlerin nasıl yapılacağını, yaparken nelere uyulacağını Allahü teâlâ Peygamberine bildirmiştir. Peygamber efendimiz de, bunları, öğrendiği gibi Eshâbına bildirmiş ve kendi de yapmıştır. Farzları, vâcibleri ve harâmları, Peygamber efendimiz bile değiştirmemiştir ve değiştiremez. Din imâmlarımız bunların hepsini Eshâb-ı kirâmdan görerek ve işiterek anlamışlar ve kitâplarına yazmışlardır.

Allahü teâlâyâ îmândan sonra, ibâdetlerin, üstünlüklerin en kıymetlisi, Ehl-i sünnet i'tikâdında olmaktır. Ehl-i sünnet demek, inanmakta, ibâdetlerde ve insanlara karşı yapılan işlerde, Muhammed aleyhisselâmın sünnetine, yoluna, Eshâb-ı kirâma, Tâbi'înin ve dahâ sonra gelen İslâm âlimlerinin söz birliğine uymaktır. Bunların yolunu, fıkıh ve ilmihâl kitâplarından okuyup öğrenmek lâzımdır.

Müslümânların çoğu nefislerine ve kısa akıllarına, kendi görüşlerine uyarak, bu yoldan ayrılmışlar, bid'at ehli olmuşlardır. Bezzâziyyede buyruluyor ki:

“Kur'ân-ı kerîmden bir miktâr ezberledikten sonra, fıkıh öğrenmek lâzımdır. Çünkü Kur'ân-ı kerîmin hepsini ezberlemek farz-ı kifâyedir. Lâzım olan fıkıh bilgilerini öğrenmek ise, farz-ı ayındır. Farzlardan sonra ibâdetlerin en kıymetlisi, ilim ve fıkıh öğrenmektir.”

Muhammed Şeybânî hazretleri; “Her Müslümânın harâmları, helâlleri bildiren ikiyüz bin fıkıh bilgisini öğrenmesi lâzımdır” buyurmuştur.

Bir kimse Peygamber efendimize gelerek;

- Ya Resûlallah ben yalnız ramazan orucunu tutar, farz olan beş vakit namazı kılarım. Bunlara da başka bir şey ilâve etmem. Zekat verecek ve hacca gidecek bir şeyim de yok. Acaba bu hâl ile vefât ettiğim zaman benim yerim neresi olur? diye sorar. Peygamber efendimiz o kimseye tebessüm ederler ve;

- Bu hâlinle âhirette benimle beraber olursun buyururlar.

İmâm-ı Rabbânî hazretleri buyuruyor ki:

“Her şeyden önce, Ehl-i sünnet vel-cemâ'at âlimlerinin bildirdiği, kitâplarında yazdığı itikâdî öğrenmek ve îmânını buna göre düzeltmek lâzımdır. Ondan sonra, fıkıh ahkâmını öğrenmeli, farzları yapmaya sarılmalı, helâle, harâma dikkat etmelidir. Farzların yanında, nâfile ibâdetlerin, hiç kıymeti yoktur. Zamânımızın Müslümânları, farzları bırakıp, nâfile ibâdetlere sarılıyor, nâfile ibâdetleri yapmaya ehemmiyet verip, farzları meselâ beş vakit namâz kılmayı, Ramazân-ı şerîf ayında, oruç tutmayı, zekât vermeyi, uşur vermeyi, helâli, harâmları öğrenmeyi hafîf ve ehemmiyetsiz görüyorlar.

Zekât niyyeti ile fakîre bir altın vermek, yüzbin altın sadaka vermekten dahâ sevâptır. Çünkü zekât vermek, farzı yapmaktır. Zekât niyyeti olmadan verilenler ise, nâfile ibâdetlerdir. Farz ibâdetin yanında nâfile ibâdetlerin hiç kıymeti yoktur. Deniz yanında, damla kadar bile değildir.”

Nâfile ibâdetlerin sevâbına kavuşabilmek için, îmânda, farzlarda kusûr olmamak, günâhlara tövbe etmek ve ibâdet olarak yapmaya niyyet etmek şarttır. Rıyâd-un-nâsîhîn kitabında buyruluyor ki: “Bütün ibâdetlerin kabûl olması, helâl lokmaya bağlıdır. O hâlde, mü'minler helâl kazanmaya çalışmalıdır. Harâmdan ve şüphelilerden kaçınmalıdır.”

Resûlullah efendimiz; **(Allahü teâlâ güzeldir. Yalnız güzel yapılan ibâdetleri kabûl eder. Allahü teâlâ, Peygamberlerine emrettiğini, mü'minlere de emretti ve buyurdu ki, ey Peygamberlerim! Helâl yiyecek ve sâlih, iyi işler yapınız! Mü'minlere de emretti ki, ey îmân edenler! Sizlere verdiğim rızıklardan helâl olanları yiyecek!)** buyurmaktadır.

Ahmed bin Abdullah İsfehânî hazretleri buyurdu ki:

“Büyüklerden çoğu buyurdu ki, ibâdetler on kısımdır: Dokuz kısmı helâl kazanmaktır. Bir kısmı da bildiğimiz bütün ibâdetlerdir.”

Netice olarak, amellerin, ibâdetlerin kabûl olması yani sevâb verilmesi için, hem şartlarına uygun olması, hem ihlâs ile niyyet edilmesi ve hem de devamlı olması lâzımdır. Bir seferinde Peygamber efendimize, hangi amelin daha kıymetli olduğu sual edilince, cevaben; **(Devamlı olan ameldir)** buyurmuşlardır...

Kalbin, sâlih, temiz olması **13.03.2011**

Kalb, yürekte bulunan bir kuvvettir. Ampulde bulunan elektrik cereyânı gibidir ki buna, gönül denmektedir. Bedendeki bütün organlar, kalbin emrindedir. His uzuvlarımızın duydukları bütün bilgiler kalbde toplanır. İnsanın, inanmak, sevmek, korkmak, kalbindedir. İmân eden ve kâfir olan, kalbdır. Kalbi temiz olan, İslâmiyyete uyar, kalbi kötü olan ise, İslâmiyetten kaçır. Güzel, iyi ahlâkın ve kötü huyların yeri kalbdır. Allahü teâlâ, dinleri, Peygamberleri, kalbi temizlemek için göndermiştir. Kalbi temiz olan, herkese iyilik eder, dünyâda, râhat, huzûr içinde yaşar, âhirette de, sonsuz saâdete kavuşur.

Bedenin sâlih, iyi olması için, kalbin sâlih, iyi olması lâzımdır. Kalbin sâlih, temiz olmasına, tasavvufta Fenâ-i kalb denmektedir. Kalb, Allahü teâlânın sevgisinde fânî olursa, Onun beğendiği şeyleri sever, beğenmediklerini sevmez. Bundan dolayı bedeninin hepsi, İslâmiyyetin yasak ettiklerinden sakınmak ve emrettiklerine uymak ister.

İmâm-ı Rabbânî hazretleri buyuruyor ki:

“İşin temeli kalbdır. Kalb, Allahü teâlâdan başkasına tutulmuş ise, yıkılmış demektir ki, bir işe yaramaz. Niyyet doğru olmadıkça, hayırlı işlerin, yardımların ve âdete uyarak yapılan ibâdetlerin, yalnız olarak hiç faydası olmaz. Kalbin selâmet bulması da ve Allahü teâlâdan başka hiçbir şeye düşkün olmaması da lâzımdır. Yani her yapılan şey, O emrettiği, O beğendiği için yapılmalı. Onun râzı olmadığı her şeyden kaçınmalıdır. Her şey Onun için olmalıdır. Hem, kalb selâmeti, hem de bedeninin sâlih işler yapması, birlikte lâzımdır. Beden sâlih ameller yapmaksızın, kalbim selâmettedir, kalbim temizdir, sen kalbe bak demek bâtıldır, boşdur. Kendini aldatmaktır. Bu dünyâda, bedensiz rûh olmadığı gibi, beden ibâdet yapmadan ve günâhlardan kaçınmadan, kalb, temiz olmaz. Zamânımızın birçok sapıkları, ibâdet yapmayıp, kalblerinin selâmette olduğunu, hattâ keşif sâhibi olduklarını söyleyip, saf Müslümânları aldatıyor. Allahü teâlâ, hepimizi böyle sapıklara inanmaktan korusun!”

Seyyid Emîr Gilâl hazretleri buyuruyor ki:

“Kalbin, dilin ve bedeninin temiz olması, helâl lokma yemeye bağlıdır. Bunu, iyi biliniz. Helâl lokma yiyen insanın mîdesi, içinde temiz su toplanan havuz gibidir. Bu havuzdan etrâfa temiz su dağılır ve bu su ile çiçekler yetişir, ağaçlar meyve verir, ondan istifâde edilir. Resûlullah efendimiz; **(Bir kimse, hiç haram karıştırmadan kırk gün helâl yerse, Allahü teâlâ onun kalbini nûr ile doldurur. Kalbine nehirler gibi hikmet akıtır. Dünyâ muhabbetini kalbinden giderir)** buyurmuştur.”

İmâm-ı Birgivî hazretlerine;

- Tasavvuf nedir? diye sorulunca;

- Tasavvuf; kalbi kötü huylardan temizlemek ve iyi huylar ile doldurmak demektir. Kalbi ıslâh etmek, her şeyden daha önemlidir. Çünkü kalp, bedende emrine itâat edilen ve her hükmü yerine getirilen bir hükümdâr gibidir. Vücûddaki uzuvlar onun emri altındaki hizmetçilerdir buyurmuştur.

Ebüssü'ûd el-Bâzinî hazretleri buyuruyor ki:

“Kalbin temizlenmesi, Allahü teâlâdan başkasına orada yer vermemekle ve tam bir sadâkat ile olur. Kalbin bozulması da, Allahtan başkasına gönül bağlamak, başkalarını Ona ortak koşmakla ve riyâ, gösteriş yapmakla olur. Kalbinde dünyâyâ karşı bir meyil gördüğün zaman, orada bir şek, şüphe var demektir. Derhal ondan kalbini temizle!

Kalb temizlenip, nefis doğru yola girince, insanın her hâli değişir. Artık kimsenin ayıpları görülmez olur. Gözler, insanların hep iyi hâllerini görür. Onlara karşı kalbde bulunan katılık, acıma duygusuna, şefkat ve merhamete dönüşür. Kin, hased gibi düşmanlıklar terk edilip onlara hep iyilik yapmak duyguları ortaya çıkar.”

Netice olarak, Müslümânın her şeyden önce kalbini temizlemesi lâzımdır. Çünkü kalb, bütün bedenın reísidir. Bütün uzuvlar kalbin emrindedir. Peygamber efendimizin buyurduğu gibi:
(İnsanın bedeninde bir et parçası vardır. Bu iyi olursa, bütün uzuvlar iyi olur. Bu kötü olursa, bütün organlar bozuk olur. Bu, kalbidir.)

İstişâre eden, pişman olmadı
14.03.2011

İnsan, mâlını, emniyyet ettiği kimseye bıraktığı gibi, doğru söyleyeceğine emîn olduğu kimse ile istişâre eder, danışır. Âl-i İmrân sûresinin 159. âyetinde meâlen; **(Yapacağın işi önce meşveret et)** buyuruldu.

Meşveret yani danışmak, insanı pişmân olmaktan koruyan bir kale gibidir. Meşveret olunacak kimsenin, insanların hâlini, zamânın ve memleketin şartlarını bilmesi lâzımdır. Buna siyâset bilgisi denir. Bundan başka, akı, fikri kuvvetli, ileriye gören, hattâ sıhhati yerinde olması, lâzımdır. Meşveret olunan kimsenin, bilmediğini veyâ bildiğinin aksini söylemesi günâhtır. Hatâ ile söylemesi günâh olmaz. Vehb bin Münebbih hazretleri; “Bir kitapta okudum: İstişâre etmeyen pişman olur. Kendisini başkalarına muhtaç görmeyen, kendi bildiği gibi hareket eder” buyurmuştur.

Bedir gazâsında, Katâde bin Nu'mân hazretlerinin gözüne bir nesne dokunarak gözünü çıkarmıştı. Hatta gözü, yüzü üzerine sarkmıştı. Yakınları bu hâli görünce, yüzüne sarkmış olan gözünü oradan kesip almayı teklif ettiler ise de, önce Resûlullah efendimize bir soralım, Onunla istişâre edelim, ona göre hareket edelim dediler ve durumu arz ettiler. Resûlullah efendimiz, hazret-i Katâde'nin yanağına sarkmış olan gözünü yerine yerleştirep, mübârek eliyle sıvazladılar ve gözü iyileşti. Öyle oldu ki, hangi gözünün yuvasından çıkmış olduğu bilinemedi.

Süfyân-ı Sevrî hazretleri buyuruyor ki:

“Dînin ve âhiretin husûsunda, Allahü teâlâdan korkan kimselerle istişâre et, onlara danış. Hayırlı işlerde acele et. Allahü teâlâ, seninle günah olan ve kötü şeyler arasına perde yapar.

Dîni hakkında senden bir şey soran her mümine, yardımcı ol. Onlara yol göster. Onlara nasîhatte bulun. Allahü teâlânın beğendiği bir işte, seninle müşâvere eden, sana danışan bir kimseden hiçbir şeyi gizleme.”

Bahâeddîn-i Buhârî hazretlerinin bir talebesi varmış. Hocasından nefsin kötülüklerini dinleye dinleye bir gün تنها bir yere gidip, nefsim nedir senden çektiklerim diye, kendi kafasına vuruyor, kendisini dövüyormuş. Oraya mübârek bir zat gelmiş ve;

- Ne yapıyorsun evlâdım deyince, talebe, nefsi yüzünden kendisine eziyet ettiğini söylemiş. O zât, o zaman buyuruyor ki:

- Evlâdım, nefsin sana değil, Allahü teâlâyâ, Onun Peygamberine ve dinine düşman. Sen eğer nefsine düşmanlık edeceksen, onun başka yolu var. Nefsin seni nereden aldatıyorsa, sen onu, oradan vur. Evvela sen, düşmanın nereden saldıracağına bak, sonra da tedbirini al. Dinini öğren ki, onun düşmanlığından sakınasın. Sen, başını sağa sola vurmakla, onu kendine daha çok güldürüyor ve onu eğlendiriyorsun. Sana söyleyeceklerimi Allah için yaparsan nefsin perişan olur.

1- İmân edeceksin ve ehl-i sünnet itikadında olacaksın.

2- İlim sahibi olacaksın ki nefsinin saldırısına karşı korunasın ve dinini başkalarına öğretesin.

3- Harâmlardan sakınacaksın.

4- Farzları yapacaksın.

5- Sormadan, danışmadan bir şey yapmayacaksın. Zira nefsi en ziyâde tahrip eden sormaktır, danışmaktır. Çünkü nefis, hep ben biliyorum der. Talebe;

- Hay hay efendim der. Fakat o zât, birden kaybolur. Meğer o zât Hızır aleyhirrahme imiş.

Bunun üzerine talebe, hocası Bahâeddîn-i Buhârî hazretlerinin yanına döner ve olanları anlatır. Talebesinin anlattıklarını dinleyen Bahâeddîn-i Buhârî hazretleri;

- Peki evladım, sen nefsine ceza olarak kendini dövmeden önce gelip bize sordun mu, bize danıştın mı, buyurur...

İmâm-ı Ebu Yûsuf hazretleri buyuruyor ki:
“Kendi aklına, reyine göre hareket eden, pismân olur.”

Muhammed bin Hâmid hazretleri; “Yol belli ve açıktır. Fakat insanı asıl maksada kavuşmaktan uzaklaştıran şeyler var. Bunlar; âlimlere, müctehidlere uymadan, kendi görüşüne uymak, nefsinin istekleri peşinde koşmaktır” buyurmuştur.

Netice olarak, “Danışan dağı aşmış, danışmayan düz yoldan şaşmış” ata sözü, her şeyi özetlemektedir. Peygamber efendimizin buyurduğu gibi ki:

(İstihâre eden kaybetmedi, istişâre eden pişman olmadı.)

İnsan, yaradanına yaklaştıkça mes’ûd olur
20.03.2011

İnsan, sâhibine, yaratanına yani Allahü teâlâyâ ne kadar yaklaşırsa hem dünyâda hem de âhirette mes’ûd, mutlu olur. İnsan Allahü teâlâdan ne kadar uzaklaşırsa hem dünyâsı, hem de âhireti perişan olur. Allahü teâlâ, kullarına ana babalarından daha şefkatli, merhametli ve bize bizden daha yakındır. Dolayısıyla bütün nimetleri veren, bizi insan olarak dünyâyâ getiren, bu îmânı, hizmetleri nasib eden, bu işleri veren saymakla bitmeyen nimetleri veren Allahü teâlâyâ sırt çevirmek, menfaatçilerle dost olmak, kadim dostu bırakıp da başkalarıyla uğraşmak, cenâb-ı Hakkın gücüne gider. Allahü teâlânın rızâsı için yapılan işe ihlâs, dünya için yapılan işe ise riyâ denir. İkisi de, birbirinin tam tersidir, zıttıdır. Bunun için yaptığımızı, Allahü teâlânın rızâsı için yapmalıyız. Ahmet’e çalışıp da, Mehmet’ten ücret beklenmez. Dolayısıyla insanlar beğensin, insanlar sevsin, methetsin, alkışlasın diye yaşarsak, cenâb-ı Haktan ne bekleriz. Yediren, içiren, hayat veren Odur. Allahü teâlânın bizden istediği; Onu îlâh, Rab olarak tanımak, bilmek, îmân etmek, Onun emir ve yasaklarına en azından saygılı olmaktır.

Vaktiyle Veysel Karânî hazretlerine birisi gelmiş ve;

- Efendim bize bir nasihat eder misiniz? demiş. O da;
- Allahü teâlâyı biliyor musun? buyurmuş. Soran kimse;
- Biliyorum tabii demiş. Bunun üzerine;
- Başka bir şey bilmene gerek yok buyurmuş. Nasihat isteyen;
- Efendim bir tane daha nasihat eder misiniz? deyince;
- Peki Allahü teâlâ seni biliyor mu? buyurmuş. Soran kimse;
- Elbette biliyor demiş. Veysel Karânî hazretleri de;
- Başkası bilmesede olur cevabını vermiştir.

O bakımdan yaptığımız işleri ne için, kim için yaptığımıza, ihlâs ile mi yoksa riyâ ile mi yaptığımıza dikkat etmeliyiz.

İnsanın hayatta olması çok kıymetlidir. Dünyada bir nefes, âhiretin yüz milyon senesine bedeldir. Çünkü burada bir Kelime-i tevhid söylemek, bir kerre Allah demek, oradaki terâziyi değiştirir. Hayat, fırsattır, dünya ise hayâldir. Hayâl peşinde koşmamak lâzımdır. Hayâl peşinde koşanlar, hayâlperest olur ve hayâlin de, ideâli olmaz. Gerçek olan âhirettir. O halde, ne mutlu ki, ne bahtıyarız ki, Allahü teâlâ bize kendini tanıttı, sevdiklerini tanıttı, dinimizi tanıttı. Bu nimetin elimizden çıkmaması, devam etmesi için şükrünü yapmak lâzımdır. Bu nimetin şükrünü yapmak ise; bizden evvelkiler nasıl bize bu ni’metleri ulaştırdı ise, bizim de bizden sonrakilere bu ni’meti ulaştırmamızla mümkündür. Bu bayrak

elden ele devam etmelidir. Dinimizi öğrenmeye ve öğretmeye mecburuz. Bunun da en güzel şekli, ehl-i sünnet âlimlerinin hazırladıkları kitapları okumak ve okutmaktır. Bu ni'mete şükür, böyle olmalıdır.

Bu dünya, bir konaktır. Âhirete nisbetle zindandır. Bu geçici varlık, bir görünüşdür. Gölge gibi, yavaş yavaş çekilmekte, geçip gitmektedir. Hadîs-i şerifte buyruldu ki:

(İnsanlar uykudadır, ölünce uyanırlar.)

Dünya hayâtı, rû'yâ gibidir. Ölüm uyandırıp, rû'yâ bitecek, hakîkî hayât başlayacaktır. Müslümânın ölümü, hayâttır, hem de, sonsuz hayât!

Dünyaya düşkün olmayanlar, âhireti için yatırım yapanlar, âhir ömürlerinde muhtâç olmazlar. Allahü teâlânın dininin yayılması için yaptıkları hizmetlerinin karşılığını, dünyada da, âhirette de görürler. Böyle olan kimseleri, çevresindekiler hiçbir zaman unutmazlar.

Netice olarak, hedefi, gâyesi dünyâ olanın, ibâdetinde de, dünyâsında da hayır kalmaz ve her dakika hüsrândadır. Kavuşmak istediği dünya, her kavuştuğunda tekrar bir serap gibi uzağa gider. Dünyâ, bir gölge gibidir ve hiç kimse bu gölgeye yetişememiştir, kavuşmak mümkün değildir. Eğer bir kimse, dünyâdan yüz çevirirse, ışığa dönerse, yüzünü âhirete çevirirse, gölge arkasından gelecektir. İnsan kaçtıkça, gölge de arkasından koşacak fakat yetişemeyecektir.

İnsanın parası, dünyalığı arttıkça, düşmanı artar, ilmi arttıkça dostu artar. Yönünü kabristana çeviren, rahat eder. Yönünü dünyaya ve insanlara çeviren ise, her zaman sıkıntı çeker.

Çobanın vazifesi, sürüyü korumaktır

21.03.2011

Evlât, ana baba elinde bir emânettir. Çocukların temiz kalbleri kıymetli bir cevher gibidir ve mum gibi, her şekli alabilir. Küçük iken, hiçbir şekle girmemiştir. Temiz bir toprak gibidir ki, temiz toprağa hangi tohum ekilirse, onun meyvesi hâsıl olur. Çocuklara îmân, Kur'ân ve Allahü teâlânın emirleri öğretilir ve yapmaya alıştırılırsa, din ve dünyâ saâdetine ererler. Bu saâdette anaları, babaları ve hocaları da ortak olur. Eğer bunlar öğretilmez ve alıştırılmaz ise, bedbaht olurlar. Yapacakları her fenâlığın günâhı, ana, baba ve hocalarına da verilir. Tahrîm sûresinin 6. âyet-i kerîmesinde meâlen; **(Kendinizi, evlerinizde ve emirlerinizde olanları ateşten koruyunuz!)** buyurulmuştur.

Bir babanın, evlâdını Cehennem ateşinden koruması, dünyâ ateşinden korumasından daha mühimdir. Cehennem ateşinden korumak da, îmânı, farzları ve harâmları öğretmekle, ibâdete alıştırmakla, dinsiz, ahlâksız arkadaşlardan korumakla olur. Peygamber efendimiz; **(Bütün çocuklar Müslümânlığa uygun ve elverişli olarak dünyâyâ gelir. Bunları, sonra anaları, babaları Hristiyan, Yahûdî ve dinsiz yapar)** buyurmuşlardır.

Her Müslümânın birinci vazîfesi, evlâdına İslâmiyeti ve Kur'ân-ı kerîmi öğretmek olmalıdır. Evlât, büyük ni'mettir ve ni'metin kıymeti bilinmezse, elden gider. Çocuğunun Müslümân olmasını isteyen, dünyâda ve âhirette rahata, huzura kavuşmasını dileyen anne ve babalar, önce bu vazifesini yerine getirmelidir. Çünkü atalarımız, "Ağaç yaş iken eğilir" demişlerdir. Yaşlanınca eğmeye, bükmeye çalışılırsa, kırılır, zararlı olur. İslâm bilgileri ve güzel ahlâk verilmeyen çocuk, kötü yoldaki kimselere çabuk aldanır. Anne ve babasına, devletine ve milletine zararlı olur.

Vaktiyle bir hükümdar, mahiyeti ile beraber yolculuk yapıyormuş. Yolu çölden geçerken, bir yerleşim yerindeki insanlar, hükümdarı görüp yanına gelmiş, saygı ve hürmet göstermişler. Fakat orada bir derviş, yere çadır gibi bir bez sermiş ve ibâdet ediyormuş. Hükümdar ve yakınlarını gördüğü halde yanlarına gitmemiş. Bu hâl, hükümdarın dikkatini çekmiş ve o dervişin yanına gelmiş. Hükümdar yanına geldiği halde, kalkıp onu selâmlamamış. Bunun üzerine hükümdar;

- Sen beni tanıdın mı demiş. Derviş;
- Tanısam ne olur, tanımasam ne olur demiş. Hükümdar;
- Peki niye kalkmıyorsun, hürmet göstermiyorsun demiş. Derviş;

- Ben senden bir şey beklemiyorum ki. Senden hizmet bekleyenler ayağa kalksın, ben garip bir adamım demiş. Hükümdar;

- Benden bir şey istiyor musun demiş. Garib derviş;

- Beni rahatsız etme, çek git demiş. Hükümdar;

- Anlaşılan sen derviş bir adamsın, bana bir nasihat verir misin demiş. Derviş;

- Hükümdar, halkı için vardır, halk hükümdar için değildir. Çoban koyunlar içindir, koyun çoban için değildir. Senin vazifen, bizi korumak ve kollamaktır. Nitekim çobanın da vazifesi, sürüsünü korumaktır. Yoksa, koyun çoban için değil, çoban koyun içindir. Ben olmazsam, sen de olmazsın, ben varsam, sen de varsın demiş. Bunun üzerine hükümdar;

- Peki o zaman, bana bir nasihat daha ver demiş. Derviş;

- Hükümdarım, şu anda zirvedesin, fakat ecel de senin peşinde, takip ediyor. Şu fırsatı değerlendir. Neyin varsa Allah için ver, dağıt. Biraz sonra zaten hepsi geride kalacak. Fırsat bu fırsattır demiş.

Hükümdar da dersini almış ve hiç arkasına bakmadan doğru saraya mal, mülk dağıtmaya gitmiş... Bunlar ibretlik şeylerdir ve ders alınması gerekir.

Netice olarak, Peygamberler, hükümdarlar başta olmak üzere herkes, emri altında bulunan kimselerin çobanı gibidirler ve kendilerine emânet edilenleri korumakla sorumludurlar. Emri altındakileri ateşten korumayanlar, bunun hesâbını vereceklerdir. Peygamber efendimizin buyurduğu gibi:

(Hepiniz bir sürünün çobanı gibisiniz. Çoban sürüsünü koruduğu gibi, siz de evlerinizde ve emirleriniz altında olanları Cehennemden korumalısınız! Onlara Müslümânlığı öğretmelisiniz! Öğretmez iseniz mes'ûl olacaksınız.)

Haramlardan sakınmak **27.03.2011**

Allahü teâlânın, Kur'ân-ı kerîmde, yapılmasını açıkça emrettiklerine farz; yapmayınız diye açıkça yasak ettiklerine de harâm denir. Harâm işleyenlerin farzları ve sünnetleri sahîh olur, borçlarını ödemiş olurlar ise de, sevâb kazanmazlar. Günâhlar, niyyetsiz veyâ iyi niyyet ederek işlenirse, günâh olmaktan çıkmaz.

(Ameller, niyyete göre iyi veyâ kötü olur) hadîs-i şerîfi, tâ'atlara ve mubâhlara niyyete göre sevâb verileceğini bildirmektedir.

Bir kimse, birinin gönlünü almak için başkasını incitse veyâ başkasının malı ile sadaka verse, yâhut harâm para ile mektep, câmi yaptırса, bunlara sevâb verilmez. Bunlara sevâb beklemek, câhillik olur. Zulüm, günâh, iyi niyyetle işlenirse, yine günâh olur. Böyle işleri yapmamak sevâptır.

Farzlar ve harâmlar, Allahü teâlâ tarafından, Kur'ân-ı kerîmde açıkça bildirilmişlerdir. Harâmlar Allahü teâlânın korusudur. Her kim sürüsünü korunmuş arâzi etrâfında otlatırsa, o koruluğa düşmesi yakın olur. Peygamber efendimizin bildirdiği farzlar ve harâmlar da, Kur'ân-ı kerîmde açıkça bildirilen farzlar, harâmlar gibi kıymetlidir. Bunlara da inanmayan, kabûl etmeyen dinden çıkar, kâfir olur. Hadîs-i şerîflerde; **(Nefse sükûnet ve kalbe ferahlık veren iş, iyi iştir. Nefsi azdıran, kalbe heyecan veren iş günâhtır.) (Helâl olan şeyler bellidir. Harâmlar da bildirilmiştir. Şüpheli olanlardan kaçınız. Şüphesiz bildiklerinizi yapınız!)** buyuruldu.

Bu hadîs-i şerîf gösteriyor ki, şüphe edilen ve kalbi sıkın şeyi yapmamalıdır. Bir hadîs-i şerîfte; **(Allahü teâlânın, Kur'ân-ı kerîmde helâl ettiği şeyler helâldir. Kur'ân-ı kerîmde bildirmediği şeyleri affeder)** buyuruldu.

Şüpheli bir şeyle karşılaşınca, eli kalb üzerine koymalı. Kalb çarpması artmazsa, o şeyi yapmalıdır. Eğer, fazla çarparsa yapmamalıdır. Hadîs-i şerîfte buyuruldu ki:

(Elini göğsüne koy! Helâl şeyde kalb sâkin olur. Harâm şeyde çarpıntı olur. Şüpheye düşersen yapma! Din adamları fetvâ verseler de yapma!)

İmânî olan, büyük günâha düşmemek için, küçük günâhtan da kaçır, sakınır. Harâmlardan kaçınmak, sakınmak da, iki türdür:

Birinci kısmı, yalnız Allahü teâlânın hakkı olan, Onun emri olan günâhlardan kaçınmaktır.

İkinci kısmı, insanların, mahlûkların hakları da bulunan günâhlardan kaçınmaktır. İkinci kısmı, dahâ mühimdir.

Allahü teâlâ, hiçbir şeye muhtâç değildir ve çok merhametlidir. Kullar ise, pekçok şeye muhtâç oldukları gibi, cimridirler. Resûlullah efendimiz buyurdu ki:

(Üzerinde kul hakkı olan, insanların malına, ırzına dokunan, ölmeden önce helâllaşsın, ödesin! Zîrâ âhiret günü altının, malın değeri olmaz. O gün, hak ödeninceye kadar, kendi sevâplarından alınacak, sevâpları olmazsa, hak sâhibinin günâhları, buna yüklenecektir.)

İbni Âbidînde buyuruluyor ki:

“Kıyâmet günü, hak sâhibi, hakkını affetmezse, bir dank hak için, cemâ’at ile kılınmış kabûl olmuş yedi yüz namâzı alınıp, hak sâhibine verilecektir.”

Bir dank, dirhem in altıda biri, yaklaşık olarak, yarım gram gümüşdür.

İmâm-ı Rabbânî hazretleri buyuruyor ki:

“Dünyâda felâketlerden, âhirette azâbdan kurtulmak için, iki şey lâzımdır:

1- Emirlerle sarılmak.

2- Yasaklardan sakınmak! Bu ikisinden en büyüğü, dahâ lüzûmlusu, ikincisidir ki buna verâ ve takvâ denir.

İnsanların meleklerden dahâ üstün olabilmesi, verâ, takvâ sâyesindedir ve yükselmeleri de bu sâyledir. O hâlde, takvâ üzere olmak, her şeyden dahâ lüzûmludur.”

Netice olarak, bir gün Resûlullah efendimiz, Eshâb-ı kirâma karşı; **(Müflis kime denir, biliyor musunuz?)** buyurunca; “Parası ve malı kalmayan kimseye diyoruz” dediler. Bunun üzerine buyurdular ki:

(Ümmetim arasında müflis, şu kimsedir ki, kıyâmet günü, defterinde çok namâz, oruç ve zekât sevâbı bulunur. Fakat, bir kimseye sövmüş, iftirâ etmiş, malını almış, kanını dökmüş, döğmüş. Sevâpları, bu hak sâhiplerine dağıtılır. Hakları ödenmeden önce sevâpları biterse, hak sâhiplerinin günâhları, bunun üzerine yükletilir. Sonra Cehenneme atılır.)

Vesile ederek yardım istemek
28.03.2011

İstigâse; birini vesile ederek, başkasından yardım istemek demektir. Yardımı istenen, vesile yapılandan dahâ yüksektir. Müslümânlar, Resûlullah efendimizle veyâ evliyâ ile istigâse yani bunları vesile ederek yardım isterken, böyle düşünür ve inanırlar, kalblerine başka şey gelmez.

İstigâse olunan yani yardım istenilen, yalnız Allahü teâlâdır. Peygamberler, yardımı istenen ile, yardım isteyen arasında vâsitadır, vesîledir. Yaratıcı, yardım eden, yalnız Allahü teâlâdır. Yardıma sebep, vesile olan ise, Peygamberlerdir. Hadîs-i şerîfte; **(Kıyâmet günü, önce Âdem ile, sonra Mûsâ ile ve sonra Muhammed aleyhimüsselâm ile istigâse ederler)** buyuruldu.

Resûlullah efendimiz ile tevessül etmek, Onu vesile etmek demek, Onun duâ etmesini istemek demektir. Çünkü O, kabrinde diridir, isteyen in istediğini anlar.

İbni Hacer hazretleri, Cevher-ül-munzam kitâbında buyuruyor ki:

“İbni Teymiyye’nin hurâfelerinden biri, Resûlullah efendimiz ile istigâse, tevessül olunmasını inkârıdır. Ondan önce hiçbir İslâm âlimi böyle söylemedi. Ehl-i sünnet âlimleri bildiriyorlar ki: Resûlullah efendimiz ile her zamân tevessül etmek, Onu vesile etmek çok iyidir. Yaratılmadan önce ve yaratıldıktan sonra, dünyâda da, âhirette de, Onunla tevessül olunur. Yaratılmadan önce Onunla

tevessül olunacağını gösteren şeylerden biri, Peygamberlerin ve ümmetlerindeki velîlerin Onunla tevessül etmiş olduklarıdır.”

Hadîs âlimlerinden Hâkim-i Nişâpûrî'nin bildirdiği hadîs-i şerîfte; **(Âdem aleyhisselâm hatâ edince, “Yâ Rabbî! Muhammed aleyhisselâm hakkı için beni af ve mağfiret et” dedi. Allahü teâlâ da, “Muhammed aleyhisselâmı dahâ yaratmış değilim. Sen Onu nasıl tanıdın” buyurdu. O da, “Yâ Rabbî! Beni yaratıp rûh verdiği zamân, başımı kaldırdım. Arş'ın kenârlarında, ‘lâ ilâhe illallah, Muhammedün resûlullah’ yazılmış gördüm. Kullarının içinde en çok sevdiğinin ismini, kendi isminin yanına koymuş olduğundan anladım” dedi. Allahü teâlâ da, “Yâ Âdem! Doğru söyledin. Kullarım arasında en çok sevdiğim Odur. Onun hakkı için benden af dileyince, seni hemen affettim. Muhammed aleyhisselâm olmasaydı seni yaratmazdım” buyurdu)** buyurulmuştur.

Muhammed aleyhisselâmın hakkı demek, Allahü teâlânın Onu çok sevmesi, Ona çok kıymet vermesi, Onun başka kullar üzerinde olan hakkı yâhut da, Allahü teâlânın Ona ihsân ederek, Onun için kendi üzerinde tanıdığı hak demektir.

Allahü teâlânın, Resûlüne olan ikrâmılarından, ihsânlarından biri de şudur ki, Onun hakkı, Onun yüksek derecesi için yapılan duâları kabûl buyurur. Buna inanmayanın bu ni'metten mahrûm kalması, kendisi için en büyük zarardır. Resûlullah efendimiz ile, hayâtta olduğu zamân da tevessül edilmiştir. İmâm-ı Nesâî ve İmâm-ı Tirmizî hazretleri bildiriyorlar ki:

“Resûlullah efendimizin yanına bir âmâ geldi. Gözlerinin açılması için duâ etmesini diledi. Resûlullah efendimiz ona; **(İstersen duâ edeyim, istersen sabret. Sabretmek, senin için dahâ iyi olur)** buyurdu. Duâ etmeni istiyorum. Beni güdecek kimsem yoktur. Çok sıkılıyorum, deyince; **(İyi bir abdest al! Sonra bu duâyı oku!)** buyurdu.

Duânın anlamı; (Yâ Rabbî! İnsanlara rahmet olarak gönderdiğin sevgili Peygamberin ile sana teveccüh ediyorum. Senden istiyorum! Yâ Muhammed aleyhisselâm! Dileğimin hâsıl olması için Rabbime senin ile teveccüh ediyorum. Allahım! Onu bana şefâatçi eyle!)dir.”

İmâm-ı Beyhekî hazretleri; “Ayrıca, kalktı, görerek gitti de” buyurmaktadır.

Bu duâyı okumayı, o kimseye Resûlullah efendimiz öğretti. Kendisi duâ buyurmadı. Onun teveccüh eylemesini, yalvarmasını, Resûlullah efendimiz ile istigâse etmesini, dilediğinin böyle hâsıl olmasını arzû buyurdu.

Netice olarak, Resûlullah efendimiz hayâtta iken de, vefâtından sonra da kendisi ile istigâse olunur yani Onun vasıtası ile Allahü teâlâdan yardım istenirdi. Selef-i sâlihîn, Resûlullah efendimizin vefâtından sonra da, bu duâyı çok okumuş ve bununla murâdlarına kavuşmuşlardır.

İslâmiyyeti doğru öğrenmek için **03.04.2011**

İslâmiyyet, kalb ile îmân etmek ve beden ile İslâmiyyetin bildirdiği hükümlere uymaktır. Allahü teâlânın emrettiği şeylere farz, yasak ettiği şeylere ise harâm denir. Her ikisine birden İslâmiyyet denir. Kalb ile îmân edilecek, inanılacak altı şeyi ve her tarafa yayılmış olup, günlük işler hâline gelmiş olan din bilgilerini meselâ namâz kılmasını, namâzda okunacak fâtiha sûresini, hemen öğrenmek ve bunlara uygun yaşamak, kadın, erkek, her Müslümâna farzdır. Çocuklarına öğretmek de analara, babalara farzdır. Evlenecek yaşa gelen Müslümân evlâdı ve yeni Müslümân olan, bunları öğrenmeye ve uymaya ehemmiyet vermez, birinci vazîfe olduğunu kabûl etmezse, kâfir olur.

İslâm ilimlerinin kaynağı, Kur'ân-ı kerîm ve hadîs-i şerîflerdir. Muhammed aleyhisselâmın her sözüne hadîs-i şerîf denir.

Kur'ân-ı kerîmin ma'nâsını, yalnız Muhammed aleyhisselâm anlamış ve hepsini Eshâbına bildirmiştir. İslâm âlimleri, bunları, Eshâb-ı kirâmdan öğrenerek kitâplara yazmışlardır. Bu kitâplara tefsîr kitâpları denir. Bu kıymetli âlimlere de Ehl-i sünnet âlimleri denir.

Ehl-i sünnet âlimlerinin en üstün olanları, tefsîr kitâplarındaki din bilgilerini toplayıp, ayrıca yazmışlardır. Böylece, Fıkıh kitâpları meydana gelmiştir. Sonradan meydana çıkan din câhilleri ve din

düşmanları, kendi akıllarına ve zamânlarındaki fen bilgilerine göre tefsîr ve fıkıh kitâpları yazarak, gençleri aldatmışlardır. Aldananın îmânı gitmedi ise, buna bid'at sâhibi denir. Îmânı giderse, mürted olur.

Bu bozuk kitâpları okuyan, İslâmiyeti değil, bunları yazanların görüşlerini, düşüncelerini öğrenir. Bu kitâplar, İslâmiyeti içeriden parçalamaktadır.

İmâm-ı Rabbânî hazretleri buyuruyor ki:

“Dünyânın yaldızlı lezzetlerine sarılma, geçici, çabuk biten güzelliklerine aldanma! Bütün sözlerinin ve işlerinin İslâmiyete uygun olmasına çalış! Evvelâ, i'tikâdını, Ehl-i sünnet âlimlerinin kitâplarına göre düzelt! Bundan sonra, bütün hareketlerin ve ibâdetlerin, bu âlimlerin fıkıh kitâplarına uygun olmasına dikkat et! Helâle, harâma uymak, çok mühimdir. Nâfile ibâdetlerin, farz ibâdetler yanında hiç kıymeti yoktur. Bir lira zekât vermenin sevâbı, yüz binlerce lira nâfile sadaka vermek sevâbından kat kat fazladır. Dünyânın zararlarından kurtulmak ve âhiretteki sonsuz ni'metlere kavuşmak için evvelâ îmân etmek, sonra İslâmiyetin emirlerine uymaktan başka çâre yoktur.”

Bir şeye kavuşmak isteyen, Allahü teâlânın âdetine uyar, o şeyin yaratılmasına sebep olan şeyi yapar. Meselâ, para kazanmak isteyen, sanat, ticâret yapar. Aç olan, yemek yer. Hasta olan, doktora gider, ilâç alır. Dînini öğrenmek isteyen de, Ehl-i sünnet âlimlerinin kitâplarını okur. Hasta, câhil kimseden ilâç alırsa, şifâ bulmaz, ölür. Ehl-i sünnet olmayan, bid'at sâhibi kimsenin bozuk, sapık din kitâbını okuyanın da, dîni, îmânı bozulur.

Allahü teâlâ, din ve dünyâ ihtiyaçlarına kavuşmak için, duâ etmeyi de sebep yaptı. Fakat, duânın kabûl olması için, Müslümân olmak, Ehl-i sünnet olmak, sâlih olmak, yani Allahü teâlânın sevgisine kavuşmak için, çalışmak lâzımdır. Bunun için de, harâm yoldan, kul hakkından geçinmemek ve yalnız Allahü teâlâyâ yalvarmak lâzımdır. Ebû Ömer Sülemî hazretleri; “İslâmiyete uymayan her söz, her hâl, zararlıdır. Tasavvuf, İslâmiyete uymaya çalışmaktır. Doğru ile yalancıyı ayıran tek nişan, Resûlullah efendimize uymaktır. Ona uygun olmayan zühd, tevekkül, tatlı sözlerin hiç kıymeti yoktur. İslâmiyete uygun olmayan zikirlerin, fikirlerin, zevklerin ve kerâmetlerin hiç faydası olmaz” buyurmaktadır.

Netice olarak, her Müslümanın fıkıh bilgilerini doğru olarak öğrenmesi lâzımdır. Bunun için, Ehl-i sünnet i'tikâdında olan sâlih bir zâttan dinleyerek veyâ böyle birinin yazdığı ilmihâl kitâbından okuyarak öğrenmek şarttır. İ'tikâdı bozuk olanlardan dinleyerek veyâ böylelerinin yazdığı kitâptan okuyarak öğrenmeye kalkan kimse, dalâlete düşer.

Duânın kabûlü, helâl lokmaya bağlıdır **04.04.2011**

Helâl kazanabilmek için, önce helâli öğrenmek lâzımdır. Helâl ve harâm meydândadır. İkisi arasında şüpheli olanları tanımak ise güçtür. Şüphelilerden sakınmayan, harâma düşer. Mü'minûn sûresi 52. âyetinde meâlen; **(Ey Peygamberlerim! Helâl ve temiz yiyiniz ve bana lâayık ibâdetler yapınız!)** buyuruldu.

Bunun için Resûlullah efendimiz; **(Helâl kazanmak her Müslümâna farzdır)** buyurmuştur. Ayrıca Peygamber efendimiz buyurdu ki:

(Bir kimse, hiç harâm karıştırmadan, kırk gün helâl yerse, Allahü teâlâ, onun kalbini nûr ile doldurur. Kalbine, nehirler gibi hikmet akır. Dünyâ muhabbetini, kalbinden giderir.)

Dünyâlık kazanmak için çalışmak günâh değildir. Dünyâlık sevgisi, dünyâyâ gönül bağlamak günâhtır. Bir gün Sa'd bin Ebî Vakkâs hazretleri, Resûlullah efendimize;

- Yâ Resûlallah! Duâ buyurun da, Allahü teâlâ, benim her duâmı kabûl etsin! diye arz edince;

- **Duânızın kabûl olması için, helâl lokma yiyiniz!** buyurmuşlardır.

Hadîs-i şerîflerde buyuruldu ki:

(Çok kimse vardır ki, yedikleri ve giydikleri harâmdır. Sonra ellerini kaldırıp duâ ederler. Böyle duâ, nasıl kabûl olunur?)

(Harâm yiyenlerin ne farzları, ne de sünnetleri kabûl olmaz.)

(On liralık elbisenin, bir lirası harâm olsa, o elbise ile kılınan namâzlar kabûl olmaz.)

(Harâm ile beslenen vücûdun ateşte yanması dahâ iyidir.)

(Malın helâlden mi, harâmdan mı geldiğini düşünmeyenler, Cehenneme neresinden atılırsa atılınsınlar, Allahü teâlâ, onlara acımayacaktır.)

(İbâdet on kısımdır, dokuz kısmı, helâl kazanmaktır.)

(Helâl kazanmak için yorulup, evine dönen kimse, günâhsız olarak yatar. Allahü teâlânın sevdiği kimse olarak kalkar.)

(Allahü teâlâ buyuruyor ki: Harâmdan kaçınanlara hesâp sormaya utanırım.)

(Bir dirhem fâiz almak ve vermek, otuz zinâdan dahâ günâhtır.)

(Harâm maldan verilen sadaka kabûl edilmez. Saklanırsa, Cehenneme gidinceye kadar, ona yolluk olur.)

Hazret-i Ebû Bekir, hizmetçisinin getirdiği sütü içer ve sonra helâlden olmadığını anlayınca, parmağını boğazına sokarak çıkartır. O kadar zahmetle çıkartır ki, ölüyor zannederler. Sonra da; “Yâ Rabbî! Elimden geleni yaptım. Midemde ve damarlarımda kalan zerrelere sana sığınırım!” diye yalvarır. Hazret-i Ömer de, Beyt-ülmâla âit zekât develerinin sütünden, yanlışlıkla verilir içtiği zamân, aynen böyle yapmıştır. Abdullah bin Ömer hazretleri; “Kambur oluncaya kadar namâz kılsanız ve kıl gibi oluncuya kadar oruç tutsanız, harâmdan kaçınmadıkça, kabûl edilmez, faydası olmaz” buyurmuştur.

Süfyân-ı Sevrî hazretleri buyuruyor ki:

“Harâm para ile sadaka veren, câmi yaptıran, hayrât yapan kimse, kirlenmiş elbiseyi idrâr ile yıkayan kimseye benzer ki, dahâ çok pislenir.”

Sehl bin Abdullah Tüsterî hazretleri; “Harâm yiyenlerin yedi âzâsı, istese de, istemese de günâh işler. Helâl yiyenlerin âzâsı, ibâdet eder. Hayır işlemesi kolay ve tatlı gelir” buyurmaktadır.

Helâl kazanmanın ehemmiyyetini gösteren dahâ nice hadîs-i şerîfler ve din büyüklerinin sözleri vardır. Bunun içindir ki, verâ sâhipleri harâmdan çok sakınımlıdır. Bunlardan biri de Veheb ibni Verd hazretleridir. Nereden geldiğini anlamadan bir şey yemezdi. Bir gün annesi, buna bir bardak süt vermişti. Sütü nereden aldığını, parasını nereden verdiğini ve kimden aldığını sordu. Hepsini anlayınca, bu koyun nerede otlamış dedi. Müslümânların hakkı bulunan bir yerde otlamıştı. Sütü içmedi. Annesi;

- Oğlum! Allah sana rahmet etsin, iç! dedi.

- Ona günâh işlemekle rahmetine kavuşmak istemem, dedi ve içmedi.

Bişr-i Hâfî hazretlerine, “Ne yiyip, nereden geçiniyorsun?” dediklerinde; “Herkesin yediği yerden. Ammâ, yiyip de gülen ile, yiyip de ağlayan arasında çok fark vardır” buyurdu.

Netice olarak, ibâdetlerin ve yapılan duâların kabûl olması için, ağza girene ve çıkana dikkat etmek lâzımdır. Yahyâ bin Muâz hazretlerinin buyurduğu gibi:

“Allahü teâlâyâ itâat etmek, bir hazîneye benzer. Bu hazînenin anahtarı duâ, anahtarın dişleri de helâl lokmadır.”

Dünyâya ve içindekilere muhabbet
10.04.2011

Dünyâ muhabbeti yani dünyâyâ düşkün olmak demek, nefsin arzûlarını, tatlı gelen şeyleri ve bunlara kavuşmanın sebebi olan parayı, harâm yollardan aramak demektir. Dünyâyâ düşkün olmak, hayâl peşinde koşmaktır. Çünkü dünyâ lezzetlerinin zararları, faydalarından dahâ çoktur ve elde kalmazlar. Bunlara kavuşmak ise, çok güçtür. Hadîs-i şerîfte; **(Altına ve gümüşe köle olana la'net olsun!)** buyuruldu.

Köle, dâimâ efendisinin kalbini kazanmayı düşünür. Dünyâ mâlî peşinde koşmak, nefsinin şehvetleri, arzûları peşinden koşmaktan dahâ fenâdır.

Dünyânın yani harâm yoldan mâl, para toplamanın ve makam elde etmenin peşinde koşmak, Allahü teâlânın emirlerini unutturur, harâmlardan sakınmasına mâni olursa, buna dünyâ muhabbeti denir. Zira Allahü teâlânın zikri, düşüncesi bulunmayan kalbe şeytân yerleşir. Şeytânın en büyük hilesi ise, insana hayırlı işler yaptırarak kendisini sâlih, iyi zannettirmesidir. Böyle kimse, Allahü teâlânın değil, nefsinin kulu olur. Hadîs-i şerîfte; **(Geçen ümmetlerin her birine fitneler verildi. Benim ümmetimin fitnessi, mâl, para toplamak olacaktır)** buyuruldu.

İnsanın rızkı değişmez, azalmaz, çoğalmaz ve zamânından geri kalmaz. İnsan, rızkını aradığı gibi, rızık da, sâhibini arar. Çok fakîrlere vardır ki, zenginlerden dahâ iyi, dahâ mesût yaşar. Allahü teâlâ kendisinden korkanlara, dînine sarılanlara, ummadıkları yerden rızık gönderir. Hadîs-i kudsîde; **(Ey dünyâ! Bana hizmet edene hizmetçi ol! Sana hizmet edene güçlük göster!)** buyuruldu.

Vehb bin Münebbih hazretleri buyuruyor ki:

“İnsanlardan dünyâyı en çok seven, kazancına harâmın karışmasına aldırmayan kimsedir. Böyle birisi, dünyâdan yüz çevirmiş gibi görünse de, harâma helâle dikkat etmeyişi, onun dünyâ sevgisi hastalığına tutulduğunun alâmeti, işâretidir.”

Vaktiyle bir kimse, Süfyân-ı Sevrî hazretlerine iki altın getirir ve;

- Babam sizin dostlarınızdan ve talebelerinizden idi. Bu iki altın, onun bana mirâs bıraktığı helâl paradandır. Lütfen kabûl ediniz der. Süfyân-ı Sevrî hazretleri altınları alır daha sonra çocuğuna vererek geri götürmesini emreder ve;

- Onun babasıyla olan dostluğum ve muhabbetim Allah içindi buyurur. Çocuğu, altınları îade edip gelince, babasına;

- Ey babacığım! Bizim bu paraya ihtiyâcımız vardı. Bu durumda, siz yine o altınları niçin kabûl etmediniz deyince;

- Ey oğlum! Sen yemeyi, içmeyi düşünüyorsun. Ben, Allah için olan muhabbeti verip de, kıyâmette zararını göreceğim dünyâ sevgisini düşünüyorum buyurur.

Muhammed Pârisâ hazretleri buyuruyor ki:

“İnsanı Allahü teâlâdan uzaklaştıran perdelerin en zararlısı, kalbin kararması, hasta olması yani dünyâ sevgisinin kalbe yerleşmesidir. Bu sevgi, kötü arkadaşlardan ve lüzûmsuz şeyler seyretmekten hâsıl olur. Çok uğraşarak, bunları kalbden çıkarmalıdır. Faydasız kitâp, hikâyeler okumak, lüzûmsuz şeyler konuşmak, bu sevgiyi artırır, kalbe yerleştirir. Bunların hepsi, insanı Allahü teâlâdan uzaklaştırır. Kalbin hasta olması, Allahü teâlâyı unutmasıdır.”

Dünyâlık olan şeylerin, Allahü teâlâ indinde hiç kıymeti yoktur. İslâmiyyete uyarak kazanılan ve kullanılan rızık, dünyâlık olmaz, dünyâ ni'meti olur. Hadîs-i şerîfte; **(Dünyâlık olan şeyler, mel'ündür. Allah için olan şeyler, Allahü teâlânın râzı olduğu şeyler, mel'ün değildir)** buyuruldu.

Netice olarak kalb, muhabbet yeri, sevgi yeridir. Kalbde, ya dünyâ sevgisi, yâhut Allahü teâlânın sevgisi bulunur. Dinimizde kötülünen dünyâ, harâm olan şeyler demektir. İbâdet yaparak, kalbden dünyâ sevgisi çıkarılınca, kalb temiz olur. Bu temiz kalbe, Allah sevgisi, kendiliğinden dolar. Günâh işleyince, kalb kararır, hasta olur. Dünyâ muhabbeti yerleşerek, Allah sevgisi gider. Kalbin bu hâli, bir şişeye benzer. Su doldurunca, havası çıkar. Suyu boşaltınca, hava kendiliğinden dolar. Hadis-i şerifte buyurulduğu gibi:

(Dünyâ sevgisi arttıkça, âhirete olan zararı da artar. Âhiret sevgisi arttıkça, dünyânın ona zararı azalır.)

Hile yapmak, bereketi giderir
11.04.2011

Hile; sahtekârlık, aldatmak, yanıltmak anlamındadır. Bir şeyi olduğundan farklı göstererek, insanları kandırmak demektir ki, kötü bir huydur, harâmdır. Resûlullah efendimiz, buğday satan birisinin buğdayına mübârek parmaklarını sokup içinin yaş olduğunu görünce; **(Bu nedir?)** buyurdu. Buğday satan kimse; “Yağmur ıslatmıştır” deyince; **(Niçin saklayıp göstermiyorsun? Hile eden bizden değildir)** buyurdular.

İmâm-ı Gazâlî hazretleri, Kimyâ-i se’âdet kitabında buyuruyor ki:

“Şunu iyi bilmelidir ki, hile ile rızık artmaz. Belki, malın bereketi gider. Hile ile azar azar biriktirilen şeyler, ânsızın gelen bir felâketle, birdenbire giderek geride yalnız günâhları kalır. Nitekim bir sütçü, süte su katardı. Bir gün, ânsızın sel gelip, ineği boğdu. Adam şaşkın bir hâlde düşünürken, çocuğu; (Babacığım, süte kattığımız sular, birikerek, sel olup gelip ineği götürdü) der. Resûlullah efendimiz; **(Ticârete hıyânet karışınca, bereket gider)** buyurmuştur.

Bereket; az malın çok faydası olmak, çok işe yaramak demektir. Az bir mal, bereketli olunca, çok kimsenin râhat etmesine, çok iyi işlerin yapılmasına yarar. Bereketli olmayan, çok mal vardır ki, sâhibinin dünyâda ve âhirette felâketine sebep olur. O hâlde, malın çok olmasını değil, bereketli olmasını istemelidir.

Bereket, emîn olanlarda bulunur. Hattâ çokluk dahî emîn tüccârlarda bulunur. Çünkü her müşteri, emîn tüccâra gider. Hıyânet edenlere kimse gitmez. Bir tüccâr düşünmeli ki, ömrü yüz seneden çok değildir. Âhiretin ise, sonu yoktur. Birkaç günlük ömrünün altın ve gümüşünü arttırmak için, ebedî ömrünü ziyâna sokmayı kim ister? Böyle düşünen bir satıcı hıyânet yapamaz. Resûlullah efendimiz buyurdu ki:

(Lâ ilâhe illallah diyenler, dünyâyı dinden üstün tutmadıkça, Allahü teâlânın gadabından, azâbından kurtulurlar. Dîni bırakıp, dünyâya sarılırlarsa, bu kelime-i tevhîdi söyleyince, Allahü teâlâ, onlara, yalan söylüyorsun! Buyurur.)

Hile yapmamak farzdır. Çürük iş yapmak ve gizlemek harâmdır. İmâm-ı Ahmed ibni Hanbel hazretlerinden, gizli yama yapmayı sorduklarında; “Kendi giymesi ve müşterînin giymek istemesi ile câiz olup, hile olarak yapmak, yani gizli yamayı, yeni diye satmak günâhtır. Aldığı para harâmdır” cevabını vermiştir. Ölçüde hile etmemeli, doğru tartmalıdır. Mutaaffî’nin sûresinin 1. âyetinde meâlen; **(Verirken noksân, alırken fazla ölçenlere acı azâblar yapacağım)** buyuruldu.

Din büyükleri, her aldıklarını biraz noksân, verdiklerini de, biraz fazla ölçerdi. “Bu az fark, Cehennem ile aramızda perdedir” derlerdi. Bunu tam doğru ölçememek korkusundan yaparlardı. “Yedi kat yer ve yedi kat gökler genişliğinde olan Cenneti, birkaç kuruşa satanlar ne kadar ahmaktır ve birkaç arpa tânesi için, Cehennem azâbı ile müjdelenenler ne kadar ahmaktır” buyururlardı. Resûlullah efendimiz her ne satın alsaydı, parasını biraz fazla verirdi. Fudayl bin İyâd hazretleri, oğlunu, bir şey satın alıp, vereceği altının kirlerini temizlerken görünce; “Ey oğlum! Bu yaptığın iş, sana iki nâfile hacdan ve iki umreden dahâ faydalıdır” buyurdu.

Din büyükleri buyuruyor ki:

“Fâsıkların en kötüsü, alırken çok, satarken az ölçenlerdir. Manifaturacılar, kumaşı alırken gevşek, satarken gergin tutup ölçenler de böyledir. Kemiğini, âdetten fazla koyan kasaplar da böyledir. Hubûbât içine toz toprak karıştırıp satan köylüler de böyledir. Malın iyisi ile kötüsünü karıştırıp, hepsini iyi diye satan pazarcılar da böyledir. Bunların hepsini yapmak harâmdır. Alışverişte herkese karşı doğru hareket etmek vâcibtir. Hattâ, kendine söylenmesini istemediği sözü başkalarına söylememelidir. Böyle harâmlardan kurtulmak için de, kendini, din kardeşinden üstün görmemek lâzımdır.”

Netice olarak, kimseye yalan söylememeli, hile yapmamalı, ölçü âletlerini doğru kullanmalı, işçinin ücretini, alın teri kurumadan ödemelidir. Yalan söylemekle, hile yapmakla mal artmaz fakat bereketi gider.

Dinin emirlerine uyan, rahat eder
17.04.2011

Allahü teâlâ, insanların dünyâda rahat etmelerini, âhirette de sonsuz saâdete kavuşmalarını istemiş, faydalı şeyleri emretmiş, felâkete sebep olan, zararlı şeyleri de yasak etmiştir. Gayr-i müslimlerin, birçok işlerinde muvaffak olmaları, Kur'ân-ı kerîmin bu hükümlerine uygun olarak çalıştıkları içindir. Allahü teâlâ, îmân edenleri, îmânın îcâplarını yapanları, sıkıntılardan kurtarır. Bunları, huzûra, saâdete kavuşturur. Bunlar, her zamân, her işlerinde, râhat ve huzûr içinde olurlar, kıyâmet gününde, Peygamberlerin, Sıddıkların, şehîtlerin ve sâlih Müslümânların yanında bulunurlar.

Evliyânın büyüklerinden Yûsuf-i Kâmitî hazretleri, şahit olduğu bir hâdiseyi şöyle anlatmaktadır:

“Vaktiyle Şam’da Şeref-ül-Akta isminde bir genç vardı. Babası tüccardır. Oğlunu evlendirir, çok iyiliklerde bulunur. Fakat genç, gittikçe hırçınlaşır, saldırgan olur. Rastladığı kimselerin elbiselerini zorla alır, etrâfına sıkıntı veririr. Babası kendisine her ne kadar nasîhat ettiyse de kabûl ettiremez ve genç uslanmaz. Oğlu kimin bir şeyini almış ise, îade eder, o şey telef olmuş ise öder ve; ‘Bu çocuk uslanmayacak, böyle isyâna devam ederse, başına çok büyük bir belâ gelecek, ağır bir ceza ile karşı karşıya kalacak’ derdi.

Nihâyet tüccar vefât eder. Genç, babasının vefâtından sonra daha da azgınlaşır ve bir eşkiyâ tayfasına dahil olur. Bir gün eşkiyâbaşı buna;

- Arkadaşlarınızdan birisini çok zayıf görüyorum. Sultânın adamlarından birinin eline geçse, az bir zorlama ile bizi açığa verir. Aramızdan ayırsak yine bizi ele verir, bizim için tehlikeli olur. En iyisi sen onu tenhâ bir yerde öldür, der.”

Genç, eşkiyâbaşının bu emri üzerine, bildirilen kişiyi tâkibe başlar ve neticesini şöyle anlatır:

- Tenha bir yerde, fırsatını bulup, o kişiyi öldürdüm. Reise gidip durumu bildirdim. Reis bu sefer de;

- Cesedi görenler tanırılar ve bizim öldürdüğümüz anlaşılır. Yüzünün derisini soy, burnunu da kes ki tanınmasın, dedi. Ben tekrar gidip bildirileni yaptım.

Evime geldiğim zaman, öldürdüğüm kimsenin hanımı ve çocukları bana gelip onun hâlinden sordular. Ben, ‘gelecek’ dedim. Fakat sanki içime bir ateş düşmüştü. Yaptıklarım pişmân oldum. Tövbe ettim. Yûsuf-i Kâmitî hazretlerinin talebelerinden olmaya, âhirete yarar işler yapmaya niyet ettim. Yûsuf-i Kâmitî hazretlerinin yanına gittim, hiç yanından ayrılmıyordum. O nereye gitse, ben de oraya gidiyordum. Baş başa kaldığımız bir gün bana karşı;

- Arkadaşını öldür, yüzünün derisini soy, burnunu kes, ondan sonra da buraya gel. Bu nasıl oluyor? dedi. Çünkü Hadîs-i şerîfte; **(Arkadaşlık ettiği kimseyi öldüren benim ümmetimden değildir. Öldürülen kâfir de olsa, yine böyledir)** buyurulmaktadır.

Ben hayretler içerisinde, binbir mahcubiyet, kırıklık ve pişmanlık içinde buyurdıklarını dinliyordum. Başımı önüme eğip çok pişmân olduğumu, tövbe ettiğimi, bundan sonra sâlih ameller işlemeye, sâlihlerin sohbet ve hizmetlerinde bulunup hiç ayrılmamaya, kötü yollara düşmemeye, insanlara sıkıntı vermemeye, sâlihler gibi olmaya katî karar verdiğimi bildirdim. Bunun üzerine;

- Bizden hiç ayrılma! Kendini belli etmeden, o kimsenin âilesine, çoluk çocuğuna yardımda bulun buyurdu.

Ben, gençliğin verdiği heyecan ve kötü arkadaşların tesiriyle babamın sözlerini dinlemeyip, kötü yollara düşüp, eşkiyâ olmuşum. O cinâyeti işlediğim, hayâtımın baharı olan gençliğimi uygunsuz işlere harcadığım için, ömrüm boyunca üzüntü ve pişmanlık içinde yaşadım. Gözyaşları içinde Allahü teâlâyâ yalvararak, âkîbetimin iyi olması için duâ ve niyâzda bulundum...”

Netice olarak, dinli olsun, dinsiz olsun, inansın veya inanmasın, herhangi bir kimse, bilerek veya bilmeyerek, Allahü teâlânın emirlerine ve yasaklarına uyduğu kadar, dünyâda râhat ve huzûr içinde yaşar. Tıpkı faydalı ilâcı kullanan herkesin, dertten, sıkıntıdan kurtulması gibidir. Allahü teâlânın emirlerine, îmân ederek uyulursa, âhirette de, ebedi saâdete kavuşulur...

Nefsine uyan, nefsinin kulu olur 18.04.2011

Allahü teâlâ, insanlara merhamet ederek, seve seve çalışabilmeleri, çalışmaktan usanmamaları için, insanlarda nefis denilen bir kuvvet dahâ yaratmıştır. Bu kuvvet, şehvetlere kavuşmak ve gadab edilenlerle döğüşmek için insanı zorlar. Fakat insanın nefsi, bu işinde sınır tanımaz. Yaptığı işler, hep aşırı, zararlı olur. Meselâ hayvan susayınca, temiz suyu kolayca bulur, içer, doyunca, artık içmez. İnsanı nefsi zorlayarak doyduktan sonra da içirir. Sığır aç olunca, çayırdaki otlar, doyunca, yatar, uyur. İnsan aç olunca, çayırdaki otlayamaz. Bulduğu otlar arasında seçim yapması, seçtiğini soyup, temizleyip, pişirmesi lâzımdır. Nefis, bu yorucu, usandırıcı işleri seve seve yaptırır. Fakat nefis, hoşuna gideni, doyduktan sonra da yedirir.

Allahü teâlânın merhameti sonsuz olduğundan, nefsin insanı felâkete sürüklemesine mâni olmak için, hem nefsin arzûlarına uymayı sınırlayan, hem de nefsi temizleyen yani aşırı, taşkın olmaktan kurtaran emirler ve yasaklar göndermiştir. Peygamberleri ile gönderdiği bu emir ve yasakların toplamına, ilâhî dinler denir.

Bir insan, işlerini yaparken, İslâm dînine uyarsa, nefsi kötülüklerden kurtulur. Bu zamân şehveti ve gadabı faydalı olarak çalıştırır. Nefis, şehveti ve gadabı aşırı çalıştırdığı için, buna uymak insana tatlı gelir, İslâmiyyete uymak ise, bu arzûları frenlediği, sınırlandırdığı için, insana acı, zor gelmektedir. Bunun için insan, İslâmiyyete uymak istemez, nefse uymak ister. Saâdete kavuşmak istemez, felâkete sürüklenmek ister. Allahü teâlânın merhameti sonsuz olduğundan, insanlarda, saâdeti felâketten, doğruyu eğriden ve faydalıyı zararlıdan ayırabilen bir kuvvet de yaratmıştır. Bu kuvvet, akıldır. Aklı selîm sâhibi olan kimse, nefsine uymaz, İslâm dînine uyar. Aklı dinlemeyen kimse ise, nefsine uyar. İmâm-ı Rabbânî hazretleri; "Allahü teâlâ, dinleri, bozuk âdetleri, çirkin modaları kaldırmak ve nefsin benlik, izzet-i nefis çalgınlıklarını yatıştırmak için gönderdi" buyurmuştur.

Nefis, Allahü teâlânın düşmanıdır. Zevklerine kavuşmak için her kötülüğü yapmaktan çekinmez, insân haklarını, kanûnları çiğner. Onun zevklerinin sonu yoktur. Bunun içindir ki, bütün kanûnlar, nefislerin taşkınlıklarını önlemek içindir. Nefsin taşkın zevkleri, insânı sefâlete, hastalıklara, âile fâciâlarına, felâketlere sürüklemektedir. Hadîs-i kudsîde; **(Nefsini, düşmanın bil! Çünkü o, bana düşmandır)** buyuruldu.

Nefis, dünyâ zevklerine, lezzetlerine düşkündür. Bunların iyi, kötü, faydalı, zararlı olduklarını düşünmez. Arzûları, İslâmiyyetin emirlerine uygun olmaz. İslâmiyyetin yasak ettiği şeyleri yapmak, nefsi kuvvetlendirir ve dahâ beterini yaptırmak ister. Fenâ, zararlı şeyleri, iyi gösterip, kalbi aldatır. Kalbe bunları yaptırarak, zevklerine kavuşmak için çalışır. Kalbin nefse aldanarak, fenâ huylu olmaması için, kalbi kuvvetlendirmek ve nefsi zayıflatmak lâzımdır. Aklı kuvvetlendirmek, İslâm bilgilerini okuyup, öğrenmekle olduğu gibi, kalbin kuvvetlenmesi yani temizlenmesi de, İslâmiyyete uymakla olur.

Netice olarak nefis, hiç iyilik yapmak istemez, hep kötülük yapmak ister. Kendisine ve başkalarına zararlı olan şeyleri sever. İnsanın dünyâda ve âhirette saâdete kavuşması için, nefsine uymaması, onu zayıflatıp, zarar yapamayacak hâle düşürmesi lâzımdır. Nefsi zayıflatmak biricik ilâç ise, İslâmiyyete uymaktır. Harâmların hepsi, dünyâ malına, mevkisine, zevklerine düşkün olmak, nefsin gıdâsıdır. Onu besler, kuvvetlendirirler. Nefis kuvvetlenince, bütün iyiliklerin, güzel ahlâkın, fennin ve medeniyyetin kaynağı olan İslâmiyyete saldırır. Din ile, îmân ile, Allahü teâlânın emirleri ile alay eder. Herkesin kendisi gibi taşkın, şaşkın olmasını, haksızlık, kötülük, zulüm yapmasını ister. İnsanın en büyük düşmanı, kendi nefsidir ve nefislerini beslemiş, azdırmış olan gâfil, câhil kimselerdir. Kısacası nefsine uyan, Allahü teâlânın değil, nefsinin kulu olur.

Amellerin kabulü, niyete bağlıdır 24.04.2011

İnsanlar birbirlerinin yüzlerine bakar, Allahü teâlâ ise, kalbe ve niyete bakar. İnsanlar birbirlerinin ne yaptıklarına, Allahü teâlâ ise, neden yaptıklarına bakar. Bir işi ne için yaptığımızı en iyi bilen, Allahü teâlâdır. Dinin, İslâmiyyetin esası, niyete bağlıdır yani din demek, niyet demektir. Bütün ameller, bütün ibâdetler, niyete bağlıdır. Bir kimsenin ameli çok fakat niyeti bozuk ise, on para etmez, hiçbir işe yaramaz. Kişinin niyeti çok güzel, ama amelleri bozuk ise, Allahü teâlânın izni ile, bu kimse kurtulur. Hadis-i şerifte; **(Ameller, niyete göre iyi veya kötü olur)** buyuruldu.

Allahü teâlâyâ inanarak ve Onun emri olduğu için değil de, başka sebeple yapılan iyi işler, ameller, kıymetsizdir. Amelsiz olan îmân ise, kıymetli ve faydalıdır.

Bazı bilinmeyen ve görülmeyen hizmetler ve ibâdetler vardır. Böyle amellerin kazancını, kimse tahmin edemez. Bir gün Cebrâil aleyhisselâm Peygamber efendimize gelerek;

- Ya Resûlallah, bu gece Ebû Bekr'in kazandığı sevap ve kazandığı derece, kıyâmete kadar gelecek bütün insanların kazancından daha fazladır buyurur.

Ertesi gün Peygamber efendimiz, hazret-i Ebû Bekr'i yanına çağırırlar ve;

- **Ya Ebâ Bekr! Sen dün gece ne yaptın?** diye suâl ederler. O da;

- Her zamanki gibi ya Resûlallah, namaz kıldım, Kur'ân-ı kerîm okudum, yattım cevabını verir.

Peygamber Efendimiz;

- **Başka ne yaptın? Sen bu gece öyle bir ibâdet yaptın ki, kıyâmete kadar gelecek Müslümanların sevapları toplamından daha fazla sevap kazandın. Anlat bakalım bu gece nasıl bir ibâdet yaptın** buyururlar. Hazret-i Ebû Bekir;

- Ya Resûlallah şu olabilir mi? Yatağa yattığım zaman kendi kendime, ya Rabbi, sen Rabsın, Allahsın, Kur'ân-ı kerîmde buyruluyor ki; **“Allah verdiği sözden dönmez.”** Sen öyle takdir ettin ki, Cenneti de Cehennemi de insanlarla dolduracaksın. Cehennem insanlar ile dolacağına göre, benim vücudumu öyle büyüt ki, Cehennemi ben doldurayım, başka kimse girmesin. Aklıma bu geldi cevabını verir. Hazret-i Ebû Bekr, kimseye söylemediği, kimsenin bilmediği bu niyeti sebebi ile, kıyâmete kadar kimsenin erişemeyeceği kadar sevap kazandı.

Amellerin, ibâdetlerin kıymeti, îmânın derecesi ile ölçülür. İbâdetlerin parlaklığı, ihlâsın miktârına bağlıdır. Îmân ne kadar kâmil, olgun ise, ihlâs o kadar çok olur. Ameller de, o kadar çok nûrlu olur ve kabûl edilir. Îmânın kâmil olması ve ihlâsın tamâm olması, mârifete yani Allahü teâlâyı tanımaya bağlıdır. Ölmeden önce ölenin yani âhirete tam hazırlananın îmânı kâmil, olgun olur. Böyle olanlar, amelleri, ibâdetleri kolayca, seve seve yapar, nefisten, şeytândan hâsıl olan tembellik ve gevşeklik bunlarda kalmaz. Bunun içindir ki, hazret-i Ebû Bekr'in îmânı, bütün ümmetin îmânlarından üstün olmuştur. Nitekim hadîs-i şerîfte; **(Ebû Bekr'in îmânı, bütün ümmetimin îmânı ile tartılsa, Ebû Bekr'in îmânı dahâ üstün olur)** buyurulmuştur.

Bizim dinimizin esası, kalbdeki niyettir. Namaza dururken, bir yere giderken insan içinden sürekli konuşur. O konuştukları, Allah indinde bilinir, ona göre de ecir verilir. Bir kimsenin günâh işlemesi için, günâh olan şeyi yapması lâzım, fiile dönmesi lâzımdır. Ancak, ecre, sevaba sebep olacak işi, kişi içinden geçirdiği anda, o kimseye sevap yazılır. Çünkü Resûlullah efendimiz; **(İyi ameller, ancak niyete bağlıdır)** buyurmuşlardır.

Netice olarak, İslâmiyyetin esası, niyete bağlıdır, din niyet demektir. Bütün ameller, bütün ibâdetler, niyete bağlıdır. Allahü teâlâ indinde kalbten yapılan ibâdet, zikir, niyet, dil ile yapılandan efdaldır. Hatta dil ile olup, kalb gafil olursa, o niyet, niyet değildir. Bu şekilde kılınan namaz, yapılan hac kabul olmaz. Zira niyetsiz ibâdet olamaz. Bir kimse, emredilenlerin dışında, iyi bir amel işlemeye niyet etse, fakat o işi işlemek nasîb olmasa, o kimseye niyetinin sevâbı yazılır. Peygamber efendimizin buyurduğu gibi:

(Mü'minin niyeti, amelinden hayırlıdır.)

Ahlâk bilgisini öğrenmek zorla olmaz
25.04.2011

Ahlâk bilgilerini öğrenmek, istekle olur, zorla olmaz. Her istekli iş de, iki şeyi öğrenmekle yapılabilir. Önce, o işin ne olduğunu iyice anlamak lâzımdır. Sonra da, o işin kazandıracağı faydaları bilmek îcâbeder. Bir de, her ilmi kolay anlayabilmek için, bazı yardımcı bilgileri önceden öğrenmek, üsûl hâlini almıştır. İslâm ahlâkı üçe ayrılır:

1- İnsan yalnız iken, başkasını düşünmeden, işlerinin iyi veya kötü olduğunu anlatan ilme, ilm-i ahlâk denir. İnsan yalnız olduğu zamân da, bu işleri, bildiği gibi yapar. Meselâ yumuşak huylu, cömert davranmak gibi. İnsan, yalnızken de, başkaları yanında da, hep öyledir. Ahlâk ilmi, böyle değişmeyen işleri öğretir.

2- İkincisi, insanın ev içinde, çoluk çocuğuna karşı hareketlerini tetkik eder, araştırır. Buna ev idâresi âdâbı denir.

3- Üçüncüsü, insanın toplumdaki vazifelerini, hareketlerini, herkese faydalı olmasını öğretir. Buna sosyal terbiye denir.

İnsan, iyi, kötü her işini bir sebeple yapar. Bu sebep, yâ tabîîdir. Yâhut bir emirdir, bir kanündür. Tabîatı icâbı olan şeyler, akli, düşüncesi ve tecrübeleri netîcesinde yaptığı işlerdir. Böyle işleri, zamânla ve cemiyetin tesiri ile değişmez. İkinci sebep olan emir, kanûn ise, yâ bir cemâatin, bir milletin müşterek düşüncesinden doğar ki buna âdet denir. Yâhut bir tanınmış âlim, tecrübeli, otorite sâhibi kimse tarafından ortaya konur. Peygamberler, evliyâ ve hükümdarlar böyledir. Peygamberler, evliyâ ve âlimler tarafından bildirilen, Allahü teâlânın emirleri de üçe ayrılır:

Birincisi, herkesin ayrı ayrı, yalnız olarak uyması lâzım olanlardır ki bunlara ibâdet denir.

İkincisi, insanlar arasında karşılıklı uymaları lâzım olan emirlerdir ki, evlenme, alışveriş işleri, böyledir.

Üçüncüsü, memleketleri, cemiyetleri içine alan emirlerdir. Bunlar hukûkî işlerdir.

Bu üç ilmin hepsine fıkıh bilgisi denir. Fıkıh bilgileri ve bu işleri düzenleyen emirler veya tatbik edilmeleri, yapılmaları, memleketlere, milletlere göre ve zamânla değişir. Bu değişiklik de, ancak Allahü teâlânın bildirmesi ile olur. Allahü teâlânın dinlerde yaptığı değiştirmeler, böyle emirlerde olmuştur.

Saâdete kavuşmak için, iki şey lâzımdır. Mesût ve bahtiyâr kimse, bu iki şeye kavuşan kimsedir. Bu iki şeyden birincisi, doğru ilim ve îmân sâhibi olmaktır. Bu da, fen derslerini ve Muhammed aleyhisselâmın hayatını, ahlâkını öğrenmek ile ele geçer. İkincisi, iyi huylu, iyi hareketli insan olmaktır. Bu ise, fıkıh ve ahlâk ilimlerini öğrenmek ve bunlara uymakla olur. Bu ikisini elde eden kimse, Allahü teâlânın rızasına, sevgisine kavuşur.

Huy, kalb ile rûhun melekesi yani alışkanlığı demektir. Bu alışkanlık ile, düşünmeye lüzûm kalmadan iş yapılır. Yerleşmiş olan huya meleke, geçici olan huya ise, hâl denir. Gülmek, utanmak, birer hâldir. Cömertlik, cesâret ise, birer melekedir. Ahlâk yani huy deyince, meleke anlaşılır. Bâzan hayır işlemek, huy değildir. Her zamân kolaylıkla, seve seve yapılırsa, huy denir.

Huy, iyi veya kötü iş yapmaya yâhut iyi ve kötü olmayan şeye sebep olur. Bunlardan birincisine fazîlet veya iyi ahlâk denir. Cömertlik, şecâat yani yiğitlik, yumuşaklık böyledir. İkincisine ise, rezâlet veya kötü ahlâk denir. Hâsîlik yani cimrilik ve erkekler için korkaklık böyledir. Üçüncüsüne fazîlet de, rezâlet de denmez. Buna sanat deniliyor ki, terzilik, çiftçilik böyledir...

Netice olarak bir insan, tabîattaki var olanları ve kendini inceleyerek Müslümân olduktan sonra, İslâm âlimlerinin kitâplarından, Muhammed aleyhisselâmın hayatını ve güzel ahlâkını da öğrenirse, îmânı kuvvetlenir. Ahlâk bilgisi öğrenerek, iyi ve kötü huyları, faydalı ve zararlı işleri anlar. İyi işleri yapıp, dünyâda kâmil, olgun, kıymetli bir insân olur. İşleri muntazam ve kolaylıkla hâsıl olur. Dünyâda râhat, huzûr içinde yaşar ve kendisini herkes sever. Allahü teâlâ ondan râzı olur. Âhirette de, Allahü teâlânın merhametine, mükâfâtlarına nâil olur...

Kalbi hasta olan ibâdet edemez
01.05.2011

İnsanın vücûdu hasta olduğu zaman, ibâdetlerini, hizmetlerini yapamadığı gibi, kalbi hasta olduğunda da, Allahü teâlânın emirlerini yapamaz, yasaklarından sakınamaz. Yapmaya çalışsa bile, çok azını yapabilir. Kalbi hasta olan kimsenin, rahatlıkla ve güçlü bir şekilde ibâdet yapabilmesi için,

öncelikle kalbinin tedâvi edilmesi şarttır. Herkesin kalbinde hastalık vardır. Zira Bekara sûresinin 10. âyetinde meâlen; **(Kalblerinde hastalık vardır)** buyurulmaktadır.

İnsânın bedeni hastalandığı zaman, bunu tedâvi ettirmek için, doktora gidiliyor ve ilâç alınıyorsa, kalb hastalığını da tedâvi ettirmek lâzımdır.

İbadetleri yapmaya ve harâmlardan sakınmaya engel olan, mâni olan kalb hastalığı, kalbin Allahü teâlâdan, âhiretten, Peygamber efendimizden, dinden başka şeylere âşık olması, tutulmasıdır. İnsan neye âşık olur, neyi severse, kalbi ona bağlanır. Dünyânın, mevkisine, servetine, şöhretine âşık olan, bunları elde etmek için, her yolu kendine mubah sayan bir kimsenin kalbi, hastadır ve ebedi felâkete doğru gitmektedir. Kim para, şöhret düşkünü ise, bu kimse bilmelidir ki, kalbi dökülmüştür, bitmiştir ve hastadır. Bu kimsenin acilen tedâvi olması, ameliyat olması gerekmektedir.

Din büyükleri buyuruyor ki:

“Kalb hastalığının yani dünyâyâ, mala, makama düşkün olmanın, Allahü teâlâdan başka şeylere âşık olmanın tedâvisi için ilâç, bir tanedir, iki tane değil. Bu hastalığa yakalanan kimse, sabahlara kadar zikretse, geceleri namaz kılsa, her gün oruç tutsa kurtulamaz. Çünkü kalb hastalığının ilâcı, bunlar değildir. Kalbden dünyâ sevgisini, ancak ve yalnız Allah adamları ve Onların sevgisi çıkarabilir.”

İmâm-ı Rabbânî hazretleri buyuruyor ki:

“Tasavvuf yolunda ilerlemekten maksat, nefsi tezkiye ve kalbi tasfiye etmektir. Yani nefsi ve kalbi hastalıklardan kurtarmaktır. Bekara sûresinde bildirilen hastalık tedâvî edilmedikçe, hakikî îmân ele geçmez. Bu âfetler var iken, akıl yolu ile kalbde hâsıl olan îmân, îmânın sûretidir. **(Kalblerinde hastalık vardır)** meâlindeki âyet-i kerîmede bildirilen kalb hastalığına yakalanmış olanların hiçbir ibâdeti ve tâati fayda vermez, belki zarar verir. **(Çok Kur’ân-ı kerîm okuyanlar vardır ki, Kur’ân-ı kerîm bunlara lânet eder)** hadîs-i şerîfi meşhûrdur. **(Çok oruç tutanlar vardır ki, onun oruçtan kazancı, yalnız açlık ve susuzluktur)** hadîs-i şerîfi de sahîhdir. Kalb hastalıklarının mütehasısları olan tasavvuf büyükleri de, önce hastalığın giderilmesi için yapılacak şeyleri emir buyururlar. Kalbin hastalığı, Hak teâlâdan başkasına tutulması, bağlanmasıdır. Belki, kendisine bağlanmasıdır. Çünkü herkes, her şeyi kendi için ister. Çocuğunu sevmesi, kendini sevdiği içindir. Malı, mevkiyi, rütbeyi hep kendi için ister. Onun mâbûdu, tapındığı şey, kendi nefsidir. Nefsinin istekleri arkasında koşmaktadır. Kalb, bu bağılıklardan kurtulmadıkça, insanın kurtulması çok güç olur.”

Din büyüklerinden bir zâta, talebelerinden birisi;

- Efendim, Allahü teâlâyâ ve Onun sevdiklerine hep sevgiden, muhabbetten bahsediyorsunuz. Peki bu sevgi nedir, nerede başlar ve nerede biter, diye arz edince, buyururlar ki:

- Evlâdım, sevgi, itâat etmek demektir. Bir kimse, Allahü teâlâyâ ve Onun yolunda olanlara ne kadar itâat ediyorsa, sevgisi de o nisbette çoktur, itâati azsa sevgisi de az demektir. Eshâb-ı kirâmdan hazret-i Ebû Bekir’in sevgisi çoktu. Çünkü itâati, herkesten fazla idi. Herkes Peygamber efendimizi yalanlarken O îmân etti, herkes Mirâcı inkâr ederken O tasdik etti ve hiç fikir yürütmeden tam teslim oldu. Çünkü sevgisi tamdı.

Dolayısıyla bir kimse, Allahü teâlâyı ve Onun yolundakileri seviyorum diyorsa, o kimsenin itâatine daha doğrusu ne kadar itâat ettiğine bakılır. Sevginin ölçüsü, itâate bağlıdır.

Netice olarak, hasta olan kalbin tedâvisi, ancak Allahü teâlâyâ ve Onun sevdiklerine itâat etmek, teslim olmakla mümkündür. İtâat etmek ve teslim olmak da, sevmekle mümkün olur...

Öncelik, günâhlardan sakınmaktadır
02.05.2011

İslâm dîninde harâmlardan sakınmak, emirleri yapmaktan önce gelir. Zira ameller üçe ayrılır:

Birincisi günâh olan işlerdir. Bunlar Allahü teâlânın beğenmediği şeylerdir. Emredilenleri yapmamak ve yasak edilenleri yapmak günahdır.

İkincisi Allahü teâlânın beğendiği şeylerdir. Bunları yapanlara sevâb verileceği vâdedilmiştir.

Üçüncüsü ise mubâhlardır. Bunlar, yapanın niyyetine göre, sevap veya günâh olurlar.

Günâh olan işlerden sakınmak kıymetlidir. Zira nefse, günâhlardan kaçmak, ibâdet yapmaktan daha güç gelir. Onun için günâhtan kaçmak daha çok sevaptır. Peygamber efendimiz; **(Bir zerrecik yani çok az bir günâhtan kaçınmak, bütün cin ve insanların ibâdetleri toplamından dahâ iyidir)** buyurmuşlardır.

Abdullah bin Ömer hazretleri; “Kambur oluncaya kadar namâz kılsanız ve kıl gibi oluncaya kadar oruç tutsanız, harâmdan kaçınmadıkça, kabûl edilmez, faydası olmaz” buyurmuştur.

Dinimizin bildirdiği sıraya göre, önce ehl-i sünnete uygun îmân etmek, sonra harâmlardan sakınmak, farzları yapmak, mekrûhlardan sakınmak, müekked sünnetleri, dahâ sonra da müstehabları yapmak lâzımdır. Bu sırada, önce olanı yapmayanın, sonra olanı yapmasının hiç faydası olmaz. Hatta önce olanı yapabilmek için, sonra olanı terk etmesi câiz, hattâ vâcib olur. Sehl bin Abdullah-i Tüsterî hazretleri buyuruyor ki:

“Hakîkî îmâna kavuşmak için, dört şey lâzımdır: Bütün farzları edeble yapmak, helâl yemek, görünen ve görünmeyen bütün harâmlardan sakınmak ve bu üçüne, ölünceye kadar devâm etmeye sabretmek.”

Allahü teâlâ, harâmdan sakınanı, farzları yapanlardan dahâ çok sever. İyi huylu olmak farz, kötü huylu olmak harâmdır. Kötülük yapmaktan sakınmak, iyilik yapmaktan dahâ kıymetli ve dahâ sevâptır. Kalb, göze tâbidir. Gözler harâmdan sakınmazsa, kalbi korumak güç olur. O hâlde, îmânî olanların, Allahü teâlâdan korkanların, harâma bakmaması, günâh işlememesi lâzımdır. Ancak bu sûretle, kendini korumak, dünyâ ve âhirette zarardan kurtulmak mümkün olur.

Vera ve takvâ, kalbi, dili ve bütün uzuvları harâmdan korumak, insanlara ve hayvânlara zulüm, işkence yapmamaktır. Bunun için, harâmların hepsinden sakınmak takvâ olur. Farzları ve vâcibleri terk etmek harâmdır.

Emirleri Allah rızası için yapana sevap verilir. Hayırlı iş yapana, niyyetine göre sevap verilir. Kötü iş yapanın niyyetine bakılmaz. İyi niyetle yapsa da, cezasını çeker. Zira iyi niyetle günâh işlenmez.

Günâh işlenen uzuvlardan sekiz uzuv meşhûrdur. Bu uzuvlar, kalb, kulak, göz, dil, el, mide, ferc ve ayaklardır. Günâh işleyen, bu uzuvların kendileri değildir. Bunlarda bulunan his kuvvetleridir. Dünyâda ve âhirette saâdete kavuşmak, râhat etmek isteyen kimse, bu uzuvların günâh işlemelerine mâni olmalıdır.

Günâh işlememek, kalbinde meleke, tabîat, hâlini almalıdır. Bunu başarabilen kimseye sâlih denir. Kalbin temizlenmesi, İslâmiyyete uymakla olur. İslâmiyyet üç kısımdır: İlim, amel, ihlâs... Emirleri ve yasakları öğrenmek, öğrendiklerine tâbi olmak, bunları yalnız Allah rızası için yapmak lâzımdır. Kur’ân-ı kerîm, bu üçünü emir ve medhetmektedir.

Bir kimsenin kalbinde Allah sevgisinden başka bir sevgi varsa, diğer insanların kalbinde o insana karşı sevgisizlik doğar. Allahü teâlâyâ yakın olmak, yani Onun sevgisine kavuşmak için, ihlâs ile İslamiyetin hükümlerine uymak lâzımdır. Bu hükümlere uymak, önce Ehl-i sünnet âlimlerinin bildirdikleri gibi îmân etmek, sonra harâmlardan sakınmak ve farz olan ibâdetleri, ihlâs ile yapmak demektir.

Bir yandan günâh işleyip, bir yandan da, “Estağfirullah” demek, istiğfar değildir. Asıl istiğfar; Allahü teâlânın emirlerine uymak, yasak ettiği şeylerden sakınmak, günâhları terk etmektir.

Netice olarak Allahü teâlâ, izzeti ve şerefi ilme ve ibâdete vermiştir. İlim de, ehl-i sünnet âlimlerinin eserlerinde vardır. Alçaklığı ve zilleti de harâmlara vermiştir. Bu sebeple harâmlara düşmemek, dünya sevgisini de kalbe sokmamak lâzımdır.

Zaruret olmadan istemek haramdır
08.05.2011

Kesb; yaşamak için lâzım olanları helâlden kazanmak demektir. Kendine, evlâdına ve borçlarını ödemeye lâzım olanları elde etmek için çalışmak farzdır. Hadîs-i şerîfte; **(Beş vakit namâzı kıldıktan sonra, çalışıp helâl kazanmak, her Müslümâna farzdır)** buyuruldu.

Peygamberlerin hepsi, çalışıp kazanmışlardır. Çalışmayıp, Allahü teâlâyâ tevekkül ediyorum diyene inanmamalıdır. Bunların kalbi, Allahü teâlâyâ değil, kulların mallarına bağlıdır. Muhtâç olduğu malı kazandıktan sonra, fazla çalışmayıp, ibâdet etmek câizdir. Öğünmek, kibirlenmek için, ihtiyâçtan fazla kazanmak harâmdır. İhtiyâçtan fazla çalışıp, kazanmak ve bunları hayra sarf etmek müstehabtır, nâfile ibâdetlerden dahâ sevâbdır. Hadîs-i şerîfte; **(İnsanların iyisi, insanlara faydası olanlardır)** buyuruldu.

Müslümân, dünyâyı sevdiği, dünyâyâ düşkün olduğu için değil, Allahü teâlâ, çalışmayı emrettiği için çalışıp kazanır. Nefsinin kötü arzûlarına, zevklerine kavuşmak için çalışıp para kazanmak ve çalışırken helâli harâmdan ayırmamak, başkalarının haklarına saldırmak, onlara olan borçlarını ödememek, dünyâyâ düşkün olmayı gösterir. Dünyâyâ düşkün olmak, büyük günâhtır. Allahü teâlâ emrettiği için çok çalışıp, çok kazanmak ve Onun emrettiği yerlere sarf etmek, ibâdet olur ve çok sevâptır.

Çalışmayıp, başkasından istemek, harâmdır. Ancak zarûret hâlinde mubâh olabilir. Dilenmek, ölüme düşen için veya çalışma gücü olmayana mubahtır. Zarûretsiz dilenmek, bir ejderin, yılanın ağzına elini sokup, bir şey almak ve çıkarmak gibidir. Hadîkade; “Zarûret olmadan bir şey istemek harâmdır. Allah aşkına diyerek bir kimseden dünyâlık şey istemek câiz değildir. Hadîs-i şerîfte, bunların melûn oldukları bildirildi” buyuruluyor.

Câmilerde, sarkıntılık ederek dilenmek ve bu şekildeki dilenciye sadaka vermek harâmdır. Muhammed Ma'sûm Fârûkî hazretleri buyuruyor ki:

“Bir günlük yiyeceği olmayanın, bunu istemesi câiz olduğuna fetvâ verilmiştir. Takvâ ve azîmet ise, hiç istememektir. Ölüm ve hastalık tehlikesi gibi zarûret hâlinde, mubâh olur. Çalışıp kazanabilen kimsenin dilenmesi câiz değildir. Din bilgilerine çalışıp da, kazanmaya vakit bulamayanın, istemesi câiz olur. Mişkât şerhinde diyor ki: ‘Çalışamayan hastanın, bir günlük yiyecek dilenmesi câizdir. Fazlası câiz değildir. Nâfile namâz ve nâfile oruç sebebi ile çalışmaya vakit bulamayanın zekât ve sadaka istemesi câiz değildir.’

Sadaka istemekte üç zarar vardır:

- 1- Allahü teâlânın, ni'meti az gönderdiğini haber vermektir ki, harâmdır.
- 2- Kendini zelîl etmektir. Mü'minin Allahtan başkasına boyun bükmesi câiz değildir.
- 3- İstenilen kimseye de eziyet etmektir. Zarûret olmadıkça, bu da harâmdır.

Bunun için, takvâ sâhipleri, kimseden bir şey istememişlerdir. Bîşr-i Hâfî hazretleri, Sırrı-i Sekatî hazretlerinden başka kimseden bir şey istemezdi. ‘Onun mal verince, sevineceğini biliyorum, onu sevindirmek için istiyorum’ derdi. Bîşr-i Hâfî hazretleri buyurdu ki: Üç çeşit fakîr vardır. İstemez, verince de almaz. Bunlar, İlliyyînde melekler iledirler. İstemez, verince alır. Bunlar, Cennetlerde mukarrebleridir. İhtiyâcı olunca ister. Bunlar, sâdıklar olup, Eshâb-ı yemîn iledirler...”

Netîce olarak, zarûret olmadan dilenmek harâmdır. Zarûret ve ihtiyâç hâlinde mubâh olur ise de, derecenin azalmasına sebep olur. Resûlullah efendimiz, hazret-i Ömer'e hediye gönderdiğinde, almayıp geri göndermişti. Karşılaştıkları vakit;

- **Niçin almadın?** buyurdu.

- Yâ Resûlallah, **(En hayırlınız, kimseden bir şey almayandır)** buyurmuşunuz.

- **O sözüm, isteyip de almak içindi. İstemeden gelen şey, Allahü teâlânın gönderdiği rızıktır** buyurdu.

Hazret-i Ömer de;

- Allahü teâlâyâ yemîn ederim ki, kimseden bir şey istemeyeceğim ve istemeden gelen her şeyi alacağım cevabını vermiştir. Hadîs-i şerîfte buyurulduğu gibi:

(Aç olan veyâ bir şeye muhtâc olan, kimseden istemeyip, Allahü teâlâdan beklerse, Allahü teâlâ, ona bir senelik rızık kapıları açar.)

Zerre kadar îmânı olan kurtulacaktır
09.05.2011

Mü'minin, büyük dahi olsa, günâh işlemekle îmânı gitmez, kâfir olmaz. Kalbinde zerre kadar îmânı bulunanı, günâhlarının çokluğu sebebi ile Cehenneme soksalar da, günâhları kadar azâb edip, sonunda, Cehennemden çıkarılır. Peygamber efendimiz; **(Kalbinde zerre kadar îmânı olan Cehennemde sonsuz olarak kalmayacak, çıkarılacaktır)** buyurmuştur.

Îmâm-ı Rabbânî hazretleri, Mektûbât kitabında buyuruyor ki:

"Cehennemde sonsuz olarak yanmak, küfrün karşılığıdır. Bir kimse, dinde inanılması lâzım olan şeylerden, bir tânesine bile inanmamış veyâ şüphe etmiş yâhut beğenmemiş ise îmânı gider, kâfir olur. Bir kimse de, Kelime-i tevhîd söyleyip, bunun mânâsını kabûl eder, Muhammed aleyhisselâm Allahü teâlânın Peygamberidir, her sözü doğrudur, güzeldir deyip, ona uygun olmayanlar yanıştır, fenâdır diye inanırsa ve son nefesinde de öyle ölüp, âhirete, bu îmân ile giderse, bu kimse, kâfirlere mahsûs olan âdetlere ve bayramlara katılır, kâfirlerin mukaddes bildikleri günlerinde ve gecelerinde, onların yaptıklarını yaparsa Cehenneme girer. Amma, kalbinde zerre kadar îmânı olduğu için, yani bildirilenlere kısaca inandığı için Cehennemde sonsuz kalmaz.

Kısaca inanmış olmak için, dinde inanılması lâzım olan şeylerden birini işitince, şüphe etmeden inanması lâzımdır.

Bir gün, bir hasta ziyâretine gitmiştim. Ölüm hâlinde idi. Kalbine teveccüh ettim. Kalbi kararmış idi. O zulmetin temizlenmesi için çok uğraştım, fayda vermedi. Uzun zamân yokladıktan sonra, o siyâhlıkların, kâfirlik bulaşıklıkları, sıfatları olduğu, kâfirler ile ve küfür ile olan bağlılığından, berâberliğinden olduğu anlaşıldı. O kadar uğraştığım hâlde, o zulmetler temizlenemedi. Bunların ancak, küfrün cezâsı olan, Cehennem ateşi ile temizleneceği anlaşıldı. Fakat, kalbinde zerre kadar îmân nûru da görüldüğünden, bunun sâyesinde Cehennemden çıkarılacaktır. Hastayı bu hâlde görünce, cenâze namâzını kılayım mı, diye düşünceye daldım. Kalbimi uzun zamân yokladıktan sonra, kılmak lâzım olduğunu anladım. Demek ki, kalbinde îmân varken, zarûret olmadığı hâlde bile kâfirlerle düşüp kalkan, onların bayramlarına, paskalyalarına uyanların cenâze namâzlarını kılmalıdır, bunları kâfir bilmemelidir. Bunların, îmânları sâyesinde Cehennemden çıkacaklarına inanmalıdır. Fakat, hiç îmânı olmayanlara, Muhammed aleyhisselâmın bir sözünü ve âdetini bile beğenmeyenlere af ve mağîret yoktur ve küfürlerinin karşılığı olarak Cehennem azâbında sonsuz kalacaklardır. Hülâsa, kâfirlerin âdet ve merâsimlerine katılarda, zerre kadar îmân varsa yani kalbinden kelime-i tevhîdin mânâsına, kısaca inanmış ise, îmânı gideren bir iş ve sözde bulunmadı ise, Cehennem azâbına girecek ise de, Cehennemde ebedî kalmayacaktır.

Îmânı olanlardan büyük günâh işleyen ve tövbe etmeden ölenlere gelince, Allahü teâlâ, bu günâhları isterse affeder, isterse günâhı temizleninceye kadar, Cehennemde azâb eder. Cehennem azâbı, küfür sıfatları ve bulaşıklıkları içindir. Küfürden kaçınan îmân sâhiplerinin yaptıkları büyük günâhlar, yâ îmânları hürmetine, cenâb-ı Hakkın merhameti ile veyâ tövbe etmeleri ile yâhut şefâate kavuşmaları ile affolunur. Böyle affolmıyanlar, dünyâ sıkıntıları ve dertleri ile veyâ son nefeste cân verirken, çekecekleri zahmetler ile temizlenir. Bunlarla da temizlenmezse, bâzıları kabir azâbı çekmekle affa kavuşur. Bâzıları ise, kabir azâbı, sıkıntıları ve kıyâmet gününün şiddetleri ile af olunup, günâhları biter ve Cehennem azâbı ile temizlenmeye lüzûm kalmaz. Nitekim, Enâm sûresinin 82. âyetinde meâlen; **(Îmân edip de îmânlarını şirk ile bulaştırmayanlar, Cehennemde ebedî kalmaktan emîndirler. Onlar için, bu korku yoktur)** buyuruldu..."

Netice olarak, Müslümânların zerre kadar îmânı olanların hepsi sonunda, hattâ çok zamân Cehennemde kaldıktan sonra bile, merhamete kavuşacaktır. Fakat rahmete, merhamete kavuşabilmek için, ölümlük îmân ile gitmek şarttır.

İnsan, beden değil rûh demektir
15.05.2011

İnsan, beden değil, rûh demektir. Beden, rûhun konak yeridir. Kıymetli olan, ev değil, evde oturanlardır. Cebrâîl aleyhisselâm, Peygamber efendimize insan şeklinde görünürdü. Ekseriya, Eshâb-ı kirâmdan Dıhye hazretlerinin şeklinde görünürdü. Eshâb-ı kirâmdan bâzıları da, Cebrâîl aleyhisselâmı insan şeklinde gördüler. Cebrâîl aleyhisselâm insan şeklinden çıkarak, kendi şekline girince, rûh gibi olunca, yok oluyor denilemez. Şekil değiştirdi denilir. İnsan rûhu da, bunun gibidir. İnsan ölünce, rûhu bir âlemden başka bir âleme geçmektedir. Rûhun böyle değişikliğe uğraması, kerâmetinin kalmayacağını göstermez. İmâm-ı Abdullah Nesefî hazretleri, Umdet-ül-i'tikâd kitâbında; "Her mü'min uykuda da mü'min olduğu gibi, öldükten sonra mü'mindir. Bunun gibi Peygamberler, öldükten sonra da Peygamberdirler. Çünkü Peygamber olan ve îmân sâhibi olan rûhtur. İnsan ölünce, rûhunda bir değişiklik olmaz" buyurmaktadır.

İnsan ölünce, rûh da ölmez. Rûh, bedenden başka bir varlıktır. Mezârdaki beden ile, toprak olduktan sonra da, ilgisi yok olmaz. Ehl-i sünnet âlimlerinin kitâplarını okumamış olan câhiller, mezhebsizler ve Cehenneme gidecekleri bildirilmiş yetmişiki fırkadan olan sapıklar, rûhun bedenden ayrı bir varlık olduğunu bilmiyorlar. İnsan ölünce, hareketi yok olduğu gibi, rûhun da bedeninin bir sıfatı, özelliği olduğunu, hareketin yok olduğu gibi rûhun da yok olacağını sanıyorlar. Evliyâ da, her insan gibi, ölür, toprak olur, insanlığı ve rûhâniyeti kalmaz diyorlar. Mevtâlarına hürmet etmiyorlar, hakâret ediyorlar. Hadîs-i şerîfte: **(Kabir, yâ Cennet bahçelerinden bir bahçedir. Yâhut Cehennem çukurlarından bir çukurdur)** buyuruldu.

Bu hadîs-i şerîf, rûhların, çürümüş cesetlerle birleştiklerini açıkça bildirmektedir. Mü'minlerin mezârlarının muhterem, mübârek olduğunu göstermektedir. Âlime hakâret edenin, düşmanlık edenin kâfir olmasından korkulur. İmâm-ı Yâfiî hazretleri Ravdur-Riyâhîn kitâbında buyuruyor ki:

"Evliyâdan biri, kabirdekilerin derecelerinin kendisine gösterilmesi için duâ etti. Bir gece çeşitli kabirler gösterildi. Kimi tahta üzerinde, kimi ipek yatakta, kimi kokulu çiçekler arasında, kimi sevinçli, kimi ağlar, kimi güler idi. Bir ses işitti. 'Bu hâlleri, dünyâdaki amellerinin karşılığıdır' diyordu. Güzel huylular, şehîtler, nâfile oruçları da tutanlar, Allahü teâlâ için birbirini sevenler, günâh işleyenler, tövbe edenler, ayrı ayrı hâlde idiler. Mezârdakilerin hâlleri bâzı evliyâyâ uykuda, bâzılarına da uyanık hâlde iken gösterilir."

İmâm-ı Tirmüzî, Hâkim ve Beyhekî hazretleri şöyle bildiriyorlar:

"Abdullah ibni Abbâs hazretleri söyledi ki, birkaç Sahâbî yolculukta bir çadır kurduk. Burada kabir olduğunu bilmiyorduk. Birisinin sûre-i Mülkû başından sonuna kadar okuduğunu işittik. Medîne'ye gelince, bunu Resûlullah efendimize söyledik. **(Bu sûre, meyyiti kabirdeki azâbdan kurtarır)** buyurdu."

İbni Mendeş hazretleri haber veriyor:

"Hazret-i Talhâ, hazret-i Ubeydullah'tan haber veriyor ki, ormanda idim. Akşam oldu. Abdullah bin Âmir bin Hizâm hazretlerinin kabri yanında oturdum. Kabirde çok güzel sesle Kur'ân okuduğunu işittim. Resûlullah efendimize haber verdim. **(Bunu okuyan Abdullah'tır. Allahü teâlâ rûhları kabzedince, Cenneteki yerlerinde muhâfaza olunur. Her gece, sabâha kadar, kabirlerine bırakılır)** buyurdu."

Netice olarak, meyyitler de, diriler de Allahü teâlânın mahlûklarıdır. Hiçbirinin, hiçbir şeye tesîri yoktur. Her şeye tesîr eden, yalnız Allahü teâlâdır. Fakat, mü'minin ölüsüne de, dirisine de tâzîm, saygı göstermek vâcibtir. Çünkü mü'minlerin ölüleri de, dirileri de, Allahü teâlânın Şe'âiri oldukları için, tâzîm, hürmet edilmelerini Kur'ân-ı kerîm emretmektedir. Hac sûresinin 32. âyetinde meâlen; **(Allahü teâlânın şe'âirini tâzîm etmek, kalblerin takvâsından dolayıdır)** buyuruldu.

Şe'âir, Allahü teâlâyı hatırlatan, bildiren şeyler demektir. Âlimlerin, sâlihlerin ölüleri ve dirileri şe'âirdir.

Âlimlere, evliyâyâ hürmet etmek
16.05.2011

Âlim; sözlük anlamı itibari ile, bilen, ilim sâhibi anlamındadır. Dinde âlim ise; zamânın fen ve edebiyât bilgilerinde yetişmiş, Kur'ân-ı kerîmin ve yüzbinlerce hadîs-i şerîfin mânâsını ezberden bilen, İslâmın yirmi ana ilmi ve bunların kolları olan seksen ilminde mütehasıs, tasavvufun en yüksek derecesine ulaşmış, yetişmiş ve yetiştirebilen zâta denmektedir. Hadîs-i şerîfte; **(Ümmetimin âlimlerine hürmet ediniz. Onlar yeryüzünün yıldızlarıdır)** buyuruldu.

Abdullah bin Mübârek hazretleri; “Âlimleri hafife alanların âhireti, ümerâyı, devlet başkanlarını hafife alanların dünyâsı, dostlarını hafife alanların mürüvveti, insanlığı yıkılır” buyurmuştur.

Peygamber efendimiz bir hadîs-i şerîflerinde; **(Bir kimse, âlimin sesinden yüksek sesle konuşursa, Allahü teâlâ, onu dünyâda ve âhirette hakîr eder. Eğer pişmân olur, tövbe ederse affolur)** buyurmuştur.

Âlimi, âlim tanır, câhil tanıyamaz. Âlimin kıymetini ancak âlim anlar. Gülün kıymetini bülbül, altının ayârnı kuyumcu, incinin hâlisini de ancak kimyâger anlar.

İnsanı dalâletten, kötü yoldan ilim ve âlimler kurtarır. Rehber olmadan doğru yola kavuşulamaz. Bunun için, Ehl-i sünnet âlimlerini ve bunların yazdığı doğru din kitâplarını arayıp, bulmak lâzımdır. Hadîs-i şerîfte; **(Doğru ilim sâhibi olan ve ilmi ile amel eden bir âlim ile Peygamberler arasında bir derece fark vardır. Bu bir derece, peygamberlik makâmıdır)** buyuruldu.

Bir kimse, bir âlime buğzetse veya söğse, bu yaptığı sebepsiz ise, o kimsenin küfründen korkulur. Muhyiddîn-i Arabî hazretleri buyurdu ki:

“Evliyâyâ ve ilmi ile âmil olanlara düşmanlığın küfür olduğunu, büyüklerin çoğu bildirmiştir.”

Aliy-yül-havâs hazretleri de; “Evliyâdan ve ulemâdan birine düşman olandan uzaklaşmak lâzımdır” buyurmuştur.

Veliye ve âlime karşı gelmek, dalâlettir, kendini helâk etmektir. Allahü teâlânın velîleri, ilmi ile âmil olan âlimlerdir. Bunlardan ölü veya diri olan birisini dil veya kalb ile inkâr etmek, açık bir küfürdür. Peygamber efendimiz; **(Âlimler peygamberlerin vârisleridir)** buyurmuştur.

Âlimleri, velîleri tâzîm etmek, bunlara saygı göstermek, çeşitli şekilde olur. Bunlardan biri, kendilerine tahtadan tabut yapmak ve mezârları üzerine kubbe yapmaktır. Sarıklarının büyük olması, elbiselerinin geniş ve temiz olması da bunları tâzîm, hürmet etmek içindir. Câmi'ul-Fetâvâda âlimlerin, velîlerin, seyyidlerin mezârları üzerine binâ, türbe yapmanın mekrûh olmadığı yazılıdır. Evliyânın kabirlerine nefret edilmemek, saygı göstermek için sanduka, örtü ve sarık koymak, bunları kabir sâhiplerini hakâretten korumak, tâzîm ve saygıya sebep olmak niyyeti ile yapmak, câizdir. Selef-i sâlihîn zamânında bunlar yapılmazdı. Fakat, o zamân herkes kabirlere hürmet ederdi.

İlme Allahü teâlâ kıymet vermektedir. Fakat dünyâyâ düşkün olanlar, ilme kıymet vermezler. Böyle olanlar, dinlerinin noksan olması tehlikesinden korkmazlar ve hakîkî din âlimlerinin kitâplarından okuyup öğrenmezler. Bunların tek düşünceleri, para, mal toplamak ve mevki elde etmektir. Helâlden mi, harâmdan mı geldiğini hiç ayırdetmezler. Hakkı bâtıdan ayırmazlar. İlimin ve hakîkî din âlimlerinin kıymetini bilmezler. Hakîkî din adamlarının vaazları, kitâpları, bunların nazarında, hayvan pazarında güzel kokular satan attâr ve âmâlara ayna satan kimse gibidir. Ebû Leheb gibi kimseye Tâhâ sûresini okumak ve sokak serserisinin cebine inci, mercan doldurmak ve bir âmâyâ sürme hediye etmek, akıllı kimsenin yapacağı şey değildir. Allahü teâlâ, böyle kimseler için; **(Bunlar hayvan gibidir, hattâ daha aşağıdırlar)** buyurdu.

Netice olarak, ilme ve bu ilmin sahibi olan hakîkî âlimlere hürmet etmek, saygı göstermek lâzımdır. Peygamber efendimizin buyurduğu gibi:

(Âlime haksız olarak hakâret eden kimseyi, Allahü teâlâ, bütün insanlar arasında hakîr, rezîl eder. Âlime hürmet eden kimseyi, Allahü teâlâ, Peygamberler gibi azîz eder, şerefendirir.)

Sevginin alâmeti; itâat etmektir
22.05.2011

Kalb, muhabbet, sevgi yeridir. Muhabbet, sevgi bulunmayan kalb ölmüş demektir. Kalbde, yâ dünyâ sevgisi, yâhut Allahü teâlânın sevgisi bulunur. Dünyâ demek, harâm olan şeyler demektir. Zikir, ibâdet yaparak, kalbden dünyâ sevgisi çıkarılınca, kalb temiz olur. Bu temiz kalbe, Allahü teâlânın sevgisi, kendiliğinden dolar. Günâh işleyince, kalb kararır, hasta olur. Dünyâ muhabbeti yerleşerek, Allah sevgisi gider. Kalbin bu hâli, bir şişeye benzer. Su doldurunca, havası çıkar. Suyu boşaltınca, hava kendiliğinden dolar.

Muhammed Pârisâ hazretleri buyuruyor ki:

“İnsanı Allahü teâlâdan uzaklaştıran perdelerin en zararlısı, kalbin karması, hasta olması, yani dünyâ sevgisinin kalbe yerleşmesidir. Bu sevgi, kötü arkadaşlardan ve lüzümsüz şeyler seyretmekten hâsıl olur. Çok uğraşarak, bunları kalbden çıkarmalıdır. Faydasız kitâp, hikâyeler okumak, lüzümsüz şeyler konuşmak, bu sevgiyi artırır. Haram şeyleri seyretmek, dinlemek, bu sevgiyi kalbde yerleştirir ve insanı Allahü teâlâdan uzaklaştırır. Kalbin hasta olması, Allahü teâlâyı unutmaktır. Allahü teâlâyı kavuşmak isteyenlerin, bunlardan sakınması, nefsi kuvvetlendiren, azdıran her şeyden sakınması lâzımdır. Allahü teâlânın âdeti şöyledir ki, kalbi temizlemeye ve nefsi ezmeye çalışmayanlara, zevklerini, şehvetlerini bırakmayanlara bu nimeti ihsân etmez.”

İmâm-ı Rabbânî hazretleri buyuruyor ki:

“Kâmil, olgun bir insanın kalbi, birçok bakımdan Arş gibidir. Bunun için, böyle kalbe Arşullah denir. Fakat kalbde, Arş’in mâlik olmadığı başka bir üstünlük vardır. Kalb, tecellî edene tutulur, onu sever. Arş’ta böyle sevgi yoktur. Kalbde bu sevgi bulunduğu için, kalb ilerleyebilir, yükselebilir. Hem de yükselmektedir. **(İnsan, sevdiği ile berâber olur)** hadîs-i şerîfi bunu bildirmektedir. Kalb, sevgili ile berâber olmaktadır.

Bu büyüklerin kazançlarının başlangıcı, Zât-ı ilâhînin sevgisidir. Cenâb-ı Hakkın lutfu ile, bu sevgi her ân artarak, başka şeylerin sevgisi yavaş yavaş azalır. Başka şeylere bağlılık, yavaş yavaş yok olur. Bir saâdetli kimseyi, Allah sevgisi kaplayarak, başka her şeyin sevgisi kalmayınca ve Allah sevgisi, bütün bu sevgilerin yerine yerleşince, onun aşağı sıfatları ve bütün kötü huyları yok olur. Sevmek, sevgiliye itâat etmeyi ister. Sevgi son haddini bulunca, itâat da tamâm olur. Bu büyüklerin sermayesi, muhabbetir. Muhabbet, sevgiliye itâat etmeyi ister. Sevgiliye itâat ise, İslâmiyete uymakla olur. Çünkü sevgilinin beğendiği şey, İslâmiyettir. O hâlde, muhabbetin çok olmasına alâmet, İslâmiyetin hükümlerine çok uymaktır. İslâmiyete uymak, farzları yapmak ve harâmlardan sakınmak demektir. İslâmiyete tam uyabilmek ise, ilim, amel ve ihlâs ile olur. Her sözde, her işte, kendiliğinden hâsıl olan ihlâs, muhlas olan kimseye nasîb olur...”

Allahü teâlâyı sevdiğini söyleyen bir kimse, itâat etmeyip isyân ediyorsa, bunun sevgisi yalandır, çünkü böyle sevgi olmaz. Eğer sevgide samimi olsaydı, Allahü teâlâyı itâat ederdi. Seven, sevdiğine itâat eder. Kalbin hasta olması, Allahü teâlâdan, âhiretten, Peygamber efendimizden, dinden başka şeylere âşık olmasıdır. Kim para, şöhret düşkünü ise bilsin ki kalbi dökülmüştür, bitmiştir, hastadır ve ameliyat gereklidir.

Netice olarak seven, sevdiğine itâat eder. Ne kadar itâat çoksa, o kadar da sevgi çok demektir. Ne kadar itâati azsa, o kadar sevgisi azdır. Meselâ hazret-i Ebû Bekr’in sevgisi çoktu, zira itâati de çoktu. Herkes Peygamber efendimizi inkâr ederken, o kabul etti. Herkes Mescid-i Aksa’ya ne kadar zamanda gidip gelinir diye konuşup inkâr ederken, O, **“Mademki O söylüyor doğru söylüyor”** demek suretiyle hiç fikir yürütmedi, tam teslim oldu. Çünkü sevgisi tamdı. Dolayısıyla, ben şunu çok seviyorum, Allahımı çok seviyorum, kitabımı çok seviyorum diyenin, ne kadar itâat ettiğine bakılır. Sevginin ölçüsü, itâattir. Kalbin tedâvisi, İslâm âlimlerine, din büyüklerine itâat etmektir, onları sevmektir...

İbâdetleri, neşeli olarak yapmalıdır
23.05.2011

Niyet ederek İslâmiyete uymaya ibâdet etmek denir. Allahü teâlânın emir ve yasaklarına İslâmiyyet veya Ahkâm-ı ilâhiyye denir. Emredilenlere farz, yasak edilenlere harâm denir. Hadîs-i şerîfte; **(İbâdetleri tâkat getireceğiniz kadar yapınız. Neşe ile yapılan ibâdetin kıymeti çok olur)** buyuruldu. Beden istirahat edince, ibâdetler zevkle yapılır. Beden ve zihin yorgun iken yapılan işten usanç hâsıl olur. Yorgunluğu gidermek için, ara sıra mubâh olan şeylerle, bedene neşe getirmelidir.

İmâm-ı Gazâlî hazretleri buyuruyor ki:

“Çok ibâdet yapınca, beden yorulur. Hareket etmek istemez. Bu zamân uyumakla veyâ sâlihlerin hayât hikâyelerini okumakla yâhut mubâh olan eğlencelerle bedeni neşelendirmeli. Böyle yapmak, usanarak ibâdet yapmaktan efzdalidir.”

İbâdet yapmaktan maksat, hem mücâhede yaparak, nefsi terbiye etmek, hem de, kalbe ferahlık getirmek, kalbi Allahü teâlâyı bağlamak içindir. Ankebût sûresinin 45. âyetinde meâlen; **(Doğru kılınan namâz, insanı fahşâdan, kötülüklerden ve münkerden herhâlde, muhakkak uzaklaştırır)** buyuruldu.

İnsanı kötülüklerden uzaklaştırmayan bir namâz, doğru namâz değildir. Görünüşte namâzdır. Bununla berâber, doğrusunu yapıncaya kadar, görünüşü yapmayı elden bırakmamalıdır. Din büyükleri; "Bir şeyin hepsi yapılamazsa, hepsini de elden kaçırmamalıdır" buyurmuştur. Sonsuz ihsân sâhibi olan Rabbimiz, görünüşü hakikat olarak kabûl edebilir. Severecek, neşe ile kılınan namâz, insanı kötülüklerden uzaklaştırır. Bu neşeyi hâsıl etmek için, nefsin mubâhlardaki arzûlarını, ihtiyâç olduğu kadar, yerine getirmelidir. Böyle yapmak da, İslâmiyyete uymak olur. Zira ibâdetlere sebep olan mubâhlar da ibâdet olur. Hadis-i şerifte; **(Âlimin uykusu, câhilin ibâdetinden hayırlıdır)** buyuruldu. Uykulayarak, terâvîh namâzı kılmak mekrûhtur. Uykulu hâl gidince, neşe ile kılmalıdır. Uykulayarak kılınan namâzda gevşeklik ve gaflet olur.

Yorgunluk ve usanç hâsıl olduğu zamân ibâdet tehîr edilir, terk edilmez. Farzları özürsüz terk etmek büyük günâhtır. Kazâ etmek farz olur. Vâcibleri de kazâ etmek vâcib olur. Sünnetleri terk eden, bunların sevâbından mahrûm kalır. Özürsüz terk etmeyi âdet ederse, bu sünnetlere mahsûs olan şefâattan mahrûm kalır. Yorgun, hâlsiz, neşesiz olmak, farzları vaktinden sonraya bırakmak için özür olmaz. Vaktinden sonraya bırakmak günâhından ve azâbından insan kurtulamaz. İslâmiyyete yani farzlara ve harâmlara ehemmiyyet vermemenin küfür olduğu akâid kitâplarında bildirilmiştir. Din düşmanlarına, nefis ve şeytana aldanmamak için, Ehl-i sünnet âlimlerinin yazdıkları fıkıh ve ilmihâl kitâplarını okuyup, farzları, harâmları iyi öğrenmekten başka çâre yoktur.

Muhammed Ma'sûm hazretleri buyuruyor ki:

"Çok yememeli, az da yememelidir. Yemek, itidâl, orta miktârda olmalıdır. Çok yemek, gevşeklik, tembellik yapar. Az yemek, işe ve ibâdete mâni olur. Bahâeddîn-i Buhârî hazretleri; 'Doyuncaya kadar ye, ibâdetini güzel yap!' buyurmuştur. Acıkmadan önce ve doyduktan sonra yememelidir. Mühim olan şey, ibâdetleri iyi, neşeli yapmaktır. Buna yardımcı olan her şey mübârektir. Bunu bozan şeyler menedilmiştir."

İmâm-ı Gazâlî hazretleri buyuruyor ki:

"Nefsine ibâdetleri seve seve yaptıramıyan kimseye en iyi ilâç, sâlih bir zâtın yanında bulunmaktır. Onun ibâdetleri zevk ile yaptığını görerek, kendi de alışıır. Birisi diyor ki: İbâdet yapmak için, nefsimde tembellik gördüğüm zamân, Muhammed bin Vâsî hazretleri ile sohbet ediyorum. Onunla birlikte bulunmakla, nefsimin bir hafta içinde, ibâdetleri seve seve yaptığını görüyorum. Bir Allah adamını bulamayanlar, dahâ evvel yaşamış, sâlih insanların hayâtını okumalıdır."

Netice olarak, ibâdetleri zevk ile, neşeli olarak yapmalıdır. Farzları, vâcibleri, bildirilen vakitlerinde, yorgunluk, uyku olsa da, hemen yerine getirmeli, vaktinde yapılamayanları da acele olarak kaza etmelidir...

Namaz kılmayanın ömründe bereket olmaz **29.05.2011**

Âdem aleyhisselâmdan beri, her dinde bir vakit namâz vardı. Hepsinin kıldığı, bir araya toplanarak, Muhammed aleyhisselâmın ümmetine farz edildi. Namâz kılmak, îmânın şartı değil ise de, namâzın farz olduğuna inanmak, îmânın şartıdır.

Namâz, duâ demektir. İslâmiyyetin emrettiği, bildiğimiz ibâdete, namâz, salât ismi verilmiştir. Mükellef yani âkıl ve bâliğ olan her Müslümânın, her gün beş vakit namâzı kılması Farz-ı ayındır. Farz olduğu, Kur'ân-ı kerîmde ve hadîs-i şerîflerde, açıkça bildirilmiştir. Mi'râc gecesinde, beş vakit namâz emrolundu. Mi'râc, hicretten bir yıl önce, Receb ayının yirmiyedinci gecesinde idi. Mi'râcdan önce, yalnız sabâh ve ikindi namâzı vardı.

Ehl-i sünnet âlimleri söz birliği ile; İbâdetlerin îmandan parça olmadığını bildirmişlerdir. Yalnız namâz kılmakta, ehl-i sünnet âlimlerinin söz birliği olmamıştır. Çünkü bir hadîs-i şerîfte; **(Mü'min ile kâfiri ayıran fark, namâzdır)** buyurulmuştur.

Namâzı bile bile kılmayıp, kazâ etmeyi düşünmeyen ve bunun için azâb çekeceğinden korkmayan kimsenin, îmânının gideceği Hadîkada yazılıdır. Allahü teâlâ, Müslümân olmayanlara namâz kılmalarını, oruç tutmalarını emretmemiştir. Bu emirler, îmân edenler içindir. İnkâr edenler, namâz kılmadıkları, oruç tutmadıkları için değil, îmân etmedikleri için cezâ görürler. Zâdül-mukvînde buyuruluyor ki:

“Önceki âlimler yazmış ki, beş şeyi yapmayan, beş şeyden mahrûm olur:

- 1- Malının zekâtını vermeyen, malının hayrını görmez.
- 2- Uşrunu vermeyenin, tarlasında, kazancında bereket kalmaz.
- 3- Sadaka vermeyenin, vücûdunda sıhhat kalmaz.
- 4- Duâ etmeyen, arzûsuna kavuşamaz.
- 5-Namâz vakti gelince, kılmak istemeyen, son nefeste kelime-i şehâdet getiremez.”

Namâz kılmak, Allahü teâlânın büyüklüğünü düşünerek, Onun karşısında kendi küçüklüğünü anlamaktır. Bunu anlayan kimse, hep iyilik yapar, hiç kötülük yapamaz. Nefsine uyan kimsenin kıldığı namâzı sahîh olsa da, bu meyvelerini veremez. Her gün beş kerre, Rabbinin huzûrunda olduğuna niyyet eden kimsenin kalbi ihlâs ile dolar. Namâzda yapılması emrolunan her hareket, kalbe ve bedene faydalar sağlamaktadır. Câmilerde cemâatle namâz kılmak, Müslümânların kalblerini birbirlerine bağlar, birbirlerinin kardeşleri olduklarını anlarlar. Büyükler, küçüklere merhametli olur, küçüklere de, büyüklere saygılı olur. Zenginler, fakîrlere ve kuvvetliler zayıflara yardımcı olur. Sağlamlar, hastaları, câmide göremeyince, evlerinde ararlar. **(Din kardeşinin yardımına koşanın, yardımcısı Allah’tır)** hadîs-i şerîfindeki müjdeye kavuşmak için yarış ederler.

Kurretül’uyûn kitâbındaki hadîs-i şerîfte buyuruldu ki:

(Namâzı özürsüz kılmayan kimseye, Allahü teâlâ onbeş sıkıntı verir. Bunlardan altısı dünyâda, üçü ölüm zamânında, üçü kabirde, üçü kabirden kalkarkendir.

Dünyâda olan altı azâb:

- 1- Namâz kılmayanın ömründe bereket olmaz.
- 2- Allahü teâlânın sevdiği kimselerin güzelliği, sevimliliği kendinde kalmaz.
- 3- Hiçbir iyiliğine sevâp verilmez.
- 4- Duâları kabûl olmaz.
- 5- Onu kimse sevmez.
- 6- Müslümânların iyi duâlarının buna faydası olmaz.

Ölürken çekeceği azâblar:

- 1- Zelîl, kötü, çirkin can verir.
- 2- Aç olarak ölür.
- 3- Çok su içse de, susuzluk acısı ile ölür.

Kabirde çekeceği acılar:

- 1- Kabir onu sıkar, kemikleri birbirine geçer.
- 2- Kabri ateşle doldurulur, gece, gündüz onu yakar.
- 3- Allahü teâlâ, kabrine çok büyük yılan gönderir. Dünyâ yılanlarına benzemez. Her gün, her namâz vaktinde onu sokar. Bir ân bırakmaz.

Kıyâmette çekeceği azâblar:

- 1- Cehenneme sürükleyen azâb melekleri yanından ayrılmaz.
- 2- Allahü teâlâ, onu kızgın olarak karşılar.
- 3- Hesâbı çok çetin olup, Cehenneme atılır.)

Netice olarak, beş vakit namaz kılmak, kadın, erkek her Müslümana farzdır. Farz namâzı kılmamak, îmânsız gitmeye sebep olmaktadır. Namâza devâm etmek, kalbin nûrlanmasına ve ebedi saâdete kavuşmaya vesîledir. Peygamber efendimiz; **(Namâz nûrdur)** buyurmuştur. Yani namaz, dünyâda kalbi parlatır ve âhirette de sırâtı aydınlatır.

Yâ Rabbî; bunları affet, câhilliklerine bağışla!
30.05.2011

Resûlullah efendimiz, yaratılanların en üstünü olarak yaratılmış, her güzellik Ona ihsân edilmiştir. Allahü teâlânın; **(Levlâke levlâk lemâ halaktül eflâk; Sen olmasaydın, kâinatı yaratmazdım)** hitabına muhatab olmuştur.

Resûlullah efendimizin ilmi, irfânı, akli, zekâsı, cömertliği, tevâzûsu, şefkati, sabrı, sadâkati, emâneti, şecâati, yiğitliği, iffeti, insâfı, hayâsı, takvâsı bütün Peygamberlerden dahâ çoktu. Dostundan ve düşmânından gördüğü zararları, eziyetleri affeder, hiçbirine karşılık vermezdi. Uhud gazâsında müşrikler mübârek yanağını kanatıp, yaraladıkları zamân bile, bunu yapanlar için; **(Yâ Rabbî! Bunları affet! Câhilliklerine bağışla)** diye duâ buyurmuştur.

Peygamber efendimizin şefkati çoktu. Hayvanlara su verir, su kabını eliyle tutarak doymalarını bekler, bindiği atın yüzünü ve gözünü silerdi.

Her çağırana, lebbeyk, efendim diyerek cevâb verir, kimsenin yanında, ayaklarını uzatmaz, diz çöküp otururdu. Hayvan üzerinde giderken, bir yaya görünce, arkasına bindirirdi.

Resûlullah efendimiz, kendisini kimseden üstün tutmazdı. Bir yolculukta, bir koyun kebâbı yapılacağı zamân, biri ben keserim dedi. Bir başkası, ben derisini yüzerim dedi. Diğer, ben pişiririm dedi. Resûlullah efendimiz de, **ben odun toparım** deyince;

- Yâ Resûlallah, siz istirâhat buyurun, biz toparız dediler.

- **Evet! Sizin her şeyi yapacağınızı biliyorum. Fakat, iş görenlerden ayrılarak oturmak istemem. Allahü teâlâ, arkadaşlarından ayrılıp oturana sevmez** buyurdu. Kalkıp odun toplamaya gitti.

Peygamber efendimiz, eshâbının oturdukları yere gelince, baş tarafa geçmez, gördüğü boş bir yere otururdu. Elinde bastonu ile, bir gün sokağa çıktığında, görenler ayağa kalktılar. Bunun üzerine; **(Başkalarının birbirlerine saygı duruşu yaptıkları gibi, benim için ayağa kalkmayınız! Ben de, sizin gibi bir insanım. Herkes gibi yerim, yorulunca, otururum)** buyurdu.

Resûlullah efendimiz, çok zamân diz çökerek otururdu. Dizlerini dikip, etrâfına kollarını sararak oturduğu da görülmüştür. Yemekte, giymekte ve her şeyde hizmetçilerini kendinden ayırmaz, onların işlerine yardım ederdi. Kimseyi dövdüğü, sövdüğü hiç görülmedi. Her zamân hizmetinde bulunan Enes bin Mâlik hazretleri; "Resûlullah efendimize on sene hizmet ettim. Onun bana yaptığı hizmet, benim Ona yaptığımdan çok idi. Bana incindiğini, sert söylediğini hiç görmedim" buyurmuştur.

Peygamber efendimiz, hastaları ziyâret eder, cenâzelerde bulunurdu. Gönül almak için, kâfirlerin ve münâfıkların hastalarını da ziyâret ederdi.

Sabâh namâzlarını kıldırıktan sonra, cemâate karşı oturup; **(Hasta olan kardeşimiz var mı? Ziyâretine gidelim!)** buyururdu. Hasta yoksa; **(Cenâzesi olan var mı? Yardıma gidelim!)** buyururdu. Cenâze olursa, yıkanmasında, kefenlenmesinde yardım eder, namâzını kıldırır, kabrine kadar giderdi. Cenâze yoksa; **(Rü'yâ gören varsa anlatsın! Dinleyelim, tâbir edelim!)** buyururdu.

Resûlullah efendimiz, lüzûmsuz ve faydasız bir şey söylemez, lâzım olunca da, kısa, faydalı ve mânâsı açık olarak söylerdi. Sözlerinin iyi anlaşılması için bazan üç kerre tekrâr ederdi. Yabancı ile, tanıdıklarla, çocuklarla, ihtiyâr kadınlarla ve mahrem kadınlarıyla latîfe, şaka yapardı. Fakat bunlar, Allahü teâlâyı bir an unutmamasına sebep olmazdı.

Peygamber efendimiz çok heybetli idi ve heybetinden kimse yüzüne bakamazdı. Birisi gelip mübârek yüzüne bakınca, titredi. O kimseye; **(Sıkılma! Ben melik değilim, zâlim değilim. Kurumuş et yiyen bir kadıncağızın oğluyum)** buyurdu. Adamın korkusu gidip, derdini söylemeye başladı.

Netice olarak Resûlullah efendimiz, kimsenin ayıbını yüzüne vurmaz, kimseden şikâyet etmez, arkasından söylemezdi. Kendisinden bir şey istendiğinde yok dediği hiç işitilmedi. Varsa verir, yoksa

sükût ederdi. Misâfirlerine, Eshâbına bizzat kendisi hizmet eder ve; **(Bir kavmin efendisi, en üstünü, onlara hizmet edendir)** buyururdu.

İnsana, tercih, seçme hakkı verilmiştir **05.06.2011**

İnsanlar, mahlûk yani yaratılmış olduğu gibi, insanların bütün işleri, hareketleri de, Allahü teâlânın mahlûkudur yani O yaratmaktadır. Çünkü Allahü teâlâdan başka, kimse birşey yapamaz, yaratamaz. Kendi yaratılmış olan, başkasını nasıl yaratabilir? Yaratılmak damgası, kudretin az olduğuna alâmettir ve ilmin noksan olduğuna işârettir. Bilgisi, kuvveti az olan, yaratamaz, îcât edemez. İnsanın işinde, kendine düşen pay, kendi kesbi yani tercihidir. İnsanın yaptığı iş, kendi kudreti ve irâdesi ile olmuştur. O işi, yaratan, yapan ise, Allahü teâlâdır. Kesbeden yani tercih eden, kuldur.

İnsanların isteyerek yaptıkları şeyler, insanın kesbi, tercihi ile Allahü teâlânın yaratmasından meydâna gelmektedir. İnsanın yaptığı işte, kendi kesbi, tercihi, beğenmesi olmasa, o iş, titreme şeklini alır. Tıpkı midenin, kalbin hareketi gibi olur. Hâlbuki tercihli hareketlerin, bunlar gibi olmadığı meydâdadır. Her ikisini de, Allahü teâlâ yarattığı hâlde, tercihli hareketle, titreme hareketi arasında görülen bu fark, kesbden yani kişinin tercih ederek yapmasından ileri gelmektedir.

Allahü teâlâ, kullarına merhamet ederek, onların işlerinin yaratılmasını, onların arzûlarına tâbi kılmıştır. Kul isteyince, kulun işini yaratmaktadır. Bunun için de, kul mesûl olur. İşin sevâbı ve cezâsı, kula ait olur. Allahü teâlânın kullarına verdiği tercih etme kuvveti, işi yapıp yapmamakta eşittir. Her işi yapmanın ve yapmamanın iyi veya kötü olduğunu, Peygamberleri ile kullarına açıkça bildirmiştir. Kul, her işinde, yapıp yapmamakta serbest olup, ikisinden birini elbette seçecek, iş, iyi veya kötü olacak, günâh veya sevâb kazanacaktır. Allahü teâlâ kullarına, emirlerini ve yasaklarını yerine getirecek kadar kudret yani enerji ve ihtiyar yani beğenmek, seçmek kuvvetini, lüzûmu kadar vermiştir. Dahâ çok vermesine de, lüzûm yoktur.

Allahü teâlâ, insanlara irâde denilen kuvveti vermeyi ve insanların, istediklerini yapmakta, istemediklerini yapmamakta serbest olmalarını ezelde irâde etmiştir. Hiçbir şeyi zorla yaptırmamaktadır. İnsanların irâde sâhibi olmaları, Allahü teâlâ böyle istediği içindir. İnsanın, dilediğini yapabilmesi, insanın irâde sâhibi olduğunu gösterdiği gibi, Allahü teâlânın da ezelde bu irâdeyi irâde etmiş, istemiş olduğunu göstermektedir.

Hayrı ve şerri, Allahü teâlâ yaratıyor ise de, yapılan işlerde, kulların irâde ve tercihlerinin de tesiri vardır. Önce insan irâdesini kullanır, sonra, buna uygun olarak, Allahü teâlâ da irâde ederse, isterse, bu işi yaratır. Kulun irâde etmesine Kesb denir. İnsanın yaptığı işi yaratan Allahü teâlâ, kesbeden ise, kuldur.

Allahü teâlâ, insanda irâde olmasını ezelde irâde etmeseydi, insanda irâde yaratmasaydı, insan bir işi yapmakta serbest olamaz, mecbûr olurdu. İnsanların irâde ettiklerini yaratan, Allahü teâlâdır. İnsan, hiçbir dileğini yaratamaz, yapamaz. İnsanın irâde ettiğini, sonra Allahü teâlâ da, irâde ediyor ve yaratıyor. Her şeyi yapan, yaratan, yalnız Allahü teâlâdır. Ondan başka yaratıcı yoktur. Ondan başkasına yaratıcı, yarattı demek, hem yanlıştır, hem de, Allahü teâlâyâ başkasını şerik yani ortak yapmak olur ki, en çok yasak ettiği, en şiddetli ve sonsuz azâb yapacağını bildirdiği bir şeydir.

Netice olarak insanlar, irâde yani tercih sâhibidirler. Düşüncelerinde ve hareketlerinde hürdürler. Fakat, düşünceleri ve işleri, bir sebebe bağlıdır. İnsan bir işi yapıp yapmamayı irâde etmeden önce, zihninde düşünür, tartışır. Hangi taraf ağır gelirse, onu irâde eder, ister. “Beled” ve “Veşşemsi” sûresinin 8. âyet-i kerimelerinde, Allahü teâlânın insanlara maddî ve mânevî kuvvet verdiği, iyi ve kötü yolları ayırdığını, mesûliyyetin, sorumluluğun da insana âit olacağını açıkça bildirmektedir. Her şey, Allahü teâlânın takdîri ile hâsıl olur. İnsanın, bir işin ezelde nasıl takdîr edildiğini bilmediği için, emre uyarak çalışması lâzımdır.

Gözümün nûru ve lezzeti namâzdadır **06.06.2011**

Âkıl ve bâliğ olan her Müslümânın, beş vakit namâzı, vaktinde kılması farzdır. Vaktinde kılamadıkların, kazâ etmeleri de farzdır.

Allahü teâlâ, kullarının yalnız kendisine ibâdet etmeleri için, namâzı farz etti. Nisâ sûresinin 103. âyeti, namâz mü'minler üzerine, vakitleri belirli bir farz oldu demektir. Hadîs-i şerîfte; **(Allahü teâlâ, her gün beş vakit namâz kılmayı farz etti. Kıymet vererek ve şartlarına uyarak, her gün beş vakit namâz kılanı Cennete sokacağını, Allahü teâlâ söz verdi)** buyuruldu.

Namâz, ibâdetlerin en kıymetlisidir. Hadîs-i şerîfte; **(Namâz kılmayanın, İslâm'dan nasîbi yoktur!)** buyuruldu.

İslâm âlimlerinin büyüklerinden olan Abdüllah-i Dehlevî hazretleri, Mekâtib-i şerîfe kitabında, namaz hakkında buyuruyor ki:

“Namâzı cemâatle, Tûmânînet ile yani her uzvu yerli yerine koyarak kılmak, rükû'dan sonra kavme yapmak, tam olarak dikilmek ve iki secde arasında celse yapmak, oturmak, bizlere Allahü teâlânın Peygamberi tarafından bildirildi. Kavmenin ve celsenin farz olduğunu bildiren âlimler vardır. Hanefî mezhebinin müftülerinden Kâdîhân, bu ikisinin vâcib olduğunu, ikisinden birisini unutup Secde-i sehiv yapmak vâcib olduğunu ve bilerek yapmayanın namâzı tekrâr kılmasını bildirmiştir. Mükked sünnet olduklarını bildirenler de, vâcibe yakın sünnet demişlerdir. Sünneti hafîf görerek terk etmek küfürdür.

Namâzın kıyâmında, rükûunda, kavmesinde, celsesinde, secdelerinde ve oturulduğu zamânında, ayrı ayrı, başka başka keyfiyyetler, hâller hâsıl olur. Bütün ibâdetler namâz içinde toplanmıştır. Kur'ân-ı kerîm okumak, tesbîh söylemek yanî sübhânallah demek, Resûlullah efendimize salevât söylemek, günâhlara istiğfâr etmek ve ihtiyaçları yalnız Allahü teâlâdan isteyerek Ona duâ etmek namâz içinde toplanmıştır. Ağaçlar, otlar, namâzda durur gibi dik duruyorlar. Hayvanlar, rükû hâlinde, cansızlar da namâzda ka'dede oturur gibi yere serilmişlerdir. Namâz kılan, bunların ibâdetlerinin hepsini yapmaktadır.

Namâz kılmak, mi'râc gecesi farz oldu. O gece, mi'râc yapmakla şereflenen, Allahü teâlânın sevgili Peygamberine uymayı düşünerek namâz kılan bir Müslümân, O yüce Peygamber gibi, Allahü teâlâyâ yaklaştıran makâmlarda yükselir. Allahü teâlâyâ ve Onun Resûlüne karşı edebi takınarak huzûr ile namâz kılanlar, bu mertebelere yükseldiklerini anlarlar.

Namâz kılariken hâsıl olan safâ ve huzûr şaşılacak şeydir. Üstâdım Mazher-i Cân-ı Cânân hazretleri buyurdu ki:

'Namâz kılariken, Allahü teâlâyı görmek mümkün değil ise de, görür gibi bir hâl hâsıl olmaktadır.' Bu hâlin hâsıl olduğunu tasavvuf büyükleri söz birliği ile bildirmişlerdir. İslâmiyyetin başlangıcında namâz Kudûs'e karşı kılınırdı. Beyt-ül-mukaddese karşı kılmayı bırakıp, İbrâhîm aleyhisselâmın kiblesine dönmek emir olunduğu zamân, Medîne'deki Yahûdîler; 'Beyt-ül-mukaddese karşı kılmış olduğunuz namâzlar ne olacak?' dediler. Bunun üzerine Bekara sûresinin 143. âyet-i kerîmesi gelerek meâlen; **(Allahü teâlâ îmânlarınızı zâyî eylemez!)** buyuruldu.

Namâzların karşılıksız kalmayacakları bildirildi. Namâz, îmân kelimesi ile bildirildi. Bundan anlaşılıyor ki, namâzı sünnete uygun olarak kılmamak, îmânı zâyî etmek olur. Resûlullah efendimiz; **(Gözümün nûru ve lezzeti namâzdadır)** buyurdu. Bu hadîs-i şerîf; (Allahü teâlâ namâzda zuhûr ediyor, müşâhede olunuyor. Böylece gözüme râhatlık geliyor) demektir. Bir hadîs-i şerîfte; **(Yâ Bilâl! Beni rahatlandır!)** buyuruldu ki; (Ey Bilâl! Ezân okuyarak ve namâzın ikâmetini söyleyerek, beni rahata kavuşturun) demektir.

Namâzdan başka bir şeyde râhatlık arayan bir kimse, makbûl değildir. Namâzı zâyî eden, elden kaçırarak, başka din işlerini dahâ çok kaçırır...”

Netice olarak, namâz kılmak, îmânın şartı değil ise de, namâzın farz olduğuna inanmak, îmânın şartıdır. Âkıl ve bâliğ olan her Müslümânın, her gün beş vakit namâz kılması Farz-ı ayındır. Farz olduğu, Kur'ân-ı kerîmde ve hadîs-i şerîflerde, açıkça bildirilmiştir.

İsrafta hayır, hayırda da israf yoktur
12.06.2011

Malı, parayı, İslâmiyyetin ve mürüvvetin uygun görmediği yerlere dağıtmaya, vermeye, İsrâf denir. Mürüvvet, faydalı olmak, iyilik yapmak arzûsudur. İslâmiyyete uymayan isrâf, harâmdır. Mürüvvet

uymayan isrâf ise, tenzîhen mekrûhtur. Kur'ân-ı kerimde meâlen: **(İsrâf etmeyiniz! Allahü teâlâ, isrâf edenleri sevmez)** buyurulmaktadır.

Peygamber efendimiz buyurdu ki:

(Kıyâmet günü herkes, dört suâle cevâp vermedikçe hesaptan kurtulamayacaktır: Ömrünü nasıl geçirdi. İlmî ile nasıl amel etti. Malını nereden, nasıl kazandı ve nerelere harcetti. Cismini, bedenini nerede yordu, hırpaladı?)

İsrâfın harâm olduğu muhakkaktır, kalbin hastalığıdır ve kötü bir huydur. Dînimizin, cimriliği, isrâftan dahâ çok kötölemesi, isrâfın cimrilik kadar kötü olmadığını göstermez. Cimriliğin dahâ çok kötülenmesi, insanların çoğu yaratılıştan, mal biriktirmeyi sevdiği içindir.

İsrâf, malı helâk etmek, faydasız hâle getirmek, dîne ve dünyânın mubâh olan işlerine faydalı olmayacak şekilde sarf etmektir. Malı denize, kuyuya, ateşe ve elden çıkmasına sebep olan yerlere atmak, onu helâk etmektir. Kullanılmayacak hâle sokmak, kırmak, kesmek, ağaçtan meyveyi toplamayıp çürütmek, tarlayı hasâd etmeyip, ekinin helâk olması, hayvanları soğuktan, düşmandan korunacak yere koymamak, soğuktan, sıcaktan ve açlıktan ölmelerini önleyecek kadar yedirmemek ve örtmemek de, helâk etmektir. Hadîka isimli kitapta; "Başkasının malını helâk etmek, zulümdür, ödemek lâzımdır. Kendi malını helâk etmek, isrâf olur. Günâh işlemek için, günâh işlenilmesi için verilen mal ve paralar da isrâf olur" buyurulmaktadır.

Meyve ve ekin toplandıktan sonra, bunları iyi saklamayıp kendiliklerinden bozulmaları veyâ nem alarak çürümeleri yâhut kurt, güve, fâre, karınca ve benzeri canlıların yemeleri hep isrâftır. Ekmek, et, etsuyu, peynir gibi gıdâların ve hurma, karpuz, soğan gibi meyvelerin ve kuru incir, kuru üzüm, zerdâli gibi kuru meyvelerin ve buğday, arpa, mercimek gibi hubûbâtın ve elbise, kumaş, kitâp gibi eşyânın, böylece, isrâf edildikleri çok görülmektedir.

Fasulye, pirinç, nohut gibi şeyleri yıkarken dökmek ve dökülenleri toplamamak isrâftır. Elbise, çorap, ayakkabı gibi giyim eşyâsını iyi kullanmayıp, çabuk eskitmek, onları yırtmak, yıkarken suyu, sabunu çok harcamak, lâmbayı, mumu, elektriği, hava gazını boş yere yakmak, hep isrâftır.

Yemek artıklarını dökmek, çatalı, kaşığı, tabağı, tası ekmekle sıyırıp yemeden önce, kapları yıkamak isrâftır. Sofra bezi ve masa üstüne düşen ekmek, yemek kırıntılarını toplamayıp atmak da isrâftır. Resûlullah efendimiz; **(Şeytân, her işinizde sizinle berâber bulunur. Hattâ, yemekte bile. Birinizin lokması düşerse, onu alıp tozunu temizleyip yesin. O lokmayı şeytâna bırakmasın! Yemek sonunda parmağını yalasın! Çünkü, bereketin hangi lokmada olduğu bilinmez)** buyurmuştur.

Nefs yemekleri yemek, kıymetli, yeni elbise giymek, yüksek, büyük binâlar yapmak ve dînin sâhibinin harâm etmediği dahâ bu gibi şeyler, helâldan kazanıldığı, kibir ve öğünmek için olmadığı zamân isrâf değildir. İmâm-ı Mücâhid hazretleri; "Bir kimse, Allahü teâlânın emrettiği yerlere dağ kadar altın harcasa, isrâf olmaz. Bir dirhem yaklaşık beş gram gümüşü veyâ bir avuç buğdayı, harâm olan yere vermek isrâf olur."

Peygamber efendimizden önce yaşamış olan Hâtim-i Tâî, cömertliği ile meşhurdur. Çok verdiği için kendisine;

- Malı isrâf etmekte hayır yoktur dediklerinde;
- Hayra verilen mal isrâf olmaz! demiştir.

Netice olarak, malı, parayı, İslâmiyyetin uygun görmediği yerlere dağıtmaya, vermeye İsrâf denir ki haramdır. İsrâf ederek yani haram işleyerek hayır yapılmaz, sevap kazanılmaz. İslâmiyyetin emrettiği yerlere harcanan mal, para ise isrâf olmaz. Kısaca malı, isrâf etmekte hayır yoktur. Hayra, İslâmiyyetin uygun gördüğü yerlere harcamak ise, isrâf olmaz. Din büyüklerinin buyurduğu gibi:

"İsrâf etmekte hayır yoktur. Hayır yapmakta da isrâf yoktur..."

İyilik edenlere, karşılığını verecektir
13.06.2011

Dünyâ ni'metleri geçici, ömürleri ise, pek kısadır. Bunları ele geçirmek için dînini vermek akılsızlıktır. İnsanların hepsi âcizdir. Allahü teâlâ dilemedikçe, kimse kimseye fayda ve zarar yapamaz. Peygamber efendimiz; **(Dünyâda harâm edilmiş olan şeyler melûndur. Ancak Allah için yapılan şeyler kıymetlidir)** buyurdu.

İmâm-ı Rabbânî hazretleri buyuruyor ki:

“Bu dünyâ malları, mülkleri geçicidir ve aldatıcıdır. Bugün senin ise, yarın başkasınındır. Âhrette ele girecekler ise sonsuzdur ve dünyâda iken kazanılır. Bu birkaç günlük hayât, eğer dünyâ ve âhretin en kıymetli insanı olan, Muhammed aleyhisselâma tâbi olarak geçirilirse, saâdet-i ebediyye, sonsuz kurtuluş umulur. Yoksa, Ona tâbi olmadıkça, her şey hiçtir. Ona uymadıkça, her yapılan hayır, iyilik burada kalır, âhrette ele bir şey geçmez.

Resûlullah efendimize uymak şerefine kavuşmak için, dünyâda olan her şeyden yüz çevirmek lâzım olmaz. Böyle yapmak çok zor olur. Eğer, farz olan zekât verilir ise, dünyâ mallarının hepsi terk edilmiş demek olur. Böylece insan dünyânın zararından kurtulmuş olur. Çünkü, bir malın zekâtı verince, o mal zarardan kurtulur. Demek ki, dünyâ malını zarardan korumak için ilâç, o malın zekâtını vermektir. Malın hepsini Allah yolunda vermek, elbette dahâ iyi ve faydalı ise de, zekâtını ayırıp, yerine vermek de, bu işi görmektedir.”

Allahü teâlânın râzı olduğu yolda verilen maldan hâsıl olacak ecir ve mükâfât hakkında, Bekara sûresinin 261. âyetinde meâlen; **(Mallarını Allah yolunda infâk edenlerin, harcayanların hâli, bir tohum tânesine benzer ki, ekildiğinde yedi başak bitirip, her bir başakta da yüz tâne tohum bulunur)** buyurulmuştur.

Sadakanın, kişinin en sevdiği maldan olması lâzımdır. Bu husûsta, Âl-i İmrân sûresinin 92. âyetinde meâlen; **(Sevdiğiniz şeylerden infâk etmedikçe hayra, iyiliğe, Cennete nâil olamazsınız, kavuşamazsınız)** buyurulmuştur.

Vaktiyle Mısır'da Muhakked bin İsmâil isimli biri, çok güzel ve dillere destan evlere sâhipmiş. Bir gün yine güzel bir ev yaptırmış ve başka bir eksiklik var mı diye etrâfında dolaşıyormuş. O sırada Zünnûn-i Mısırî hazretleri yanına gelir ve ona;

- Ey mağrur, bu kadar emeği, emânet olan bir dünyâ evine verdin. Ebedî evin olan Allahü teâlânın evine ne emek verdin? diye sorar ve;

- Bu dünyâda kendin için nasıl olsa bir ev bulursun ve içinde oturursun. Fakat öbür dünyâda eğer şu dört hudut arasında kendine bir ev yapmazsan hâlin perişân olur, Cehenneme gidersin. O dört huduttan; İki, dünyâdaki fazla malı, ihtiyaç sâhiplerine vermek. İkincisi, Allahü teâlâdan korkmak. Üçüncüsü, Allahü teâlâyı ve Onun sevdiklerini sevmek. Dördüncüsü ise, bütün musîbetler karşısında sabretmektir... İşte bu dört hudut içindeki evi kendine al, o senin için yeterlidir. O hudutlar arasında yer alan ev, Cennet evidir. Altında bal ve sütten sular akan ırmaklarla, içinde istediğin her nîmet ve yiyecek vardır buyurur. Bunun üzerine o şahıs;

- Ey efendi, ben çok günah işledim, onlara ne yapayım? der. Zünnûn-i Mısırî hazretleri;

- Allahü teâlâ dilerse bütün günahları affeder. Yeter ki sen cânı gönülden tövbe et, buyurunca, adamcağız ağlamaya başlar ve cânı gönülden tövbe eder. Bütün evlerini satıp, parasını fakirlere dağıtır ve Zünnûn-i Mısırî hazretlerinin talebesi olur. Bir müddet sonra bu kimse vefât eder. Kabre koyduklarının ertesi gününde, kabrin üzerinde bir kâğıdın durduğunu görürler. O kâğıdın üzerinde; “Zünnûn-i Mısırî hazretlerinin söylediklerinin hepsi doğru çıktı. Cânı gönülden tövbe ettiğim için, daha önce işlediğim bütün günahlarımı Allahü teâlâ affetti. Şimdi altından ırmaklar geçen Cennet evindeyim” diye yazıyordu.

Netice olarak, dünyâda iken yapılan her iyilik, her hayır muhakkak karşılık görecektir. Zerre kadar iyilik eden, yaptığı bu iyiliğinin karşılığını elbette bulacaktır. Hadîs-i şerîfde buyurulduğu gibi:

(Allahü teâlâ, iyilik edenlere, karşılığını elbette verecektir.)

Amel ve ibâdet, niyetle dürüst olur
19.06.2011

Müslümanın yaptığı her amel ve ibâdet, ancak iyi niyet ile dürüst yani kabule lâyık olur. Yapılan her ameli, ibâdeti, şartlarına uyarak ve ihlâs ile yapmalıdır. İhlâs, hâlis, temiz etmek, niyeti temizlemek, yalnız Allah için yapmak demektir. İmâm-ı Rabbânî hazretleri buyuruyor ki:

“Hayırlı işler yaparken niyetlerimizi düzeltmeliyiz. Kalblerimizi, dünyâya düşkün olmaktan kurtarmalıyız. Her uzvumuz İslâmiyyete teslîm olmalıdır. Ayıplarımızı görüp, günâhlarımızın çokluğunu düşünüp, Allahü teâlânın intikâm almasından korkmalıyız. İyiliklerimizi az görmeli, günâhlarımız az olsa da, çok bilmeliyiz. Şöhret sâhibi olmaktan, insanlar arasında iyi tanınmaktan çok korkmalı, titremeliyiz. Peygamber efendimiz, **(Din veyâ dünyâ işlerinde iyi tanınarak parmakla gösterilmek, bir kimseye zarar olarak yetişir. Bu zarardan ancak Allahü teâlânın koruduğu kurtulabilir)** buyurdu.

İnsân, niyeti ve işleri, ne kadar hâlis ve iyi olsa da, kendini kusûrlu ve kabâhatli bilmelidir. Tasavvuf yolunda, ele geçen ni'metlere, hâllere, zevklere güvenmemeli, ne kadar doğru ve İslâmiyyete uygun olsalar da, bunlara özenmemelidir. Dîne yaptığı hizmetlere, islâmiyyeti kuvvetlendirmesine ve insanların doğru yola gelmelerine sebep olmasına güvenmemeli ve bunlarla övünmemelidir. Bu güzel işleri, kâfirler ve fâcirler de yapabilir. Resûlullah efendimiz, **(Çok olur ki, Allahü teâlâ bu dînini fâcir kimse ile kuvvetlendirir)** buyurdu. İnsân, niyeti ve işleri, ne kadar hâlis ve iyi olsa da, kendini kusûrlu ve kabâhatli bilmelidir.”

Başkalarının sevgisine ve övmelerine kavuşmak için, dünyâ işleri ile, onlara iyilik yapmak, riyâ olur. İbâdet ile olan riyâ bundan dahâ fenâdır. Allahü teâlânın rızâsını hiç düşünmeden yapılan riyâ, hepsinden dahâ fenâdır.

Riyâ, bir şeyi olduğunun tersine göstermektir ki kısaca, gösteriş demektir. Âhîret amellerini yaparak âhîret yolunda olduğunu göstererek, dünyâ arzûlarına kavuşmak demektir.

İbâdet yaparak Allahü teâlâdan dünyâ menfaatlerini istemek, riyâ olmaz. Yağmur duâsına çıkmak, istihâre yapmak, böyledir.

Bir kimse, ibâdetlerini başkalarına göstermek, onlara öğretmek ve teşvîk etmek niyeti ile yaparsa, riyâ olmaz ve çok sevâp olur.

Ramazân orucunu tutmakta riyâ olmaz. Allahü teâlânın rızâsı için namâza başlayıp, sonradan hâsıl olan riyânın zararı olmaz.

Riyâ, gösteriş ile yapılan farzlar sahîh olur, ibâdet borcu ödenmiş olur ise de, sevâbı olmaz. Et ihtiyâcını karşılamak niyeti ile kurban kesmek câiz olmaz. Allahü teâlâ için ve bir insan için birlikte niyet ederek kurban kesmek câiz değildir. Allahü teâlânın rızâsı için olmayıp, yalnız hacdan, gazâdan gelen için ve gelen emîri, reisi, başkanı karşılamak için kesilen hayvân leş olur. Kesmesi ve yemesi harâm olur.

Riyâdan, gösterişten korkarak ibâdeti terk etmek câiz değildir. Bir kimse, Allahü teâlânın rızâsı için namâza durup, namâzı bitirinceye kadar hep dünyâ işlerini düşünürse, namâzı yine sahîh olur. Şöhrete sebep olacak şekilde giyinmek de riyâ olur.

Şöhret için vaaz vermek, nasîhat etmek, kitâp yazmak da riyâ olur. Münâkaşa etmek, başkalarından üstün görünmek ve övünmek için ilim öğrenmek de, riyâ olur. Dünyâlık elde etmek, yani mal, mevki elde etmek için ilim öğrenmek de, riyâ olur ve riyâ ise harâmdır.

Allahü teâlâ için olan ilim, Allahü teâlâdan korkmayı arttırır, kendi ayıplarını görmeye sebep olur. Şeytânın aldatmasına mâni olur. Herkesin yanında sünnetlere uygun olarak, yalnız iken ise, edeblere uymayarak yapılan ibâdetler de, riyâ olur.

Netice olarak, amel ve ibâdetleri, niyeti düzelterek, şartlarına uyarak, ihlâs ile yani Allahü teâlânın rızâsı için yapmalıdır. İhlâs sâhibi, ibâdet yaparken başkalarına göstermeyi hiç düşünmez ve bunun ibâdetlerini başkalarının görmesi ihlâsına zarar vermez. Hadîs-i şerifte buyurulduğu gibi:

(Allahü teâlâyı görür gibi ibâdet et! Sen görmüyor isen de, O, seni görmektedir.)

İmân ve ibâdetde taklîdin yeri
20.06.2011

Taklit, başkasının sözünü, onun delilini araştırmadan kabûl etmek, inanmak veya yapmak demektir. Başkasını taklit etmek de, iki türlü olur:

1- İnanılacak şeylerde taklit etmek. Gayr-i müslimler, analarını, babalarını, kendi din adamlarını taklit ederek İslâmiyeti kabul etmiyorlar. Böyle taklit, yanlıştır. Kur'ân-ı kerîm ve hadîs-i şerîfler, böyle taklîdi yasak etmektedir. Müslümânların da, analarını, babalarını taklit ederek, Müslümânım demeleri kâfî değildir. Âmentüde bildirilen îmânın altı şartını ve bunların anlamlarını bilip, beğenip, kabûl eden kimseye, Müslümân denir. İnanılacak şeylerde bidat ehline aldanıp, Ehl-i sünnetten ayrılmak, bâtıl olan taklittir.

2- Amelde, ibâdetlerde ve yapılacak işlerde taklit etmek. İbâdetlerde taklit etmek, imân etmekteki taklit gibi değildir. Kur'ân-ı kerîm ve hadîs-i şerîfler, ibâdetde taklit etmeyi emretmektedir. Zira Peygamber efendimiz; **(İbâdetleri benden ve eshâbımdan gördüğünüz gibi yapınız!)** buyurmuştur.

Abdülganî Nablûsî, Abdülvehhâb-i Şa'rânî, İmâm-ı Rabbânî ve Yûsûf Nebhânî hazretleri gibi âlimler; "Müctehid olmayan Müslümânların işlerini, ibâdetlerini doğru yapabilmeleri için, inandıkları, güvendikleri, diledikleri bir müctehidi taklit etmeleri vâcibdir" buyurmuşlardır. Ayrıca; **(Ümmetim dalâlet üzerinde icmâ yapmaz, birleşmez!)** hadîs-i şerifi, doğru yoldaki âlimlerin söz birliği ile bildirdiklerinin hepsinin doğru olduğunu göstermektedir. Bindörtü yüz seneden beri gelmiş olan milyonlarca Ehl-i sünnet âlimi ve binlerce evliyâ, söz birliği ile bildirdiler ki: "Bu söz birliğine inanmayan, yukarıdaki hadîs-i şerife inanmamış olur."

Redd-i vehhâbî kitabında diyor ki:

"Nisâ sûresinde, **(Bir işte anlaşılmazsanız, bu işin hükmünü Allah'tan ve Resûlullah'tan anlayınız!)** meâlindeki 58. âyet-i kerîme, (Bir işte anlaşılmazsanız, bu işin nasıl yapılacağını, âlim olanlarınız Allahın kitabından ve Resûlullahın sünnetinden anlasınlar. Âlim olmıyanlarınız ise, âlimlerin anladıklarına uyarak yapsınlar) demektir. Görülüyor ki, bu âyet-i kerîme, mezheb imâmalarını taklit etmeyi emretmektedir."

İslâm âlimleri söz birliği ile bildiriyorlar ki:

"Bir kimsenin Müctehid olabilmesi için arabî lisanını iyi bilmesi, fıkıh âlimi olması, Kur'ân-ı kerîmi ezberlemiş olması, Kur'ân-ı kerîmin bütün âyetlerinin tefsîrlerini bilmesi, hadîs-i şerîflerin sahihlerini diğerlerinden ayırtması, ayrıca verâ sâhibi, nefsi tezkiye bulmuş, sâdık, emîn olması lâzımdır. Bütün bu üstünlükler bulunan bir zât taklit olunabilir. Bu şartlardan biri bulunmazsa, o kimse müctehid olamadığı gibi dinde de söz sâhibi olamaz. Bunun da, bir müctehidi taklîd etmesi lâzım olur."

Savâ'ik-ı ilâhiyye kitabında; "Zamânımızdaki insanlar, âyet-i kerîme veyâ hadîs-i şerîf okuyarak, bunlara kendi görüşlerine göre mânâ verenleri âlim sanıyorlar. Ehl-i sünnet âlimlerinin kitaplarından söyleyenleri ve yazarları dinlemiyorlar. İctihâd için lâzım olan şartlardan birine bile mâlik olmayan câhil kimseleri din adamı sanıyorlar. Allahü teâlâ, Müslümânları bu belâdan kurtarsın!" denilmektedir.

Netice olarak, itikât edilecek, inanılacak şeyleri sorup öğrendikten sonra, hemen îmân hâsıl olmuyor. Öğrendikten sonra, düşünmek, beğenmek ve kabûl etmek, ondan sonra îmân etmek hâsıl oluyor. İslâmın istediği îmân budur. Öğrendikten sonra, düşünmeden, beğenmeden olan îmân, taklîd ile îmân olur. Kâfirlerin, analarından, babalarından görerek kâfir olmaları böyledir. İslâmın istediği îmân, delîl ile, kendi kararı ile olan îmandır. Kâfirlerin küfrü, ana, babalarını taklit ederek olmaktadır. Görülüyor ki, îmânda taklit etmenin yeri yoktur. İbâdetlerde taklit ise, Allahü teâlânın emri ile hâsıl olduğu için, öğretenler de, öğrenenler de, Cennete kavuşacaklardır. Çünkü Peygamber efendimiz; **(Eshâbımın hepsi gökteki yıldızlar gibidir. Hangisini taklit ederseniz, uyarsanız hidâyete kavuşursunuz!)** buyurmuştur.

İbâdetleri benden gördüğünüz gibi yapınız!
21.06.2011

İnsanları Allahü teâlânın rızâsına, sevgisine kavuşturan yol, insanın kalbidir. Kalb, yaratılışında temiz bir ayna gibidir. İbâdetler, kalbin temizliğini, cilâsını artırır. Günâhlar ise, kalbi karartır. Muhabbet yolu ile gelen nûrları alamaz olur. Sâlihler bu hâli anlar, üzülür ve günâh işlemek istemezler. Hatta bunlar, ibâdetlerin daha çok olmasını isterler. Günâh işlemek ise, nefse tatlı gelir. Bütün bid'atler, günâhlar, Allahü teâlânın düşmanı olan nefsi besler ve kuvvetlendirirler.

Bugün bütün dünyâda, gerek îmânı ve küfrü tanımakta, gerekse ibâdetleri doğru yapmakta, câhillik, özür değildir. Meşhûr olan din bilgilerini bilmediği için aldanan, Cehennemden kurtulamayacaktır. Allahü teâlâ, bugün, dînini dünyânın her tarafına duyurmuş, îmânı, helâli, harâmı, farzları, güzel ahlâkı öğrenmek pek kolaylaşmıştır. Bunları, lüzûmu kadar öğrenmek farzdır. Öğrenmeyip câhil kalan farzı terk etmiş olur. Öğrenmeye lüzûm görmeyen, ehemmiyet vermeyen ise, kâfir olur.

Peygamberler, Allahü teâlâ tarafından kullarına gönderilmiş insanlardır. Ümmetlerini Allahü teâlâyâ çağırmak, azgın, yanlış yoldan, doğru, saâdet yoluna çekmek için gönderilmişlerdir. Dâvetlerini kabûl edenlere, Cenneti müjdelemişler, inanmıyanları ve inanıp da yapmayanları Cehennem azâbı ile korkutmuşlardır. Onların Allahü teâlâdan getirdikleri her haber doğrudur, yanlışlık yoktur.

Peygamberlerin sonuncusu, Muhammed aleyhisselâmdır. Onun dîni bütün dinleri nesh etmiş, yürürlükten kaldırmıştır. Onun kitâbı, geçmiş kitâpların en iyisidir. Onun dîni kıyâmete kadar bâkîdir, kimse tarafından değiştirilmeyecektir. Bazı kimseler; “Din, zamâna göre değişir, İslâmın bildirdiği hükümler eskimiştir. Asrımızın îcâblarını karşılayacak bir din lâzımdır” diyorlar.

Evet, din, zamânla değişir. Fakat bunu, sâhibi, yani Allahü teâlâ değiştirir. Nitekim Âdem aleyhisselâmdan beri, çok kerre değiştirmiş ve en son olarak ve kıyâmete kadar bütün ihtiyâçları karşılayacak, en mükemmel, en üstün bir din olarak, Muhammed aleyhisselâmın dînini göndermiştir. Böyle konuşan zavallı insanlar, acaba Allahü teâlânın mükemmel dediği dinden dahâ iyisini mi yapabilecekler?

Milletlerin kanûnları da, zamânla değişir. Fakat, bu kanunları da, ancak o devletlerin millet meclisleri değiştirebilir. Her bekçi ve çoban değil! Mecellenin 39. maddesinde ve şerhinde diyor ki: “Ahkâm, hükümler zamânla değişir. Örf ve âdete tâbi olan ahkâm, hükümler değişir. Nass ile yani Kur’ân-ı kerim ve hadis-i şeriflerle ile anlaşılan, bildirilen ahkâm, hükümler, zamânla değişmez.”

Dinde zorluk yoktur demenin ma’nâsı, Allahü teâlâ, insana kolay olanları emretmiştir, demektir. Yoksa, herkes, hoşuna giden şeyleri yapsın, nefesine zor gelen şeyleri yapmasın, ibâdetleri râhat, kolay ve keyfine göre değiştirsın demek değildir. Dinde ufak bir değişiklik yapmak, küfürdür, dinsizliktir.

Netice olarak, İslâmiyyete uymak için önce Ehl-i sünnet âlimlerinin bildirdikleri gibi îmân etmek, sonra harâmlardan sakınmak ve farz olan ibâdetleri, bildirildiği şekilde ihlâs ile yapmak lâzımdır. İbâdetlere faydalı şeyler ilâve ediyoruz demek doğru değildir. Böyle sözler, din düşmanlarının yalanlarıdır. Bir değişikliğin faydalı olup olmayacağını yalnız İslâm âlimleri anlar. Bu derin âlimlere müctehid denir. Müctehidler kendiliklerinden bir değişiklik yapmazlar. Bir ilâvenin, bir değişikliğin bid’at olup olmayacağını hemen anlarlar. Müctehid olmayanların câiz demeleri ve yapmaları ile, ibâdetleri değiştirmek, bid’at ve büyük günâh olur. İbâdetler, Peygamber efendimizin ve eshâb-ı kirâmın bildirdiği ve yaptığı gibi yapılır. Bunlarda değişiklik yapılmaz. Peygamber efendimizin buyurduğu gibi: **(İbâdetleri benden ve eshâbımdan gördüğünüz gibi yapınız! İbâdetlerde değişiklik yapanlara bid’at ehli denir. Bid’at sâhipleri, muhakkak Cehenneme gidecektir. Bunların hiçbir ibâdetleri kabûl olmaz.)**

Namâz, mü’minin mi’râcıdır
26.06.2011

İslâmın ikinci şartı, dînin direği olan, beş vakit namâzı vaktinde kılmaktır. Namâz, ibâdetlerin en üstünüdür. İmândan sonra, en kıymetli ibâdet, namâzdır. İmân gibi, onun da güzelliği, kendindendir. Başka ibâdetlerin güzelliği ise, kendilerinden değildir. Namâzı doğru kılmaya çok dikkat etmelidir. Peygamber efendimiz râhatını, huzurunu, namâz kılmakta bilirdi. Namâzdaki yakınlık, başka şeylerde bulunmaz. Hadîs-i şerîfde; **(Allah ile kul arasındaki perdeler, ancak namâzda kaldırılır)** buyuruldu.

İmâm-ı Rabbânî hazretleri buyuruyor ki:

“Namâz, islâmın beş şartından ikincisidir. Bütün ibâdetleri kendisinde toplamıştır. İslâmın beşte bir parçası ise de, bu toplayıcılığından dolayı, yalnız başına, müslümânlık demek olmuştur. İnsanı Allahü teâlânın sevgisine kavuşturacak işlerin birincisi olmuştur. Âlemlerin efendisine mi’râc gecesi, Cennette nasîb olan rû’yet şerefi, dünyâyâ indikten sonra, dünyânın hâline uygun olarak kendisine yalnız namâzda müyesser olmuştur. Bunun içindir ki; **(Namâz mü’minlerin mi’râcıdır)** buyurmuştur. Bir

hadîs-i şerifte de; **(İnsanın Allahü teâlâyâ en yakın olması namâzdadır)** buyurmuştur. Onun yolunda, tâm izinde giden büyüklere, o rû'yet devletinden, bu dünyâda büyük pay, namâzda olmaktadır. Bu dünyâda Allahü teâlâyı görmek mümkün değildir. Dünyâ buna elverişli değildir. Fakat Ona tâbi olan büyüklere, namâz kılarken rû'yetten birşeyler nasîb olmaktadır. Namâz kılmayı emir buyurmasaydı, maksadın, gâyenin güzel yüzünden perdeyi kim kaldırır? Âşıklar, ma'sûku nasıl bulurdu? Namâz, üzüntülü rûhlara lezzet vericidir. Namâz, hastaların, râhat vericisidir. Rûhun gıdâsı, kalbin şifâsı namâzdır. **(Ey Bilâl, beni ferâhlandır!)** diye ezân okumasını emir buyuran hadîs-i şerîf, bunu göstermekte, **(Namâz, kalbimin neşesi, gözümün bebeğidir)** hadîs-i şerîfi, bu arzûya işâret etmektedir. Namâzın hakîkatini anlamış olan bir kimse, namâza durunca, sanki, bu dünyâdan çıkıp âhîret hayâtına girer ve âhîrete mahsûs olan ni'metlerden birşeylere kavuşur. Asıldan haz ve pay alır. Dünyâda asıldan alabilmek için, mi'râc lâzımdır. Bu mi'râc, mü'minin namâzıdır. Bu ni'met, yalnız bu ümmete mahsûstur."

Hazret-i Alî, namâza durduğu zaman, bütün âlem alt-üst olsa, hiç haberi olmazdı. Bir harpte, mübârek ayağına ok saplanmış ve okun demir kısmı kemiğe girmişti. Kemiğe saplanan demir kısmını çıkaramayıp, cerrâha gösterdiler. Cerrâh;

- Efendim, o parçayı çıkartmak için sizi bayıltmak gerekir. Yoksa acısına dayanamazsınız deyince, hazret-i Ali;

- Bayıltmaya gerek yok. Namâz vakti gelsin, ben namâza durduktan sonra çıkarırsınız cevabını vermiştir.

Nitekim namâz vakti gelince hazret-i Alî namâza durur, Cerrâh da, o demir parçasını çıkartır ve yarayı da sarar. Hazret-i Alî namâzı bitirince cerrâha;

- Demiri çıkardınız mı diye sorar, cerrâh da;

- Evet çıkardık der. Bunun üzerine hazret-i Alî;

- Ben bu demiri çıkardığımı duymadım, hissetmedim buyurur.

Muhammed Ma'sûm hazretleri buyuruyor ki:

"Namâz, dînin direğidir, mü'minin mi'râcıdır. O hâlde, onu iyi kılmaya gayret etmelidir. Erkânını yanî farzlarını, şartlarını, sünnetlerini, edeblerini, istenildiği ve lâayık olduğu gibi yapmalıdır. Namâzda tumânînete yanî rûkûda, secdelerde, kavmede ve celsede, bütün âzânın hareketsiz kalmasına ve ta'dîl-i erkâna yani bu dört yerde sükûn ve tumânînet bulduktan sonra, bir miktâr durmaya, dikkat etmelidir. Namâz, doğru kılınıncı, kurtuluş ümîdi çoğalır. Çünkü dînin direği dikilmiş olur."

Netice olarak namâz, mü'minin mi'râcıdır. Yani namaz, dünyâdan âhîrete yükselten bir merdiven gibidir. Namâzda sanki dünyâdan çıkıp, âhîrete gidilir ve âhîrette kavuşulacak olan şeylerden haz, zevk alınır. Mi'râc gecesinde Peygamber efendimize ihsân olunan ni'metler, bu dünyâda, Onun ümmetine yalnız namâzda tattırılmaktadır. Emredilen farz ibâdetlerin en üstünü, en yükseği namâzdır. Peygamber efendimizin buyurduğu gibi:

(Namâz, mü'minin mi'râcıdır.)

Mi'râc, îmân işidir, akıl değil
27.06.2011

Peygamberlik makâmı aklın ve düşüncenin dışındadır, üstündedir. Aklın eremeyeceği, anılamıyacağı çok şeyler vardır ki, bunlar Peygamberlik makâmında anlaşılır. Herşey akıl ile anlaşılabilseydi, Peygamberler gönderilmezdi. Mu'cize ve kerâmet de, akıl ile anlaşılabilir, izâh edilemez. Bunların hepsi, Allahü teâlânın sonsuz kudreti ile olmaktadır. Mi'râc da, âdet olan işlerin aksinedir. Fakat mu'cizelerin hepsi böyledir. Bu sebeple îmânı olanların, Mi'râc mu'cizesine inanması lâzımdır. Hazret-i Ebû Bekir, Allahü teâlânın sonsuz kudretini ve Peygamber efendimizin de, Onun Peygamberi olduğunu iyi anladığı için, Mi'râcı, herkes inkâr ederken veya tereddüt geçirirken o, hemen ve tereddüt etmeden tasdik etti ve Sıddîklık makâmına yükseldi. Çünkü Mi'râcı kabul etmek, inanmak, aklın bittiği ve îmânın başladığı yerdir.

Resûlullah efendimiz yatağında iken uyandırılıp, mübârek bedeni ile, Mekke şehrinden Kudüsdeki Mescid-i aksâya ve oradan göklere ve yedinci gökten sonra, Allahü teâlânın dilediği yerlere götürüldü. Mi'râca, böylece inanmak lâzımdır.

Resûlullah efendimiz, Mekke-i mükerrermeden Sidre-tül-müntehâya kadar, Cebrâîl aleyhisselâm ile birlikte gitti ve burada Cebrâîl aleyhisselâmı, altıyüz kanadı ile kendi şeklinde gördü. Mekkeden Kudüse kadar veyâ yedinci göke kadar, Burak üstünde götürüldü. Resûlullah efendimiz, Mescid-i aksâda, Peygamberlere imâm olup, yatsı yâhut sabâh namâzını kıldırdı. Kudüsden yedinci göke kadar Mi'râc adındaki bilinmeyen bir merdivenle bir anda çıkarıldı. Yolda melekler, sağa sola dizilmiş, Resûlullahı medh-u senâ ederlerdi. Sidrede şaşılacak çok şeyler gördü. Cennetteki ni'metleri, Cehennemdeki azâbları gördü. Hadis-i şerifte; **(Mi'râc gecesi göğe götürülürken insanlar gördüm. Ateşten makaslarla dudaklarını kesiyorlar. Bunların kim olduklarını Cebrâile sordum. Ümmetinin hatiplerinden, vâizlerinden, kendilerinin yapmadıklarını yapınız diyenlerdir dedi)** buyuruldu.

Peygamber efendimiz, mi'râc gecesinde, Âdem aleyhisselâmı birinci semâda, İsâ aleyhisselâm ile Yahyâ aleyhisselâmı ikinci semâda, Yûsuf aleyhisselâmı üçüncü semâda, İdrîs aleyhisselâmı dördüncü semâda, Hârûn aleyhisselâmı beşinci semâda, Mûsâ aleyhisselâmı altıncı semâda, İbrâhîm aleyhisselâmı da yedinci semâda gördü.

Resûlullah efendimiz, cenâb-ı Hakkın cemâlini görmek arzûsundan ve zevkinden, Cennetteki ni'metlerin hiçbirine bakmadı. Sidreden ileriye, yalnız olarak, nûrlar arasında ilerledi. Zamânsız ve mekânsız olarak, âhirette Allahü teâlânın görüleceği gibi, anlaşılamiyan ve anlatılamıyan bir hâlde, Allahü teâlâyı gördü. Harfsiz ve sessiz olarak, Allahü teâlâ ile konuştu. Sayısız ikrâmlara, şereflere kavuştu. Kendine ve ümmetine beş vakit namâz farz oldu.

Peygamber efendimize mi'râc gecesi, Cennette nasîb olan rû'yet şerefi dünyaya indikten sonra, dünyanın hâline uygun olarak, kendisine yalnız namazda müyesser olmuştur. Bunun içindir ki; **(Namaz mü'minlerin mi'râcıdır)** buyurmuşlardır. Başka bir hadîs-i şerifte de; **(İnsanın Allahü teâlâyı en yakın olması namazdadır)** buyurulmuştur.

Onun yolunda, tam izinde giden büyüklere o rû'yet devletinden, bu dünyada büyük pay, yalnız namazda olmaktadır.

Bir kimse, Peygamber efendimize uyararak, şartlarını gözeterek namaz kılsa, Resûlullah efendimiz gibi, Allahü teâlâyı yaklaştıran makâmlarda yükselir. Peygamber efendimiz; **(Namâzda, kul ile Allahü teâlâ arasındaki perdeler kalkar)** buyurmuştur. Bu sebeple her müslümanın, bunları düşünerek, namâzı şartlarına uygun olarak kılmaya dikkat etmesi lâzımdır. Çünkü namâz, mü'minin mi'râcıdır.

Netice olarak, bütün bunların bir kısmı âyet-i kerîmelerle, bir kısmı da hadîs-i şerîflerle haber verilmiştir. Hepsine inanmak vâcib değil ise de, Ehl-i sünnet âlimleri bildirdiği için, bu haberleri kabûl etmeyen, Ehl-i sünnetten ayrılmış olur. Âyet-i kerîmeye veyâ hadîs-i şerîflere inanmayan ise, kâfir olur.

Mi'râc, rûh ve beden iledir
28.06.2011

Peygamber efendimiz, 52 yaşında iken, Receb ayının 27. gecesinde Mekkeden Kudüse ve oradan göklere götürülüp getirildi. Bu yolculuğuna Mi'râc denir.

Resûlullah efendimizden fiilen meydâna gelen mu'cizeler çoktur. Bu mu'cizelerden birisi de, Mi'râc mu'cizesidir. Bu mu'cize, Peygamber efendimizin mübârek cesedi ile berâber yani rûh ve bedenle birlikte, uyanık iken olmuştur.

Mi'râc, hem rûh, hem de beden ile olmuştur. Allahü teâlâ dilediğini çok süratli hareket ettirmeye kâdirdir. İsrâ sûresinin ilk âyet-i kerîmesinde meâlen; **(Kulumu gece Mescid-i harâmdan Mescid-i Aksâya götürdüm)** buyurulmaktadır.

Kul, insana denir. Rûha veyâ insanın bir hâline kul denmez. Buhârîdeki uzun hadîs-i şerîfde ve Ehl-i sünnet âlimlerinin tefsirlerinde ve bütün kitâplarda, Resûlullah efendimizin Kudüs'de, Mescid-i

Aksâya gittim, gördüm buyurduğu bildirilmektedir. O zamân, Mescid-i Aksâ Kudüs'de vardı. Çok önce, Süleymân aleyhisselâm yaptırmıştı. Birkaç kerre yıkılıp yapılmış ve son olarak, hazret-i Ömer tamir ettirmiştir.

Filistin, Arabistân'a komşu bir yerdir. Başka memleketlerden dahâ yakın olduğu için, **(En yakın yer)** buyuruldu. Mescid-i Aksâ o zamân yeryüzünde bulunan mescitler arasında, Mekke'ye en uzak olanı idi. Bunun için, **(En uzak mescid)** buyuruldu. En yakın yerde en uzak mescid niçin bulunamazmış ki? Müslümânlar, hicretten 16 ay sonraya kadar, Mescid-i Aksâya karşı namâz kıldı. O zamân, Kudüs'de mescid yok olsaydı, oraya karşı namâz kılmak emrolunur mu ve Resûlullah efendimiz, Kudüs'de Mescid-i Aksâda namâz kıldım der mi idi? Mi'râca inanmıyanların aklı, Resûlullah efendimizin mübârek bedeni ile Kudüse ve göklere götürüldüğünü kavrayamadığı için, buna inanamıyorlar. Eğer Mi'râc, bir hâl, bir rüyâ olsaydı, işitenler ve müşrikler, buna karşı bir şey demezlerdi. Resûlullah efendimiz; **(Beden ile gittim)** buyurduğu için inanmıyanlar çok oldu.

Abdülhak Dehlevî hazretleri, Medâric-ün-nübüvve kitâbında buyuruyor ki:

"Allahü teâlânın Muhammed aleyhisselâma olan ihsânlarının en şerefilerinden biri de, Onu Mi'râca çıkarmasıdır. Bu mu'cizeyi Ondan başka hiçbir Peygambere vermemiştir. Resûlullahın Mekke'den Mescid-i Aksâya götürüldüğü, Kur'ân-ı kerîmde açıkça bildiriliyor. Buna inanmıyan kâfir olur. Mescid-i Aksâdan göğ'e çıkarıldığını meşhûr hadîsler haber veriyor. Buna inanmıyan ise, bid'at ehli ve fâsık olur. Mi'râcın uyanık iken ve cesed ile olduğunu, Eshâb-ı kirâmın, tâbi'înin, hadîs âlimlerinin, fıkıh âlimlerinin ve kelâm âlimlerinin çoğunluğu haber vermişlerdir. Böyle olduğunu sahîh hadîsler de açıklamaktadır. Mi'râc çok defa olmuştu. Bunlardan biri uyanık iken ve cesed ile idi. Ötekiler yalnız rûh ile idi. Hazret-i Âişe, rüyâda rûh ile olan mi'râclardan birini haber vermektedir. Onun bu haberi, uyanık iken cesed ile olan mi'râcın yok olduğunu göstermez. Bununla berâber, islâm âlimleri sözbirliği ile bildiriyorlar ki, Peygamberlerin rüyâları vahiydir. Bunlarda şüphe etmeye yol yoktur. Gözleri kapalı iken, mübârek kalbleri uyanıktır. Önceden rûh ile olan mi'râclar, cesed ile olacak mi'râca hâzırlamak için idi. Müşrikler, mi'râca inanmadıkları ve imtihan ederek Mescid-i Aksâdan bilgi istedikleri için, İsrâ sûresinde, Mescid-i Aksâya kadar götürüldüğü açıkça bildirildi. Bu sûrede; **(Âyetlerimi göstermek için götürdüm)** buyurulması, göklere çıkarıldığını gösteriyor. Bu sûrenin 60. âyetinde meâlen; **(Sana gösterdiğimiz rü'yâyı insanlara fitne yaptık)** buyurulmaktadır.

Tefsîr âlimlerinin çoğu, buradaki rüyâ kelimesinin uyanık iken gece görmek için kullanıldığını bildirmişlerdir. Mi'râc hadîs-i şerifini Eshâb-ı kirâmdan çoğu haber vermiştir. Bu hadis-i şerif, Buhârî ve Müslimde uzun yazılıdır."

Netice olarak Mirâc, rûh ve beden ile olmuştur. Resûlullah efendimizin Mekke'den Kudüs'e götürüldüğüne inanmıyanın kâfir olduğu sözbirliği ile bildirilmektedir. Göklere götürüldüğüne inanmıyanlar ise, bid'at ehli olmaktadır.

İnsanlar uykudadır, ölünce uyanırlar **03.07.2011**

Bu dünyâ, geçici bir konaktır, âhirete nazaran zindân gibidir, bir görünüşdür. Gölge gibi, yavaş yavaş çekilmekte ve geçip gitmektedir. Hadîs-i şerifte; **(İnsanlar uykudadır, ölünce uyanırlar)** buyuruldu.

Dünyâ hayâtı, rü'yâ gibidir. Ölüm uyandırıp, rü'yâ bitecek, hakîkî hayât başlayacaktır. Cân vermek acısı, dünyâ acılarının hepsinden dahâ acıdır. Fakat, âhiret azâblarının hepsinden dahâ hafiftir. Her Müslümânın, ölüme hâzırlanması lâzımdır. Bunun için de, tövbe etmeli, kul hakkı altında kalmamaya dikkat etmeli, hakları sâhiplerine verip helâllaşmalıdır. Allahü teâlânın haklarını da ödemek lâzımdır. Bu hakların en mühimi, İslâmın beş şartını yerine getirmektir. Borçları ödeyerek, emânetleri sâhiplerine vererek, ölüme hâzırlanmak ve vasiyet yazmak vâciptir.

İmâm-ı Rabbânî hazretleri buyuruyor ki:

"Ölüm gelmeden önce, yapacak işi bilmeli, yüzü ak olarak, Allahü teâlâyı özleyerek cân vermelidir. Önce, i'tikâdı düzeltmek lâzımdır. Dinden olduğu bilinen şeylere inanmak elbette lâzımdır. Bundan sonra, fıkıh kitâplarında yazılı olan şeyleri öğrenmek ve yapmak lâzımdır.

Ecel gelince, insanı uyandıracaklar, gözleri kulakları açacaklar. Fakat, o zamân pişmânlık işe yaramayacak, rezîl olmaktan başka, ele bir şey geçmeyecektir. Hepimize ölüm yaklaşıyor. Âhiretin

çeşit çeşit azâbları, insanları bekliyor. İnsan öldüğü zamân, kıyâmeti kopmuş demektir. Ölüm uyandırmadan ve iş işten geçmeden önce uyanalım! Allahü teâlânın emirlerini ve yasaklarını öğrenip, şu birkaç günlük ömrümüzü, bunlara uygun geçirelim. Ölüm gelmeden önce ölmeyen kimseyi dertli bilmelidir! Ona geçmiş olsun demelidir!”

Mevlâna Celâleddin-i Rûmî hazretleri şöyle anlatır:

“Vaktiyle yakışıklı adamın biri, hamama gider ve hamamdaki göbek taşının üzerine geçip uzanır. Tam o sırada içeriye kendisine tıpatıp benzeyen bir adam daha girer. Gelen adama dikkatlice bakar ve kendi kendine; ‘İnsan bu kadar da birbirine benzer mi?’ diye söylenir. Ama gelen kimsenin etrafında hizmetçiler, korumalar vardır. Oradakilere;

- Bu kimdir? diye sorar. Onlar da;

- O hükümdardır derler. Hükümdar olduğu için ona özel oda açılır. Hükümdar etrafındakilere;

- Şimdi yanımdan gidin diye emreder ve odasında yalnız kalır. Bu hâli gören adam, herkes gittikten sonra hükümdarın odasına bir bakayım der. Hükümdarın kaldığı odanın kapısını açınca, hükümdarın ölmüş olarak yerde yatmakta olduğunu görür. Hemen kendi kendine; ‘Bu fırsatı kaçırmamalıyım! Hemen hükümdarın yerine geçeyim, nasıl olsa hükümdar bana çok benziyor, kimse de anlamaz’ der ve hükümdarın cesedini sırtladığı gibi, kendi yattığı göbek taşının üzerine taşır, kendisi de hükümdarın yerine geçer. Sonra hizmetçileri çağırır ve;

- Hemen gidiyoruz der. Elbiseler giyilir, saltanat arabasına binilir ve doğru saraya gidilir. Kendisini ele vermeden harem dairesine girmek ister ve harem dairesine girer girmez yüzüne şiddetli bir tokat iner. Tokadın şiddeti ile bir uyanır ki, kendisini göbek taşının üzerinde uyur vaziyette bulur. Meğer gördüklerinin hepsi rüyâ imiş. Tokadı atan da, hamamdaki görevlidir. Görevli;

- Temizlik yapacağız, geç oldu. Hadi kalk, git buradan! deyince;

- Peki gidiyorum cevabını verir...”

Bunları anlatan Mevlânâ Celâleddin-i Rûmî hazretleri, sonra şöyle buyurur:

“İşte dünyâ budur. Göbek taşına yatarsın, tokatla adamı uyandırırılar. Ne yazık ki Azrâil aleyhisselâmin uyandırması böyle de olamaz.”

Netice olarak insan, bu dünyâda uykudadır. Ölüm, insanı bu uykusundan uyandıracaktır. İnsan için ölmek değil, öldükten sonra başına gelecekleri bilmemesi felâkettir. İnsanın dünyâdaki hâli, bir sarhoşa benzer. Ölmek, sarhoşun ayılması demektir. Sarhoşun yanına sevdiği kimseler toplanır, sevdiği hediyeler gelirse, yâhut koynuna akrepler, yılanlar girerse, hiçbirini duymaz. Ayılınca, bunları görür ve anlar. Bunun için hadis-i şerifte; **(İnsan ölünce, kıyâmeti kopmuş olur)** buyurulmuştur.

İnsan demek, muhtâç demektir
04.07.2011

İnsan, medenî olarak yaşamak için yaratılmıştır. Medenî olarak yaşayabilmesi için de, başkalarına muhtâctır. İnsanlar dünyâya, yalnız yiyip içmek ve giyinip süslenmek için gönderilmediler. İstediklerini toplamak, sevdikleri şeylerle keyiflenmek ve oynayıp zevklenmek için yaratıldılar. İnsanların yaratılması, Allahü teâlâyâ karşı aşağılığını, gücü yetmezliğini, muhtâç, zavallı olduğunu göstermesi içindir. Zaten kulluk da, bu demektir. İnsan muhtâç olduğu zamân kurttan, kuştan medet umar, zayıf ve âciz kimselerden de ihsân bekler.

(Nefsini tanıyan Rabbini tanır) hadîs-i şerifini, İslâm âlimleri; “Kendi aczini anlayan, Rabbinin azametini anlar” şeklinde tefsir etmişler, açıklamışlardır. Sırrî-yi Sekatî hazretleri buyuruyor ki:

“Mahlûkât içerisinde en âciz ve zayıf olan mahlûk, insandır. Bununla berâber, bu kadar mahlûk arasında, Allahü teâlânın emirlerine insan kadar isyân edip yüz çeviren mahlûk da yoktur. Eğer insan iyi olursa, melekler ona gıpta eder imrenirler. Eğer kötü olursa, şeytanın bile kendisinden nefret edip, kaçtığı, şerli bir kimse olur. Ne kadar hayret edilir ki, bu kadar zayıf ve âciz olan insanoğlu, kendisine her nimeti veren, her an varlıkta durduran, yaşatan, kudret ve azamet sâhibi olan Allahü teâlâyâ karşı gelmekte ve isyân etmektedir.”

AÇLIK DA BİR DERT!..

Bir azot deryâsı olan hava içinde yaşadığımız ve her gün bin litre azot ciğerlerimize kadar girdiği hâlde, hayatımıza çok lüzûmlu olan bu azotu, hücrelerimize havadan alamıyoruz. Mahlûkatı sıkın en büyük dertlerden biri açlıktır. Her sene milyonlarca hayvân ve bitki açlık derdinden telef olmaktadır. Bu açlar, bilhâssa pahâlî olan protein maddelerine, yanî içinde yüzdükleri azot deryâsına, ciğerlerine kadar girmiş iken, istifâde etmekten âciz oldukları azot maddesine açtır. Bu hâl, insanların aczini göstermeye bir misâldir. Eğer teneffüs ile oksijen gazını alıp kanımıza kattığımız gibi, azot gazını da tutmak hâssası kanımıza bahşedilmiş olsaydı, yeryüzündeki bütün açlık ihtiyâcımız, bir soluma ile temîn edilebilecek ve artık aç kimse kalmayacak, avcılık nihâyet bulup, milyonlarca cânî, açlık sıkıntısından kurtulacak, açlık dolayısı ile ekmek ve et için insanlar birbirlerine saldırmayacak ve yeryüzü, bir Cennet bahçesi hâline dönecekti. Bunların hepsi, insanın her gün ciğerlerine giren bin litre azottan, 8 gram yani 7 litresini vücuduna alabilmesi ile olacaktı.

İmâm-ı Rabbânî hazretleri buyuruyor ki:

“İnsan demek, muhtâç demektir. Değil insanlar, her mahlûk muhtâçtır. Hattâ, insanın iyiliği, güzelliği, muhtâç olmasından ileri gelmektedir. İnsanın kulluk yapması, gönlü kırık olması, hep bu ihtiyâcındandır. İnsan muhtâç olmasaydı, âsî, taşkın, azgın olurdu. Alak sûresindeki âyet-i kerîmede meâlen; **(İnsan, ihtiyâcsız olunca, elbette azar!)** buyuruldu. Mahlûklara gönül bağlamaktan kurtulmuş olanlar, sebeplere yapışmaya muhtâç oldukları zamân, bu ihtiyâçlarını, sebeplerin sâhibine, yaratıcısına söylerler. Sebeplere kavuşunca, Ondan bilirler. Gönderen de O, göndermeyen de O derler. Allahü teâlâ, birçok düzenler ve faydalar olması için, her şeyi sebeple yaratmaktadır. İyiliğe sebep olanlara iyi, kötülüğe vâsita olanlara kötü demiştir. Bu yolun büyükleri, bunun için, iyiliğe sebep olanlara şükür, kötülüğe sebep olanlardan şikâyet etmektedir. İyiliği ve kötülüğü, görünüşe göre sebeplerden bilirler. Allahü teâlâ, her şeyi sebepsiz olarak, hemen yaratsaydı, âlemde nizâm, düzen kalmaz, karmakarışık olurdu.”

Netice olarak insan, Allahü teâlânın kudreti karşısında her bakımdan âcizdir. İnsanların hepsi âcizdir. Allahü teâlâ dilemedikçe, kimse kimseye fayda ve zarar yapamaz. Peygamberlerin hepsi, insanları, yalnız bir yaratana ibâdet etmeye çağırdılar. Ondan başkasına tapınmayı yasak ettiler. Bütün Peygamberler, kendilerinin âciz birer varlık olduklarını söylediler ve Allahü teâlânın büyüklüğünden, kuvvet ve kudretinden korkup, titrediler.

İhlâssız amel kalp para gibidir! **05.07.2011**

İslâmiyyetin temeli, ilim, amel ve ihlâs olmak üzere üçtür. İlim, Ehl-i sünnet âlimlerinin kitâplarından öğrenilir ve bu ilme uygun olarak amel edilir. İlimde ve amelde de, ihlâs sâhibi olmalıdır. İhlâs ise, ilmin ve amelin Allah rızâsı, Allah sevgisi ile olması, mal, mevki ve şöhret için olmamasıdır. İhlâs, ibâdetleri, Allahü teâlâ emrettiği için yapmaktır. İhlâs ile yapılan ibâdet de, insânı hakîkî îmâna kavuşturur. Sehl bin Abdullah-ı Tüsterî hazretleri; “Yolumuzun esâsı üç şeydir: Helâl yemek, ahlâk ve amelde Resûl aleyhisselâma tâbi olmak ve ihlâs yani her işi, yalnız Allah rızâsı için yapmaktır” buyurmuştur.

Hakîkî bir Müslümân olmak için, Ehl-i sünnet âlimlerinin bildirdikleri gibi îmân etmek, ibâdetlerini doğru ve ihlâs ile yapmak lâzımdır. Allahü teâlâ doğru ve ihlâs ile ibâdet yapanları seveceğini, bunların kalblerine dünyâda nûrlar vereceğini, âhirette de sevâb yani iyilik vereceğini vâdetti. İbâdet, emirleri yapmak, Takvâ harâmlardan, yasak edilmiş olanlardan sakınmak demektir. İbâdetlerin doğru olması için, nasıl yapılacaklarını öğrenmek ve öğrendiklerine uygun olarak yapmak lâzımdır.

İhlâs, gerek beden ile, gerek mal ile yapılan farz veyâ nâfile bütün ibâdetleri, hayrât ve hasenât yapmayı, Müslümânları sevindirmeyi, onları sıkıntıdan kurtarmayı, zikri, istiğfârı Allah rızâsı için yapmaktır. Mal, mevki, hürmet, şöhret kazanmak için yapılan ibâdet de ihlâs olmaz, riyâ olur. Böyle ibâdete sevâb verilmez. Günâh olur, azâb yapılır. Bid’at işleyenlerin, harâm işleyenlerin ve böyle kimselerle ve kâfirlerle, mezhebsizlerle arkadaşlık, komşuluk yapanların kalblerinde, ihlâs kalmaz. Zulmet, kara lekeler hâsıl olur.

İmâm-ı Rabbânî hazretleri buyuruyor ki:

“Bütün mü’minler ibâdet yaparken, Allahü teâlâ emrettiği ve beğendiği için yapmaya niyyet ediyorlar. Böylece ihlâs ile yapıyorlar. Fakat bütün işlerin, iyiliklerin hep ihlâs ile yapılması ve bu ihlâsın

kalbe hemen gelmesi lâzımdır. Bâzı kimselerde, ibâdetlere başlarken yapılan niyyet, ihlâs, zahmet çekerek, kendini zorlayarak hâsıl oluyor ve kısa bir zamân devâm ediyor. Sonra kalbe nefsin arzûları geliyor. Devâmlı ihlâs sâhiblerine muhlas denir. Zahmet çekerek elde edilen, devâmsız ihlâsın sâhiplerine muhlis denir. Muhlas olana, ibâdet yapmak, tatlı ve kolay olur. Çünkü bunlarda, nefislerinin arzûsu ve şeytânın vesvesesi kalmamıştır. Böyle ihlâs, insanın kalbine ancak bir evliyânın kalbinden gelir...”

AZAPTAN KURTULMAK İÇİN!..

İbâdete başlarken nefis ve şeytân ile mücâdele ederek, devâmsız olan ihlâs elde edilebilince, böyle ihlâs ile yapılan ibâdetler de, zamânla nefsi zayıflatır, devâmlı ihlâs elde etmeye sebep olur. Fakat buna kavuşmak senelerce sürer. Zümer sûresinin 3. âyetinde meâlen; **(Biliniz ki, Allahü teâlâ, hâlis olan din ister)** buyruldu. Böylece, herkese, ihlâs kazanması emrolundu.

İlim, fıkıh kitâplarını, bir üstâd ile birlikte okuyarak, ihlâs da, bir velînin sözlerinden, hâl ve hareketlerinden, tasavvuf kitâplarını okuması ile elde edilir.

Netice olarak, bir ibâdetin ilmini öğrenmeyen, şartlarını bilmeyen kimsenin, yaptığı ibâdet, ihlâs ile yapılmış olsa da, sahîh olmaz, hiç yapmamış gibi olur. Şartlarını bilerek ve gözeterek yapanın ibâdeti ise, sahîh olur ve Cehennem azâbından kurtulur. Fakat bu kimse de, ibâdetlerini ihlâs ile yapmadı ise, bu ibâdeti ve hiçbir iyiliği kabûl olmaz, sevâb kazanmaz. Böyle yapılan ibâdetin, hayrât ve hasenâtın beğenilmeyeceği bildirilmiştir. İlim ve ihlâs ile yapılmayan ibâdetin faydası olmaz, insanı küfürden, günâhtan, azâbdan kurtarmaz. Ömür boyunca, böyle ibâdet yapıp da, küfür üzere vefât edenler çok görülmüştür. İlim, ihlâs ile yapılan ibâdet, insanı, dünyâda küfürden, günâhtan, âhirette de, Cehennem azâbından kurtarır. İhlâssız yapılan ibâdetler, kalp, geçersiz para gibidir, kıymetsizdir. Necm sûresinin 39. âyetinde meâlen buyrulduğu gibi:

(İnsana âhirette ancak dünyâda çalışarak, ihlâs ile yaptığı işler fayda verir.)

Adâlet olmazsa, zulüm olur 10.07.2011

Adâlet, iyi huyların en şerefli olduğu gibi, âdil kimse de, insanların en iyisidir. Adâlet, aşırılıklardan sakınıp ortada olmaktır. Ortadan ayrılınca, adâlet olmaz. Üç yerdeki; bir malı, ni'meti bölerken, alışverişte ve cezâ vermekte, adâlet lâzımdır... Adâlet olunca, herkes korkusuz yaşar. Adâlet, korkusuzluk demektir.

Adâletin ne olduğunu insan aklı ile bulmak güç olduğundan, Allahü teâlâ, kullarına acıyarak, memleketleri korumak için, bir ölçü âleti gönderdi. Bu ilâhî ölçü ile, adâleti ölçmek kolay oldu. Bu ölçü, Peygamberlerin getirdikleri dinlerdir. Bugün ve kıyâmete kadar kullanılması emrolunan ilâhî ölçü, Muhammed aleyhisselâma gönderilen dindir.

İnsan, medenî olarak yaratılmıştır. Yani öyle yaratılmıştır ki, birbirleri ile karışmak, bir arada yaşamak, yardımlaşmak zorundadırlar. Hayvânlar, medenî yaratılmadı, şehirde birlikte yaşamaya mecbûr değildirler. İnsan nâzik, zayıf yaratıldığı için, pişmemiş yemek yiyemez. Gıdâ, elbise ve binânın, hâzırlanması lâzımdır. Yani san'atlara ihtiyaç vardır. Bunun için de, araştırmak, düşünmek ve tecrübe yapmak, çalışmak lâzımdır.

Bir insanın her san'atı öğrenmesi, mümkün değildir. Herbir san'atı belli kimseler öğrenir, yapar. Herkes, kendine lâzım olan şeyi, bu san'at sâhibinden alır. Bu san'at sâhibi de, kendine lâzım olan başka bir şeyi, onu yapan diğer san'at sâhibinden alır. Böylece, insanlar birbirlerinin ihtiyaçlarını temîn eder. Bunun için, insan yalnız yaşayamaz. Bir arada yaşamaya mecbûrdurlar.

İnsanlar bir araya gelince, açığözler, başkasının hakkına saldırır, zulmedenler olur. Çünkü her nefis, istediğine kavuşmak ister, tatlı olanı almaya uğraşır. Bu şeyleri isteyen birkaç kişi çekişmeye başlar. Bir leşe toplanan köpeklerin birbirlerine hırlamaları gibi, aralarında döğüşme başlar. Bunları ayırmak için, kuvvetli bir hâkim lâzım olur.

Alışverişte, herkes kendi yaptığıının dahâ kıymetli olduğunu söyler. Yapılan şeylerin karşılıklı değerlerini adâlet ile ölçmek lâzım olur. Eşyânın değerlerini karşılıklı ölçen şey, altın ile gümüşdür yanî paradır. Allahü teâlâ, altın ile gümüşü para olarak yaratmıştır. Başka hiçbir şey, altının yerini tutamaz. Demek ki, insanlar arasında adâleti temîn etmek için üç şey lâzımdır: **Nâmûs-i rabbânî, hâkim-i**

insânî ve dinâr-ı mizânî... Bunlardan en kuvvetlisi, en büyüğü, nâmûs-i rabbânî olan İslâmiyettir. Dinler, Allahü teâlânın adâleti sağlamak için gönderdiği hükümlerdir.

Netice olarak insanın, önce kendine, hareketlerine, âzâsına adâlet etmesi lâzımdır. İkinci olarak, çoluk çocuğuna, komşularına, arkadaşlarına adâlet yapması lâzımdır. Adliyecilerin ve hükûmet adamlarının da, millete adâlet yapması lâzımdır. Demek ki, bir insanda adâlet huyunun bulunabilmesi için, önce kendi hareketlerinde, âzâsında adâlet bulunmalıdır. Her kuvvetini, her âzâsını, ne için yaratıldı ise, o yolda kullanmalıdır. Allahü teâlânın âdetini değiştirip, onları aklın ve İslâmiyyetin beğenmediğı yerlerde kullanmamalıdır. Çoluk çocuğı varsa, onlara karşı da, akla ve dîne uygun hareket etmeli, dînin gösterdiği güzel ahlâktan sapmamalıdır. Güzel ahlâk ile huylanmalıdır. Emri altında olanlara merhamet etmeyenler, kıyâmet günü Allahü teâlânın merhametinden uzak kalacaklardır. Zira; **“Men, lâ yerham, lâ yurham!”** buyurulmuştur ki, **“Acımayana acınmaz”** demektir.

Zâlimler, birkaç senelik, geçici dünyâ zevkleri için, insanlara eziyyet ederler. Fakat, zulûmlerinin cezâsını çekmedikçe, bu dünyâdan gitmezler. O kadar refâh ve lezzetler içinde oldukları hâlde, elbette şiddetli sıkıntılar, büyük dertler yakalarını bırakmaz. O saltanat hiçbirinin elinde kalmaz. Çok olur ki, saltanatları düşmanlarının eline geçer. Bu hâli görür ve ciğerleri yanar. Meryem sûresinin 81. âyetinde meâlen buyurulduğı gibi:

(Mâlik, hâkim olduğunu söylediğı şeylerin hepsini elinden alınız. Yalnız başına huzûrumuza gelir.)

Namazı cemâat ile kılmak
11.07.2011

Namâz kılmak, îmânın şartı değil ise de, namâzın farz olduğuna inanmak, îmânın şartıdır. Âkıl ve bâliğ olan her Müslümânın, her gün beş vakit namâzı kılması Farz-ı ayındır. Farz olduğü, Kur’ân-ı kerîmde ve hadîs-i şerîflerde, açıkça bildirilmiştir. Resûlullah efendimiz; **(Namâz kılmayanlar, kıyâmet günü, Allahü teâlâyı kızgın olarak bulacaklardır)** buyurmuştur.

Kitâb-ül-fıkıh-alel-mezâhib-il-erbe’ada buyuruluyor ki:

“Namâz, islâm dîninin direklerinden en ehemmiyetlisidir. Allahü teâlâ, kullarının yalnız kendisine ibâdet etmeleri için, namâzı farz etti. Nisâ sûresinin 103. Âyetinde meâlen; **(Namâz mü’minler üzerine, vakitleri belirli bir farz oldu)** buyurulmaktadır. Hadîs-i şerîfte; **(Allahü teâlâ, her gün beş vakit namâzı kılmağı farz etti. Kıymet vererek ve şartlarına uyarak, her gün beş vakit namâz kılmağı Cennete sokacağına, Allahü teâlâ söz verdi)** buyuruldu. Namâz, ibâdetlerin en kıymetlisidir. Hadîs-i şerîfte; **(Namâz kılmayanın, İslâmdan nasîbi yoktur!)** buyuruldu.”

Beş vakit namâzın farzlarını cemâat ile kılmak, erkeklere Hanefî, Şâfiî ve Mâlikîde sünnettir. Cuma ve bayram namâzlarında ise şarttır. Nâfile namâzları cemâat ile kılmak mekrûhtur. Beş vakit namâzda, bir kişı de cemâat olarak yetişir. Kırâeti güzel olan imâm olur, yani Kur’ân-ı kerîmin harflerini tanıyan, tecvîd ile okumasını bilen olur. Sesi güzel ve tegannî ile okuyan değil! Fâsıkın imâm olması mekrûhtur. Çok âlim olsa bile, ona uymak tahrîmen mekrûhtur. Hadîs-i şerîfte; **(Müttekî bir âlim ile namâz kılan, bir Peygamber ile kılmağı gibidir)** buyuruldu.

Namâzda, en az iki kişiden birinin imâm olması ile cemâat meydana gelir. Beş vakit namâzın farzlarını cemâat ile kılmak, erkeklere sünnettir. Cuma ve bayram namâzları için cemâat farzdır. Cemâat ile kılınan namâzlara dahâ çok sevâb verildiğı hadîs-i şerîflerde bildirilmektedir. Peygamber efendimiz buyurdu ki:

(Cemâat ile kılınan namâza, yalnız kılınan namâzdan yirmiyedi kat fazla sevâb verilir.)

(İyi bir abdest alıp, mescidlerden birine cemâat ile namâz kılmak için gidenin, Allahü teâlâ, her adımına bir sevâb yazar ve her adımında amel defterinden bir günâhı siler ve Cennette onu bir derece yükseltir.)

Cemâat ile kılınan namâz, Müslümânlar arasında birliğı berâberliğı sağlar. Sevgi ve bağılılığı artırır. Cemâat toplanıp birbirleriyle sohbet ederler. Dert ve sıkıntıları olanlar, hastalar bu sâyede kolayca ortaya çıkar. Cemâat, Müslümânların tek kalb, tek vücût gibi olduklarının en güzel nümûnesidir. Bir kimse, cemâati özürsüz terk etse, o şahıs Cennet kokusu duymaz. Cemâati özürsüz

terk edenler, dört kitâpta mel'un diye vasflandırılmışlardır. Cemâat ile kılınan namâzın bu kadar fazîleti, imâmın namâzı kabûl olduğu takdîrdedir. Hasta, felçli, bir ayağı kesik olanın, yürüyemeyen ihtiyârların ve âmânın cemâate gitmesi şart değildir.

Uyûn-ül-besâir kitâbında buyuruluyor ki:

“Özürlü olmadığı hâlde câmiye gitmeyip, evinde âilesi ile cemâat yapan kimse, câmiddeki cemâatin sevâbına kavuşamaz. Yani câmiye mahsûs olan, fazla sevâba kavuşamaz. Yoksa, evde cemâat ile kılınca da, cemâat sevâbına, yanî yirmiyedi kat sevâba kavuşur. Şunu da bilmelidir ki, iki cemâat de, şartlara, sünnetlere uygun olduğu zamân böyledir. Evdeki cemâat dahâ uygun ise, evde kılmak lâzımdır.”

Netice olarak, beş vakit namâzı cemâat ile kılmaya gayret etmelidir. Kıyâmet günü Allahü teâlâ, yedi kat yerleri, yedi kat gökleri, Arş'ı, Kürsî'yi ve bütün mahlûkâtı terâzînin bir tarafına koysa, şartları gözetilerek cemâat ile kılınan bir vakit namâzın sevâbını diğer tarafa koysa, cemâat ile kılınan namâzın sevâbı dahâ ağır gelir. Peygamber efendimizin buyurduğu gibi:

(Beş vakit farz namâzı cemâat ile kılmaya devâm eden, sırât köprüsünü şimşek gibi geçecektir. Allahü teâlâ, onu sâbıklarla haşredecektir. Allahü teâlâ, onu dertlerden, belâlardan muhâfaza eder. Ona, Allah yolunda ölen bin şehîd sevâbı verir.)

Îmân, hususi bir ni'mettir
12.07.2011

Allahü teâlâ, bütün insanlara, îmân etmelerini emretti. İnsanlar arasından dilediklerine merhamet edip, bunların akla uyarak îmân etmelerini nasîb eyledi. Bu kullarının kalblerini îmân ile doldurdu. Yûnus sûresinin 25. âyetinde meâlen; **(Allahü teâlâ kullarını, selâmet, saâdet yeri olan Cennetine dâvet ediyor. Dilediğini bu yola kavuşturur)** buyuruldu.

Akıllarına uymayıp, nefislerine uyarak, Allahü teâlânın dâvetini kabûl etmeyenlerden, dilediklerini kendi taşkın, azgın hâllerinde bırakmakta, dilediklerini de, yine ihsân ederek, dilediği zamânda hidâyete kavuşturmakta, kalblerini îmân ile doldurmaktadır. Kendi hâllerinde bıraktıklarından, gafletten uyanarak doğru yolu arayanları da, merhamet ederek hidâyete kavuşturacağını vâdetmektedir. Ankebût sûresinin son âyetinde meâlen; **(Nefislerine uyanlardan, doğru yolu arayanları, saâdete ulaştıran yollara kavuştururuz)** buyuruldu.

Doğru yolu aramayıp, nefislerine uyarak îmân etmeyenleri, azıp can yakanları, Cehennemde sonsuz olarak cezâlandıracağını haber veriyor. İslâmiyeti iştmeyen çok kimse vardır ki, akl-ı selîmleri olduğu için, bozulmuş, uydurulmuş dinlerin adamlarına aldanmamışlar, astronomide, fen bilgilerinde ve bilhâssa tıp ilminde gördükleri nizâmlı hâdiselerin birbirlerine bağlantılarını düşünerek, yaratılışın sırlarını, bu hesâplı düzenin hakikatini anlamak istemişlerdir. Bunlar yine akl-ı selîmleri sâyesinde, İslâmiyyetin bildirdiği güzel ahlâkın birçoğunu bulup, Müslümân gibi yaşamış, kendilerine ve başkalarına faydalı olmuşlardır. Allahü teâlânın, Ankebût sûresinde vâdettiği üzere, bunları îmân etmeye sebep olan rehberlere, kitâplara kavuşturacağı, Rûh-ul-beyân tefsîrinde yazılıdır.

İnsanların hiçbirisi îmân etmese, inanmasa, Allahü teâlânın büyüklüğünde, kuvvetinde, kudretinde hiç noksanlık olmaz. İnkâr edenlerin inkârının Allahü teâlâyâ bir zararı olmaz, bunlar sadece kendilerine zarâr yaparlar. Muhakkak herkes gibi bunlar da ölecekler ve kabirde çürüyüp, bir avuç toprak olacaklar. Sonra tekrâr diriltip, Cehennemde çok acı azâb çekeceklerdir.

Allahü teâlâ, kullarına merhamet ederek, Peygamberler göndermiştir. Bunlarla kullarına doğru yolu göstermiş, kullarını kendine çağırmıştır. Rızâsının, sevgisinin yeri olan Cennete dâvet etmiştir. Böyle bir ihsân sâhibinin dâvetini kabûl etmemek, zavallılıktır. Akıl, doğruyu, iyiyi bulan bir âlet ise de, yalnız başına bulamaz, noksandır. Peygamberlerin gelmesi ile bu noksanlık tamâmlanmıştır. Böylece kullara özür, bahâne kalmamıştır.

Her akıl sâhibinin îmân etmesi lâzımdır. İmân etmek için vergi vermek, mal ödemek, yük taşımak, ibâdet zahmeti çekmek, zevklerinden kaçınmak gibi sıkıntılara katlanmak lâzım değildir. Yalnız kalb ile, ihlâs ile, samîmî olarak inanmak kâfidir. Bu inancını inanmayanlara bildirmek de şart değildir. İmâm-ı Rabbânî hazretleri; “Sonsuz ateşte yanmaya inanmayanın, buna çok az da bir ihtimâl vermesi, zannetmesi akıl îcâbıdır” buyuruyor.

Sonsuz olarak ateşte yanmak ihtimâli karşısında, bunun tek çâresi olan îmân nimetinden kaçınmak, akılsızlık ve çok büyük şaşkınlık olmaz mı?

Îmân eden, Allahü teâlânın emirlerine teslim olur yani seve seve yapar ve böylece Müslümân olur. Âl-i îmrân sûresinin 68. âyetinde meâlen; **(Allahü teâlâ, îmân edenleri sever)** buyuruldu. Hadîs-i şerîfte; **(Îmân, altı şeye kalb ile inanmak ve inandığını dili ile söylemek ve Allahü teâlânın emirlerini beğenmektir)** buyuruldu.

Netice olarak îmân, Allahü teâlânın kullarına hususi olarak ihsân ettiği bir ni'mettir. İnsanın kavuştuğu her ni'met, gönderilen dinler ve Peygamberler, hep Allahü teâlânın kullarına rahmeti, ihsânıdır. Cennete girmek, îmâna bağlıdır. Fakat îmân da, Allahü teâlânın fadlıdır, ihsânıdır. Nisâ sûresinin 79. âyet-i kerîmesinde meâlen buyurulduğu gibi: **(Her güzel, her iyi şey, sana Allahü teâlâdan geliyor. Her çirkin, her fenâ şeye de, nefsin sebep oluyor.)**

İslâmiyyete uyan rahat ve mesûd olur **17.07.2011**

Allahü teâlâ, kullarına çok acıdığı için, faydalı şeyleri yapmalarını emretmiştir ki bu emirlere farz denir. Zararlı olan şeyleri de yasak etmiştir ki bunlara da harâm denir. Farzların ve harâmların hepsine Ahkâm-ı islâmiyye yani İslâmiyyetin hükümleri denir.

Âdem aleyhisselâmdan itibaren gönderilen bütün dinler, Allahü teâlânın kullarına rahmeti ve ihsânıdır. Emirlerle uyup yasaklardan sakınan kullarının taleplerini, duâlarını kabul etmekte, emir ve yasaklarını kabul etmeyip inkâr edenlerin duâlarını ise kabul etmemektedir.

İslâmiyyete inanan, emirleri yapıp, yasaklardan sakınanlar, Allahü teâlânın ihsânına kavuşur, dünyâda rahat, mesûd olur, âhirette de ebedi saâdete kavuşur. İnanmayıp, inkâr edenler ise, bu saâdetten mahrûm kalır.

Herhangi bir kimsenin îmân etmesi için, bir yere para, mal vermesi, zor bir işi yapması, birisinden izin alması gibi, hiçbir şey yapması lâzım değildir. Hattâ, îmân ettiğini herhangi bir yere, herhangi bir kimseye söylemesi, bildirmesi, belli etmesi bile lâzım değildir. Zaten îmân, îmânın şartları olarak bilinen altı şeyi öğrenip, bunlara kalbinden, gizlice inanmak demektir.

Bugüne kadar dünyâya milyarlarca insan gelmiş ve bir müddet yaşadktan sonra ölüp gitmişlerdir. Bunlardan bazıları zengin, bazıları fakîr, kimi güzel, kimi çirkin, kimi zâlim, kimi de mazlum idiler. Ama o hâllerinin hepsi de geçti ve unutuldu. Bunların içinde inananlar da, inanmayanlar da vardı. İnananlar, îmânlarının karşılığı olarak sonsuz saâdete kavuşacak, inanmayanlar da, inkârlarının karşılığı olarak sonsuz azâb çekeceklerdir. İnanmış olarak ölmüş olanlar, şimdi tam rahat ve huzûr içindeler. İmânsız olarak ölenler ise, sonsuz olarak ateşte yanmak ihtimâli, korkusu içindeler. İmâm-ı Rabbânî hazretleri buyuruyor ki:

“İnsan öldüğü zamân, kıyâmeti kopmuş demektir. Ölüm uyandırmadan ve iş işten geçmeden önce uyanalım! Allahü teâlânın emirlerini ve yasaklarını öğrenip, şu birkaç günlük ömrümüzü, bunlara uygun geçirelim. Kendimizi âhiretin çeşitli azâblarından kurtaralım! Tahrîm sûresinin 6. âyetinde meâlen; **(Ey îmân edenler, kendinizi ve çocuklarınızı öyle bir ateşten koruyun ki, onun tutuşturucusu insanlarla taşlıdır)** buyuruldu.”

Bütün bunları, insanın iyi düşünmesi lâzımdır. Şimdi hayatta olduğu halde, birkaç sene sonra, bu insan da, onlardan biri olacaktır. Şimdi, geçmiş seneler nasıl bir hayâl oldu ise, o zamân, bütün ömür, bütün hayât, çalışmalar, didinmeler hep hayâl ve bir rû'yâ gibi olacaktır. İşte o zamân insan, o iki kısmın hangisinden olmak ister? Hiçbirinden olmak istemem diyemez. Çünkü buna imkân yoktur. Çâresiz, onların arasına gidecektir. Sonsuz ateşte yanmayı, ihtimâl bile olsa, bir insan isteyebilir mi?

Allahü teâlânın varlığına, Cennete, Cehenneme inanmayı, akıl da, ilim de, fen de reddedemiyor. Böyle şey olamaz diyemiyor. İnanmayanlar, inkâr etmelerine akıl ile, fen ile bir vesîka gösteremiyorlar. Hâlbuki inanmak lâzım olduğunu gösteren vesîkalar sayılamayacak kadar çoktur. Dünyâ kütüphâneleri bu vesîkaları bildiren kitâplarla doludur. İnanmayanlar, nefislerine, zevklerine aldanarak inkâr ediyorlar. Zevklerinden başka bir şey düşünmüyorlar. Hâlbuki İslâmiyyet, zevki yasak etmemiştir. Zevklenmenin zararlı olmasını yasaklamıştır.

Netice olarak, akli olan bir kimse, Allahü teâlânın emirlerine uyar, İslâmın güzel ahlâkı ile süslenir, herkese iyilik eder ve kendisine kötülük yapanlara bile iyilikle karşılık verir. İyilik yapamazsa, hiç olmazsa sabreder. Yıkıcı değil, yapıcı olur. Böylece de, rahata, huzûra kavuşur. Hem de, âhiretin sonsuz azâblarından kurtulur. Bütün râhatlıkların, saâdetlerin başı, îmân etmekte, Müslümân olmakta, İslâmiyyetin emirlerini yerine getirmekte, yasaklarından da sakınmaktadır. Peygamber efendimizin buyurduğu gibi:

(Dünyâ sizin için yaratıldı. Siz de âhiret için yaratıldınız! Âhirette ise, Cennetten ve Cehennem ateşinden başka yer yoktur.)

Tövbe etmekle kurtulabilirsiniz
18.07.2011

İşlenen her günâh için tövbe, istiğfâr etmek farzdır. Her günâhın tövbesi kabûl olur. İmâm-ı Gazâlî hazretleri; “Şartlarına uygun yapılan tövbe, muhakkak kabûl olur. Tövbenin kabûl edileceğinden değil, tövbenin şartlarına uygun olmasında şüphe etmelidir” buyuruyor.

Tövbe edilmeyen herhangi bir günâhtan Allahü teâlâ intikâm alabilir. Çünkü Allahü teâlânın gadabı, günâhlar içinde saklıdır. Yüzbin sene ibâdet eden makbûl bir kulunu, bir günâh için, sonsuz olarak ret edebilir. İkiyüz bin sene itâat eden şeytân, kibredip, secde etmediği için, ebedî melûn olmuştur. Âdem aleyhisselâmın oğlunu, bir adam öldürdüğü için, ebedî tardeyledi. Mûsâ aleyhisselâm zamânında, Belâm bin Bâûrâ, İsm-i âzamı biliyordu. Her duâsı kabûl olurdu. Bu Belâm, Allahü teâlânın bir harâmına, az bir meylettiği için, îmânsız gitti ve; **(Onun gibiler köpek gibidir)** diye dillerde kaldı.

Kârûn, Mûsâ aleyhisselâmın akrabâsı idi. Mûsâ aleyhisselâm buna hayır duâ edip ve kimyâ ilmi öğretip, o kadar zengin olmuştu ki, yalnız hazînelerinin anahtarlarını kırk katır taşırdı. Birkaç kuruş zekât vermediği için, bütün malı ile birlikte, yer altına sokuldu... Sa'lebe, sahâbe arasında çok zâhid idi. Çok ibâdet eder, câmiden çıkmazdı. Bir kerre sözünde durmadığı için, sahâbîlik şerefine kavuşamadı, îmânsız gitti. Allahü teâlâ, nice kimselerden, bir günâh sebebi ile, böyle intikâm almıştır. Bu sebeple günâh işlemekten çok korkmalı ve bir günâh işleyince hemen tövbe, istiğfâr etmelidir. Rıyâd-un-nâsîhinde; “Tövbe ve istiğfâr kalb, dil ve günâh işliyen âzâ ile birlikte olmalıdır. Kalb pişmân olmalı, dil, duâ etmeli, yalvarmalı. Âzâ da günâhtan çekilmelidir” buyurulmaktadır. Nasr sûresinde meâlen; **(Bana istiğfâr edin. Duâlarınızı kabûl ederim, günâhlarınızı affederim)** buyuruldu.

İmâm-ı Rabbânî hazretleri buyuruyor ki:

“Kıymetli ömrümüz, günâh işlemekle, kusûr, kabâhat yapmakla, yanılmakla, faydasız, lüzûmsuz konuşmakla geçip gidiyor. Bunun için; tövbeden, Allahü teâlâyâ boyun bükmekten söyleşmemiz, verâ ve takvâdan konuşmamız hoş olur. Nûr sûresi, 31. âyet-i kerîmesinde meâlen; **(Ey mü'minler! Hepiniz, Allahü teâlâyâ tövbe ediniz! Tövbe etmekle kurtulabilirsiniz)** buyurmuştur. Tahrîm sûresi, 8. âyet-i kerîmesinde meâlen; **(Ey îmân eden seçilmişler! Allahü teâlâyâ dönünüz! Hâlis tövbe edin! Yanî tövbenizi bozmayın! Böyle tövbe edince, Rabbiniz, sizi belki affeder ve ağaçlarının, köşklerinin altından, önünden sular akan Cennetlere sokar)** buyurmuştur. En'âm sûresi, 120. âyet-i kerîmesinde meâlen; **(Açık olsun, gizli olsun günâhlardan sakınınız!)** buyurmuştur. Günâhlarına tövbe etmek, herkese farz-ı ayındır. Hiç kimse tövbeden kurtulamaz. Nasıl kurtulur ki, Peygamberlerin hepsi tövbe ederdi. Peygamberlerin sonuncusu ve en yükseği olan Muhammed aleyhisselâm buyuruyor ki; **(Kalbimde envâr-ı ilâhiyyenin gelmesine engel olan perde hâsıl oluyor. Bunun için her gün, yetmiş kerre istiğfâr ediyorum.)**

Yapılan günâhda, kul hakkı bulunmayıp, yalnız Allahü teâlâ ile kendi arasında olursa, böyle günâhlara tövbe etmek, pişmân olmakla, istiğfâr okumakla, Allahü teâlâdan utanıp, sıkılıp, Ondan af dilemekle olur. Farzlardan birini özürsüz terk etti ise, tövbe için, bunlarla birlikte, o farzı da yapmak lâzımdır. Hadîs-i şerîfte; **(Bir kimse, bir günâh işler, sonra pişmân olursa, bu pişmânlığı, günâhına kefâret olur. Yani affına sebep olur)** buyuruldu.

Günâhda kul hakkı da varsa, buna tövbe için, kul hakkını hemen ödemek, onunla helâllaşmak, ona iyilik ve duâ etmek de lâzımdır.”

Netice olarak, işlenen günâhı affettirmek için tövbe etmek lâzımdır. Tövbenin sahîh olması için; bu günâhlara pişmân olup, günâha devâm etmemek, bir dahâ yapmamaya karar vermek, affolması için duâ ve istiğfâr etmek, Allah ve kul haklarını ödemek lâzımdır. Lokman Hakîm hazretlerinin oğluna nasîhat ederek buyurduğu gibi:

“Oğlum, tövbeyi yarına bırakma! Çünkü ölüm, ânsızın gelip yakalar.”

Bütün nimetler Allahü teâlâdandır 19.07.2011

İyilik yapana teşekkür edileceğini, herkes bilir. Çünkü bu, insanlık îcâbıdır. İyilik edenlere hürmet edilir, nimet sâhipleri, büyük bilinir. O hâlde, her nimetin hakîkî sâhibi olan Allahü teâlâyâ şükretmek, insanlık îcâbıdır. Aklın lüzûm gösterdiği bir vazîfe, bir borçtur.

İyilik edene, mâl ve hizmet ile karşılığı yapılır. Bunu yapamayan, teşekkür ve duâ eder. Karşılık yapmayan başına kakılır kötülenir, incitilir. Çünkü iyiliğe karşı, iyilik yapmak, insanlık vazifesidir. Böyle olunca, her iyiliği yapan, en büyük iyilik olarak, yok iken var eden, en güzel şekli veren, lüzümlü uzuvları, kuvvetleri ihsân eden, her birini bir âhenk ile işleterek sıhhat veren, akıl ve zekâ bahşeden, çoluk çocuk, ev, ihtiyâc eşyası, gıdâ, içecek, elbiselerimizi yaratan yüce bir sâhibe, bu nimetleri sebepsiz, karşılıksız ihsân eden ve her an yok olmaktan, düşmandan, hastalıktan muhâfaza eden ve bize hiç ihtiyâcı olmayan, sonsuz kuvvet, kudret sâhibi olan, Allahü teâlâyâ şükretmemek, kulluk hakkını ödememek ne büyük kabâhât olur.

Hele, Ona ve nimetlerin Ondan geldiğine inanmamak veyâ bunları başkasından bilmek en büyük zulüm, en çirkin yüz karası olur. Nisâ sûresinin 78. âyetinde meâlen; **(Ey insan! Sana gelen her iyilik, Allahü teâlânın ihsânı olarak, nimeti olarak gelmektedir. Her dert ve belâ da, kötülüklerine karşılık olarak gelmektedir. Hepsini yaratan, gönderen Allahü teâlâdır)** buyurulmaktadır.

Bir kimseye her ihtiyâcı verilse, her ay yetecek para, gıdâ hediye olunsa, bu kimse, o ihsân sâhibini her yerde herkese nasıl över. Gece gündüz onun sevgisini, onun kalbini kazanmaya uğraşmaz mı? Onu dertlerden, sıkıntılardan muhâfaza etmeye çalışmaz mı? Ona hizmet edebilmek için, kendini tehlikelere atmaz mı? Bunları yapmasa, o ihsân sâhibine hiç kıymet vermese, herkes onu ayıplamaz mı? Hattâ, insanlık vazifesini yapmıyor diye cezâlandırılmaz mı? İyilik eden bir insanın hakkına böyle riâyet ediliyor da, her nimetin, her iyiliğin hakîkî sâhibi olan, hepsini yaratan, gönderen, Allahü teâlâyâ şükretmek, Onun beğendiği, istediği şeyleri yapmak, niçin lâzım olmasın?

İmâm-ı Rabbânî hazretleri buyuruyor ki:

“İyice düşünmeli ve anlamalıdır ki, herkese her nimeti gönderen, yalnız Allahü teâlâdır. Her şeyi var eden, ancak Odur. Her varlığı, her ân varlıkta durduran hep Odur. Kullardaki üstün ve iyi sıfatlar, Onun lutfü ve ihsânıdır. Hayâtımız, aklımız, ilmimiz, gücümüz, görmemiz, işitmemiz, söyleyebilmemiz, hep Ondandır. Saymakla bitirilemeyen çeşitli nimetleri, iyilikleri gönderen hep Odur. İnsanları güçlüklerden, sıkıntılardan kurtaran, duâları kabûl eden, dertleri, belâları gideren hep Odur. Rızkları yaratan ve ulaştıran yalnız Odur. İhsânı o kadar boldur ki, günâh işleyenlerin rızkını kesmiyor. Günâhları örtmesi o kadar çoktur ki, emrini dinlemeyen, yasaklarından sakınmayan azgınları, herkese rezîl ve rüsvâ etmiyor ve nâmûs perdelerini yırtmıyor. Affı ve merhameti o kadar çoktur ki, cezâyı ve azâbı hak edenlere azâb vermekte acele etmiyor. Nimetlerini, ihsânlarını, dostlarına ve düşmanlarına saçıyor. Kimseden bir şey esirgemiyor. Bütün nimetlerinin en üstünü, en kıymetlisi olarak da, doğru yolu, saâdet ve kurtuluş yolunu gösteriyor. Yoldan sapmamak ve Cennete girmek için teşvîk buyuruyor. Cennetteki sonsuz nimetlere, bitmez, tükenmez zevklere ve kendi rızâsına, sevgisine kavuşabilmemiz için, sevgili Peygamberine uymamızı emrediyor...”

Netice olarak, Allahü teâlânın nimetleri güneş gibi meydândadır. Başkalarından gelen iyilikler, yine Ondan gelmektedir. Başkalarını vâsita kılan, onlara iyilik yapmak isteğini veren, onlara iyilik yapabilecek gücü, kuvveti veren, Allahü teâlâdır. Bunun için, her yerden, herkesten gelen nimetleri gönderen hep cenâb-ı Haktır. Allahü teâlânın dışında bir başkasından iyilik, ihsân beklemek, emânetçiden, emânet olarak bir şey istemeye veya fakîrden sadaka istemeye benzermektedir...

İmânın devam etmesi için 24.07.2011

İmânın şartı altıdır ve bunlar, kesin olarak inanılacak temel esaslardır. Bu altı şarta inandım demekle hâsıl olan İmânın devam etmesi için, emredilen ibâdetlerin farz olduğuna ve yasak edilenlerin de harâm olduğuna inanmak da lâzımdır. Emredilen ibâdetler yani amel, İmânın bir parçası değil ise de, bunların farz ve haramların da haram olduğuna inanmak, İmândandır. Bir kimse, İmânın altı

şartına inandığı hâlde, namazın, orucun farz, yalan söylemenin, içki içmenin de harâm olduğuna inanmazsa, bunun îmânı gider, bu kimse îmân etmemiş olur.

Îmânın temellerinden, en mühim alâmetlerinden ve şartlarından birisi de, hubb-i fillah ve buğd-ı fillahtır. Yani Allahü teâlânın sevdiklerini sevmek ve sevmediklerini sevmemektir. Hadîs-i şerîfte buyuruldu ki: **(Allahü teâlâ, Mûsâ aleyhisselâma, yalnız benim için ne yaptın dedi. Yâ Rabbî! Senin için namâz kıldım, oruç tuttum, zekât verdim ve zikir yaptım cevâbını verince, kıldığın namâzlar, seni Cennete kavuşturacak yoldur, kulluk vazîfendir. Oruçların, seni Cehennemden korur. Verdiğin zekâtlar, kıyâmet günü, sana gölgelik olur. Zikirlerin de, o günün karanlığında, sana ışık olur. Benim için ne yaptın buyurdu. Yâ Rabbî! Senin için olan şeyi bana bildir deyincede, Allahü teâlâ, yâ Mûsâ, sevdiklerimi sevdin mi ve düşmanlarıma düşmanlık ettin mi buyurdu. Mûsâ aleyhisselâm, Allahü teâlâ için olan en kıymetli şeyin, Hubb-i fillah ve Buğd-ı fillah olduğunu anladi.)**

Muhammed Ma'sûm Fârûkî hazretleri buyuruyor ki:

"Kur'ân-ı kerîm ve hadîs-i şerîfler, Allahü teâlânın kâfirlere düşman olduğunu, açıkça bildiriyor. Onun düşmanlarını seven, Onu sevmiş olur mu? Kâfirler ve fâsıklar, Allahü teâlânın düşmanı olmasalardı, Buğd-ı fillah vâcib olmazdı. İnsanı Allahü teâlânın rızâsına kavuşturacakların en üstünü olmaz ve îmânın kemâlîne sebep olmazdı. Hadîs-i şerîfte; **(Bir kimse, Allahü teâlânın düşmanlarını düşman bilmezse, hakîkî îmân etmiş olmaz. Mü'minleri Allah için sever ve kâfirleri düşman bilirse, Allahü teâlânın sevgisine kavuşur)** buyuruldu. Bir hadîs-i şerîfte; **(Allahü teâlâ, bir Peygambere vahyetti ki, falan âbide söyle: Dünyâda zühd ederek, nefsini râhata kavuşturdun ve kendini kıymetlendirdin. Benim için ne yaptın?) Âbid sordu: Yâ Rabbî! Senin için ne yapılır? Allahü teâlâ buyurdu ki: (Düşmanıma, benim için düşmanlık ettin mi ve sevdiğimi benim için sevdin mi?)** buyuruldu.

Sevenin, sevgilinin sevdiklerini sevmesi ve sevmediklerini sevmemesi lâzımdır. Bu sevgi ve düşmanlık, insanın elinde değildir. Sevginin icâbıdır, kendiliğinden hâsıl olur. Dostun dostları, insana sevimli görünür, düşmanları da, çok çirkin görünür. Bir kimse, birisini seviyorum derse, onun düşmanlarından uzaklaşmadıkça, sözüne inanılmaz. Ona münâfık denir."

Bir kimse, ibâdetlerini yapmakla beraber, Allahü teâlânın sevmediklerini de severse, mesela Ebu Cehil'i severse, bu kişi Cehenneme gider. Çünkü Peygamber efendimiz; **(Kişi, sevdiği ile berâber olur)** buyurmuşlardır.

Âhirette herkes, sevdiğinin yanında olacaktır. Dünyada birbirini sevenler, ahirette de beraber olacaktır. Bu sebeple insan, dünyâda sevdiklerine dikkat etmelidir. Bu sevmek ve sevmemek, şahsi menfaati için değil, Allahü teâlânın rızâsı için olmalıdır. Sevmek ve sevmemek kalb ile olur, beden ile değil. Ateş ile barut bir arada olamayacağı gibi, iki zıt sevgi de bir arada olamaz. Peygamber efendimizi sevmeyeni sevmeyiz. Bu hâl, kalbde kendiliğinden hâsıl olur, ilim ile, öğrenmekle olmaz. Son nefesteki îmân, kalbdeki bu muhabbete bağlıdır.

Netice olarak îmânın, kişide devamlı kalabilmesi için, îmânın altı şartına, farzların farz, haramların da haram olduğuna inandıktan sonra, Allahü teâlânın sevdiklerini sevmesi, sevmediklerini de sevmemesi yani hubb-i fillah ve buğd-ı fillah şarttır. Hadîs-i şerîfte buyurulduğu gibi: **(Allahü teâlânın en çok sevdiği amel, hubb-i fillah ve buğd-ı fillahdır.)**

Dünya menfaati için ibâdet olmaz
25.07.2011

İslâmiyyet, semâvî bir dindir. Her semâvî dinde olduğu gibi, İslâm bilgileri de, din bilgileri ve fen bilgileri olarak ikiye ayrılmıştır. Fen bilgileri de, İslâm bilgisidir. İslâm âlimi olmak için, zamânının fen bilgilerini de, gücü yettiği kadar öğrenmek lâzımdır. Fen bilgileri, zamânla değişir, ilerler. Din bilgileri, hiç değişmez. Bu bilgiler, inanılacak şeyler, emirler ve yasaklardır. Bunlar, Allahü teâlâ tarafından bildirilmiştir. Bu emirlerin ve yasakların hepsine Dîn-i İslâm denir. İslâmiyyete uymaya ise, ibâdet etmek denir.

Müslümânlar, Allahü teâlâ emrettiği, vazîfeleri olduğu için ibâdet eder. İslâmiyyetin emirlerinde ve yasaklarında, kulların dünyâları ve âhiretleri için nice faydalar bulunmakla berâber, ibâdet ederken, Allahü teâlânın emri, kulluk vazîfesi olduğunu niyyet etmek, düşünmek lâzımdır. Böyle düşünmeden

yapılan iş, ibâdet olmaz. Meselâ, namâz kılan bir kimse, Allahü teâlânın emrini yerine getirmeyi ve kulluk vazîfesini yapmayı niyyet etmeyip, namâzın bir beden terbiyesi bir spor olduğunu düşünerek kılsa, namâzı sahîh olmaz, ibâdet yapmış olmaz, sadece spor yapmış olur.

Oruç tutan kimsenin de, yalnız mideyi dinlendirmeyi, perhîz yapmayı düşünmesi, orucun sahîh ve makbûl olmamasına sebep olur. Muhârebe eden, canını tehlikeye koyan bir Müslümân da, Allahın dînini kuvvetlendirmek ve yaymak için değil de, şân, şeref, mal ve rütbe için dövüşürse, ibâdet yapmış olmaz, cihâd sevâbı kazanmaz ve ölürse de şehîd olmaz. Bedenine zarar verdiği için alkollü içkileri içmeyen veya bırakan kimse, sarhoşluk günâhından kurtulamaz. Frengi, belsoğukluğu ve AIDS gibi korkunç hastalıklara yakalanmamak için, zinâdan, genelevlere gitmekten sakınan kimse de, İslâmiyyette, affî, temiz sayılmaz.

İslâmiyyette ibâdet yapmak için, niyyetin büyük önemi vardır. Yapılan her işin İslâmiyyete uygun olup olmadığı, niyyet ile anlaşılır. Allahü teâlâ, Cehennemden kurtulmayı ve Cennete girmeyi vazîfe olarak bildirmeseydi, yalnız Cenneti, Cehennemi düşünerek yapılan ibâdetler de makbûl olmazdı. Tasavvuf büyükleri, Evliyâ-i kirâm, ibâdet yaparken, Allahü teâlânın rızasından başka bir şey düşünmezler. Fakat her Müslümânın âhîret menfaâtlerini düşünmesi, kâfi görülmüştür. İbâdetleri âdetten ayırmak için, dünyâ menfaâtlerini düşünmemek şart olmuştur. Allah için ve âhîret menfaâtî için yapılan şeyler, ibâdet olmuştur. Dünyâ menfaâtî için yapılan şeyler ise, âdet sayılmıştır.

İslâmiyyette niyyet o kadar mühimdir ki, İslâmiyyetin emrettiği bir şey, dünyâ menfaâtî için yapılıncı sahîh ve makbûl olmuyor, dünyâ işi sayılıyor. Herhangi bir dünyâ işi de, âhîret menfaâtî için yapılıncı, ibâdet hâlini alıyor. Mümin, zevcesinin, hanımının ağzına götürdüğü lokmadan bile sevâb kazanıyor. Nitekim hadîs-i şerifte buyuruldu ki:

(Mü'mine gelen kazâyâ şaşılır. Hayır gelince, hamd ve şükreder. Musibet gelirse, hamd ve sabreder. Mü'mine her şey için, hattâ zevcesinin ağzına bir lokma uzatmasına da, sevâb verilir.)

Bu hadîs-i şerifi göz önüne alarak, düşüncesini temizleyen ve niyyetini düzelten bir kimse, yemekte, içmekte ve her türlü dünyâ işlerinde âhîret faydasını gözeterek, sevâb kazanmak fırsatını elden kaçırmaz.

Netice olarak insanlar, bütün işlerinde, hattâ ibâdetlerinde, dünyâ menfaâtî, maddî kazanç aramaya alıştırlırsa, menfaâtperestlik, egoistlik hâsıl olur. Hâlbuki İslâmiyyet, nefislerin böyle kötü isteklerini yatıştırmayı, maddîcilikten fedâkârlık etmeyi, menfaâtî hakîr görmeyi, ahlâkın ve rûhun temizlenmesini, yükselmesini istemektedir.

Şunu da unutmamak lâzımdır ki, ibâdetlerde âhîret faydalarını bırakarak, yalnız sosyal iyilikler aramak ve bu araştırmayı esâs tutmak, dîne inanmamak hastalığının alâmetlerindendir. Hadis-i şerifte buyurulduğu gibi:

(Allahü teâlâ, âhîret için yapılan iyiliklere dünyâda da mükâfât verir. Fakat, yalnız dünyâ için yapılan işlere âhîrette hiç mükâfât vermez.)

Kim ne işledi ise, karşılığını ondan istesin!
26.07.2011

İslâmiyyetin emrettiği ibâdetleri yaparken ve yasak ettiği harâmlardan sakınırken, bunların âhîretteki faydaları ile birlikte dünyâdaki faydalarını, sosyal iyiliklerini de düşünmek yasak değildir. Hattâ, bu faydaları, zamânın yeni bilgileri ile açıklayarak anlatmak, din adamlarının vazîfesidir.

İslâmiyyetin bildirdiği emir ve yasakların, dünyâda olan faydalarını ve iyiliklerini her Müslümânın da bilmesi çok faydalıdır. Ancak, Müslümânların yalnız bilmekte kalması lâzım olup, ibâdetleri dünyâ faydaları üzerine binâ etmek derecesine gelmemelidir. Böyle olursa, ibâdetler bozulur. İslâmiyyetin istediği vazîfelerde dünyâ için ne kadar fayda bulunursa bulunsun, bunları yalnız Allahü teâlânın emri olduğu için ve âhîrette, azâbdan kurtulmak için yapmak lâzımdır. Böyle niyyet olunca, dünyâ faydalarının ayrıca düşünülmesi de, zarar vermez.

İslâmiyyete uymanın, ibâdet etmenin, dünyalık menfaâtler, faydalar üzerine kurulmayacağı, açıkça ortadadır. Nitekim Şûrâ sûresinin 20. âyet-i kerîmesinde meâlen; **(Âhîreti kazanmak için çalışanların kazançlarını arttırınız. Dünyâ menfaâtî için çalışanlara da, ondan veriniz. Fakat, âhîrette bunların eline bir şey geçmeyecektir)** buyuruldu.

İsrâ sûresinin 18. ve 19. âyet-i kerîmelerinde meâlen; **(Menfaâtleri ve lezzetleri çabuk geçen, tükenen dünyâyı isteyenlerden, dilediğimize, istediğimizi veririz. Âhîret menfaâtleri için çalışan mü'minlerin mükâfâtı boldur)** buyurulmaktadır.

Hûd sûresinin 16. Âyet-i kerimesinde de meâlen; **(Dünyâda yaşamayı ve eğlenmeyi isteyenlerin çalışmalarının karşılığını bol bol veririz. Bir şeyi esirgemeyiz. Bunlara âhîrette yalnız Cehennem ateşi verilecektir. Emekleri âhîrette boşa gider. Yalnız dünyâ için yaptıkları işlerine, âhîrette bir karşılık hâsıl olmaz)** buyuruluyor.

İbâdetlerde âhîret faydalarını ve Allahü teâlânın rızâsını bırakarak, yalnız sosyal iyilikler aramak ve bu araştırmayı esâs tutmak, dîne inanmamak hastalığının alâmetlerindendir. Dinde değişiklik, reform yapmak isteyenlerin sözlerine, yazılarına bakıldığı zaman, hep bu gizli hastalığın belirtileri görülmektedir. Yoksa, az bir din bilgisi olan, hattâ yalnız aklı ve zekâsı ile düşünen herkes, ibâdetlerdeki niyyetin önemini elbette anlar. Zira Peygamber efendimizin; **(Her iyilik, niyyetine göre değerlendirilir)** hadîs-i şerîfi pek meşhûrdur.

Dini değiştirmek, bozmak isteyen reformcuların, akla da, mantığa da uymayan, dinin emirlerini dünya faydaları için yapmak lazımdır gibi sözleri, bunların âhîret hayâtına inanmadıklarını da düşündürmektedir. Müslümânlara, geleceklerinin önemini anlatmak derdi ile yürekleri yanan reformcular, âhîret denilen o en önemli geleceğe inansalardı, ehl-i sünnet âlimleri tarafından Müslümânların dünyâsına verilen ehemmiyet kadar olsun, kendileri de Müslümânların âhîretine önem verir, sözleri ve yazıları ile biraz da âhîret saâdeti için feryâd ederlerdi.

Ayrıca şunu da bilmelidir ki, İslâmiyyetin hükümleri, sosyal faydalar üzerine kurulursa, bu hükümlerin zamânla değişmesine ve bozulmasına yol açar. Yapılan ibâdetler, dünyalık kazanmak için vesile yapılırsa, bu, çok daha tehlikelidir. Zira Peygamber efendimiz; **(Kur'ân-ı kerîm okuyunca, Allahü teâlânın rızâsını ve Cenneti isteyiniz! Dünyalık istemeyiniz! Bir zamân gelir ki, hâfızlar, Kur'ân-ı kerîmi, insanlara yaklaşmak için vâsita yaparlar)** buyurmuşlardır.

Netice olarak, İslâmiyyetin emrettiği ibâdetleri yapmanın ve yasak ettiği haramlardan sakınmanın, dünyadaki faydaları, iyilikleri çok mühim ve meydânda olmakla berâber, Cennete ve Cehenneme inananlar, ibâdetleri yaparken, dünyâ menfaâtlerini hâtırlarına bile getirmezler. Âhîretteki sayısız ve sonsuz saâdetler ve çok acı felâketler karşısında dünyânın gelip geçici zevk ve acılarının hiç değeri yoktur. Peygamber efendimizin buyurduğu gibi:

(Allahü teâlâdan başkası için her kim ne işledi ise, karşılığını ondan istesin, denilecektir.)

**Herkes mesûd olmak ister ama
31.07.2011**

Allahü teâlâ insanları yarattı ve her insanın saâdet içinde, mesûd olarak yaşamasını istediğini de bildirdi. Mesûd olmak, râhat, üzüntüsüz yaşamak demektir. Müslüman olsun veya olmasın her insan, mesûd olmayı, rahat, üzüntüsüz yaşamayı istemektedir. Yaratan da, yaratılan da aynı şeyi istemekte olduğu hâlde, mesûd, rahat, üzüntüsüz olan kimse, pek azdır.

Allahü teâlâ, her şeyi bir sebeple yaratmaktadır. Allahü teâlâdan bir şey istemek, yâ kavîl yani söz ile olur veya fiil yani sebeplere yapışmakla olur. Kavîl yani söz ile istemek, duâ etmek demektir. Bir şeyi fiil yani sebeplere yapışarak istemek ise, bu şeyi meydâna getiren sebebe yapışmak ve yapmakla olur. Çalışmak, sebebe yapışmak demektir. Çalışmayan, tembel oturan, sebebe yapışmamış olur. Allahü teâlâ tembele bir şey vermez. Zira; **(İnsan ancak çalıştığı şeye kavuşur)** meâlindeki âyet-i kerîme, bu hususu açıkça bildirmektedir.

Gayr-i müslimler, Allahü teâlâyâ inanmadıkları için, kavîl yani sözle, duâ ile istemiyorlar ve duâ da etmiyorlar. Sebeplerin tesîrini gördükleri için, yalnız fiil ile yani sebeplere yapışarak istiyorlar ve bunun için de sebeplere yapışıyorlar. Allahü teâlâ da, onların bu isteklerini kabûl ederek, istediklerini yaratıyor ve veriyor.

Mesûd olmak, rahat, üzüntüsüz yaşamak için lâzım olan sebeplere nimet denir. Allahü teâlâ, nimetlerini, dost, düşman, her isteyene vereceğini vâdetmektedir. Nitekim Mü'min sûresinin 60. âyetinde meâlen; **(Duâ ediniz, kabûl ederim, isteyiniz, veririm)** buyurulmaktadır.

Nimete kavuşmak için, nimet sâhibinin beğendiği gibi istemek lâzımdır. Bunun için, nimeti istediğini bildirmek, duâ etmek ve muhakkak verileceğine inanmak, îmân etmek lâzımdır. Buna inanmayana, hele inkâr edene verilmez. İnkâr eden mahrûm kalır sözü meşhurdur. Saâdete sebep olan nimete kavuşmak için yapılan duâda, bu îmân şarttır.

Hasta olanın, doktora gitmesi, ilâç alması, şifâ için bildirilen âyet-i kerîme ve duâları okuması, insanın ömrünü uzatmaz, ölüme mâni olmaz, eceli geciktirmez. Ömrü olanın dertlerini, ağrılarını giderip, sıhhatlı, râhat ve neşeli yaşamasına sebep olurlar. Kalb nakli ve beyin, böbrek, ciğer gibi ameliyâtlar, aşılar, serûmlar, ölüme mâni olmaz. Ömrü olanlara faydalı olur. Eceli gelen çok kimsenin ameliyât esnâsında öldüklerini bilmeyen yoktur. Duânın kabûl olması için, istenilen şeyin sebebine yapışmak lâzımdır. Allahü teâlâ, her şeyi sebep ile yaratır. Tedbîr almak ve sebebi aramak lâzımdır. Duâ edince, Allahü teâlâ sebebe kavuşturur ve sebepte tesîr, kuvvet yaratır. Mâide sûresinin 35. âyetinde meâlen; **(Bana yaklaşmak için vesîle arayınız)** buyuruldu.

Netice olarak, mesûd olmak, rahat, üzüntüsüz yaşamak yani nimete kavuşmak için, önce îmân sâhibi yani Müslümân olmak, sonra, nimetin sebebine yapışmak lâzımdır. Bütün nimetlerin sâhibi olan Allahü teâlâ, nimetlere kavuşmak için, nasıl duâ edileceğini de, merhamet ederek, bildirmektedir. Müslümânın duâsının kabûl olması için, îmândan sonra, her gün beş vakit namâz kılmak, kul hakkı bulunmamak şartı da önce gelmektedir. Duâlarımız kabûl olmuyor diyenlerin bu şartları yapmadıkları anlaşılmaktadır. Zira duâ etmenin de şartları vardır. Bu şartları taşıyan duâ elbet kabûl olur. Çok kimse bu şartları bir araya getiremediği için, duâları kabûl olmuyor. Duânın kabul olması için, önce, günâhlarına pişmân olup, tövbe etmeli, istiğfâr okumalı, sadaka vermeli, îmânını Ehl-i sünnet âlimlerinin bildirdiklerine uygun olarak düzeltmeli, duânın kabûl olacağına inanmalı, güvenmeli, iki dizi üzerine kibleye karşı oturup, önce hamd ve salevât okumalı. Duâyı üçten fazla söylemeli. Harâm şeyleri ve hâsıl olmuş şeyleri istememeli. Kabûl olmadı diyerek, ümîdi kesmemeli, kabûl oluncaya kadar, uzun zamân tekrâr etmelidir. Harâm yememeli, harâm içmemeli, harâm şeyleri söylememelidir. Bir âyet-i kerimede meâlen buyurulduğu gibi:

(Bana hâlis kalb ile duâ ediniz! Böyle duâları kabûl ederim.)

Ramazân ayını fırsat bilmelidir
01.08.2011

Ramazân, kelime anlamı itibariyle yanmak demektir. Çünkü bu ayda oruç tutan ve tövbe edenlerin günâhları yanar, yok olur. Buhârîde bildirilen bir hadîs-i şerîfte; **(Bir kimse, ramazân ayında oruç tutmayı farz bilir, vazîfe bilir ve orucun sevâbını, Allahü teâlâdan beklerse, geçmiş günâhları affolur)** buyurulmuştur.

Ramazân ayında oruç tutmanın, Allahü teâlânın emri olduğuna inanmalı ve sevabını da Ondan beklemelidir. Günün uzun olmasından ve oruç tutmanın güç olmasından şikâyet etmemelidir. Günün uzun olmasını, oruç tutmayanlar arasında güçlkle oruç tutmasını fırsat ve ganîmet bilmelidir. İmâm-ı Rabbânî hazretleri buyuruyor ki:

“Mübârek ramazân ayı, çok şerefliidir. Bu ayda yapılan, nâfile namâz, zikir, sadaka ve bütün nâfile ibâdetlere verilen sevâb, başka aylarda yapılan farzlar gibidir. Bu ayda yapılan bir farz, başka aylarda yapılan yetmiş farz gibidir. Bu ayda bir oruçluya iftâr verenin günâhları affolur, Cehennemden âzâd olur. O oruçlunun sevâbı kadar, ayrıca buna da sevâb verilir. O oruçlunun sevâbı hiç azalmaz. Bu ayda, emri altında bulunanların, işlerini hafîfleten, onların ibâdet etmelerine kolaylık gösteren âmirler de affolur, Cehennemden âzâd olur. Ramazân-ı şerîf ayında, Resûlullah efendimiz, esîrleri âzâd eder, her istenilen şeyi verirdi. Bu ayda ibâdet ve iyi iş yapabilenlere, bütün sene bu işleri yapmak nasîb olur.

Bu aya saygısızlık edenin, günâh işleyenin bütün senesi, günâh işlemekle geçer. Bu ayı fırsat bilmelidir. Elden geldiği kadar ibâdet etmelidir. Allahü teâlânın râzı olduğu işleri yapmalıdır. Bu ayı, âhireti kazanmak için fırsat bilmelidir. Kur’ân-ı kerîm, ramazân ayında indi. Kadir gecesi, bu aydadır. Ramazân-ı şerîfte, iftârı erken yapmak, sahûru geç yapmak sünnettir. Resûlullah efendimiz bu iki sünneti yapmaya çok önem verirdi. İftârda acele etmek ve sahûru geciktirmek, belki insanın aczini, yiye içmeye ve dolayısı ile her şeye muhtâc olduğunu göstermektedir. İbâdet etmek de zâten bu demektir. Hurma ile iftâr etmek sünnettir. İftâr edince, “Zehebez-zama’ vebtellet-il urûk ve sebet-el-ecr inşaallahü teâlâ” duâsını okumak, terâvîh namazı kılmak ve hatim okumak mühim sünnettir. Bu ayda, her gece, Cehenneme girmesi gereken, binlerce Müslümân affolur, âzâd olur. Bu ayda,

Cennet kapıları açılır. Cehennem kapıları kapanır. Şeytânlar, zincirlere bağlanır. Rahmet kapıları açılır.

Ramazân-ı şerîf ayının Kur'ân-ı kerîm ile bağılılığı olduğu için, bu ay da, bütün hayırları ve bereketleri kendinde toplamıştır. Bütün bir yıl içinde herhangi bir yoldan herhangi bir kimseye gelen bütün hayırlar ve bereketler, bu çok kıymetli ayın bereketleri denizinden bir damla gibidir. Bir kimse bu ayda kendini toparlarsa, bütün yılı iyi olarak geçer. Bu ayı kötülükle geçirirse, bütün senesi kötü geçer. Ramazân-ı mübârek ayı bir kimseden râzı olursa, o kimseye müjdeler olsun. Bir kimseye gücenirse, bereketlerinden ve hayırlarından pay almazsa, o kimseye yazıklar olsun! Ramazân-ı şerifte Kur'ân-ı kerîmi hatmeden kimsenin, bereketlerine kavuşması hayırlarından pay alması umulur. Bu ayın günlerinin bereketi başka olduğu gibi, gecelerinin hayırları da başkadır...”

Netice olarak, ramazân ayında, hayırların ve bereketlerin hepsi toplanmıştır. Ramazân ayındaki nâfile ibâdetler, diğer zamânlardaki farzlar gibidir. Ramazândaki farzlar, diğer zamânlardaki yetmiş farz gibidir. Ramazân ayının her gecesinde birkaç bin Cehennemlik kişi, Cehennemden azâd olur. Ramazân-ı şerîfin günleri ve geceleri, ayrı ayrı fazîlet ve kıymete hâizdir. Ramazân-ı şerîfin orucunu hürmetle ve şartlarına uyarak tutmalıdır. Her kim Ramazân-ı şerifte orucunu, Allahü teâlâ emrettiği için ve güzelce tutarsa, harâmlardan sakınırsa, kazâ namâzlarını kılsa, cenâb-ı Hak, her gün için, bin gün nâfile oruç tutmuş gibi sevâb ihsân eyler ve o kimse ile Cehennem arasına birçok perdeler konur...

Oruç; insan sağlığı için faydalıdır **02.08.2011**

Oruç tutmak, insan sağlığı için zararlı değil, aksine çok faydalıdır. Çünkü Allahü teâlâ, kullarına, zararlı bir şey emretmez. Peygamber efendimiz de; **(Oruç tutunuz, sıhhat bulunuz)** buyurmuştur.

Oruç tutmak, mide rahatsızlığına sebep olmadığı gibi, aksine midenin sıhhati için çok faydalıdır. Bu husûs, bugünkü modern tıp mütehassısları tarafından, kesin bir şekilde isbat edilmiştir. Çeşitli yabancı dillerde, mütehassıs doktorlar tarafından yazılmış tıp kitaplarında, birçok hastalıkların perhiz yapmakla tedâvî edilecekleri, yâhut perhiz yaparak tedâvinin kolaylaşacağı bildirilmektedir.

Oruç, bir sene boyunca durmadan çalışan mide ile berâber bütün sindirim sisteminin istirahatete sevk edilmesi ve insan vücûdunun bir tasfiyeye tâbi tutulmasıdır. Böylece, sindirim sistemi dinlendirilmiş olur.

İnsanlarda en çok görülen rahatsızlık, sindirim bozukluğudur. Bu hal, şişmanlık, kalb, damar, şeker hastalıklarına ve tansiyon yüksekliğine sebep olmaktadır. Oruç, bütün bu hastalıklara karşı, koruyuculuk vazîfesi yaptığı gibi, bir de tedâvî vâsıtasıdır.

Oruç tutmakla, insanın güçlü bir irâde kuvveti kazanacağı şübhesizdir. Bu sebeple alkol, uyuşturucu gibi, kötü alışkanlıklardan oruç vesîlesi ile kurtulanlar çok görülmektedir. Şâh Veliyyullah-ı Dehlevî hazretleri buyuruyor ki:

“İnsanın nefsi bâzan taşkınlık yapar. Bunun için de insanın, bâzı çârelere başvurması gerekir. Oruç, bu hususta en güzel çâredir. İnsan, şehvetini oruç tutmak sûretiyle kırar. Oruç, insanın kötü isteklerini zayıflatır. Rûhun parlaması, şehvetin ve kötü arzuların kırılmasında, oruçtan daha tesirli bir çâre yoktur. Kişi oruç tutmak sûretiyle şehvet ve kötü arzularından ne kadar sıyrılabilmişse, oruç o derece günahlarına keffâret olur.”

Oruç, vücûttaki karbonhidrat, protein ve bilhassa yağ depolarının harekete geçirilmesini sağlar. Oruç sâyesinde madde süzmekten kurtulan böbrekler, bir revizyona, tamire girerek, dinlenme ve yenilenme imkânı bulurlar...

Bütün bu bildirilenler, oruç tutmanın insan sağlığına zarar verir diyenlerin yalan ve iftirâlarını yüzlerine çarpmaktadır.

Oruç, aynı zamanda nefse hâkim olmayı da sağlar. Oruç tutma zamanı, Kamerî aylara göre tâyin edildiğinden, her sene, şemsî sene hesâbıyla önceki seneye göre 10-11 gün evvel gelir. Bu sebepten, yaklaşık otuz üç sene içinde her mevsimde oruç tutmak mümkün olur.

Seyyid Burhâneddîn Tirmizî hazretleri, talebelerine şöyle nasihat ederdi:

“Karnınız aç olsun! Bunun için de çok oruç tutunuz! Çünkü oruç, hikmet hazînelerinin anahtarıdır. Oruç tutmak, kalbin rikkate gelmesine sebep olur ve oruçlunun duâsı, Allahü teâlâ indinde makbûldür.

Eğer Allahü teâlâyâ tâatta bulunamazsanız, hiç olmazsa oruç tutun. Karnınızı aç tutmaya ve acı çekmeye önem verin. Çünkü oruç tutmaktan daha iyi bir tâat yoktur. Allahü teâlâyâ ulaştıracak, oruçtan daha iyi bir binek yoktur. Oruç ehlinin duâlarına karşılık verilir ve kabûl edilir. Orucun Allahü teâlâ katında büyük değer ve önemi vardır. Oruç, hikmet hazînelerinin anahtarıdır. Bir kimse, bütün kulluk vazîfelerini yerine getirse, fakat mîdesini doldursa hiçbir yere ulaşamaz. Orucu gereğince tutsa, başka kulluk vazîfelerinde kusur olsa bile, yine bir yere erişir. Oruca yavaş yavaş alışmak gerekir ki, sıhhte ziyan gelmesin, insanı işten alıkoymasın.”

Netice olarak oruç, insan sağlığı için zararlı değil, her bakımdan faydalıdır. Zira oruç tutanlarda, gündüz kan hacminin, doku suyunun azaldığı ve sonuçta minima, küçük tansiyonun düştüğü, kalbin rahatladığı tetkikler sonucu anlaşılmıştır.

Oruç tutan kişinin sinir sistemi de, bir rahatlama içindedir. Bir ibâdeti yerine getirme mutluluğu, gerginlikleri, sıkıntıları azaltır, yok eder. Ayrıca Muhammed Bâkî-billah hazretlerinin buyurduğu gibi: “Oruç tutmak, Allahü teâlânın sıfatıyla sıfatlanmaktır. Zîrâ Allahü teâlâ, yemekten ve içmekten münezzehtir.”

Oruç, sadece yemeyi içmeyi terk değildir!
07.08.2011

Allahü teâlâ, îmân edenlere, senede bir ay ramazân-ı şerîf ayında gündüzleri oruç tutmayı emretmiştir. Cenâb-ı Hak, bu emri sebepsiz vermemiştir. Oruç, insanlara hem maddî, hem de mânevî faydalar sağlamaktadır. Bütün bir sene, çeşitli yemekleri eritmek için, yorulan insan midesi ve bağırsakları, senede bir ay dinlenerek sağlığını korumuş olur. Bu, maddî faydasıdır.

Mânevî faydası ise, oruç tutan bir insan, aç kalmış bir insanın çektiği ızdırâbı, bizzat hissederek fakîr insanlara yardım etmek ihtiyâcını duyar. Bu da, insanların birbirlerine yardım etmelerine sebep olur. Birbirlerine yardım eden insan topluluğu arasında ise, çekişmeler olmaz.

Ayrıca Allahü teâlânın emrini yerine getirmek için gündüzleri bir ay oruç tutan bir Müslümân, cenâb-ı Hakkın diğer emirlerini yerine getirme alışkanlığını da kazanır ve başka emirleri yapmaya istidât yani kabiliyet elde eder.

Oruç tutanın, yalnız mideyi dinlendirmeyi, perhîz yapmayı düşünmesi, orucun sahîh ve makbûl olmamasına sebep olur. Zira oruç, yalnız aç ve susuz durmaktan, zâhirî ve lüzûmsuz amellerden ibâret değildir.

Orucun, bâtinî birçok hükümleri ve faydaları da vardır. İlmî ve anlayışı yüksek olanlar, bedenî rûhun mekânı ve nefsin arzûlarının dönüp durduğu yer olduğunu bilirler. Nefsin, bedenî arzûları ne kadar çok olur ve bedene ne kadar gâlip gelirse, rûhun gelişmesi de, o kadar az ve hattâ hiç olmaz. Bütün dinlerde, nefsin arzûlarını yapmamak yani riyâzet çekmek, Allahü teâlâyâ yaklaşmaya vesîle olur diye bildirilmiştir. Riyâzet nefsin şehvetini kırar. Bunun için her dinde riyâzet çekmek, kıymetli tutulmuştur. Peygamber efendimiz; **(Oruç tutan kimse, yalan sözü terk etmezse, o kimsenin yiyip içmeyi terk etmesine Allahü teâlânın ihtiyâcı yoktur)** buyurmuştur.

Faydasız şeyler söylemek, Müslümânları giybet etmek, orucun sevâbını giderir. Zahmet çekerek, sıkıntılara katlanarak ibâdet yapıp da, bunun sevâbını yok etmek, akıllı kimsenin yacağı iş değildir. Âdet üzere, alışkanlık ile namâz kılan ve oruç tutan çoktur. Fakat, dinin bildirdiği hudûdu gözetken, harâm ve şüphelilere düşmemeye dikkat eden ise, pek azdır.

Doğru ve hâlis ibâdet edenleri, âdet üzere, bozuk ibâdet edenlerden ayıran fark, Allahü teâlânın emirlerini gözetmektir. Çünkü, namâz ve orucun hâlisi de, bozuğu da görünüşte berâberdir. Sadece yeme-içmeyi terk ederek, yalandan, giybetten uzaklaşılmayarak tutulan bir orucun, zâhirî ve lüzûmsuz bir amel olduğunu, İslâm âlimleri bildirmiştir.

Ancak oruç tutarken günâh işleyenler, benim orucumun kıymeti yok diyerek orucu terk etmemeli, oruca devâm etmeli, Allahü teâlâyâ yalvararak af dilemeli ve işledikleri günâhlardan yüz çevirmelidirler. Zâten oruca devâm etmek, insanı günâh işlemekten meneder.

İmâm-ı Rabbânî hazretleri buyuruyor ki:

“Allahü teâlâ, lutfederek, ihsân ederek, nefis îmân edip İslâmiyyete uymakla şereflenince, İslâm-ı hakîkîye kavuşulur ve îmânın hakîkati hâsıl olur. Bundan sonra yapılacak her iş, İslâmiyyetin hakîkati olur. Namâz kılınca, namâzın hakîkati kılınmış olur. Oruç tutunca, orucun hakîkati tutulmuş olur. İslâmiyyetin bütün hükümlerine uymak da, hep böyledir.”

Oruç, senede bir ay yani Ramazân ayında, yalnız gündüzleri orucu bozan şeylerden uzaklaşmak demektir. Orucun, dünyâdaki faydalarından biri, insanlara açlığın ve susuzluğun ne demek olduğunu öğretmektir. Zira tok olan, hiçbir zamân açın hâlinden anlamaz ve ona merhamet etmez. Oruç, bundan başka, nefse hâkimiyeti de öğretir. Peygamber efendimiz; **(Bir kimse, ramazân ayında oruç tutmayı farz bilir, vazife bilir ve orucun sevâbını, Allahü teâlâdan beklerse, geçmiş günâhları affolur)** buyurmuştur.

Netice olarak, orucun Allahü teâlânın emri olduğuna inanmak ve sevâb beklemek lâzımdır. Günün uzun olmasından ve oruç tutmak güç olmasından şikâyet etmemek şarttır. Günün uzun olmasını, oruç tutmayanlar arasında güçlükle oruç tutmasını fırsat ve ganîmet bilmelidir.

Ya hayır söyle veya sus
08.08.2011

Dil, büyük bir nimettir. İyiliği de kötülüğü de büyüktür. Cennete de, Cehenneme de götürür. Cirmi küçük, cürmü ise büyüktür. İmân ve küfür dildeki ifadeden anlaşılır. Dil ile, ya hak veya bâtil konuşulur. İnsanda bulunan diğer uzuvların sahası, dil gibi geniş değildir. Bir kimse Peygamber efendimize;

- Ya Resûlallah! Cennet'e götürecek bir ameli bana öğret, diye arz edince, Resûlullah efendimiz;

- Aç kimseleri doyur, susuz olana su ver, Allahü teâlânın emirlerini insanlara öğret, haram ve yasak olan kötü şeyleri de insanlardan menet. Bunlara gücün yetmezse, hayırlı, güzel olmayan sözlerden dilini sakındır buyurmuştur.

Diline sahip olan kimse dünyada düşmanlarından, âhirette ise, ateşten kurtulur. Hadîs-i şerifte; **(Ya hayır söyle veya sus. Susan kurtulur)** buyurulmuştur.

Faydasız konuşmak, münâkaşa etmek, alay etmek, söz taşımak, yalan söylemek, lânet etmek ve gıybet etmek gibi fiiller, hep dil ile olmaktadır. Halbuki Şeyh Sa'dî-i Şîrâzî hazretleri; “Dil; şükretmek içindir. Rabbini bilen, dilini gıybet için kullanmaz. Kulak; Kur'ân-ı kerîm ve nasîhat dinlemek içindir. Bâtil ve boş sözler için değildir. İki göz; Allahü teâlânın kudret ve san'atını görmek içindir. Eşin dostun ayıbını görmek için değildir” buyurmaktadır.

Bir kimse, Eyyûb-i Sahtiyânî hazretlerine;

- Bana nasîhatte bulununuz deyince, cevabında;

- Diline sâhib ol, az konuşmaya dikkat et buyurmuştur.

Zünnûn-i Mısırî hazretlerine;

- Kalbini en güzel koruyan kimdir? diye sorduklarında;

- Diline en çok hâkim olan cevâbını vermiştir.

Dil, yırtıcı bir hayvan gibidir, serbest bırakılırsa sahibini parçalar. Sükût eden, hataya düşmekten, yalandan, dedikodudan, söz taşımaktan, kendini övmekten, boş konuşmaktan ve daha birçok dil âfetlerinden kurtulur.

Çok konuşanın dili sürçer, kalbi kararır. Kalbi kararın da, hata üstüne hata yapar ve kalb kırar da farkında bile olmaz. Diline sahip olan, dinini korur.

Çok konuşan hata eder. Eshâb-ı kirâm hep hayır konuştukları halde, yanlış konuşmak için değil, belki boş bir söz söyleriz diye sükût ederlerdi. Bunun için hazret-i Ebu Bekir, ağzına taş koyar ve; “Başa gelen bütün felâketler bundan gelir” buyururdu.

Bişr-i Hâfî hazretleri de buyurdu ki:

“Dünyâda azîz olmak, âhirette de selâmette olmak isteyen, diline sâhib olsun.”

Diline sahip olmayanı, şeytân her sahada oynatır. Büyük bir uçurumun kenarına getirip, yüzüstü yuvarlar, felâkete sürükler. Dile ahlâk dizgini vurulursa, dünyâ ve âhiret saâdetine kavuşur. Başıboş bırakılırsa zarardan zarara girer. Uzuvarımızdan en çok isyân edeni dildir. Kolaylıkla istediği tarafa gider. Hadis-i şerifte buyuruldu ki:

(Her sabah, bütün uzuvlar, yalvararak dile derler ki: Bizim hakkımızı gözetmekte, Allahtan kork, kötü söz söyleme, bizi ateşte yakma! Bizim dine uyup uymamamız senin sebebinledir. Sen doğru olursan biz de doğru oluruz. Sen eğri olursan biz de eğri oluruz.)

Eshâb-ı kirâmdan Ukbe bin Âmir hazretleri, Resûlullah efendimize;

- Dünyâ ve âhirette kurtuluş ne ile olur yâ Resûlallah? diye suâl edince, Peygamber efendimiz;

- Dilini muhâfaza eyle. Zarûret olmadıkça evinden çıkma. Günahlarını hatırlayıp, ağla. Kurtuluş bunlarla olur buyurmuştur.

Ali el-Masîsî hazretleri, fazla konuşmayı sevmez, çok konuşanın hatâ yapacağını bilir, dilin âfetinin, çok konuşmakta olduğunu bildirir ve; “Allahü teâlâ her şey için iki kapı, dil için ise dört kapı yapmıştır. Dudaklar iki kapı, dişler de iki kapıdır” buyururdu.

Netice olarak susmak, dilini korumak, açık bir hikmet ve güzel bir haslettir. Dilin susması kalbin susmasına, kalbin susması da kişinin Rabbini tanımaya sebep olur. İnsanın selâmeti, dilini korumasındadır. Peygamber efendimizin buyurduğu gibi:

(Bir kimse, dilini tutarsa, Allahü teâlâ onun utanacak şeylerini örter. Gadabını tutarsa, kıyâmet günü, Allahü teâlâ azâbını ondan çeker. Bir kimse Allahü teâlâyâ yalvarırsa, onun duâsını kabûl eder.)

Orucun şekli ve vakti değiştirilemez **14.08.2011**

Oruç, Kur’ân-ı kerimde çeşitli âyet-i kerîmeler ile, Müslüman, akıllı ve ergenlik çağına ulaşmış olan kadın erkek herkese açıkça farz kılınmış bir ibâdettir. Orucu, isteyen tutar, istemeyen tutmaz diye bir serbestlik yoktur. Mükellef olan her Müslümana oruç tutmak farzdır.

İslâm dîni, Allahü teâlânın emirleri ve yasakları üzerine bina edilmiş, kurulmuştur. Bu emir ve yasaklar üzerinde, hiç kimse söz sahibi değildir. Ne emredilmiş ve nasıl emredilmiş ise, o ibâdet öyle yapılır. Oruç ibadetinin de, şekli, vakti, nasıl yapılacağı açıkça bildirilmiştir. Dolayısı ile orucun şeklini ve vaktini değiştirmeye, herhangi bir kimsenin gücü yetmez, hiçbir insan buna muktedir olamaz. İslâmiyyet, Hristiyanlık gibi değildir. Hristiyanlık, birçok defa değiştirilip, tahrîf edildiğinden, onu herkes dilediği gibi değiştirmiştir.

Müslüman kendini, Allahü teâlânın âciz bir kulu olarak bilir. Allahü teâlâyı ise, her şeyin yaratıcısı, sahibi ve rızık vericisi olarak bilir ve inanır. Bunun için de, cenâb-ı Hakkın emri ile hareket eder, hayatını ona göre düzene koyar. Bu hâl, utanılacak değil, övünülecek bir hâldir. Çünkü Yaratanın, Sâhibinin rızâsına uygun hareket etmekte, Ona kul olmaya çalışmaktadır. Allahü teâlâyâ kulluktan yüz çevirmek, itirâzcı, kibirli ve gururlu kimselerin işidir.

Gayr-i müslim kaynaklardan beslenerek, Müslümanların oruç ibadetine saldıranlardan bazıları; “Bir ay müddetle, bilhâssa yaz günlerinde gündüzleri yemeyip içmeyerek, âdet olanın zıddına geceleri yiyip içmek, sıhate zararlı olup, çeşitli hastalıkların meydana gelmesine sebep olduğu, mütehasşis tabipler, doktorlar tarafından iddiâ edilmiştir” diyorlar.

Böyle söyleyen ve yazanların, bu sözleri ve yazıları doğru değildir. Olanın tersini söylemektir ki, bu da iftirâdır. Çünkü orucun edeblerinden birisi de, iftâr zamânında mideyi tıkabasa doldurmayıp,

henüz iştahı varken yemekten el çekmektir. Bu edebe riâyet edenlerin, hasta olmak değil, bilakis sıhhat bulacakları bütün doktorlar tarafından ittifakla bildirilmiştir. Böyle oruç tutmanın sıhhat için faydalı olduğu muhakkaktır. Eğer oruç zararlıdır diyenlerin yalan olan bu sözleri doğru olsa idi, İslâm memleketlerinde ramazân ayında her Müslümânın hasta olması ve çok kimsenin vefât etmesi icâb ederdi. Hâlbuki sağlıklı ilgili yapılan istatistik ve araştırmalarda, ramazân ayında diğer aylara göre hiçbir zıtlık görülmemektedir. Aklın da düşünülse, birçok insan sabâh ve akşam olmak üzere günde iki kerre yemek yer. Belli olan iki yemek vaktinin birinde, birkaç sâat değişiklik yapmakla, vücûtta ne gibi değişiklik meydana gelebilir ki? Belki ramazan ayının başında, ilk oruçları tutarken, o da bir iki gün biraz değişiklik hissedilebilir. Bu cihetle oruçtan dolayı sıhhatte bir değişiklik olmaz. Oruç sıhhatte zararlı değil, aksine oruç, sıhhat için çok faydalıdır. Zira Peygamber efendimiz; **(Oruç tutunuz, sıhhat bulunuz)** buyurmuştur.

Oruç tutmak, mide râhatsızlığına sebep olmaz. Bilakis midenin sıhhatine faydalıdır. Bu husûs, bugünkü modern tıp mütehassısları tarafından, açık ve kesin bir şekilde isbât edilmiştir. Çeşitli yabancı dillerde, mütehassıs tabipler, doktorlar tarafından yazılmış tıp kitaplarında, birçok hastalıkların perhîz yapmakla tedâvî edilecekleri, yâhut perhîz yaparak tedâvinin kolaylaşacağı bildirilmektedir.

Midesinden râhatsız olan kimse, hâmile kadın, süt veren kadın ve hastalığının artacağından korkan kimse, harb eden asker ve seferî yanî insan yürüyüşü ile üç günlük; Hanefîde yüzdört, diğer üç mezhepte seksen kilometre yola giden yolcular oruç tutmayabilirler.

Netice olarak oruç, Allahü teâlânın emrettiği bir ibâdetdir. Nasıl emredilmiş ise, o şekilde yapılır. Zira oruç ibadetinin de, şekli, vakti, nasıl yapılacağı açıkça bildirilmiştir. Dolayısı ile orucun şeklini ve vaktini değiştirmeye, herhangi bir kimsenin gücü yetmez, hiçbir insan buna muktedir olamaz.

İbâdetleri ihlâs ile yapmalıdır 15.08.2011

İmânı olan ve harâmlardan sakınıp, ibâdetlerini yapan kimseye, Müslümân denir. Dünyâ ve âhiret saâdetine kavuşmak, îmân etmekle, Müslümân olmakla mümkündür. İmân, belli altı şeye ve bütün emir ve yasakların hepsine inanmak demektir. Allahü teâlâ, kendisine doğru olarak îmân edip itâat eden kulundan râzî olur ve onu sever. Allahü teâlânın râzî olduğu ve sevdiği bir kul olabilmek için, ehl-i sünnet âlimlerinin bildirdikleri gibi îmân etmek, ibâdetleri doğru ve ihlâs ile yapmak lâzımdır. Allahü teâlâ doğru ve ihlâs ile ibâdet yapanları seveceğini, bunların kalblerine dünyâda feyiz yani nûrlar vereceğini, âhirette de sevâb yanî iyilik vereceğini vaadetmiştir. Allahü teâlâ, vaadinden dönmez.

İbâdet, emirleri yapmak, takvâ harâmlardan, yasak edilmiş olanlardan sakınmak demektir. İbâdetlerin doğru olması için, nasıl yapılacaklarını öğrenmek ve öğrendiklerine uygun olarak yapmak lâzımdır. Zira Peygamber efendimiz; **(İbâdetleri benden ve eshâbımdan gördüğünüz gibi yapınız! İbâdetlerde değişiklik yapanlara bid'at ehli denir. Bid'at sâhipleri, muhakkak Cehenneme gidecektir. Bunların hiçbir ibâdetleri kabûl olmaz)** buyurmuşlardır.

İhlâs, gerek beden ile, gerek mal ile yapılan farz veyâ nâfile bütün ibâdetleri, meselâ hayrât ve hasenât yapmayı, Müslümânları sevindirmeyi, onları sıkıntıdan kurtarmayı, zikri, istigfârı Allah rızası için yapmaktır. Mal, mevki, hürmet, şöhrat kazanmak için yapılan ibâdette ihlâs olmaz, riya olur. Böyle ibâdetle sevâb verilmez, günâh olur, azâb yapılır. Bid'at ile meşgûl olanların, harâm işleyenlerin ve böyle kimselerle arkadaşlık, komşuluk yapanların kalblerinde, ihlâs kalmaz. Bunların kalbinde, zulmet, kara lekeler hâsıl olur.

İhlâs sâhibi, ibâdet yaparken başkalarına göstermeyi düşünmez. Bunun ibâdetlerini başkalarının görmesi ihlâsına zarar vermez. Hadîs-i şerîfte; **(Allahü teâlâyı görür gibi ibâdet et! Sen görmüyor isen de, O, seni görmektedir)** buyuruldu.

İmâm-ı Rabbânî hazretleri buyuruyor ki:

“Bütün mü'minler ibâdet yaparken, Allahü teâlâ emrettiği ve beğendiği için yapmaya niyyet ediyorlar. Böylece ihlâs ile yapıyorlar. Fakat bütün işlerin, iyiliklerin hep ihlâs ile yapılması ve bu ihlâsın kalbe hemen gelmesi lâzımdır. Bazı kimselerde, ibâdetlere başlarken yapılan niyyet, ihlâs, zahmet çekerek, kendini zorlayarak hâsıl oluyor ve kısa bir zamân devâm ediyor. Sonra kalbe nefsin arzuları geliyor. Devâmlı ihlâs sâhiplerine muhlas denir. Zahmet çekerek elde edilen, devâmsız ihlâsın sâhiplerine muhlis denir. Muhlas olana, ibâdet yapmak, tatlı ve kolay olur. Çünkü bunlarda, nefislerinin

arzûsu ve şeytânın vesvesesi kalmamıştır. Böyle ihlâs, insanın kalbine ancak bir velînin kalbinden gelir.”

İbâdete başlarken nefis ve şeytân ile mücâdele ederek, devâmsız olan ihlâs elde edilebilince, böyle ihlâs ile yapılan ibâdetler de, zamânla nefsi zayıflatır, devâmlı ihlâs elde etmeye sebep olur. Fakat buna kavuşmak senelerce sürer.

Namâzın ve bütün ibâdetlerin kabûl olmaları için, önce insanın ehl-i sünnet i'tikâdında olması, ibâdetlerin şartlarına uygun yani sahîh olmaları, sonra ihlâs ile yapılması ve insanın üzerinde kul hakkı bulunmaması şarttır. Zira Peygamber efendimiz, Sa'd ibni Ebî Vakkâs hazretlerine hitaben; **(Yâ Sa'd! Duânın kabûl olması için helâlden ye! Bir lokma harâm yiyeceğin, kırk gün ibâdetleri kabûl olmaz)** buyurmuşlardır.

Netice olarak İslâmiyyete uymak için, ihlâs lâzımdır. İhlâs, işleri, ibâdetleri, Allahü teâlâ emrettiği için yapmak, başka hiçbir menfaat düşünmemektir. Kalbde ihlâs hâsıl olması, kalbin zikretmesi ile, yani Allah ismini çok söylemesi ile olur. İtikâdı, îmânı düzgün olan her mü'minde biraz ihlâs vardır. Peygamber efendimizin buyurduğu gibi:

(Allahü teâlâ buyuruyor ki, benim şerikim yoktur. Başkasını bana şerik, ortak eden, sevâplarını ondan istesin. İbâdetlerinizi ihlâs ile yapınız! Allahü teâlâ, ihlâs ile yapılan işleri kabûl eder.)

Malı seviyorsan, yerine sarf et!

16.08.2011

Zekât vermek, Kur'ân-ı kerîmin otuziki yerinde, namâzla birlikte emredilmektedir. Ticâret eşyasının, kırdan otlayan hayvânların, tarladan, ağaçlardan elde edilen mahsulün, kâğıt paraların ve alacakların zekâtlarını emir olunan yerlere seve seve vermelidir. Zekâtı verilen mâl azalmaz. Zekâtı verilmeyen mâl, Cehennemde ateş olur. Nitekim Tövbe sûresinin 34. âyet-i kerîmesinde meâlen; **(Mâli, parayı biriktirip zekâtını, Müslümân fakîrlere vermeyenlere çok acı azâbı müjdele!)** buyurulmaktadır. Bundan sonraki âyet-i kerîmede de meâlen; **(Zekâtı verilmeyen mallar, paralar, Cehennem ateşinde kızdırılıp, sâhiplerinin alınlarına, böğürlerine, sırtlarına mühür basar gibi bastırılacaktır)** buyurulmuştur.

Bütün ni'metlerin, malların hakîkî sâhibi olan Allahü teâlâ, zenginlere verdiği ni'metlerin kırkta birini, Müslümânların fakîrlere vermelerini, buna karşılık, çok sevâb, kat kat mükâfât vereceğini ve; **(Zekâtı verilen malı elbette arttırırım ve hayırlı yerlerde kullanmanızı nasîb ederim. Zekâtı verilmeyen mâli, dert ile, belâ ile istemeyerek harcettiririm, elinizden alır, düşmanlarınıza veririm, siz de bu hâli görür, kendinizi yer, yanıp kavrulursunuz!)** buyurup da, bu kadar az bir şeyi, istediğin herhangi bir din kardeşine vermemek, ne büyük insâfsızlık ve inâatçılık olur.

Resûlullah efendimiz, vedâ haccında buyurdu ki:

(Malınızın zekâtını veriniz! Biliniz ki, zekâtını vermeyenlerin, namâzı, orucu, haccı ve cihâdı ve îmânı yoktur.)

Bir kimse, zekât vermeyi vazîfe bilmez, farz olduğuna inanmaz, vermediği için üzülmez, günâha girdiğini bilmezse, îmânı gider, kâfir olur. Senelerle zekât vermeyenlerin zekât borçları birikerek, bütün malını kaplar. Malı kendinin sanıp, Müslümânların o malda hakkı olduğunu, hâtırına bile getirmez, kalbi hiç sızlamaz. Bu mala sımsıkı sarılmıştır. Böyle kimseler, Müslümân olarak tanınır. Fakat bunlardan, îmânını kurtaran pek nâdir olur. Âl-i İmrân sûresinin 180. âyet-i kerîmesinde meâlen; **(Allahü teâlânın ihsân ettiği malın zekâtını vermeyenler, iyi ettiklerini, zengin kalacaklarını sanıyor. Hâlbuki, kendilerine kötülük yapmış oluyorlar. O malları, Cehennemde azâb âleti olacak, yılan şeklinde boyunlarına sarılıp, baştan ayağa kadar onları sokacaktır)** buyurulmuştur.

Kıyâmete ve Cehennem azâbına inanan zenginlerin, mallarının zekâtını, tarla mahsûllerinin, meyvelerin uşrunu vererek, bu azâblardan kurtulmaları lâzımdır. Hadîs-i şerîfte; **(Zekât vererek, malınızı zarardan koruyunuz!)** buyuruluyor.

Tefsîr-i Mugnîde buyuruluyor ki:

“Kur’ân-ı kerîmde üç şey, üç şeyle berâber bildirildi. Bunlardan biri yapılmazsa, ikincisi kabûl olmaz. Peygambere itâat edilmedikçe, Allahü teâlâyâ itâat edilmiş olmaz. Anaya, babaya şükredilmedikçe, Allahü teâlâyâ şükredilmiş olmaz. Malın zekâtı verilmedikçe, namâzlar kabûl olmaz.”

Dünyânın çabuk geçip, gidici malı, parası, insanı aldatmamalıdır. Bunlar, daha önce, başkalarınınındı. Sonra yine başkalarının olacaktır. Cehennemın şiddetli azâbını düşünmelidir. Zekâtı ayrılıp verilmeyen mal, uşru verilmeyen buğday, hakîkatte zehirdir. Malın hakîkî sâhibi, Allahü teâlâdır. Zenginler, Onun vekîlleri, memûrları, fakîrlere de, âilesi, akrabâsı demektir. Vekîllerin, Allahü teâlânın borcunu fakîrlere vermesi lâzımdır. Abdullah-i Ensârî hazretleri; “Malı seviyorsan, yerine sarf et de, sana sonsuz arkadaş olsun! Eğer sevmiyorsan, ye de, yok olsun!” buyurmuştur.

Netice olarak zekât vermek, bir ibâdettir ve farzdır. Zekât niyyeti ile fakîre bir altın vermek, yüzbin altın sadaka vermekten dahâ sevâbtır. Çünkü zekât vermek, farzı yapmaktır. Zekât niyyeti olmadan verilenler ise, nâfile ibâdettir. Farz ibâdetin yanında nâfile ibâdetlerin hiç kıymeti yoktur. Hadîs-i şerîfte buyurulduğu gibi:

(Ey Âdemoğlu! Benim malım, benim malım dersin. O maldan senin olan, yiyerek yok ettiğin, giyerek eskittiğin ve Allah için vererek, sonsuz yaşattığındır.)

**İbâdet, Allahü teâlânın rızâsı için yapılır
21.08.2011**

İslâmiyyete uymak için önce Ehl-i sünnet âlimlerinin bildirdikleri gibi îmân etmek, sonra harâmlardan sakınmak ve farz olan ibâdetleri, ihlâs ile yapmak lâzımdır. İhlâs, işleri, ibâdetleri, Allahü teâlâ emrettiği için yapmak, başka hiçbir menfaat düşünmemektir. Resûlullah efendimiz, Mu’âz bin Cebel hazretlerini, Yemen’e vâlî olarak gönderirken; **(İbâdetlerini ihlâs ile yap. İhlâs ile yapılan az amel kıyâmet günü sana yetişir)** buyurmuştur.

Allahü teâlâ doğru ve ihlâs ile ibâdet yapanları seveceğini, bunların kalblerine dünyâda feyzler yani nûrlar vereceğini, âhirette de sevâp yanî iyilik vereceğini vâdetmiştir. Nitekim hadis-i şerifte; **(İbâdetlerini ihlâs ile yapanlara müjdeler olsun. Bunlar hidâyet yıldızlarıdır. Fitnelerin karanlıklarını yok ederler)** buyurulmuştur.

İbâdet, emirleri yapmak, takvâ ise harâmlardan yani yasak edilmiş olanlardan sakınmak demektir. İbâdetlerin doğru olması için, nasıl yapılacaklarını öğrenmek ve öğrendiklerine uygun olarak yapmak lâzımdır.

İhlâs, gerek beden ile, gerek mal ile yapılan farz veyâ nâfile bütün ibâdetleri, meselâ hayrât ve hasenât yapmayı, Müslümânları sevindirmeyi, onları sıkıntıdan kurtarmayı, zikri, istiğfârı Allah rızâsı için yapmaktır. Mal, mevki, hürmet, şöret kazanmak için yapılan ibâdette ihlâs olmaz, riyâ olur. Böyle ibâdetle sevâb verilmez, günâh olur, azâb yapılır. Bid’at, harâm işleyenlerin ve böyle kimselerle arkadaşlık, komşuluk yapanların kalblerinde, ihlâs kalmaz, zulmet, kara lekeler hâsıl olur. Hadis-i şerifte; **(Dünyâda harâm edilmiş olan şeyler mel’ûndur. Ancak Allah için yapılan şeyler kıymetlidir)** buyuruldu.

Dünyâ ni’metleri geçici ve ömürleri de pek kısadır. Bunları ele geçirmek için dînini vermek ahmaklıktır. İnsanların hepsi âcizdir. Allahü teâlâ dilemedikçe, kimse kimseye fayda ve zarar yapamaz. İnsana Allahü teâlâ kâfidir.

Allahü teâlânın emirlerini yapmamak, hep kalbin bozuk olmasındandır. Kalbin bozuk olması, İslâmiyyete tam inanılmamasıdır. Kalbde îmân bulunduğu alâmet, İslâmiyyetin emirlerini seve seve yapmaktır. İmâm-ı Rabbânî hazretleri, bir talebesine hitaben buyuruyor ki:

“Ey kıymetli oğlum! Bugün, her istediğini kolayca yapabilecek bir hâldesin. Gençliğin, sıhhatin, gücün, kuvvetin, malın ve râhatlığın bir arada bulunduğu bir zamândasın. Saâdet-i ebediyyeye kavuşturacak sebeplere yapışmayı, yarar işleri yapmayı, niçin yarına bırakıyorsun? İnsan ömrünün en iyi zamânı olan, gençlik günlerinde, işlerin en iyisi ve faydalısı olan, sâhibin, yaratanın emirlerini yapmaya, Ona ibâdet etmeye çalışmalı, İslâmiyyetin yasak ettiği harâmlardan, şüphelilerden sakınmalıdır. Beş vakit namâzı cemâ’at ile kılmayı elden kaçırmamalıdır. Nisâb miktârı ticâret malı olan Müslümânların, bir sene sonra zekât vermeleri emir olunmuştur. Bunların, zekât vermesi, muhakkak lâzımdır. O hâlde, zekâtı seve seve ve hattâ fakîrlere yalvara yalvara vermelidir...”

Allahü teâlâ, çok merhametli olduğu, kullarına çok acıdığı için, yirmi dört saat içinde ibâdete, yalnız beş vakit ayırmış, ticâret eşyasından ve çayırdaki otlayan dört ayaklı hayvanlardan, tâm veya yaklaşık olarak ancak, kırkta birini fakirlere vermeyi emir buyurmuştur. Birkaç şeyi harâm edip, çok şeyi mubâh etmiş, izin vermiştir.

O hâlde, yirmi dört saatte bir saat tutmayan bir zamânı, Allahü teâlânın emrini yapmak için ayırmamak ve zengin olup da, malın kırkta birini Müslümânların fakirlerine vermemek ve sayılamayacak kadar çok olan, mubâhları bırakıp da, harâm ve şübheli olana uzanmak, ne büyük inât, ne derece insâfsızlık olur.”

Netice olarak ibâdet, Allahü teâlânın rızâsına kavuşmak için yapılır. Başkasının sevgisine, ihsânına kavuşmak için yapılan ibâdet, o kimseye tapınmak olur. Allahü teâlâyâ ihlâs ile ibâdet etmemiz emrolundu. Hadîs-i şerifte buyurulduğu gibi:

(Allahü teâlânın birliğine îmân edenden, namâzı ve zekâtı ihlâs ile yapandan Allahü teâlâ râzı olur.)

Ölmüş olan kalb, temiz olmaz
22.08.2011

İnsana dünyâda ve âhirette zarar veren her şey, kötü ahlâktan meydana gelmektedir. Zararların, kötülüklerin başı, kötü huylu olmaktır. Harâmlardan, kötülüklerden sakınmaya, takvâ denir. Takvâ, ibâdetlerin en kıymetlisidir. Çünkü bir şeyi süslemek için, önce pislikleri, kötülükleri yok etmek lâzımdır. Bunun için, günâhlardan temizlenmedikçe, ibâdetlerin faydası olmaz ve yapılan hiçbir ibâdete sevâp verilmez.

Kötülüklerin en kötüsü, küfür yani Allahü teâlâyı inkâr etmektir. Allahü teâlâyâ düşman olanın hiçbir iyiliği, hayrâtı, hasenâtı, âhirette faydalı olmaz. Zulüm ile öldürülen kâfir, şehîd olmaz, Cennete giremez. Îmânı olmayanın hiçbir iyiliğine sevâp verilmez. Zira sûre-i İbrâhîmin 18. âyetinde meâlen; **(Allaha îmân etmeyenlerin yaptıkları faydalı işler, fırtınalı bir günde rüzgârın savurduğu küller gibidir. Âhirette o işlerin hiçbir faydasını bulamazlar)** buyurulmuştur.

Kötü huyların en kötüsü olan şirk, kalbin en büyük zehridir. Küfrün çeşitleri vardır. Bir kötülüğün her çeşidini bildirmek için, çok kerre, bunların en kötüsü söylenir. Bunun için, âyet-i kerîmelerde ve hadîs-i şerîflerde bulunan şirk kelimesinden, her türlü küfür, inkâr mânâsı anlaşılır.

Şirk, Allahü teâlâyâ ortak yapmak, benzetmek demektir. Benzeten kimseye müşrik, benzetilen şeye şerîk denir. Bir kimsede, bir şeyde, ülûhiyyet yani ilâhlık sıfatlarından birisinin bulunduğuna inanmak, onu şerîk yapmak olur.

Allahü teâlâyâ mahsûs olan sıfatlara, yani Sıfât-ı zâtîyye ve Sıfât-ı sübûtiyyelere ülûhiyyet sıfatları denir. Sonsuz var olmak, yaratmak, her şeyi bilmek, hastalara şifâ vermek, ülûhiyyet sıfatlarındandır. Bir insanda, güneşte, inekte, herhangi bir mahlûkta, ülûhiyyet sıfatı bulunduğuna inanarak, ona hürmet etmeye, yalvarmaya, ona ibâdet etmek, tapınmak denir. O şeyler put olur. Böyle zannolunan heykellerin ve mezârları önünde de, tâzîm edici şeyler söylemek, yapmak da, ibâdet etmek, şirk olur. Bir insanda ülûhiyyet sıfatlarından birinin bulunduğuna inanmayıp, Allahın sevgili kulu olduğuna veya vatana, millete hizmetleri olduğuna inanarak, bunun resmine, heykeline, tâzîm etmek şirk olmaz. Müşrik olmayan Yahûdî ve Hristiyanlar da, Muhammed aleyhisselâma inanmadıkları için kâfirdirler, Allaha düşmandırlar. Bunlara kitâplı kâfir denir. Hristiyanlardan, İsa aleyhisselâma ülûhiyyet sıfatı isnât edenleri de müşrik olmaktadır.

Kalb hastalıklarının şirkten sonra en kötüsü, Bid'atlara inanmak ve bid'at işlemektir. Bid'atlardan sonra, günâhlardan sakınmamak gelir. Küçük olsun, büyük olsun, şirkten yani küfürden başka günâh işleyip, tövbe etmeden ölen bir mü'min, şefâat olunmakla, yâhut hiçbir sebep olmadan, yalnız Allahü teâlânın merhamet etmesi ile affolunabilir. Küçük günâh, affedilmezse, Cehennemde azâb çekilecektir.

Kul hakkı da bulunan günâhların affı güçtür ve azâbları dahâ şiddetli olacaktır. Hanımının mehrini vermemek ve insanların hak dîni öğrenmelerine mâni olmak, kul haklarının en büyüğüdür. Hadîs-i şerîfte buyuruldu ki:

(Bir zamân gelir ki, İslâmiyyete yapışmak, elinde ateş tutmak gibi güç olur.)

Bunun için, harâmların hepsinden ve tahrîmî mekrûhlardan sakınmak takvâ olur. Farzları ve vâcibleri terk etmek harâmıdır. Müekked sünnetleri özürsüz terk etmek tahrîmen mekrûh olur. İtikâta, ahlâkta ve amelde emir olunanları terk edene, kıyâmette azâb yapılacaktır.

Bütün iyiliklerin temeli takvâ yani haramlardan sakınmaktır. Dünyâda râhata, huzûra kavuşmak, âhirette de, sonsuz azâbdan kurtularak, ebedî nimetlere, kavuşmak, ancak takvâ ile nasîb olur.

Netice olarak, günah işlemek, bütün haramlar, kötü huylar, kalbi, rûhu hasta eder. Bu hastalığın artması, kalbin ölümüne yani imânın gitmesine sebep olur. Kötü huyların en kötüsü olan şirk, kalbin en büyük zehridir ki, kalbi öldürür, imânı giderir. İmânı olmiyanın, “Kalbim temizdir, sen kalbe bak” gibi sözleri, boş lâflardır. Zira ölmüş olan kalb, temiz olmaz.

İkisinin de geçmişte yaptıklarını sildim 23.08.2011

Allahü teâlâ kullarına ve bütün yarattıklarına karşı çok merhametlidir. Bilhassa kullarının günâhlarını affetmeyi çok sever. Bunun için, tekrar tekrar, kâfirlerin ve Müslümanların dünyada iken şartlarına uygun olarak yapacakları tövbeleri kabûl edeceğini bildirmiştir. Allahü teâlâ buyuruyor ki:
(Eğer kulum, gökteki bulutlara kadar yükselecek günah işlese fakat benden ümidini kesmeyip, affını, mağfiret olunmasını dilesse, onu affederim.)

Bir gün Peygamber efendimiz Eshâb-ı kirâma hitaben;

- **Kul, bir günah işlediği zaman, işlediği bu günah amel defterine yazılır** buyurdu. Orada hazır bulunanlardan birisi;

- Ya Resûlallah, o kimse tövbe ederse ne olur? diye sordu. Resûlullah efendimiz;

- **Defterinden silinir** buyurdu. O kimse;

- Peki tekrar günah işlerse ne olur diye sorunca;

- **Tekrar yazılır** buyurdular. Soruyu soran kimse;

- Tekrar tövbe ederse ne olur diye sorunca da;

- **Tekrar silinir** cevabını verdiler. Bunun üzerine o kimse;

- O günahın amel defterinden silinmesi ne zamana kadar devam eder? diye tekrar sordular. Bunun üzerine Resûlullah efendimiz;

- **O kimse, gûnahtan tamamen tövbe edip Allahü teâlâyâ yönelinceye kadar devam eder. Kul, istiğfardan usanmadıkça, Allahü teâlâ da mağfiret etmekten, affetmekten usanmaz** buyurdular.

İMÂN EDEN MECUSÎ

Bir Mecûsi, İbrahim aleyhisselâma misâfir olmak ister. İbrahim aleyhisselâm da;

- Seni misâfir eder, ağırlarım ama Müslüman olman şartıyla cevabını verir. Mecûsi, Müslüman olma şartını kabul etmez ve geri dönüp gider. Bunun üzerine Allahü teâlâ vahyederek; **(Neden o Mecûsiyi misâfir etmek için Müslüman olmasını şart koştun? Benim kullarıma yaptığım muameleye bakmadın mı? Yetmiş senedir bana imân etmediği halde, onun rızkını verdiğimi görmedin mi? Onu misâfir etseydin hayırlı olurdu)** buyurur.

Cenab-ı Hakkın bu emri üzerine İbrahim aleyhisselâm, Mecûsiyi arar bulur, evine getirir ve misâfir eder. Mecûsi bu hale hayret eder ve;

- Bu nasıl oldu, beni misâfiriğe nasıl kabul ettin, Müslüman olmam şartından niçin vazgeçtin diye sorar. İbrahim aleyhisselâm da cenâb-ı Hakkın emrini bildirir. Bunları dinleyen Mecûsi;

- Demek Allahü teâlâ benim hakkımda böyle emretti öyle mi! O halde bana İslamiyyeti öğret, ben Müslüman olacağım der ve Müslüman olur.

GÜNAHLARI SİLİNER EŞKIYA!..

İsrailoğullarından bir kimse 40 sene eşkıyalık yapmıştı. Bir gün, yanında havarilerinden birisi ile yürümekte olan hazret-i İsa ile karşılaşır ve;

- Bu gelen İsa aleyhisselâm, yanındaki de havarilerinden bir zat. Ben artık bunlara katılayım diyerek arkalarından yürümeye başlar. Fakat İsa aleyhisselâmın yanındaki havari;

- Bu eşkiya da nereden çıktı, benim yanımda yürüyecek adam mıdır ki diyerek, ondan uzaklaşmaya çalışır. Eşkıyalık yapmış kimse de;

- Benim gibi günahkâr bir kimse, böyle mübarek kimselerle beraber olabilir mi diyerek kendi kendini yerer, zemmeder.

Havari durumunda olan kendini büyük, eşkıyalık yapmış olan da kendini hakir, zelil görür. Onların bu halini bilmekte ve görmekte olan Allahü teâlâ, İsa aleyhisselâma vahyederek; **(Arkandan gelmekte olan o iki kimseye söyle, ikisinin de geçmişte yaptıklarını sildim. Yeniden amel etmeye başlasınlar!)** buyurur.

Kendini büyük bildiği, kibirlendiği için havarinin ibâdetleri, kendini hakir, zelil gördüğü için de eşkıyanın günahları silinmiştir. İsa aleyhisselâm durumu her ikisine de bildirir ve daha sonra eşkıyalıktan tövbe eden o kimseyi havarilerinin arasına alır...

Mutarریف bin Abdullah hazretleri, sık sık, Allahü teâlâyâ; "Allahım, bizden râzı olmasan da, bizi affet. Çünkü efendi, kölesinden râzı olmasa da onu affeder" diye yalvarırdı.

Netice olarak Allahü teâlâ, affedicidir ve affetmeyi sever. Şartlarına uygun olarak yapılan duâ ve tövbeleri kabul eder ve günahları da affeder. Peygamber efendimizin Kadir gecesinde okunmasını tavsiye ettiği şu duâyı çok okumalıdır:

(Allahümme inneke afüvvün kerimün tühıbbül afve fa'fü annî.) Anlamı: **(Ya Rabbi, sen affediciisin, kerimsin, affi seversin, beni de affeyle!)**

Hayırlı işlerde acele ediniz
28.08.2011

İnsan nasıl yaşarsa öyle ölür. Dün geçti, yarın ya var, ya yok. Yarına çıkıp çıkmayacağımızı ise, bilmiyoruz. Bunun için her günü yarısız bilmeliyiz. Yoksa; **(Helekel musevvifün yani yarın yaparım diyen helâk oldu)** hadîs-i şerîfine dahil oluruz.

Ölüm unutulmamalıdır. Bütün kötülüklerin başı ölümü unutmaktan geçer. Ölümü unutmayan insan, kıyamaz, kimseye kötülük yapamaz. Kötülük, hem dünyada hem de âhirette kişinin yüz karasıdır. Falancaya rastlamaktansa veya işim düşmektense kalsın dedirten kötü huylu kimse, mahvolmuş demektir. Bir Müslüman, herhangi bir Müslümanın yanına, herhangi bir iş için rahat gidemiyorsa, o Müslümanın sonundan korkulur. Hadîs-i şerifte; **(Ölmeden evvel tövbe ediniz. Hayırlı işleri yapmaya mâni çıkmadan önce acele ediniz. Allahü teâlâyı çok hatırlayınız. Zekât ve sadaka vermekte acele ediniz. Böylece Rabbinizin rızklarına ve yardımına kavuşunuz!)** buyuruldu.

Şeytân; "Şimdi dünyâyı kazanmak için çalış, râhata kavuş, ondan sonra ileride râhat râhat, huzûr içinde ibâdet edersin" diyerek insanın ibâdet yapmasına mâni olur. Buna cevâb olarak; "Ecel benim elimde değildir. Herkesin ömrü takdîr edilmiştir ve belki de yakında ölürüm. İbâdet vazîfelerini vaktinde yapmalıyım" demelidir.

Tövbeyi geciktirmek, çok zararlıdır. Sonra tövbe ederim ve iyi şeyler yaparım dememelidir, ölüm daha önce gelebilir. Lokman hakîm hazretleri, oğluna nasîhat ederek; "Oğlum, tövbeyi yarına bırakma! Çünkü ölüm, ânsızın gelip yakalar" buyurmuştur.

Sonra tövbe etmeyi, bugün tövbe etmekten kolay sanan, aldanır. Çünkü tövbe, geciktikçe zorlaşır ve ölüm yaklaşınca, hayvana yokuş önünde yem vermeye benzer ki, faydası olmaz. Halbuki günah işleyince tövbe etmek farzdır. Allahü teâlâ, hadîs-i kudsîde buyuruyor ki:

(Ey insanoğlu, günahlarınıza tövbe ederek, kendi kendinize ikrâmda bulunun! Sâlih amel işleyerek cihâd edin! Henüz kıyâmet kopmadan kıyâmetin dehşetini düşünüp ona göre hazırlanın! İşittiğiniz hâlde, sağırlardan olmayın! Gönlünüze gelen sıkıntı, mal ve rızkınızdaki eksiklik, mâlâyânî sözlerden ve zamanı iyi değerlendirmemekten ileri gelir. Başkalarının kusûrlarını gördüğü vakit, kendi kusûrunu hâtırlamayan, şeytanı sevindirir, Rahmânı gücendirir. Gizli ve açık bütün yaptıklarınızdan sorulacaksınız. Oruç tutanlara sayısız ni'metler ihsân ederim. Tövbe edenleri azâbımdan emîn kılarım. Her ni'met bendendir. Bunun için yalnız bana şükredin! Her şeyi veren benim. Her şeyi benden isteyin! Rahmetimden ümit kesen helâk olur.)

İmâm-ı rabbânî hazretleri buyuruyor ki:

“Biz kuluz. Başiboş değiliz. Her istediğimizi yapmaya serbest değiliz. Kıyâmet günü utanmaktan, pişmân olmaktan başka, ele bir şey geçmez. Gençlik çağı, kazanç zamânıdır. Mert olan, bu vaktin kıymetini bilip, elden kaçırmaz. İhtiyârlık herkese nasîb olmaz. Nasîb olsa da, râhat, elverişli vakit ele geçmez. Bugün fırsat elde iken, hangi özür ve hangi sebeble, bugünün işi yarına bırakılabilir? Peygamber efendimiz, **(Yarın yaparım diyen helâk oldu, ziyân etti)** buyurdu. Eğer dünyâ işlerini yarına bırakırsan ve bugün hep âhîret işlerini yaparsan güzel olur. Fakat, bunun aksini yaparsan çok çirkin olur.”

İmâm-ı Gazâlî hazretleri de buyuruyor ki:

“Bu dünya, âhîret yolcularının bir konak yeridir. İnsana burada yiyecek ve giyecek lâzımdır. Bunlar ise çalışmadan ele geçmez. Her an mal kazanmak için uğraşan aldanmıştır. Hem âhîret için hâzırlanmalı, hem de dünya ihtiyaçlarını kazanmalıdır. Fakat, bunları da, âhîret yolculuğunda lâzım olduğunu düşünerek kazanmalıdır.”

Netice olarak, mühim olan hayırlı işleri yapmayı sonraya bırakmamalıdır. Bu kısa ömürde, öncelikle mühim olan işleri yapmalı, hayırlı işleri yapmayı sonraya bırakmamalıdır. İmâm-ı Rabbânî hazretlerinin buyurduğu gibi:

“Vakit, keskin bir kılıç gibidir. Yarına çıkacağımız belli değildir. Mühim işleri bugün yapmalı, mühim olmayanları yarına bırakmalıdır. Akıllı olan böyle yapar.”

Affedenin, kendisi de affedilir
29.08.2011

Affetmek, büyüklüğün alâmetidir ve Allahü teâlânın sıfatlarından. Kişinin, kendisine karşı yapılan hata ve kusurları bağışlamasına, affetmek denir. Herhangi bir kimsenin, hakkını almaya gücü yettiği halde affetmesi iyidir. Çünkü hakkını almaya gücü varken affetmek, nefse dahâ güç gelir. Hadîs-i şerîfte; **(Mûsâ aleyhisselâm: Yâ Rabbî! Kullarının en kıymetlisi kimdir? dedikte, gücü yettiği zamân affedendir, buyuruldu)** buyurulmuştur.

Zulmedeni affetmek merhametin, kendisine iyilik etmeye hediye vermek ihsânın, kötülük edene ihsânda bulunmak da, insanlığın en yüksek derecesidir. Bu sıfatlar, düşmanı dost yapar. İhsâ aleyhisselâm; (Diş kiranın dışı kırılır. Burnu, kulağı kesenin, burnu kulağı kesilir demişim. Şimdi ise, kötülük yapana karşı, kötülük yapmayınız. Sağ yanağınıza vurana sol yanağınızı çeviriniz diyorum) buyurmuştur.

Muhyiddîn ibni Arabî hazretleri buyuruyor ki:

“Kötülük edene iyilik yapan kimse, nimetlerin şükrünü yapmış olur. İyilik edene kötülük yapan kimse, küfrân-ı ni'met etmiş olur.”

Zulmedenden hakkını almak, intisâr olur. Affetmek, adâletin yüksek derecesi, intisâr ise, aşağı derecesidir. Affetmek, bazan zâlimlere karşı aczi gösterebilir. Zulmün artmasına sebep olabilir. İntisâr, her zamân zulmün azalmasına, hattâ yok olmasına sebep olur. Böyle zamânlarda, intisâr etmek, affetmekten dahâ efdal, dahâ sevâb olur.

Zâlimden hakkı kadar geri almak, adâlet olur. Fakat gücü yettiği hâlde affetmek, güzel ahlâktır. Resûlullah efendimiz, bir kimsenin zâlime bedduâ ettiğini görünce; **(İntisâr eyledin! Affeyleseydin, dahâ iyi olurdu)** buyurmuştur. Bir hadîs-i şerîfte de buyuruldu ki:

(Üç şey kendisinde bulunan kimse, Cennete dilediği kapıdan girecektir: Kul hakkını ödeyen, her namâzdan sonra on bir defa ihlâs sûresini okuyan, kâtilini affederek ölen.)

Resûlullah efendimizin mübârek torunu hazret-i Hüseyin, bir gün misâfirleri ile sofrada oturmuşlar yemek yiyorlardı. O sırada kölesi bir kap sıcak yemekle gelirken ayağı yere takılıp, elindeki yemeği hazret-i Hüseyin'in mübârek başına döker. Hazret-i Hüseyin, terbiye maksadı ile kölesinin yüzüne sertçe bakınca, kölesi, Âl-i imrân sûresinin 134. âyet-i kerimesindeki; **(Gadab etmezler)** kısmını okur. Hazret-i Hüseyin;

- Gadabımı terk ettim, buyurunca, kölesi, âyet-i kerimenin; **(İnsanlardan kusûrlu olanları affederler)** kısmını okur. Hazret-i Hüseyin;

- Affettim cevabını verince kölesi, âyet-i kerimenin; **(Allahü teâlâ ihsân edenleri sever)** kısmını okur. Bunun üzerine hazret-i Hüseyin;

- Allah için seni kölelikten azâd ettim, istediğin yere gidebilirsin, buyurur.

“HİÇ İYİLİK YAPMADIN MI?”

Resûlullah efendimiz buyuruyor ki:

(Kıyâmette bir kimseyi hesâba çekerler ki, çok günâh işlemiş, hiç iyilik yapmamış. Sen dünyâda hiç iyilik yapmadın mı? derler. Hayır, yalnız çırağıma derdim ki: “Fakîr olan borçluları sıkıştırma! Ne zamân ellerine geçerse, o zamân vermelerini söyle. İstediklerini yine ver. Boş çevirme!” Allahü teâlâ buyuracak ki: “Ey kulum! Bugün sen fakîr, muhtâcsın! Sen dünyâda benim kullarıma acıdığın gibi, bugün biz de sana acırız.” Onu affeder.)

Ahnef bin Kays hazretleri buyurdu ki:

“Bir kimse bana düşmanlık etse, ona üç halden biriyle karşılık veririm. Bu kimse benden yaşlı ise ona saygı duyar, karşılık vermem. Benden küçük ise onun için kötü muâmele yapmaya tenezzül etmem. Akranım ise ona af ve iyilikle muâmele ederim.”

Netice olarak Müslüman, Allahü teâlâ katında kıymeti olan ve Onun sevdiği insan demektir. Bunun için Müslümanların hatalarını görmemek, onlara kin tutmamak ve kusurlarını affetmek lazımdır. Allahü teâlânın bizi affetmesini istiyorsak, biz de Onun kullarını affetmemiz lazımdır. Yani, affedilmek için affetmek lazımdır. Affetmek, Allahü teâlânın sıfatlarından. Ahmed Rıfâî hazretlerinin buyurduğu gibi: “Kızdığın zaman affa sarıl. Çünkü affetmek sûretiyle yapacağın hatâ, cezâ vermek sûretiyle yapacağın hâttan daha iyidir.”

Bayram, günahlardan kurtulma günüdür
30.08.2011

İyd, bayram demektir. Her yıl, ramazân ayında ve arefe gününde günâhlar affedildiği, Müslümânlar sevindikleri, sürûrlarının tekrâr geldiği için İyd denilmiştir. Bayram, affa uğramaktır. Bayram, günahlardan kurtulma günüdür. Mü'minin bayramı, günahlarının affedildiği gündür. İmanla öldüğü gün bayramdır. Cennette Allahü teâlânın rüyetine kavuştuğu ve Peygamber efendimizi gördüğü gün, mü'minin bayramıdır. Hakiki bayram, Rabbimizin huzûruna, yüz akıyla çıkabilmektir. Bir bayram günü, insanların neşeyle eğlendiklerini gören hazret-i Ali; “Günah işlemediğimiz gün de, bizim bayramımızdır” buyurmuştur.

Sırrî-yi Sekâtî hazretleri anlatır:

“Bir bayram günü hazreti Ma'rûf'u hurma toplarken gördüm ve;

- Bunları ne yapacaksın? diye sordum.

- Şu çocuğu ağlarken gördüm ve niçin ağladığını sordum. Bana yetim olup anne ve babasının olmadığını, arkadaşlarının yeni elbiseleri ve oyuncakları olup kendisinin olmadığını söyledi. Şimdi bunları toplayıp satacağım, ağlamayıp oynaması için ona oyuncak satın alacağım dedi. Bunun üzerine;

- Bu işi bana bırak deyip çocuğu alıp götürdüm. Yeni güzel elbiseler ve oynaması için bir oyuncak aldım. Çocuk o zaman memnun oldu. Bundan sonra kalbime bir nur geldi, kalbim parladı ve hâlim bambaşka oldu.”

İmâm-ı Şâfiî hazretlerinin talebelerinden biri anlatır:

“Bir bayram günü İmâm-ı Şâfiî hazretleri ile berâber mescidden çıktık. Bir mesele hakkında sohbet ediyorlardı. Evlerinin kapısına gelince, bir hizmetçi kendisine bir kese altın getirip, efendisinin selâmı olduğunu ve bunu kabûl buyurmasını ricâ etti. İmâm-ı Şâfiî hazretleri keseyi kabûl etti. Biraz sonra biri gelip;

- Hanımım bir çocuk doğurdu. Yanımda hiç param yok. Sizden Allah rızâsı için biraz para istiyorum dedi. İmâm-ı Şâfiî hazretleri keseyi hiç açmadan, olduğu gibi o şahsa verdi. Halbuki biliyordum ki, kendisinin de hiç parası yoktu.”

Zünnûn-i Mısırî hazretlerinin on sene canı, mahallî bir yemek ister. Yememesine rağmen bir bayram gecesi nefsi kendisine;

- Ne olur, bayram günü olsun bana bu yemeği versen deyince;
- Ey Nefsim! Şâyet bu gece bana yardım edip de, iki rekat namazda Kur’ân-ı kerîmi hatim edersen, sana bu yemeği veririm der.

Ertesi gün bayram namazından sonra nefsinin arzu ettiği yemeği getirirler. Bir lokma almasına rağmen tekrar geri koyar ve namaza durur.

- Niçin böyle yaptın? deyince;
- Tam yiyeceğim sırada nefsim bana en sonunda maksadıma ulaştım, dedi. Ben de, hayır ulaşmadın, diyerek lokmayı geri koydum cevâbını vermiştir.

Behlül-i Dâna hazretleri şu beytleri sık sık okurlarmış:

“Bayram, yeni elbiseler giyenler için değildir.
Ancak ilâhî azâptan emin olanlar içindir.
Bayram bineklere binenler için de değildir.
Ancak hatâ ve isyânı bırakanlar içindir.”

ANA-BABA DUASI ALMALI

Ana-babanın dualarını almak için vesilelerden biri de bayramlardır. Bayramlarda, ana-babaya çeşitli hediyeler alıp, bayramları tebrik edilerek, elleri öpülmeli, duâları alınmalı, haklarını helâl ettirmelidir. Ana-baba hayatta ise, rızasını almak için uğraşmalıdır. Zira ana-babasını râzı eden kimse için, Cennette iki kapı açılır. Arada kırılganlıklar varsa bu vesile ile giderilmelidir. Allahü teâlâ Mûsâ aleyhisselâma buyurdu ki:

(Yâ Mûsâ, günahlar içinde bir günah vardır ki benim indimde çok ağır ve büyüktür. O da, ana-baba evlâdını çağırdığı zaman emrini dinlememesidir.)

Eşrefoğlu Rûmî hazretleri buyuruyor ki:

“Akıllılar dünyâda şu üç şeyle meşgul olurlar. Böylece onlar, herkesin üzüldüğü gün, bayram ederler:

- 1- Dünyâ seni terk etmeden sen dünyâyı terk edesin.
- 2- Her şeyden kurtulasın.
- 3- Rabbinle buluşmadan, Rabbin senden râzı olsun.”

Netice olarak Allahü teala, Muhammed aleyhisselâmın ümmetine, nice mübârek günler, geceler ihsân etmiştir. Ramazan ve Kurban Bayramları da bu ihsânın içindedir. Bunları fırsat, ganimet bilerek, Rabbimizin rızâsına kavuşmayı talep etmeli ve bunun gayreti içinde olmalıdır. Bayramımız mübârek olsun...

İslâmiyyete uyan, medenî olur
04.09.2011

Medeniyet, ta'mîr-i bilâd ve terfîh-i ibâddır. Yani şehirler yapmak ve insanlara hizmettir. Bu da, fen, sanat ve güzel ahlâk ile olur. Kısacası, fen ve sanatın güzel ahlâk ile birlikte olmasına Medeniyet denir.

Medenî insan, fen ve sanatı, insanların hizmetinde kullanır. Zâlimler ise, insanlara işkence yapmakta kullanır. Medeniyet, şehirler, binâlar yapmakla, insanların refâhını sağlamak, huzurlarını temin etmek ve güzel ahlâk sâhibi olmakla mümkündür. İnsanların refâh ve huzûr içinde yaşamaları da, İslâmiyyete uymakla ve İslâm ahlâkı ile olur.

Bu sebeple, kadın, erkek her Müslümânın İslâm bilgilerini lüzûmu kadar öğrenmesi, bunlarla amel etmesi ve kötü huylarını düzeltmesi farzdır. Zira kötü huylar, kalbin hastalıklarıdır ve kalbi, rûhu ebedî ölüme sürüklerler.

Müslüman olarak hepimizin, ecdadımızın, bizlere tam ve doğru olarak getirdiği, emânet bıraktığı, mübârek İslâm dînini ve bunun bildirdiği güzel ahlâkı iyi öğrenmemiz ve her yere yayarak, insanları saâdete kavuşturmaya çalışmamız lâzımdır. Dînimiz, güzel huylu olmamızı, birbirimizi sevmemizi, büyüklerle hürmet, küçüklerle şefkat etmemizi, herkese iyilik etmemizi emretmektedir. İslâm âlimleri buyuruyorlar ki:

“Allahü teâlâ insanda üç şey yarattı: Akıl, kalb ve nefis. Bunların hiçbirisi görülmez. Varlıklarını eserleri ile, yaptıkları işlerle ve dînimizin bildirmesi ile anlıyoruz.”

Akıl ve nefis dimâğımızda, kalb göğsümüzün sol tarafındaki yüreğimizdedir. Bunlar, madde değildir, yer kaplamazlar. Buralarda bulunmaları, elektriğin ampulde, mıknâtısın endüksiyon bobininde bulunması gibidir. Akıl, fen bilgilerini anlamaya çalışır ve bunları anlar. İslâmiyyete uygun olanlarını, zararlı olanlarından ayırır.

İslâmiyyeti bilen ve uymak isteyen akla akl-ı selîm denir. Aklı az olan, hep şaşırır kimseye ahmak, aklı hiç olmayana mecnûn denir. Selîm olan akıl, İslâmiyyetin bildirdiği iyi şeyleri kalbe bildirir. Kalb de, bunları yapmayı irâde ederek, dimâğdan çıkan hareket sinirleri vâsıtası ile, organlara yaptırır.

İyi veyâ fenâ şeyleri yapmak arzûsunun kalbe yerleşmesine ahlâk, huy denir. Nefis, bedene tatlı gelen şeylere düşkündür. Bunların iyi, fenâ, faydalı, zararlı olduklarını düşünmez. Arzûları, İslâmiyyetin emirlerine uygun olmaz. İslâmiyyetin yasak ettiği şeyleri yapmak, nefsi kuvvetlendirir ve dahâ beterini yaptırmak ister. Zararlı şeyleri, iyi gösterip, kalbi aldatır. Kalbe bunları yaptırarak, zevklerine kavuşmak için çalışır.

Kalbin nefse aldanarak, kötü huylu olmaması için, İslâmiyyete uyarak kalbi kuvvetlendirmek ve nefsi zayıflatmak lâzımdır. Aklı kuvvetlendirmek, İslâm bilgilerini okuyup, öğrenmekle olduğu gibi, kalbin kuvvetlenmesi yani temizlenmesi de, İslâmiyyete uymakla olur.

İslâmiyyete uymak için, ihlâs lâzımdır. İhlâs, işleri, ibâdetleri, Allahü teâlâ emrettiği için yapmak, başka hiçbir menfaat düşünmemektir. Kalbde ihlâs hâsıl olması, kalbin zikretmesi ile yani Allah ismini çok söylemesi ile olur. Dünyâ düşüncesi hiç kalmazsa, kalb kendiliğinden zikretmeye başlar. Şişedeki su boşalınca, havânın şişeye kendiliğinden, hemen girmesi gibidir.

Kalbi dünyâ düşüncelerinden korumak, kalbin mürşid-i kâmilin kalbinden feyiz, nûr alması ile olur. Kalbden kalbe feyiz, nûr, muhabbet, sevgi yolu ile akar.

Mürşid, İslâm bilgilerini iyi bilen ve İslâmiyyete tâm uyan, ihlâs sâhibi, Ehl-i sünnet âlimidir. İslâmiyyete uymak, kalbi kuvvetlendirdiği gibi, nefsi zayıflatır.

Netice olarak, hangi fırkadan olursa olsun, nefsine uyan ve kalbi bozuk olan, Cehenneme gidecektir. Her mü'min, nefsinin tezkiye için, her zamân çokça Lâ ilâhe illallah ve kalbini tasfiye için estağfirullah okumalıdır. İslâmiyyete uyanın duâsı muhakkak kabûl olur. Namâza ehemmiyet vermeyenin, harâma bakanların ve harâm yiyip içenlerin, İslâmiyyete uymadığı anlaşılır. Dolayısı ile böyle olanların yaptığı duâları kabûl olmaz.

Kalb, İslâmiyyete uyarak temizlenir
05.09.2011

İnsana dünyâda ve âhirette zarar veren her şey, kötü ahlâktan meydana gelmektedir. Yani zararların, kötülüklerin başı, kötü huylu olmaktır. Harâmlardan, kötülüklerden sakınmaya takvâ denir. Takvâ, ibâdetlerin en kıymetlisidir. Çünkü bir şeyi süslemek için, önce pislikleri, kötülükleri yok etmek lâzımdır. Bunun için, günâhlardan temizlenmedikçe, ibâdetlerin faydası olmaz ve hiçbirine sevâp verilmez.

Kötülüklerin en kötüsü, küfürdür. Allahü teâlâyı ve Onun emirlerini inkâr edenin, hiçbir iyiliği âhirette faydalı olmaz. Bütün iyiliklerin temeli takvâdır. Dünyâda râhata, huzûra kavuşmak, kardeşçe yaşayabilmek, âhirette de, sonsuz azâbdan kurtulmak, ebedî nimetlere kavuşmak, ancak takvâ ile nasîb olur.

Kötü huylar, kalbi hasta eder. Bu hastalığın artması, kalbin ölümüne yani küfre sebep olur. Kötü huyların en kötüsü olan şîrk, kalbin en büyük zehiridir. İmânı olmayanın, “Kalbim temizdir. Sen kalbe bak” gibi sözleri, boş lâflardır. Zira ölmüş olan kalb temiz olmaz.

Küfrün en kötüsü, en büyüğü şîrktir. Bir kötülüğün her çeşidini bildirmek için, çok kerre, bunların en kötüsü söylenir. Bunun için, âyet-i kerîmelerde ve hadîs-i şerîflerde bulunan şîrk kelimesinden, her çeşit küfür mânâsı anlaşılır.

Şîrk, Allahü teâlâyâ ortak yapmak, benzetmek demektir. Bir kimsede, bir şeyde, ülühiyyet sıfatlarından birisinin bulunduğuna inanmak, onu şerik, ortak yapmak olur. Allahü teâlâyâ mahsûs olan sıfatlara ülühiyyet sıfatları denir. Sonsuz var olmak, yaratmak, her şeyi bilmek, hastalara şifâ vermek, ülühiyyet sıfatlarındandır. Bir insanda, güneşte, herhangi bir mahlûkta, ülühiyyet sıfatı bulunduğuna inanarak, ona hürmet etmeye, ona yalvarmaya, ona ibâdet etmek, tapınmak denir.

Kalb hastalıklarının şîrkten sonra en kötüsü, bid’atlere inanmak ve bid’at işlemektir. Bid’atlerden sonra, günâhlardan sakınmamak gelir. Küçük olsun, büyük olsun, şîrkten yani küfürden başka günâh işleyip, tövbe etmeden ölen bir mü’min, şefâat olunmakla, yâhut hiçbir sebep olmadan, yalnız Allahü teâlânın merhamet etmesi ile affolunabilir. Kul hakkı bulunan günâhların affı güçtür ve azâbları dahâ şiddetli olacaktır. İnsanların hak dîni öğrenmelerine mâni olmak, kul haklarının en büyüğüdür. Hadîs-i şerîfte; **(Bir zamân gelir ki, insan kazancının helâlden mi, harâmdan mı olduğunu düşünmez)** buyruldu. Bunun için, harâmların hepsinden ve tahrîmî mekrûhlardan sakınmak takvâ olur. Farzları ve vâcibleri terk etmek harâmdır. Mükked sünnetleri özürsüz terk etmek tahrîmen mekrûh olur denildi. İtikâdda, ahlâkta ve amelde emir olunanları terk edene, kıyâmette azâb yapılacaktır.

Yapılmaması lâzım olan şeyler, yâ belli bir uzuvla yapılır yâhut bütün beden ile yapılır. Günâh işlenen uzuvlardan sekiz uzuv meşhûrdur. Bu uzuvlar, kalb, kulak, göz, dil, el, mide, ferc ve ayaklardır. Günâh işleyen, bu uzuvların kendileri değildir. Bunlarda bulunan his kuvvetleridir.

EVLYA OLMAK İÇİN!..

Dünyâda ve âhirette saâdete kavuşmak, râhat etmek isteyen kimse, bu uzuvların günâh işlemelerine mâni olmalıdır. Günâh işlememek, kalbinde meleke, tabîat hâlini almalıdır. Kalbde tabîat hâlini almadan, kendini zorlayarak günâhlardan sakınmak da, takvâ olur ise de, evliyâ olmak için, günâh işlememek tabîat, huy hâlini almalıdır. Bunun için de, kalbin temizlenmesi lâzımdır. Kalbin temizlenmesi, İslâmiyyete uymakla olur.

İslâmiyyet; ilim, amel ve ihlâs olmak üzere üç kısımdır. Yani emirleri ve yasakları öğrenmek, öğrendiklerine tâbi olmak, bunları yalnız Allah rızâsı için yapmak lâzımdır. Kur’ân-ı kerîm, bu üçünü emir ve medh etmektedir.

Netice olarak her Müslümânın her şeyden evvel kalbini temizlemesi lâzımdır. Çünkü kalb, bütün bedeninin reîsidir. Bütün uzuvlar kalbin emrindedir. Peygamber efendimizin buyurduğu gibi:

(İnsanın bedeninde bir et parçası vardır. Bu iyi olursa, bütün uzuvlar iyi olur. Bu kötü olursa, bütün organlar bozuk olur. Bu, kalbdır.)

Ahlâkınızı iyileştiriniz!..

06.09.2011

İnsanın sûretine, şekline beden, kalbindeki kuvvete, huya ise, hulk denir. Kötü huy, kalbin hastalıklarıdır. Bunların tedâvîleri güçtür. İlâçlarını iyi bilmek ve iyi kullanmak lâzımdır. Huy, kalbdeki

meleke ve kalbdeki arzû, hâl demektir. İnsanın itikâdı, sözleri, hareketleri, hep bu kuvvetten hâsıl olmaktadır. İnsanın istekli hareketleri, huyunun eserleridir.

Ahlâkı değiştirmek, kötüsünü yok edip, yerine iyisini getirmek mümkündür. Hadîs-i şerîfte; **(Ahlâkınızı iyileştiriniz!)** buyuruldu. İslâmiyyet mümkün olmayan şeyi emretmez. Tecrübeler de, böyle olduğunu göstermektedir. İnsanların, ahlâklarını değiştirme istidatları, kabiliyetleri aynı değildir.

Kötü huyların hepsi için müşterek ilâç, hastalığı, zararını, sebebini, zıddını ve ilâcın faydasını bilmektir. Sonra, bu hastalığı kendinde teşhîs etmek, aramak, bulmak gelir. Bu teşhîsi kendisi yapar yâhut bir âlimin, rehberin bildirmesi ile anlar. Mü'min, mü'minin aynasıdır. İnsan kendi kusûrlarını zor anlar. Güvendiği arkadaşına sorarak da, kusûrunu öğrenir. Sâdık olan dost, onu tehlikelerden, korkulardan muhâfaza eden kimsedir.

Düşmanlarının kendisine karşı kullandıkları kelimeler de, insana ayıplarını tanıtmaya yarar. Çünkü düşman, insanın ayıplarını arayıp, yüzüne çarpar. İyi arkadaşlar ise, insanın ayıplarını pek görmezler. Birisi İbrâhîm Edhem hazretlerine, ayıbını, kusûrunu bildirmesi için yalvarınca; “Seni dost edindim. Her hâlin, hareketlerin, bana güzel görünüyor. Ayıbını başkalarına sor” buyurmuştur.

Başkasında bir ayıp, kusûr görünce, bunu kendinde aramak, kendinde bulursa, bundan kurtulmaya çalışmak da, kötü huyların ilâçlarındandır. Zira hadis-i şerîfte; **(Mü'min mü'minin aynasıdır)** buyurulmuştur. Yani başkasının ayıplarında, kendi ayıplarını görür. İsâ aleyhisselâma;

- Bu güzel ahlâkını kimden öğrendin dediklerinde;

- Bir kimseden öğrenmedim. İnsanlara baktım. Hoşuma gitmeyen huylarından sakındım. Beğendiklerimi ben de yaptım buyurmuştur.

Lokman Hakîm hazretlerine;

- Edebi kimden öğrendin dediklerinde;

- Edebsizden! cevabını vermiştir.

Ebû Bekir Verrâk hazretleri; “Kötü huydan, haramdan sakınır gibi sakınıınız” buyurmuştur.

Eshâb-ı kirâmın, İslâm âlimlerinin, evliyânın hayâtlarını okumak da, iyi huylu olmaya sebep olur. Kendinde kötü huy bulunan kimse, buna yakalanmanın sebebini araştırmalı, bu sebebi yok etmeye, bunun zıddını yapmaya çalışmalıdır. Kötü huydan kurtulmak, bunun zıddını yapmak için çok uğraşmak lâzımdır. Zira insanın alıştığı şeyden kurtulması zordur. Çünkü kötü şeyler, nefse tatlı gelir.

AHLÂK BULAŞICIDIR!..

İnsanın, kötü şey yapınca, arkasından nefse güç gelen şey yapmayı âdet edinmesi de, faydalı bir ilâçtır. Meselâ, bir kötülük yaparsam, şu kadar sadaka vereceğim veyâ oruç tutacağım, gece namâzları kılacağım diye yemîn etmelidir. Nefis, bu güç şeyleri yapmamak için, onlara sebep olan kötü âdetini yapmaz. Kötü ahlâkın zararlarını okumak, işitmek de, faydalı ilâçtır.

Netice olarak, iyi huylu olmak, iyi ahlâkını muhâfaza edebilmek için, sâlih kimselerle, iyi huylularla arkadaşlık etmelidir. İnsanın ahlâkı, arkadaşının huyu gibi olur. Ahlâk, hastalık gibi sâdir, bulaşıcıdır. Kötü huylu ile arkadaşlık etmemelidir. Hadîs-i şerîfte: **(İnsanın dîni, arkadaşının dîni gibi olur)** buyuruldu.

Faydasız şeylerden, oyunlardan, zararlı şakalaşmaktan ve münâkaşa etmekten sakınmalıdır. İlim öğrenmeli ve faydalı işler yapmalıdır. Ahlâkı bozan, şehveti harekete getiren kitâpları, dergileri okumamalı, böyle yayınlardan sakınmalıdır. İyi huyların faydaları, harâmların zararları ve Cehennemdeki azâbları, hep hâtırlanmalıdır. Her Müslümân, kalbinden bütün kötü huyları çıkarıp, iyi ahlâkı yerleştirmelidir. Birkaçını çıkarıp, birkaçını yerleştirmekle, insan güzel huylu olmaz. Kötü huyların neler olduğunu öğrenip sakınan ve bunların zıtlarını yapan kimse, güzel ahlâklı olur. Peygamber efendimiz; **(Güzel ahlâkı tamamlamak, yerleştirmek için gönderildim)** buyurmuştur.

Bir kalbde, iki sevgi olmaz

11.09.2011

Bir kalbde iki sevgi yani hem dünyânın, hem de âhiretin sevgisi birlikte bulunamaz. Hâlık yani yaratan ile mahlûkun yani yaratılanın sevgisi bir arada olamaz. Cem-i zıddeyn yani birbirine zıt olan iki şeyin bir arada, bir kalbde bulunması mümkün değildir. Allahü teâlâ dünyâyı değil, dünyânın sevgisini kötölemektedir... Bir gün Peygamber efendimiz eshâb-ı kirâmla bir yere gidiyorlardı. Yolda giderken, kendiliğinden ölmüş ve kokuşmuş bir koyun gördüler. Herkes burnunu tıkarken, Peygamber efendimiz koyunun başına geldi ve orada bulunan eshâb-ı kirâma hitaben;

- **İçinizde bu koyunu seven var mı**, diye sordular. Oradakiler;

- Eğer sevilseydi zaten sahibi bırakmazdı cevabını verince, Resûlullah efendimiz;

- **Allahü teâlâyâ yemin ederim ki, Allah indinde dünyâ muhabbeti, dünyâ sevgisi, bu koyuna olan muhabbetten daha kötüdür** buyurdular.

Ölmüş, leş olmuş bir koyun, hiç kimse tarafından sevilmez. Allahü teâlâ da, dünyâyı, bu leş olmuş koyun gibi sevmiyor. İnsanlar ise, bu dünyânın peşinden koşuyor. Eğer Allahü teâlâ dünyâyı bu koyun kadar sevseydi, kendisine isyân eden, îmân etmeyen kullarına bir yudum su vermezdi. Hadîs-i şerifte; **(Dünyâlık olan şeylerin Allah indinde sivrisinek kanadı kadar kıymeti olsaydı, kâfire bir yudum su vermezdi)** buyuruldu.

Allahü teâlâ, kendisine isyân edenlere, çokça dünyâlık veriyorsa, bu hâl, cenâb-ı Hakkın dünyâyâ kıymet vermediği içindir. Peygamber efendimiz; **(Dünyâ sevgisi arttıkça, âhirete olan zararı da artar. Âhiret sevgisi arttıkça, dünyânın ona zararı azalır)** buyurmuşlardır.

Bu din çok mühim bir maksat için gelmiştir. Cem-i zıddeyn yani iki zıt şeyin bir arada bulunması muhaldir, imkânsızdır. Yani hem aydınlık hem karanlık bir arada olamadığı gibi, iki zıt şey de, bir arada olamaz. Âhirette bir Cennet ve bir de Cehennem vardır. Dünyâda da insanların kalbinde ya Allah sevgisi veya bunun zıddı vardır.

Allahü teâlâ dünyâyı değil, dünyanın sevgisini kötölemektedir. Allah sevgisinin yanına dünyâ sevgisini koyarsak, iki zıt şey bir arada olamaz. Dolayısıyla insanlar, âhirette sevdikleriyle beraber olacaklardır. Peygamber efendimiz buyuruyorlar ki:

(Dünyâlık olan şeyler, mel'undur. Allah için olan şeyler, Allahü teâlânın râzı olduğu şeyler, mel'ün değildir)

Bir kimsenin kalbinde Allahü teâlânın sevgisi varsa, bu kimsenin elde ettiği dünyâ malı, ona zarar vermez. Dünyânın kendisi değil, sevgisi kötülenmiştir. Vaktiyle din büyüklerinden bir mübârek zât, talebelerine sohbet ederken, birden durmuş, bir müddet sessiz kalmış. Daha sonra;

- Kusûra bakmayın, şu önde duran arkadaşınız uykuya daldı. Uykusunda da Peygamber efendimizi gördü. O arkadaşınız, Resûlullah efendimizi dinlerken uyandırmak istemedim, onun için sustum buyurmuş ve daha sonra da dünyâ muhabbeti, dünyâ sevgisi kötüdür diye anlatmaya devam etmiş. Sohbetinde bulunanlardan birisi, izin alarak;

- Efendim, siz hep dünyâ sevgisi şöyle kötü, dünyâ sevgisi böyle kötü diye anlatıyorsunuz ama, sizin de birçok dünyâlığınız, malınız, mülkünüz var, bu nasıl oluyor demiş. O mübârek zât, cevap olarak;

- Evlâdım, Rabbimiz dünyâyı, dünyâ malını değil, dünyâ sevgisini kötülüyor. Eğer o dünyâ sevgisi kalbimde olsaydı, siz beni sevebilir miydiniz, dinleyebilir miydiniz? Ayrıca uyuyakalan şu arkadaşınızın rüyâsında gördüklerini görebilir miydiniz buyurmuştur...

Netice olarak, dünyâyı seven, hâtırlayan kalb, hastadır. Kalbin temiz olması, dünyâ denilen şeyleri sevmekten, hâtırlamaktan kurtulması demektir. Kalb hastalığının ilâcı, İslâmiyyetin emirlerini yapmak, yasak ettiklerinden sakınmak ve Allahü teâlâyı çok zikretmek, her işte hatırlamaktır. Muhammed Ma'sûm hazretlerinin buyurduğu gibi:

“Muhabbet, sevgilinin dostlarını sevmeyi, düşmanlarına düşmanlık etmeyi icâbeder. Dostun dostları güzel, düşmanları çirkin görünür. Seviyorum diyen bir kimse, sevgilisinin düşmanlarından kesilmedikçe sözünün eri sayılmaz. Buna münâfık, yani yalancı denir.”

Allahü teâlâya isyân edenleri sevmek **12.09.2011**

Allahü teâlâya isyân edene fâsık yani kötü kimse denir. Başkalarının isyân etmesine, fıskın, kötülüğün yayılmasına sebep olan kimseye ise, fâcir denir. Bunun her ikisi de sevilmez. Bid'ati yani bozuk inanışları yayanları ve İslâmiyeti öğrenmek isteyenlere mâni olanları sevmek, günâhtır. Hadîs-i şerîfte; **(Fâsıkın fıskına mâni olmaya kudret varken, kimse mâni olmazsa, Allahü teâlâ, bunların hepsine, dünyâda ve âhirette azâb yapar)** buyruldu.

Ömer bin Abdül'azîz hazretleri buyuruyor ki:

“Allahü teâlâ, bir kimse günâh işlediği için, başkalarına da azâb yapmaz ise de, açıkça günâh işleyenler görülüp de, görebilenler mâni olmadığı zamân, hepsine azâb yapar.”

Allahü teâlâ, Yûşa aleyhisselâma vahyederek; **(Kavminden kırk bin sâlih kimseye ve altmış bin fâsık kimseye azâb yapacağım!)** buyurdu. Yûşa aleyhisselâm; Yâ Rabbî! Fâsıklar, azâbı hak etmişti, sâlihlerle azâb yapılmasının sebebi, hikmeti nedir diye arz edince, cenâb-ı Hak vahyederek; **(Benim gadab ettiklerime, onlar gadab etmedi. Birlikte yediler, içtiler)** buyurdu.

FISKIN EN KÖTÜSÜ!..

Mâlîna, canına, evlâdına ve Müslümânlarla zarar geleceği, yani fitneye sebep olacağı zamân, bid'at sâhiplerine ve zâlimlere emr-i ma'rûf yapmak lâzım olmaz. Açıkça günâh işleyen fâsıkları, yalnız kalb ile sevmemek kâfidir. Tatlı ve yumuşak sözlerle nasihat vermek lâzım olur.

Açıkça harâm işleyen ve buna devam eden kimseye fâsık denir. Fıskın en kötüsü, insanlara zulüm etmektir. Çünkü zulüm, açıkça yapılmakta ve kul hakkı da karışmaktadır. Âl-i İmrân sûresinin 57. ve 140. âyetlerinde meâlen; **(Allahü teâlâ, zâlimleri sevmez)** buyurulmaktadır. Hadîs-i şerîfte de; **(Zâlimin çok yaşamasına duâ etmek, Allahü teâlâya isyân olunmasını istemektir)** buyurulmuştur.

Süfyan-ı Sevrî hazretlerine; (Efendim, çölde bir zâlim susuzluktan helâk oluyor. Ona su verelim mi?) diye sorduklarında, cevabında; (Hayır vermeyin) buyurmuştur.

İnsanlara zulmeden, zâlim olan bir kimse, oturduğu evi, zorla, gasp yolu ile almış ise, başkalarının o eve girmeleri, oturmaları da harâm olmaktadır. Çünkü ev, başkasının hakkıdır.

Allahü teâlâya isyân eden fâsık bir kimseye, tevâzû edenin, saygı gösterenin, dîninin üçte ikisi gider. Zâlîme tevâzû edenin hâlinin nasıl olacağını buradan anlamalıdır. Zâlimin elini öpmek, karşısında eğilmek, günâhtır. Âdil olanın elini öpmek ise, câiz olur. Ebû Ubeyde bin Cerrah hazretleri, hazret-i Ömer'in elini öpmüştür.

Kazancının çoğu harâmdan olan kimsenin evine gidip oturmak, câiz değildir. Böyle bir kimseyi, söz veyâ bir hareket ile övmek, harâm olmaktadır. Ancak, kendini veyâ başkasını, onun zulmünden kurtarmak için, yanına gitmek câiz olur. Yanında iken, yalan söylememek ve kendisini övmek lâzımdır. Kabûl etmesi zan olunursa, nasîhat verilir. Zâlim, sana gelirse kalkmak, ayakta karşılamak câiz olur. Dînin izzetini ve zulmün kötülüğünü bildirmek için kalkmamak iyi olur. Mümkün ise, nasîhat yapılır. Zâlimden her zamân uzak kalmak dahâ iyidir. Hadîs-i şerîfte; **(Münâfık ile konuşurken, efendim, demeyiniz!)** buyuruldu.

Zâlîme, kâfire hürmet etmek, saygı ile selâm vermek, üstâdım demek, imânı tehlikeye sokar.

ZALİM ÖLÜNCE ÜZÜLME!..

Bir kimse, hem ibâdet yapar, hem de fısk yaparsa, dahâ çok yaptığığın ismi verilir. İkisi eşitse, ibâdeti bakımından sevilir, fıskı, kötülüğü bakımından sevilmez.

Netice olarak, açıkça harâm işleyenlere fâsık denir ve böyle açıkça harâm işleyenler, yaptıkları isyândan dolayı sevilmez. İmâm-ı Gazâlî hazretlerinin, nasihat olarak buyurduğu gibi:

“Şüpheli şeylerden kaçınmalıdır. Harama yaklaşan âsî, fâsık olur. Kalbine sıkıntı getiren şüpheliyi almamalıdır. Zâlimlerle, hîle, hıyânet edenlerle, yemîn ile satanlarla, dükkânında haram şey satanlarla alışveriş etmemelidir. Zâlimlere, fâsiklara veresiye satmamalıdır. Çünkü, öldükleri zaman üzülür. Hâlbuki, zâlimler yâni Müslümanlara ve İslâmiyete eli, dili ve kalemi ile zarar verenler öldüğü zaman üzölmek günâhtır. Onlara yardım etmek câiz değildir.”

İtâat ve sakınmak, Allah için olmalıdır **13.09.2011**

İbâdet, Allahü teâlânın rızâsına kavuşmak için yapılır. Başkasının muhabbetine, sevgisine, ihsânına kavuşmak için yapılan ibâdet, o kimseye tapınmak olur. Allahü teâlâyâ ihlâs ile ibâdet etmemiz emrolundu. Hadîs-i şerîfte; **(Allahü teâlânın birliğine îmân edenden, namâzı ve zekâtı ihlâs ile yapandan Allahü teâlâ râzı olur)** buyuruldu.

Resûlullah efendimiz, Mu’âz bin Cebel hazretlerini, Yemen’e vâî olarak gönderirken; **(İbâdetlerini ihlâs ile yap. İhlâs ile yapılan az amel kıyâmet günü sana yetişir)** buyurmuştur.

Peygamber efendimiz, bir başka zaman da; **(İbâdetlerini ihlâs ile yapanlara müjdeler olsun. Bunlar hidâyet yıldızlarıdır. Fitnelerin karanlıklarını yok ederler)** buyurmuşlardır.

Abdullah-ı Ensârî hazretleri buyurdu ki:

“İşlediğin tâat ve ibâdetleri beğenmemelisin. O tâat sana hoş gelmemeli, bir lezzet aramamalısın. Tâatini beğenmek şîrktir. Yalnız Allahü teâlânın emri olduğu için, buyurulduğu gibi, yânî ilmihâl kitaplarında bildirdiği gibi işlemeli. Tâatini Hak teâlâyâ ısmarla ve kendi beğenmeni şeytanın yüzüne çarp.”

Günâh işleyecek kimsenin de, bu günâhdan vazgeçmesi, Allahü teâlâdan korktuğu veya insanlardan hayâ ettiği yâhut başkalarının yapmasına sebep olmamak için olur. Allahü teâlâdan korkarak terk etmenin alâmeti, o günâhı gizli olarak da işlememektir. İnsanlardan hayâ etmek, onların kötölemelerinden korkmak demektir. Başkalarının günâh işlemelerine sebep olmak, yalnız yapmaktan dahâ çok günâhtır. Başkalarının bu günâhı işlemelerinin günâhları da, kıyâmete kadar bunlara sebep olana yazılır. Hadîs-i şerîfte; **(İnsan günâhını dünyâda gizlerse, Allahü teâlâ da, kıyâmet günü, bu günâhı kullarından saklar)** buyuruldu.

Herkese verâ ve takvâ sâhibi olduğunu bildirmek, göstermek için, günâhını saklamak ve gizli olarak devâm etmek, riyâ olur.

İbâdetlerini başkalarına göstermekten hayâ etmek câiz değildir. Hayâ, günâhlarını, kabâhatlerini göstermemeye denir. Bunun için, vaaz vermektan, emr-i ma’rûf ve nehy-i münker yapmaktan, din kitâbı, ilmihâl kitâbı yazmaktan ve satmaktan, imâmlik, müezzinlik yapmaktan, Kur’ân-ı kerîm, mevlid okumaktan hayâ etmek, utanmak, câiz değildir.

(Hayâ îmândandır) hadîs-i şerîfinde bildirilen hayâ, kötü, günâh şeyleri göstermekten utanmak demektir. Mü’minin, önce Allahü teâlâdan hayâ etmesi lâzımdır. Bunun için, ibâdetlerini ihlâs ile yapmalıdır. Hadîs-i şerîfte; **(Başkalarına gösteriş için namâzını güzel kılan, yalnız olduğu zamân böyle kılmayan, Allahü teâlâyı tahkîr etmiş olur)** buyuruldu.

Abdullah bin Menâzil hazretleri; “Allahü teâlâ çeşitli ibâdetleri bildirdi. Sabrı, sıdkı, namazı, orucu ve seher vakitleri istiğfâr, tövbe etmeyi buyurdu. İstiğfârı en sonra söyledi. Böylece kula, bütün ibâdetlerini, iyiliklerini kusûrlu görüp, hepsine af ve mağfiret dilemesi lâzım oldu” buyurmuştur.

ÜMİT, KORKUDAN ÇOK OLMALI

Allahü teâlâdan korkmalı, Onun rahmetinden de ümîdi kesmemelidir. Ümît, korkudan çok olmalıdır. Böyle olanın ibâdetleri zevkli olur. Gençlerde korkunun, ihtiyaçlarda, yaşlılarda ümîdin dahâ fazla olması lâzımdır denildi. Hastalarda da ümît fazla olmalıdır. Korkusuz recâ yani ümît ve recâsız yani ümitsiz korku câiz değildir. Birincisi emîn olmak, ikincisi ümitsiz olmaktır. Allahü teâlâ bir hadîs-i kudsîde; **(Kulumu, beni zannettiği gibi karşılarım)** buyurmuştur.

Netice olarak, dünyâ ni’metleri geçici ve ömürleri de pek kısadır. Bunları ele geçirmek için dînini vermek ahmaklık olmaktadır. İbâdetleri, Allahü teâlâ emrettiği için yapmalı, harâmları da O yasak ettiği

için terk etmelidir. Zira insanların hepsi âcizdir. Allahü teâlâ dilemedikçe, kimse kimseye fayda ve zarar yapamaz. İnsana Allahü teâlâ kâfidir. Peygamber efendimizin buyurduğu gibi:

(Allahü teâlâ buyuruyor ki, benim şerikim, ortağım yoktur. Başkasını bana şerik, ortak eden, sevâplarını ondan istesin. İbâdetlerinizi ihlâs ile yapınız! Allahü teâlâ, ihlâs ile yapılan işleri kabûl eder.)

“Bize dönmiyecek misiniz?”

18.09.2011

İnsanın yaratılmasından maksat, yağlı, leziz yiyecekler, güzel, nefis elbiseler, mal ve mülk toplamak, ni'metlenmek, oyun ve eğlence için değildir. İnsanın yaratılmasından maksat, Allahü teâlâyı tanımak, Ona ibâdet etmek, kulluk yapmak, kulluk vazîfelerini yerine getirmek ve Ona karşı gönlü kırık, boynu bükük olmak ve yalvarmak içindir.

Abbasi halifelerinden Hârûn Reşîd hazretleri zamanında yaşayan Behlül-i Dâna hazretleri, bir gün Bağdat sokaklarından birinde giderken, oynayan çocuklar görür. Fakat çocuklardan birisi, bir köşeye çekilmiş onlara bakıyor ve ağlıyordu. Behlül-i Dâna hazretleri o çocuğun yanına gider ve;

- Ey çocuk niçin ağlıyorsun? Gel sana bir şeyler alayım da sen de arkadaşlarınla oyna der ve çocuğun başını okşar. Çocuk bakışlarını hazret-i Behlüle çevirir ve;

- Ey efendi, biz oyun, eğlence için yaratılmadık der. Hazret-i Behlül bu söze çok şaşırır ve çocuğa;

- Peki niçin yaratıldık diye sorar. Çocuk da;

- Allahü teâlâyı bilmek ve Ona ibâdet etmek için yaratıldık cevabını verir. Behlül-i Dâna hazretleri;

- Peki sen bunun böyle olduğunu nereden biliyorsun? diye sorar. Çocuk da, Mü'minûn sûresinin 115. âyet-i kerîmesini okuyuverir. Bu âyet-i kerîmede meâlen; **(Sizi abes olarak, oyuncak olarak mı yarattım sanıyorsunuz. Bize dönmiyeceğinizi mi zannediyorsunuz?)** buyurulmaktadır.

Hazret-i Behlül tekrar;

- Ey çocuk, sen hakîmâne konuştun. Bana biraz daha nasîhat et der, ağlamaya başlar ve kendinden geçer. Kendine geldiğinde çocuğa;

- Ey evlâdım, senin günâhın yok, sen bir çocuksun. Nasıl oluyor da böyle düşünebiliyorsun? diye sorar. Çocuk da;

- Ey efendi, ben babamı ateş yakarken gördüm. İri odunları küçük çırpılarla tutuşturuyordu. Ben de Cehennem'in yanan küçük odunlarından olacağımdan korkuyorum cevabını verir. Bu sözler üzerine Behlül-i Dâna hazretleri tekrar ağlar ve kendinden geçer. Kendine geldiğinde çocuğu yanında göremez ve oradakilere bu çocuğun kim olduğunu sorar. Onlar da;

- Tanımadınız mı? derler. Hazret-i Behlül;

- Hayır deyince, onlar;

- Bu çocuk, hazret-i Hüseyin evlâdından seyyid bir çocuktur derler. Bunun üzerine Behlül-i Dâna hazretleri de;

- Ancak böyle bir ağacın meyvesi bu kadar olgun olabilirdi buyurup oradan ayrılır.

İmâm-ı Rabbânî hazretleri, bir talebesine hitaben buyuruyor ki:

“Dünya hayatı çok kısadır. Âhiretin azâbları pek acı ve sonsuzdur. İleriye gören akıl sâhiplerinin, hâzırlıklı olması lâzımdır. Dünyânın güzelliğine ve tadına aldanmamalıdır. İnsanın şerefi ve kıymeti dünyâlıkla ölçülse idi, dünyâlığı çok olan kâfirlerin herkesten daha kıymetli ve daha üstün olmaları lâzım gelirdi. Dünyânın görünüşüne aldanmak aklsızlıktır, ahmaklıktır. Birkaç günlük zamânı büyük ni'met bilerek, Allahü teâlânın beğendiği şeyleri yapmaya çalışmalıdır. Allahü teâlânın kullarına ihsân, iyilik etmelidir. Kıyâmette azâblardan kurtulmak için, iki büyük temel vardır: Birisi, Allahü teâlânın

emirlerine kıymet vermek, saygı göstermektir. İkincisi, Allahü teâlânın kullarına, yarattıklarına şefkat, iyilik etmektir. Mü'minûn sûresinin 115. âyetinde meâlen; **(Sizi abes olarak, oyuncak olarak mı yarattım sanıyorsunuz. Bize dönmiyecek misiniz zan ediyorsunuz?)** buyuruldu. Gençsiniz. İçiniz kaynıyor. Dünya ni'metleri içindesiniz. Herkese sözünüz geçiyor. Her istediğinizi yapabiliyorsunuz. Fakat, size acıdığımız için, iyilik etmek istediğimiz için bunlar yazıldı. Elinizden birşey kaçmış değildir. Tövbe edilecek, Allahü teâlâyâ yalvaracak zamandır.”

Netice olarak insânın yaratılması, Allahü teâlâyı tanımak, Ona kulluk yapmak, ibâdet etmek içindir. İbâdet yapmak da, hakîkî îmâna kavuşmak içindir. İbâdet etmek ise, Resûlullah efendimizin sünnetine, Onun yoluna tâbi olmak demektir. Bu yola, İslâmiyyet denir. İslâmiyyete tâbi olmak için de, ehl-i sünnet âlimlerinin bildirdikleri gibi îmân etmek, Allahü teâlânın emirlerini yapmak ve harâmlardan, bid'atlerden sakınmak lâzımdır.

Allahü teâlâ, benim de Rabbimdir
19.09.2011

Allahü teâlâ, insan ve hayvân bütün mahlûkların rızkını ezelde takdîr etmiş, ayırmıştır. İnsanların ve hayvânların ecelleri, nefeslerinin sayısı belli olduğu gibi, her insanın bedeninin ve rûhunun rızıkları da bellidir. Rızık hiç değişmez, azalmaz ve çoğalmaz. Kimse kimsenin rızkını yiyemez. Kimse kendi rızkını yemeden, bitirmeden ölmez. Bir kimse, Allahü teâlâ emrettiği için çalışır, rızkını helâl yoldan ararsa, ezelde belli olan rızkına kavuşur. Eğer, rızkını Allahü teâlânın yasak ettiği yerlerde ararsa, yine ezelde ayrılmış olan o belli rızka kavuşur.

HALİFE ONU TANIR...

Abbasi halifelerinden Hârûn Reşîd hazretleri, hac dönüşü bir müddet Kûfe'de istirahat eder. Bağdata hareket edeceği zaman, şehirdekiler onu yolcu etmek için sokağa dökülür. Bunların arasında Behlül-i Dâna hazretleri de vardır. Halife, deve üzerinde, muhteşem kâfilesi ile, halkın arasından geçmektedir. Behlül-i Dâna hazretleri, halife kendi yanından geçerken yüksek sesle;

- Ey halife diye seslenir. Halife Onu tanır ve;

- Buyur ey Behlül, ne istiyorsun? der. Behlül-i Dâna hazretleri;

- Ey Müminlerin Emîri! Eymen bin Nâil, Kudame bin Abdülâmirden bize şöyle haber verdi ve dedi ki: “Ben Resûl-i ekremi Arafattan dönüşte görmüştüm. Kızıl bir deveye binmişti. Yanında kimse dövülmediği gibi, kimse de kovulmazdı. ‘Yol verin, yol verin!’ diyen münâdileri de yoktu.” Sen de bu usûle riâyet eyle. Bilmiş ol ki; tevâzu ile yolculuk etmen, kibir ile seyâhatinden hayırlıdır.

Behlül-i Dâna hazretleri yine;

- Ey halife, Bağdât ve etrafını nûrlandırıp aydınlatacak hediyeler götürüyor musun? diye sorar. Halife;

- Bu hediyeler nasıl olur? deyince;

- İnsanlara Allahü teâlânın sevgisini, Ondan korkmayı, onlara örnek olacak şekilde hâl ve hareketler, onlar hakkında temiz ve güzel düşüncelere sâhib olmak en güzel hediye buyurur. Bunları dinleyen Halife, ağlayarak;

- Ey Behlül, biraz daha anlat! der. Behlül-i Dâna hazretleri;

- Memleketinin bir köşesinde bir mazlûm zulme uğrasa, sen memleketin diğer köşesinde bile olsan, Allahü teâlâ bunun hesabını senden soracak. Allahü teâlâ Kur'ân-ı kerimde İnfitar sûresinin 13. ve 14. âyetlerinde meâlen; **(Şüphesiz ki iyiler Naîm Cennetindedir. Kötüler ise Cehennemdedir)** buyurdu. Âhirette, Cennet ve Cehennem dışında gidilecek üçüncü bir yer yoktur. O hâlde hazırlığını buna göre yap buyurur. Halife;

- Amellerimiz hakkında ne dersiniz? diye sorunca;

- Allahü teâlâdan korkarak ve emrettiğine uygun olarak yapılan amel makbuldür buyurur. Halife;

- Peygamber efendimizle, akrabâlık olarak yakınlığımız hakkında ne dersiniz? deyince;
- Peygamber efendimize akrabâlıktan ziyâde, bildirdiği hükümlere bağlılıkta yakın olmak daha mühimdir cevabını verir. Halîfe;
- Peygamber efendimizin şefâatine kavuşabilecek miyiz? deyince de;
- Onu Allahü teâlâ bilir buyurur. Halîfe;
- Nasıl yaşayalım? diye sorunca da;
- Allahü teâlâdan kork. Her hâlinde Muhammed aleyhisselâmın sünnetine tâbi ol. Bu durumda en kârlı yolu seçmiş olursun buyurur. Halîfe;
- Çok güzel söylüyorsun, şu hediye mi kabûl et deyince;
- Onu kimden aldınsa ona ver. Dünyâdaki sâhipleri yakana yapışmadan önce, verenin yoluna harca. Bunu burada yap. Âhirete kalırsa onlara bir şey bulup veremezsin, râzı edemezsin diye cevap verir. Parayı almayınca, Halîfe;
- Para borcun varsa onu ödeyelim der. Behlül-i Dâna hazretleri;
- Kûfe'deki âlimler, borç ile borcun ödenmeyeceğinde ittifak etmişlerdir buyurur. Halife;
- Bâri bir ihtiyâcını giderelim deyince de;
- Allahü teâlâ senin Rabbin olduğu gibi, benim de Rabbim'dir. Seni hatırlayıp beni unutması imkânsızdır buyurur.

Netice olarak Allahü teâlâ, çok merhametli ve ihsânı bol olduğundan, kullarının rızıkına kefil olmuş, kendi üzerine almıştır. Bize düşen ise, rızık için yarattığı sebeplere yapışmak ve Onun beğendiği râzı olduğu şeyleri yapmak, kul olmaktır. Hadîs-i kudsîde buyurulduğu gibi:

(Seni kendim için yarattım. Başka şeylerle oyalanma! Rızıkına kefilim, kendini üzme!)

Bunlardan ibret almayan, nelerden alır!
20.09.2011

Allahü teâlânın mahlûklarındaki güzel sanatları, faydaları düşünmek, Ona inanmaya ve Onu sevmeye sebep olur. Onun vâdettiği sevâpları düşünmek, ibâdet yapmaya sebep olur. Onun haber verdiği azâbları düşünmek, Ondandır korkmaya, kimseye kötülük yapmamaya sebep olur. Onun ni'metlerine, ihsânlarına karşılık, nefsine uyarak günâh işlediğini, gaflet içinde yaşadığını düşünmek, Allahü teâlâdan hayâ etmeye, utanmaya sebep olur. Allahü teâlâ, yerlerde ve göklerde bulunan mahlûkları düşünerek ibret alanları sever. İmâm-ı Rabbânî hazretleri; "Nasihatların başı şudur ki, islâmiyyetin sâhibine uymak lâzımdır. Resûlullah'a uymayanlar, âhirette azâbtan kurtulamaz. Bundan sonra, dünyânın süslerine düşkün olmamak, varlığına ve yokluğuna aldırmazlık etmek lâzımdır. Çünkü Allahü teâlâ dünyâyı sevmez, ona kıymet vermez. Bunun için, kulun dünyâlığı olmaktansa, olmaması dahâ iyidir. Dünyânın kimseye fayda vermediğini ve elden çabuk çıktığını herkes bilmekte, hattâ görmektedir. Dünyânın malına, mevkisine düşkün olanların, bunlara kavuşmak için uğraşıp da, ânsızın hepsini bırakıp gidenlerin hâlini görerek ibret alınız!" buyurmaktadır.

Birgün İbrâhîm bin Edhem hazretlerine bazı kimseler gelerek;

- Efendim; Allahü teâlâ, **(Ey kullarım! Benden isteyiniz! Kabûl ederim, veririm)** buyuruyor. Hâlbuki biz istiyoruz, vermiyoruz? deyince, İbrâhîm bin Edhem hazretleri cevaben;

- Allahü teâlâyı çağırırsınız, Ona itâ'at etmezsiniz. Peygamberini tanırırsınız, Ona uymazsınız. Kur'ân-ı kerîmi okursunuz, gösterdiği yolda gitmezsiniz. Cenâb-ı Hakkın ni'metlerinden faydalanırsınız, Ona şükretmezsiniz. Cennetin, ibâdet edenler için olduğunu bilirsiniz, hâzırlıkta bulunmazsınız. Cehennemî, âsîler için yarattığını bilirsiniz, Ondandır sakınmazsınız. Babalarının, dedelerinizin ne

olduklarını görür, ibret almazsınız. Ayıbınıza bakmayıp, başkalarının ayıplarını araştırırsınız. Böyle olan kimseler, üzerlerine taş yağmadığına, yere batmadıklarına, gökten ateş yağmadığına şükretsini! Dahâ ne isterler? Duâlarının, isteklerinin neticesi, yalnız bu olursa, yetmez mi? buyurur.

SENİ GÖRDÜĞÜME SEVİNDİM

Behlül-i Dâna hazretleri bir gün Abbasi halifelerinden Hârûn Reşîd hazretleri ile karşılaşır. Halife, kendisine;

- Seni gördüğüme çok sevindim. Çünkü uzun zamandır seninle konuşmayı arzu ediyordum der. Hazret-i Behlül güler ve;

- Benim böyle bir arzum yoktu cevâbını verir. Buna rağmen halife Hârûn Reşîd hazretleri, kendisinden nasihat isteyince, Behlül-i Dâna hazretleri;

- Ne nasihatı istiyorsun? Şu sarayına bak, bir de kabirlere bak! Bunlardan ibret almayan, nasihat almayan nelerden alır! Hâlin ne olacak, ey müminlerin emîri! Yarın cenâb-ı Hakkın huzûruna çıkacaksın. Büyük küçük yaptığın her şeyden suâl olunacaksın. Bunlara nasıl cevap vereceksin iyi düşün! Bu hesap zamânında aç ve susuz olacaksın, çıplak bulunacaksın. Orada bulunanlar sana bakıp gülecekler. Perişan hâlin orada meydana çıkacak, başka nasihatı ne yapacaksın? buyurur.

Adâleti ile meşhûr olan Hârûn Reşîd hazretleri de, Behlül-i Dâna hazretlerinin bu nasihatlarından çok zevk alır ve çok istifade ettiğini söyler.

Ahmet bin Zerîn hazretleri, lüzum olmadan bir tarafa bakmazdı. Kendisine bunun sebebi sorulunca; "Allahü teâlâ, gözleri, dünyadaki intizâma, her şeydeki inceliklere ve Onun kudret ve azametini ibret ile bakmak için yarattı. İbret almadan, istifade etmeden bakmak hatâdır" cevabını vermiştir.

Zünnûn-i Mısırî hazretleri buyuruyor ki:

"Kalbin kararmasının dört alâmeti vardır:

- 1- İbâdetin tadını duymaz.
- 2- Allah korkusu, hâtırına gelmez.
- 3- Gördüklerinden ibret almaz.
- 4- Okuduklarını, öğrendiklerini anlamaz, kavrayamaz."

Netice olarak, âleme ibret nazarı ile bakmak, elli dört farzdan birisidir. Dolayısı ile insan, gördüklerinden, yaşadıklarından, yaptıklarından ibret almalı, bunlara ibret nazarı ile bakmalı, âhiret için kendisine dersler çıkarmalı ve mahşer günü hesaba çekilmeden önce, kendini danyâda hesaba çekmelidir.

Allahü teâlâ, zâlimleri sevmez **25.09.2011**

Zâlim; zulmeden, insânlara eli ile, dili ile zarar veren, başkalarının hakkına tecâvüz eden kimse demektir. Zâlim, Tefsir ilminde kâfir, inkâr eden anlamında kullanılmaktadır.

Zâlim, başkasının hakkını kullandır. Fıskın en kötüsü, zulüm yapmaktır. Çünkü açıkça yapılmakta ve kul hakkı da karışmaktadır. Âl-i İmrân sûresinin 57. ve 140. âyetlerinde meâlen; **(Allahü teâlâ, zâlimleri sevmez)** buyruldu. Hadîs-i şerifte de; **(Zâlimin çok yaşamasına duâ etmek, Allahü teâlâyâ isyân olunmasını istemektir)** buyruldu.

Süfyân-ı Sevrî hazretlerine;

-Çölde bir zâlim susuzluktan helâk oluyor. Ona su verelim mi? diye sorduklarında, cevabında;

-Hayır vermeyin, buyurmuştur.

Zâlim, oturduğu evi gasp yolu ile almış ise, o eve girmek harâm olur. Fâsık kimseye tevâzû edenin dîninin üçte ikisi gider. Zâlime tevâzû edenin hâlinin nasıl olacağını buradan anlamalıdır. Zâlimin elini

öpmek, karşısında eğilmek, günâhtır. Âdilin ise, câiz olur. Ebû Ubeyde bin Cerrah hazretleri, hazret-i Ömerin elini öpmüştür. Kazancının çoğu harâmdan olan kimsenin evine gidip oturmak, câiz değildir. Onu, söz ile veyâ bir hareket ile methetmek, övmek harâmdır. Ancak, kendini veyâ başkasını, onun zulmünden kurtarmak için, yanına gitmek câiz olur. Yanında iken, yalan söylememek ve kendisini övmemek lâzımdır. Zâlim bir kimse, herhangi bir kimsenin evine, yanına gelirse kalkmak, ayakta karşılamak câiz olur. Dînin izzetini ve zulmün kötülüğünü bildirmek için kalkmamak iyi olur. Zâlimden her zamân uzak kalmak dahâ iyidir. Hadîs-i şerîfde; **(Münâfık ile konuşurken, efendim, demeyiniz!)** buyuruldu.

ZALİME HÜRMET...

Zâlîme, müşriklere hümet etmek, saygı ile selâm vermek, üstâdım demek, kişinin îmânını tehlikeye sokar. Peygamber efendimiz; **(Bir zâlîme yardım edene, Allahü teâlâ, o zâlîmi musallat eder)** buyurmuştur.

İmâm-ı Mücâhid hazretleri de; “Sabah ve akşam tövbe etmeyen kimse zâlimlerdendir” buyuruyor.

Malın ayıbını, müştêrîden gizlememeli, hepsini, olduğu gibi göstermelidir. Kusûru gizlemek, hıyânettir. Mü'mine, nasîhat etmemek, zâlim, âsî olmaktır. Malın iyi tarafını göstermek, karanlıkta göstermek de, zulüm, hîyle olur. Resûlullah efendimiz, buğday satan birisinin buğdayına, mübârek parmaklarını sokup, içinin yaş olduğunu görünce;

- **Bu nedir?** buyurdu.

- Yağmur ıslatmıştır deyince;

- **Niçin saklayıp göstermiyorsun? Hîyle eden, bizden değildir** buyurmuşlardır.

Süleyman bin Cezâ hazretleri buyuruyor ki:

“İki günâhtan çok kork! Birisi, emrinde olan insanlara zulmetme! En büyük zulüm, onların islâm bilgilerini öğrenmelerine, ibâdet yapmalarına mâni olmaktır. İkincisi, din ve dünyâ yolunda hâin olma! Her günâhtan kork! Bir kimse, bir günâh işlemek istese, fakat Allahü teâlâdan korkarak ondan vazgeçse, Hak teâlâ o kimseye Cennette bir köşk ihsân eder. Bir müslümân, sana zarar verirse, sen ona iyilik et! Hiç kimsenin ayıplarını yüzlerine vurma!”

ÖLÜLERLE OTURMAK...

Birgün Muhammed bin Vâsi hazretleri, huzurunda bulunanlara;

- Günah işlemeye devam etmek, ahmaklarla sohbet etmek ve ölülerle oturmak, kalbi öldürür buyurunca, kendisine;

- Efendim, ölülerle oturmak nasıl olur? diye sorduklarında;

- Ölülerden kastım, şımarık zenginler, zâlim idarecilerdir cevabını vermiştir.

Netice olarak Allahü teâlâ, dünyâda bütün insanlara acıyor. Muhtâç oldukları şeyleri yaratıp, herkese gönderiyor. Ebedî saâdete kavuşturan yolu gösteriyor. Nefislerine, kötü arkadaşlara, zararlı kitâplara ve yayınlara aldanarak, bu saâdet yolundan ayrılanlardan, küfür ve dalâlet yoluna sapanlardan, pişmân olup, af dileyenleri hidâyete kavuşturuyor. Bunları ebedî felâketten kurtarıyor. Azgın, zâlim olanlara ise, bu ni'metini ihsân etmiyor. Onları yani zâlimleri, beğendikleri, istedikleri küfür, inkâr yolunda bırakıyor. Muhammed Zuğdân hazretleri; “Zâlim ile arkadaşlık eden zâlimdir. Zîrâ zâlimle berâber bulunmak, Allahü teâlâdan gâfil olmak ve nefsinden râzı olmak hastalığını ortaya çıkarır” buyurmuştur.

Kullarıma yardım edene, yardım ederim
26.09.2011

Müslümân için şeref; islâmın güzel ahlâkını edinmek, herkese iyilik etmek, islâmiyyete uymak, her mahlûka faydalı olmaktır. Güzel ahlâk sâhibi olmak, insanlara iyilik etmek, yardımda bulunmak farzdır. Hadîs-i şerîfte; **(İnsanların en iyisi, insanlara iyilik edendir. İnsanların en kötüsü, insanlara zarar veren, onları incitendir)** buyuruldu.

Elinden yardım geldiği hâlde, yardımı esirgeyen insan, Allahü teâlânın indinde sevgili bir kul olamaz. İnsanların kalbini kırmak, Allahü teâlânın gadabını üzerine çekmek demektir. Bundan çok kaçınmalıdır. İnsan kalbi, Allahü teâlânın sevgisinin tecelli ettiği bir yerdir. Oraya dokunmak, çok tehlikelidir. Hele o kalbde, Allahü teâlânın korkusu ve Allahü teâlânın sevgisi varsa, onu incitmekten, son derece kaçınmalıdır.

İnsanların en iyileri, seçilmişleri olan Peygamberler, herkesi, Allahü teâlânın dinine, islâmiyyete çağırılmışlar, bunun için gönderilmişlerdir. O hâlde en kıymetli ibâdet, insanlara yapılacak en büyük iyilik, yardım, islâmiyyetin öğrenilmesine, yapılmasına çalışmaktır ve islâmiyyetin bir emrini meydana çıkarmaktır. Allahü teâlânın emirlerinden bir tânesinin yapılmasına sebep olmak, binlerle, milyonlarla lira sadaka vermekten dahâ sevâptır. Çünkü bu ufak iş, Peygamberlere uymak, onların vazîfesine ortak olmaktır. Sadaka vermek, hayrât, hasenât yapmak, herkese nasib olabilir. Islâmiyyetin meydana çıkmasına çalışmak, nefsin istemediği şeydir ve nefsi ile cihâd etmektir. Hayrât yapmak ise, nefsin hoşuna gidebilir. Fakat, islâmiyyetin öğrenilmesi, yapılması için para sarf etmek, şübhesiz çok kıymetlidir. Bu niyyet ile az bir şey vermek, bu niyyet olmadan sarfedilen, harcanan milyonlardan daha kıymetlidir.

İnkârın ve bid'atlerin çoğaldığı bir zamanda, her müslümânın, Ehl-i sünnet âlimlerinin kitâplarını bastıran, yayan kurumlara yardım etmesi lâzımdır. Bunlardan bir iki kitâp satın alıp, komşuya, arkadaşına hediye etmek, hem bu kuruluşlara yardım olur, hem de islâmiyyete büyük hizmet olur.

Müslümanların bu hizmete, bu vazifeye üç şekilde iştirâk etmesi farzdır:

1- Bedenen iştirak etmekle olur.

2- Maddi destek sağlamakla olur. Fiilen herhangi makul bir sebepten dolayı gidemeyen kimse, para verir, benim için şu kadar kitap dağıtın der. Âhirette az verdin çok verdin demeyecekler. Bu hizmete ihlâsla dâhil oldun mu, olmadın mı diye soracaklardır.

3- Duâ etmekle olabilir. Hiçbir imkânı olmayan da, ellerini açar, ya Rabbi şu sebepten dolayı hizmete iştirâk edemiyorum, maddi destekte de bulunamıyorum, keşke ben de iştirâk edebilseydim, ama sen bunları muvaffak eyle diye duâ eder.

KARINCA DA...

Vaktiyle bir karınca, bir çekirge bacağını ağzına almış saraya doğru gidiyor. O sırada Süleyman aleyhisselâm devlet başkanı olmuş, zamanındaki bütün devlet büyükleri de Ona hediye götürüyorlar. Karınca da, bir çekirge bacağı götürüyor. Saraya gelince, oradaki görevliler karıncaya;

- Bu nedir? derler. Karınca da;

- Ne olacak, çekirge bacağı, hükümdara hediye getirdim, der.

- Sen deli misin, çek git buradan, herkes dünya kadar hediye getirirken, hükümdar kala kala bu çekirge bacağına mı kaldı? derler. Karınca;

- Öyle deli misiniz demeyin, herkesin gücü neye yetiyorsa onu getirir, benim de gücüm buna yetiyor. Hediye getirenlerin arasına ismim yazılsın, bu bana yeter, der. Oradakiler gülmüşler ama karıncanın ismini de listeye yazmışlar. Karınca da;

- Bu da bana yeter, nasıl olsa âhirette Süleyman aleyhisselâma hediye getirenlerin isimleri okunacak, benim de ismim orada geçecek der.

Netice olarak, bir insanın başka bir insana, iyilik etmesi, yardımda bulunması, Allahü teâlânın en çok sevdiği bir hâldir. İyilik; para, beden, fikir yardımı ile ve çeşitli yollarla olur. İnsanın elinden hiçbir yardım gelmezse, Allahü teâlânın kullarına, güler yüz gösterirse, onun bile sevâbı vardır. Allahü teâlânın, hadîs-i kudsîde buyurduğu gibi:

(Benim kullarıma yardım edene, ben fazlasıyla yardım ederim.)

Allah rızası için alıyorum ve veriyorum

27.09.2011

Dinimizde dünya ve dünyalık olan şeyler değil, bunların sevgisi kötülenmiştir. Zira dünyâ sevgisi âhirete hâzırlanmaya mâni olur. Çünkü kalb, onu düşünmekle, Allahı unuttur. Beden, onu elde etmeye uğraşarak ibâdet yapamaz olur. Dünyâ ile âhiret, doğu ile batı gibidir ki, birine yaklaşıp, ötekinden uzak olur. Bir kimse, ibâdetini yapmaz ve geçiminde, kazancında Allahü teâlânın emirlerini ve yasaklarını gözetmezse, dünyâyâ düşkün olmuş olur. Hadis-i şerifte; **(Dünyâyâ, burada kalacağınız kadar, âhirete de, orada kalacağınız kadar çalışınız!)** buyuruldu.

Vaktiyle Abdülkâdir-i Geylânî hazretlerinin büyüklüğünü işitmiş olan bir tüccâr; “Bu Allahın sevgili, velî kulu, kerâmetler sâhibi olan zât, acaba nasıl bir kimsedir” diye merak etmiş ve merakını gidermek için de Bağdat’a gitmiş. Bağdat’ta bulunduğu yeri öğrenmiş ve ziyâretine gitmiş. Dinleyenlerin arasına girmiş ve oturmuş. Bir de bakmış ki, Abdülkâdir-i Geylânî hazretlerinin üzerinde gayet kıymetli bir elbise ve omuzunda da çok kıymetli bir acem şalı olduğunu görmüş. Kendisi de tüccâr olduğu için, kendi kendine; “Tüccâr olduğum hâlde, böyle bir elbise alamıyorum, giyemiyorum, hele böyle bir şal hiç kullanamıyorum, param yetişmiyor. Bu zâta bir de Allah adamı diyorlar. Allah adamı böyle mi olur? Benim giymediğim kıymetli elbiseyi giyiyor. Bu Allah adamı dedikleri tam bir dünyâ adamı. Dünyâ adamına Allah adamı diyorlar” diye düşünmüş. Tüccâr bu düşüncelerde iken, oraya fakir bir kimse gelir ve;

- Allah rızâsı için bir şey veren yok mu? diyerek, insanları tek tek dolaşır. Herkes çantasını, cüzdanını çıkarır, cüzi miktarlarda yardımda bulunurlar. Tüccâr da cüzi bir miktar çıkarıp fakire verir. Sıra Abdülkâdir-i Geylânî hazretlerine gelir ve fakir, Ona da;

- Allah rızâsı için bir şey verir misin? der. Abdülkâdir-i Geylânî hazretleri;

- Sırtımdaki şalı al buyurur. Fakir de şalı çekip alır ve gider. Ama o tüccârın da akli beraber gider ve içinden; “Vay canına kaç bin liralık şalı nasıl verdi” diye hayret eder ve bu işe akli bir türlü ermez. O sırada da ziyâretçiler gelip gitmektedir. Bu arada başka bir tüccâr, elinde bir paketle, Abdülkâdir-i Geylânî hazretlerinin huzûruna gelir ve;

- Efendim, bu paketekini âcizâne size hediye getirdim Allah rızâsı için kabûl ediniz diye arzeder. Abdülkâdir-i Geylânî hazretleri;

- Aç bakalım, nedir o? diye sorar. Paket açılınca görürler ki, biraz evvel fakire verilen şal var içinde. Tüccâr;

- Efendim, biraz evvel, buraya gelirken, pazarda fakirin biri bunu satıyordu, baktım çok hoşuma gitti, çok kıymetli, ancak bunu zât-ı âlinize lâıyk gördüm getirdim, Allah rızâsı için kabûl etmenizi yalvarırım der.

- Omzuma koy buyuruyor Abdülkâdir-i Geylânî hazretleri. Sonra döner önceki tüccâra;

- Biz dünyâ malını kullanırız ama, Allah rızâsı için al diyorlar, ben de Allah rızâsı için alıyorum, öteki de geliyor, Allah rızâsı için istiyor, ona da veriyorum. Alırken de, verirken de elimi bile sürmüyorum buyurur.

Bu sözleri işiten tüccâr, kalkıp, Abdülkâdir-i Geylânî hazretlerinin ayaklarına kapanır, düşündüklerinden de tövbe eder.

Netice olarak, ölümden önce olan herşeye dünyâ denir. Bunlardan, ölümden sonra faydası olanlar, dünyâdan sayılmaz, âhiretten sayılırlar. Çünkü dünyâ, âhiret için tarladır. Âhirete yaramıyan dünyâlıklar, zararlıdır. Harâmlar, günâhlar ve mubâhların fazlası böyledir. Dünyâda olanlar islâmiyyete uygun kullanılırsa, âhirete faydalı olurlar. Hem dünyâ lezzetine, hem de âhiret ni’metlerine kavuşulur. Mal iyi de değildir, kötü de değildir. İyilik, kötülük, onu kullanandadır. O hâlde, mel’ûn olan, kötü olan dünyâ, Allahü teâlânın râzı olmadığı, âhireti yıkıcı yerlerde kullanılan şeyler demektir. Hadis-i şerifte buyurulduğu gibi:

(Arzûsu âhiret olup, âhiret için çalışana, Allahü teâlâ dünyâyı hizmetçi yapar. Yalnız dünyâ için çalışana, yalnız kaderinde olan kadar gelir. İşleri karışık, üzüntüsü çok olur.)

Dine hizmet etmek, sıkıntısız olmaz
02.10.2011

Allahü teâlânın, yarattıkları içinde en sevdiği Peygamber efendimizdir ve sonra diğer Peygamberlerdir. Peygamberlerden sonra, Onların yolunda bulunan evliyâdır. Hepsinin vazifesi, Allahü teâlânın emir ve yasaklarını, Onun kullarına bildirmektir. En kıymetli iş budur. Kime bu ni'met nasîb olursa, çok şükretmesi lâzımdır. Şükredilmezse elden gider. Ni'metin devamı için, şükür lâzımdır. En kıymetli iş, aynı zamanda da en zor iştir.

Peygamberler dâhil, hiç kimse, Allahü teâlâ bildirmeyince doğruyu bulamaz. Doğru, ancak Allahü teâlânın bildirmesiyle bilinebilir. Peygamberlerden Sâlih aleyhisselâm, kavminin emîri, hükümdarı idi ve kavminden herkes de Onu pek çok severdi. Sâlih aleyhisselâm, bir gün ibâdet ederken, Cebrâil aleyhisselâm geldi ve Allahü teâlânın emir ve yasaklarını Semûd kavmine bildirmesini söyledi. Sâlih aleyhisselâm;

- Allahü teâlânın emir ve yasakları nelerdir ben bilemem, diye cevap verince, Cebrâil aleyhisselâm, Ona, Allahü teâlânın emir ve yasaklarını, râzı olduğu, beğendiği yolu öğretti.

Sâlih aleyhisselâm da, Cebrâil aleyhisselâmın öğrettiği Allahü teâlânın emir ve yasaklarını Semûd kavmine bildirdi fakat onlar kabul etmediler. Düne kadar çok sevdikleri hükümdârları iken ve bütün emirlerini severek yaptıkları hâlde, Allahü teâlânın emirlerini bildirince, kavminin pek azı hariç, çoğunluğu î mân etmedi. İ mân etmeyenler, î mân etmemekle kalmayıp, Sâlih aleyhisselâma ve inananlara işkence yapmaya başladılar. Hatta bunlar bir gün Sâlih aleyhisselâma;

- Şu kayanın içinden kızıl tüylü bir deve çıkarırsan sana î mân ederiz dediler. Sâlih aleyhisselâm onlara;

- Ben bunu yapamam, bu benim yapabileceğim bir iş değildir derken Cebrâil aleyhisselâm geldi ve;

- Sen duâ et Allahü teâlâ senin duânı kabul edecek ve kayanın içinden deve çıkaracak buyurdu.

Sâlih aleyhisselâm da duâ etti, kavminin isteğini arz etti. Duâdan sonra kaya büyük bir gürültüyle yarıldı ve içinden deve çıktı. Bu hâdise ile î mân etmiş olanların î mânı sağlamlaştı, şüphede olanlar î mân ederek, î mân edenlerin sayısı arttı. İ mân etmeyenler ise, inanmadıkları gibi inkârda daha da aşırdı gittiler.

Semûd kavminin su ihtiyacını gideren bir kuyu vardı. Sâlih aleyhisselâm;

- Bu kuyunun suyunu bir gün siz, öbür gün deve içecek, hiç kimse su için gelmesin buyurdu. Fakat kavmi, suyu her gün, yani devenin gününde de içmek istedikleri için, deveyi öldürmek istediler. Sâlih aleyhisselâm onlara;

- Sakın bu deveyi öldürmeyin başınıza çok büyük felâket gelir buyurdu.

Semûd kavmi, Sâlih aleyhisselâmı dinlemedi ve deveyi öldürmeye karar verdiler. Bunun için 7-8 kişi tuttular ve deveyi öldürttüler. Deve öldürülünce Allahü teâlânın gazâbının çok çabuk geleceğini Sâlih aleyhisselâm kavmine söyledi, kavmi ise inanmadı. Zira Sâlih aleyhisselâmın kavmi çok zengindi ve çok sağlam ve güçlü binalar yapmışlardı. Bunun için;

- Bize bir şey olmaz dediler. Sâlih aleyhisselâm, î mân etmiş olanları toplayarak;

- Burası artık lânetlendi, hemen burayı terk ediyoruz. Şu karşığı tepeye çıkalım, bulunduğumuz yerde neler olacak oradan seyredelim buyurdu.

Kendine inananlarla tepeye çıktılar. Bu sırada Semûd kavminin bulunduğu şehirde çok büyük bir deprem başladı ve 7 gün sürdü. Hiçbir şey kalmadı, her şey toprağın altına karıştı ve her şey dümdüz oldu.

Netice olarak dine hizmet etmek, sıkıntısız olmaz. En zor iş, dine hizmet etmektir. Hizmette doğru niyyet esastır. Ayrıca hizmet için, sabır ve fedakârlık da şarttır. Hizmette kalbdeki niyet önemlidir. Allah için hizmet edilirse muvaffâk olunur, para için yapılırsa muvaffâk olunamaz.

İslâmiyete hizmet etmek, çok mühimdir. Bir kişinin Müslüman olması için gayret edip muvaffâk olmak, çok kıymetlidir. Dine hizmet ederken, menfaât olmazsa muvaffâkiyet, başarı olur. Menfaât ön plâna çıkmaya başlarsa, muvaffakiyet, başarı azalır. Din büyükleri, yazdıkları kitaplardan bir kuruş para almazlardı...

Kiminle olduğuna baksın!
03.10.2011

Kalbleri bağlayan bağ, muhabbettir, sevgidir. Eshâb-ı kirâm, Resûlullah efendimizi çok sevdikleri için, Peygamber efendimizin kalbindeki nûrlara kavuştular. Sevgi ne kadar çok olursa, gelen feyiz, nûr da, o kadar çok olur. Sevmek; inaniş, işleri ve ahlâkı, sevdiğininki gibi olmaktır.

Allahü teâlâ, sevgili Peygamberini, insanların en güzeli, en iyisi, en sevimlisi olarak yarattı. Her iyiliği, her güzelliği, her üstünlüğü Onda topladı. Eshâb-ı kirâmın hepsi, Ona âşık idiler. Onun sevgisi uğruna canlarını, mallarını fedâ ettiler. Onu aşırı sevdikleri için, Onu sevenleri de sevdiler. Onun üstünlüğünü anlayamayıp, Onun güzelliğini göremeyip, Onu sevmek saâdetine kavuşamayanlara düşman oldular. Çünkü iyiliklerin başı, dostları sevmek ve düşmanları sevmemektir. Seven, sevdiğinin sevdiklerini sever, düşmanlarına düşman olur. Bu kimse, sevmesinde ve düşmanlığında deli gibidir. Bunun içindir ki; **(Bir kimseye deli denilmedikçe, bu kimsenin îmânı tam olmaz!)** buyurulmuştur.

Düşmanlık etmeyince, dostluk olmaz! Seviyorum diyebilmek için, sevgilinin düşmanlarına düşman olmak lâzımdır. Bu büyükleri seven, onlarla berâber olur. Onlarla berâber olan, şakî olmaktan, küfürden ve günâh işlemekten korunmuş olur. Hadis-i şerifte; **(Kişi, sevdiği ile berâber olur)** buyuruldu.

“GEL, SEN DE MÜSLÜMAN OL!”

Eskiden Müslümanlarla Hristiyanlar karışık yaşarlardı. Bir köyde bir Müslüman ile bir Hristiyan arkadaş olur. Müslüman, Hristiyan olan arkadaşının îmân etmesini ister ve zaman zaman;

- Gel sen de hak din olan İslâmiyete gir, Müslüman ol. Çünkü İslâmiyyet hak dindir der. Hristiyan arkadaş da, her seferinde;

- Hayır, bizim dinimiz olan Hristiyanlık hak dindir, diye cevap verir.

Bir gün Müslümanın hatırına bir fikir gelir ve bu fikrini tatbik etmek için Hristiyan arkadaşına;

- Gel beraberce bir ateş yakalım. Sonra ikimiz de elimizi ateşe sokalım. Hangimizin dini hak ise, onun elini ateş yakmaz der. Hristiyan da bu fikri beğenir, beraberce ateş yakarlar ve ellerini yanan ateşin içine sokarlar. Fakat ikisinin de eli yanmaz. Müslüman, bu hâl karşısında hayrette kalır, âdeta şok olur, şaşırır ve; “Ya Rabbî, ben iyi biliyorum ki hak din İslâmiyettir. Ben Müslüman olduğum, îmân ettiğim için elim yanmadı. Peki ya bu Hristiyanın eli neden yanmadı?..” diye düşünceye dalar. O anda; “O Hristiyan sana duâ etsin. Senin yanında olduğu, seni sevdiği için, senin hatırına onunki de yanmadı. Kim olduğuna değil, kiminle olduğuna baksın” diye bir ses işitir...

Bir Müslümanın, Allahü teâlânın sevdiği bir kulunun yanında olan da yanmıyor. Bu hâli gören Hristiyan da, îmân ederek, Müslüman olur.

Bir kişiyi veya bir cemâati sevmek, üç şekilde olabilir:

- 1- Seven, sevdiklerinin bütün amellerini ve ahlâkını edinmiştir.
- 2- Seven, sevdiklerinin amel ve ahlâkını edinmemiştir.
- 3- Seven, sevdiklerinin amel ve ahlâkından birkaçını veya tersini yapmaktadır.

Hepsini yapabilen, onlardan olur. Onlara olan sevgisi, onu da tüm onlar gibi yapmıştır. Muhabbetin en yüksek tabakasına erişmiştir. Elbette onlardan olur.

Sevdiklerine hiç uymayan, onlara hiç benzemeyen kimse, onlardan hiç olamaz. Sevgisi, sözde kalır, kalbine girmez. Böyle sevgi, yalnız sözde kalmaktadır. Yalnız sözde kalan sevmeye, sevmek denilmez. Seviyorum demesi doğru olmaz.

Sevdiklerinin birkaç ameline uyan kimseye gelince,   m  nda uymamış ise, onlardan olamaz. Onları seviyorum demesi hiç doğru değildir. Onun kalbinde, onlara sevgi değil, düşmanlık vardır. Yah  d  lerin ve Hristiyanların, Peygamberleri seviyoruz demeleri böyledir.

Netice olarak, kişi, sevdikleri gibi inanıp, tâat ve ibâdetlerde, onlara tam uymazsa, beğenmediği için uymamış ise, seviyorum demesinin faydası olmaz, onlarla birlikte olamaz. Gücü yetmediği, nefesine hâkim olmadığı için, hepsine uyamamış ise, onlarla birlikte olmasına mâni olmaz. Hadis-i şerifte buyurulduğu gibi:

(  nsanın dîni, arkadaşının dîni gibidir. Herkes, kiminle arkadaşlık ettiğine baksın!)

**“Tarafım belli olsun”
04.10.2011**

Allahü teâlânın sevdiklerinin ve Allahü teâlâyı sevenlerin dirilerini ve ölülerini seven kimse, büyük saâdete, iyiliklere kavuşur. Onları sevmek demek, onların düşmanlarına karşı ve onları kötüleyen c  hillere karşı, onları savunmak, övmek demektir. Dünyâya düşkün olanların en kötüleri, Allahü teâlânın sevdiklerini, evliyâyı k  t  leyenlerdir. Dünyâya düşkün olmak, bütün k  t  l  klere yol a  r. Haset, hırsızlık, rüşvet, kibir gibi harâmlara sebep olur. Câhil din adamlarının kibirli olmaları, hep dünyâya düşkün olmalarından ileri gelmektedir. Muhyiddîn-i Arabî hazretlerinin kalbinin a  ılması, bütün ilimlerine kavuşması, tasavvuf büyüklerini sevdiği, onları savunduğu için olduğunu, kendisi bildirmekte ve; “Elhamdülillah! Câhil din adamlarına karşı, tasavvuf büyüklerini hep savundum.   l  nceye kadar da savunacağım. Bunun için, kalb bilgilerine kavuşturuldum. Onlara saldıran, isimlerini söyleyerek kötüleyen, kendisinin câhil olduğunu ortaya koyar. Bunun sonu felâket olur” buyurmaktadır.

ATEş SÖNDÜREN KARINCA!..

Tanrılık iddiasında olan Nemrut, kendisini reddeden   br  him aleyhisselâmı ateşe attırır.   br  him aleyhisselâm ateşe atılırken, orada bulunan bütün mahlûkât kısaca herkes, ateşe atanlar ve atılanlar olarak tarafını belli eder. Karıncanın birisi de, ateşe yaklaşması mümkün olmadığı hâlde, minnacık ağzı ile devamlı su taşıymaktadır. Gider su alır ve tekrar gelir. Karıncanın bu hâline  şına olanlar;

- Sen böyle ne yapıyorsun derler. O da;

-   br  him aleyhisselâmı yakacak olan şu ateşi söndürmeye çalışıyorum der.

- Ateşin yanına dahi yaklaşamıyorsun, üstelik bu suyla mı s  nd  receksin denilince karınca;

- Yarın   hirette Allahü teâlâ, herkese tarafını soracak. Ateşi söndüren tarafta mıydın, yoksa ateşi büyüten tarafta mıydın diye. Ben tarafımı yani ateşi söndüren tarafta olduğumu belli ediyorum cevabını verir.

  br  him aleyhisselâmın ateşe atılması h  disesinde, bir yılan da, devamlı olarak ateşe üflüyor. Ona da;

- Sen ne yapıyorsun böyle denilince;

- Ateşi k  r  kl  yorum, büyüsün daha çok yaksın diye üflüyorum cevabını verir...

Vaktiyle Mısır’da, Yûsuf aleyhisselâm zamanında, ihtiya  r, yaşlı bir nine varmış. Her gün üç dört   ile ip eğirir, onu pazarda satarmış. Bir gün yine pazara gitmiş, ama o gün ipleri satamamış.   pleri boynuna atmış doğru k  le pazarına gitmiş. Çünkü orada o gün Yûsuf aleyhisselâm satılmış. Onu o hâlde görenler;

- Nene böyle nereye gidiyorsun demişler.

- Köle pazarında bir köle varmış, onu almaya gidiyorum, demiş.
- Neyle alacaksın onu demişler.
- İşte bu iplerle.
- Nene o çok kıymetli bir köledir, bu iplerle alınamaz. Herkes ceplerini, keselerini parayla doldurmuş o şekilde gidiyorlar denilince, yaşlı nine;
- Kim ne getirirse getirsin, nihayet bunu bir kişi alacak. Benim ismim o alacakların isimleri arasına yazılsın bu bana yeter. Âhirette benim de tarafım belli olsun, cevabını vermiştir.

Netice olarak, insanlardan bâzısı, kimse ateşte yanmasın, İslâmiyet yayılsın diye uğraşarak, bâzısı da düşmanlık etmek suretiyle taraflarını belli etmektedirler. Âhirette herkesin tarafı belli olacaktır. Hepimiz âhirete gittiğimiz vakit hangi taraftaysak, o tarafta haşrolacağız. Çünkü hadis-i şerifte; **(El mer'ü mea men ehabbe, kişi sevdiği ile beraber olur)** buyurulmuştur.

Âhirette herkes sevdikleriyle, taraftar olduklarıyla beraber olacak, bu şekilde haşrolacaktır. Onun için akıllı insan, tarafını şimdiden belli eder. Âhirette kiminle beraber olmak istiyorsa, hiç değilse kalben olsun onunla beraber olmaya çalışmalıdır. Çünkü âhirette beraber olmak, dünyadaki pusulanın yönüyle belli olacaktır. Allahü teâlânın sevdiklerini, kendilerine rehber edenlere, O büyüklerin kitaplarını okuyanlara, buna göre amel edenlere ve başkalarının da amel etmesi için gayret gösterenlere müjdeler olsun. Bunlar âhirette, elhamdülillah ki şeytâna uymadık diyecekler ve cenâb-ı Hakka çok şükredeceklerdir. Çünkü orada çok kârlı çıkacaklardır...

Kalbiyle, kalbiyle, diliyle teslim olmayan 09.10.2011

İslâm; lügat, sözlük anlamı itibarı ile, boyun bükerek teslîm olmak demektir. İslâm kelimesi, Arapça'dır ve; "nefsini teslîm etmek, boyun eğmek, selâmete ulaşmak" aynı zamânda "sulh" mânâlarına gelir. İmâm-ı a'zam Ebû Hanife hazretleri, İslâm kelimesini; "Allahü teâlânın emirlerine teslîm olmak ve boyun eğmek" diye tarîf etmiştir.

İslâmiyyet; Allahü teâlâyâ teslîm olmak mânâsına geldiği gibi, Muhammed aleyhisselâmın bildirdiği son dîne de, İslâmiyyet denir. Zaten Resûlullah efendimiz, İslâm kelimesinin, İslâmiyyette beş temel direğin ismi olduğunu beyân buyurmuştur.

İslâmiyyet, sulh ve sükûn içinde Allahü teâlâyâ tam bir teslîmiyyeti emreder. İmân eden, Allahü teâlânın emirlerine teslîm olur, o emirleri seve seve yapar. Böylece de, Müslümân olmuş olur. Kısacası, her mü'min Müslümân, her Müslümân da, mü'mindir.

İmân, korkusuz olmak, İslâm ise, teslîm olmak ve kurtulmak demektir. Fakat, İslâmiyyette, imân ve İslâm birdir. Muhammed aleyhisselâmın Allahü teâlâdan vahiy olunarak getirdiği haberlerin hepsine kalb ile inanmaya İmân ve İslâm denir.

Bu haberler, kısaltılarak altı şeyin içine yerleştirilmiştir. Bu altı şeye inanan, hepsine inanmış olur. Bu altı şey, Âmentüde bildirilmiştir. Her Müslümânın Âmentüyü ezberlemesi ve çocuklarına ezberletip, ma'nâsını öğretmesi farzdır. Bunlara inanan insana Mü'min veya Müslümân denir.

İbâdetleri yapmaya, harâmlardan kaçınmaya, İslâmiyyete uymak denir. İslâmiyyete uyan Müslümânlarâ sâlih, tembellik ederek uymayan Müslümâna fâsık denir. Fâsık da Müslümândır. Zira günâh işlemekle imânı gitmez. İbâdete ve günâha ehemmiyyet vermeyenin, İslâmiyyete kıymet vermeyenin, hükümlerinden bir tânesini bile beğenmeyenin imânı gider.

Müslümân ana babanın çocuğu âkil bâliğ olduğu zamân, yalnız "Lâ ilâhe illallah Muhammedün resûlullah" demekle Müslümân olmaz. İmânı ve İslâmı bilmesi, anlatması da lâzımdır. İmânı anlatmak demek, inanılacak altı şeyi anlamak ve sorunca söylemek demektir. İslâmı bilmek demek, Allahü teâlânın emirlerinin ve yasaklarının hepsini kabûl etmektir.

Allahü teâlâ, kullarını kendisine ibâdet etmek için yarattı. İbâdet, zül ve zillet demektir. Yani insanın Rabbine, mâbûduna, hakîr olduğunu, âciz, muhtaç olduğunu göstermesidir. Bu da, her aklın, nefsin ve âdetlerin güzel ve çirkin dediklerine uymayıp, Allahü teâlânın güzel ve çirkin dediklerine teslim olmak, Onun gönderdiği Kitâba, Peygamberlere inanmak ve bunlara tâbi olmak demektir. Bir insan, bir işi, Allahü teâlânın izin verdiğini düşünmeden, kendi görüşü ile yaparsa, Rabbine kulluk yapmamış, Müslümânlığın îcâbını yerine getirmemiş olur.

TÂBİ OLMASI AZ OLANLAR...

İslâm; kendini tamamen Allahü teâlânın emirlerine teslim etmek demektir. İslâm dîninin kitâbı, Kur'ân-ı kerîmdir. Kur'ân-ı kerimde, insanların dünyâda neler yapmaları lâzım geldiği hakkında hükümler vardır. Ayrıca, nasıl ibâdet edileceği, oruç tutulacağı, vücûdun nasıl yıkanacağı hakkında emirler bulunduğu gibi, diğer insanlara ve başka dinden olanlara karşı nasıl mu'âmele edileceği hakkında da bilgiler mevcuttur. İslâmiyyet, dînî resimleri, heykelleri meneder, içkiyi ve domuz etini yasaklar. İslâm dînini kabûl edenler ve Onun emirlerine uygun olarak yaşayanların âhirette, çeşitli nimetlere, sonsuz saadete kavuşacakları müjdelenmiştir. Nîsâ sûresinin 46. âyetinde meâlen; **(Onların îmân etmiş olmaları için, aralarındaki anlaşmazlıklarda, seni hakem yapmaları ve vereceğin hükme râzı olmaları, teslim olmaları lâzımdır)** buyurulmaktadır.

Netice olarak İslâmiyyet, Allahü teâlânın emir ve yasaklarına teslimiyet demektir. Muhammed aleyhisselâma ve bildirdiklerine tam tâbi olmaktır. Teslimiyeti, tâbi olması az olanlar, başarısız olur. Kalıbıyla, kalbiyle, diliyle teslim olmayan, tâbi olmayan bir kimse, hakiki, olgun bir Müslümân olamaz. Resûlullah efendimizin buyurduğu gibi:

(Müslümân demek, Müslümânlara eli ile, dili ile zarâr vermeyen kimse demektir.)

**Her kabdan içinde bulunan sızar
10.10.2011**

İnsanları Allahü teâlânın rızâsına, sevgisine kavuşturan yol, insanın kalbidir. Kalb, yaratılışında temiz bir ayna gibidir. İbâdetler, kalbin temizliğini, cilâsını arttırır, günâhlar ise, kalbi karartır. Muhabbet, sevgi yolu ile gelen nûrları alamaz olur. Sâlihler bu hâli anlar, üzülür, günâh işlemek istemezler. Günâh işlemek nefse tatlı, faydalı gelir. Bütün günâhlar, Allahü teâlânın düşmanı olan nefsi besler, kuvvetlendirir.

Kalb, İslâmiyyetin iyi dediklerini, tercih eder ve yaptırırsa, insan saâdete kavuşur. Kalbin, iyiden, kötüden birini tercih etmesine kesb denir. İnsanın hareket organları, dimâğına, dimâğ da kalbine tâbidir. Kalbin emrine uygun hareket ederler. Kalb, dimâğ vâsıtası ile his organlarından ve rûh vâsıtası ile Allahü teâlâdan ve akıldan, melekten, hâfızadan, nefisten, şeytândan gelen tesirlerin toplandığı bir merkezdir. İnsanın felâketlere sürüklenmesine sebep, kalbinin İslâmiyyete uymayıp, nefesine uymasıdır.

HASTA OLAN KALBLER...

Dünyâyı seven, hâtırlayan kalb, hastadır. Kalbin temiz olması, dünyâ denilen şeyleri sevmekten, hâtırlamaktan kurtulması demektir. Kalb hastalığının ilâcı ise, İslâmiyyetin emirlerine uymak, yasak ettiklerinden sakınmak ve Allahü teâlâyı çok zikretmek yani cenâb-ı Hakkın ismini ve sıfatlarını hâtırlamak, kalbe yerleştirmektir.

İnsan, ne için yaratıldığını unutup, dünyâ zînetlerine aldanır, âhiret hâzırlığı yapmazsa, ebedî felâkete sürüklenir. Dünyâ sevgisi, âhirete hâzırlanmaya mâni olur. Çünkü kalb, onu düşünmekle, Allahı unuttur. Beden, onu elde etmeye uğraşarak ibâdet yapamaz olur. Dünyâ ile âhiret, doğu ile batı gibidir ki, birine yaklaşan, ötekenden uzak olur. Bir kimse, ibâdetini yapmaz ve geçiminde, kazancında Allahü teâlânın emirlerini ve yasaklarını gözetmezse, dünyâyı düşünmüş olur.

İnsânın kalbi, Allahü teâlâyı yaklaştıkça, o kalb, Allah sevgisiyle dolar ve dünyâ sevgisi o kalbdan çıkar. Kalbi cenâb-ı Hakkın sevgisi ile dolu olan bir kimse, Allahü teâlâ ile görür, Allahü teâlâ ile duyar, dünyâyı ve dünyalık olan şeyleri, kalbine hiç getiremez. Bu hâle kavuşan bir kimse, başka iş yapmayacak demek değildir. Kalb başka, akıl başkadır. Dünyâ işleri akıl ile olur. Bir kimse, ister öğretmen, ister doktor, isterse başka bir meslekten olsun, bu kimsenin kalbi, Allahü teâlânın sevgisiyle dolu olursa, dünyâ işleri ile meşgûl olması, ona zarar vermez.

İnsan, ne kadar harâmlardan sakınır, ne kadar ibâdetlere sarılır, ne kadar Allah sevgisine kavuşur ve insan kendisini ne kadar âhirete yakın hissederse, onun da bir alâmeti, işareti vardır. Bu alâmet, bir kimsede meydana gelmiş ise, artık onun düşünceleri, arzuları, hep âhiret için olur. Kalbinde Allahü teâlânın sevgisi arttıkça, kendisinin hatalarını, pisliklerini, günâhlarını görür hâle gelir. Bu görme kabiliyeti, gittikçe artar, hayatı boyunca yaptığı hataları hiç aklından çıkaramaz olur. İşte bu hâl, o kişinin tövbesinin kabul olduğuna ve istikametinin yani yönünün doğru yönde olduğuna bir alâmettir.

İmâm-ı Rabbânî hazretleri; “Kişinin kendisinin kemâlde olduğunu, olgunlaştığını zannetmesi, gerçekte kemâlde olmadığını gösterir. Kendisinin kemâlde olmadığını bilmesi ise, kemâlde olduğunu gösterir” buyurmuştur.

Bir kimse, ne kadar kendi kusûrlarını, hatalarını düşünürse, bu kimsenin kalbinde, Allahü teâlânın sevgisi o nisbette arttığı gibi, Müslümanlara olan sevgisi de artar.

Netice olarak, her kabdan içinde bulunan sızar. Kalbi yani kabı temiz olursa, o kişiden iyilikler görülür. İnsanın âzâları, organları, nefsin emrinde değil, kalbin emrindedir. Kalb temiz olursa, âzâlardan, organlardan, iyi şeyler hâsıl olur. Kalb, nefsin emrine girerse, nefsin istekleri, âzâlardan, organlardan meydana gelir ve kötü şeyler görünür. Kalb, nefsin esâretinden kurtulursa, vücuda kendisi hükmeder ve iyi şeyler görünür. Hazret-i Ali’nin buyurduğu gibi:

“Kalbler, kablara benzer. Hayırlı olan, hayırla dolu olanıdır.”

Kalb, Allahü teâlânın komşusudur

11.10.2011

Dinimizde, yalan söylemek, dedikodu yapmak, gıybet, iftirâ etmek, hırsızlık, hile yapmak, başkasının malını izinsiz kullanmak ve kalb kırmak, büyük günâhlardandır. Bunları gayr-i müslimlere karşı yapmak da, harâmdır, günâhtır.

Mü’min kardeşinin gönlünü kırmak, Kâ'beyi yıkmaktan dahâ büyük günâhtır. Allahü teâlâyı en ziyâde inciten küfürden, inkârdan sonra, kalb kırmak gibi büyük günâh yoktur. İmâm-ı Rabbânî hazretleri buyuruyor ki:

“Kalb, Allahü teâlânın komşusudur. Allahü teâlâyı kalbin yakın olduğu kadar hiçbir şey yakın değildir. Mü’min olsun, âsî olsun, hiçbir insanın kalbini incitmemelidir. Çünkü âsî olan komşuyu da korumak lâzımdır. Sakınınız, sakınınız, kalb kırmaktan pek sakınınız! Allahü teâlâyı en ziyâde inciten küfürden sonra, kalb kırmak gibi büyük günâh yoktur. Çünkü Allahü teâlâyı ulaşan şeylerin en yakın olanı kalbdır. İnsanların hepsi, Allahü teâlânın kullarıdır. Herhangi bir kimsenin hizmetçisi dövülür, incitilirse, onun efendisi elbette gücenir. Her şeyin biricik mâliki, sâhibi olan efendinin şânını, büyüklüğünü düşünmelidir. Onun mahlûkları, ancak izin verdiği, emir eylediği kadar kullanılabilir. İzni ile kullanmak, onları incitmek olmaz. Hattâ, onun emrini yapmak olur.”

KÛFELİ BİR MECÛSÎ

Hazret-i Ömer halîfe iken, doğu cephesi kumandanı olan Sa'd bin ebî Vakkâs hazretleri Kûfe şehrinde bir köşk yaptırmak ister. Bir Mecûsînin evini satın almak îcâbeder ama Mecûsî satmak istemez. Evine gidip hanımına danışır. Hanımı da;

- Bunların Medîne’de bir Emîr-ül-mü’minînleri varmış. Ona gidip şikâyet et der.

Mecûsi, Medîne’ye gelip halîfenin sarâyını sorar ve;

- Onun sarâyı, köşkü yok. Kendisi şehir dışına çıktı cevabını alır.

Bunun üzerine Mecûsi, halifeyi ararsa da, asker ve muhafızlar göremez. Toprak üstünde uyumuş birini görür ve;

- Halîfe Ömer’i gördün mü der. Hâlbuki bu zât, hazret-i Ömer’in tâ kendisidir. Hazret-i Ömer;

- Halifeyi niçin arıyorsun diye sorunca;

- Onun kumandanı, benim evimi zorla satın almak istiyor. Onu kendisine şikâyet etmeye geldim der.

Hazret-i Ömer, Mecûsî ile evine gelir ve bir kâğıt ister. Evde kâğıt yoktur. Bir kürek kemiği görür ve o kemik üzerine; "Bismillâhirrahmânirrahîm. Ey Sa'd, bu Mecûsînin kalbini kırma! Yoksa, hemen yanıma gel!" yazar ve adama verir. Mecûsî, kemiği alıp evine gelir ve hanımına;

- Boşuna yoruldum. Bu kemik parçasını kumandana verirsem, alay ediliyor sanıp, çok kızar der. Hanımının ısrâr etmesi üzerine Sa'd bin ebî Vakkâs hazretlerine gider. Sa'd bin ebî Vakkâs hazretleri, askerleri arasında oturmuş, neşe ile konuşurken gözü, uzakta duran Mecûsînin elindeki kemikteki yazıya ilişir ve hazret-i Ömer'in yazısını tanıyıp ansızın rengi solar. Bu ânî değişikliğe herkes şaşırır. Sa'd bin ebî Vakkâs hazretleri, Mecûsînin yanına gelip;

- Her ne istersen yapayım. Aman beni halifenin karşısına çıkarma! Zîrâ Onun siyasetine tâkat getiremem der.

Mecûsî, kumandanın bu yalvarmasını görünce, hayretten aklı gider. Aklı başına gelince, hemen Müslümân olur.

- Seve seve nasıl Müslümân oldun diyenlere;

- Ben bunların Emîrlerini gördüm. Yamalı hırkasını örtünmüş, toprak üstünde uyuyordu. Büyük kumandanların bundan titrediklerini de gördüm. Bunların hak dinde olduklarını anladım. Benim gibi, ateşe tapan bir kimseye böyle adâlet yapılması, ancak hak olan dîne inananlarda olur cevabını verir.

Bir Müslümâna kötü gözle bakmak, onu çekiştirmek, ona iftirâ etmek, kalbini kırmak harâmıdır. Gayr-i müslimin malını almak, kalbini kırmak, Müslümânın malını almaktan dahâ büyük günâhtır. Bunlar Kur'ân-ı kerîmde yasak edilmiştir.

Netice olarak, insanların kalbini kırmak, Allahü teâlânın gadabını üzerine çekmek demektir. Bundan çok kaçınmalıdır. İnsan kalbi, Allahü teâlânın sevgisinin tecelli ettiği bir yerdir. Oraya dokunmak, çok tehlikelidir. Hele o kalbde, Allahü teâlânın korkusu ve Allahü teâlânın sevgisi varsa, onu incitmekten, son derece kaçınmalıdır...

Ana-babasına hizmet edenlerin ömrü 16.10.2011

Allahü teâlânın rızâsı, dînine bağlı olan ana-babanın rızâsında, gadabı da, dînine bağlı olan ana-babanın gadabındadır. Peygamber efendimiz; **(Cennet anaların ayağı altındadır)** buyurmuştur.

Benî İsrâil zamanında sâlih ve zengin bir kimsenin üç oğlu varmış. Bir gün bu zât, ağır bir hastalığa yakalanır ve yatağa mahkûm olur. Büyük oğlu, küçük kardeşlerini çağırır ve;

- Ey kardeşlerim, babamızın epeyce malı var. Fakat bugün kendisinin hizmeti ise ağırdır. İsterseniz sizler malını alın ve hizmetini bana bırakın, der.

Kardeşleri malı alarak, babalarının hizmetini büyük biraderlerine bırakırlar. Büyük kardeşleri sâlih bir kimse olduğu için babasının hizmetini kendisine nimet, ganimet ve ibâdet bilir. Babasının vefâtına kadar bu hizmeti yapar. Fakat hanımının bu işe, hiç gönlü râzı olmaz ve malı almadığı için onunla münâkaşa eder. O ise hanımına;

- Ey hatun, ben babama, malı, mirâsı için değil, Allahü teâlânın rızâsı için hizmet edip hayır duâsını almak istiyorum. Hayır sizin bildiğiniz aksinedir. Bir kimsenin dünyâ dolusu malı olsa, fakat bereketi olmasa, o malda hayır yoktur. Hayır ancak berekettedir, der. Bir gece rüyâsında;

- Git, filan yerde yüz altın var, onu al nafaka yap denir. O da;

- O malda bereket var mıdır diye sorar.

- Hayır yoktur cevabını alınca;

- Bereket olmayan şey bana lâzım değildir, der.

Bu hâli hanımına söyleyince, hanımı söylenen altınları almadığı için onunla yine münâkaşa eder. Ertesi gece rüyâsında yine;

- Filan yerde on altın vardır, git al denilir. O yine bereketi olup olmadığını sorar. Bereket olmadığını anlayınca yine almaz. Üçüncü gece ise yine;

- Filan yerde bir altın vardır, onu al da harçlık yap denilir. O da bereketi olup olmadığını sorunca;

- Çok bereketlidir cevabını alır ve hemen gider, o altını alır. Sabahleyin o altın ile pazara gider ve iki tane balık alır. Evine getirip balıkların karınlarını yardığı zaman görür ki, balıkların karnında çok kıymetli ve iki dirhem ağırlığında kırmızı bir mücevher var. Birisini hemen pazara götürüp satmak ister. Fakat hiç kimsenin almaya gücü yetmez. Nihayet 30 bin altın kıymeti ile zamanın hükümdarına satar. Eve gelir ve cenâb-ı Hakka şükürler eder.

Hükümdar, o mücevherin bir eşini daha araştırır fakat hiç kimsede bulamaz. Tekrar ona soralım belki vardır diyerek gelirler.

- Bende vardır deyince, 70 bin altına satar. Son derece zengin olur. Rüyâsında kendisine; “Ey kişi, cenâb-ı Hakkın sana bu kadar lütuf ve ihsânı, muhtaç olan babana ihlâs ile hizmet etmen sebebi iledir. Âhirette olunacak ihsanı ise anlatmak mümkün değildir” denir...

EN BÜYÜK ŞEFKAT!..

Peygamber efendimize bir kimse gelerek dedi ki:

- Yâ Resûlallah, benim anam-babam ölmüştür. Onlar için ne yapmam lâzımdır?

- **Onlara dâimâ duâ eyle! Onlar için Kur’ân-ı kerîm oku ve istiğfâr et!**

- Yâ Resûlallah, bundan fazla yapılacak bir şey var mı?

- **Onlar için sadaka verin ve hac eyleyin!** buyurdular. Birisi de;

- Anam-babam şefkatsizdir, onlara nasıl itâat edeyim? deyince, Resûlullah efendimiz;

- **Anan seni dokuz ay karnında gezdirdi. İki sene emzirdi. Seni büyütünceye kadar koynunda besledi ve sakladı, kucağında gezdirdi. Baban da seni büyütünceye kadar birçok zahmetlere katlanarak besledi. İdâre ve ma’îşetini temîn eyledi. Sana dînini, îmânını öğretiler. Seni İslâm terbiyesi ile büyüttüler. Şimdi nasıl olur da, şefkatsiz olurlar? Bundan dahâ büyük ve kıymetli şefkat olur mu?** buyururlar.

Netice olarak, ana-baba hakkı çok önemlidir. Gaflet ve şaşkınlığa kapılarak ana-babanın kalbi kırılmışsa, derhâl özür dilemeli, onların rızâsını ve duâsını almaya çalışmalıdır. Peygamber efendimizin buyurduğu gibi:

(Ana-babaya iyilik etmek, nâfile namâz, oruç ve hacca, ömreye gitmek fazîletlerinden dahâ fazîletlidir. Ana-babasına hizmet edenlerin ömrü bereketli ve uzun olur. Ana-babasına karşı gelip, onlara âsî olanların ömürleri bereketsiz ve kısa olur. Anasına-babasına âsî olan mel’ündür.)

İnsan ölünce, kalb ve rûh yok olmaz
17.10.2011

Kalb ve rûh, cisim değildir. Eni, boyu ve yüksekliği olan cevhere yani şekil almış maddeye cisim denir. Cisimde yerleşen şeylere cismânî denir. Rûh, his organları ile duyulmaz. Cisim ve cismânî olan şeyler his olunur. Rûh, cisim ve cismânî olmadığı için his olunamaz. Peygamber efendimize rûh hakkında suâl olunduğı zaman, İsrâ sûresinin 85. âyeti nâzil oldu. Bu âyet-i kerîmede meâlen; **(Sana rûhdan soruyorlar. Rûh, Rabbimin yarattığı varlıklardan biridir diye cevâb ver)** buyuruldu.

Bu âyet-i kerîme, rûhun ne olduğunu anlatmayı menetmektedir. Bunun içindir ki, İslâm âlimlerinden çoğu, rûhun ne olduğunu konuşmaktan ictinâb etmişler, sakınmışlardır. Kur'ân-ı kerîmde rûhun yalnız hakîkatinin, ne olduğunu konuşmak yasaklanmıştır. Rûhun hâssalarını yani özelliklerini anlatmak yasak değildir. Bunun için, İslâm âlimlerinin çoğu, talebeye ve suâl edenlere, kalbin ve rûhun cisim olmadıklarını, bir Cevher-i basît olduklarını söylemişlerdir. Aklın erdiği bilgileri anlayan, his organlarından beyne gelen duyguları alan, bedendeki bütün kuvvetleri, hareketleri idâre eden, kullanan, rûh ve kalbdır. Tesavvuf büyükleri ve kelâm âlimleri böyle bildirmişlerdir.

Kalb ve rûh, anlayıcı ve idâre edicidir. Kendilerini bilirler. Kendisini bildiğini de bilirler. Rûh ve kalb, göz vâsıtası ile renkleri, kulak ile sesleri kavrarlar, sinirleri çalıştırır, adaleleri hareket ettirirler. Böylece, bedene iş yaptırırlar.

Allahü teâlâ, bugün bilinen 105 elementi yaratmış, bunlardan her birine başka başka hâssalar, özellikler vermiştir. Her element atomlardan yapılmıştır. Her atomu, bir mikro-dinamo gibi, büyük bir enerji deposu yapmıştır. Atomların birbirleri ile birleşmesinden molekülleri veyâ iyon şebekelerini, böylece organik ve anorganik mürekkeb, bileşik cisimleri, hücreleri, çeşitli dokuları ve sistemleri yaratmıştır. Bunların her birinde, akıllara hayret veren, incelikler, kanûnlar, düzenler vardır.

Mikroskopla görülebilen bir hücre, çeşitli atölyeleri bulunan mu'azzam bir fabrika gibidir. İnsan aklı, bugüne kadar, bu fabrikanın ancak birkaç makinesini görebilmiştir. İnsandaki milyonlarca hücrenin çalışabilmesi, gerek insanda, gerekse dış âlemde binlerce, uygun şartların bulunmasına bağlıdır. Bu binlerle şart ve nizâmdan biri bozulursa, insanın bedeni çalışamaz, durur. Allahü teâlâ, bu nihâyetsiz nizâmı yaratarak, beden makinesini otomatik olarak çalıştırmaktadır. Kalb ve rûh, bu makinenin elektrik kuvveti gibidir. Bir motorda ufak bir ârıza olunca, cereyan kesildiği gibi, insan vücudunun iç ve dışındaki yapı ve düzenlerde hâsıl olacak bir ârıza da, kalbin ve rûhun bedenden ayrılmasına sebep olur ve insan ölür.

Dünyâda hiçbir makine, hiçbir motor sonsuz olarak çalışmıyor. Aşınarak, yıpranarak, çürüğe ayrılıyor. Bu, bir umûmî kanûndur. Vucût makinesi de yıpranıyor, çürüyor. İnsan kabirde çürüyünce, hiçbir zerresi, hiçbir elementi yok olmuyor. Çürümek, bedeni meydâna getiren organik moleküllerin anaerobik mikroplar ve toprak tesîri ile parçalanarak, karbon dioksit, amonyak, su gibi ufak moleküllere ve serbest azota kadar ayrılması demektir. Bu parçalanma, fizik ve kimyâ hâdiseleridir. Fizik ve kimyâ reaksiyonlarında maddenin yok olmadığı bugün kesin olarak bilinmektedir.

Lavoisier adındaki Fransız kimyâgeri; "Kimyâ tepkimelerinde, madde kaybolmaz ve yoktan meydâna gelmez" hakîkatini tecrübe ile isbât etmiş ise de, her şeyin kimyâ tepkimesi, kimyâ kanûnu ile yapıldığını zannederek; "Tabîatta hiçbir şey yaratılamaz ve hiçbirşey yok edilemez" demiştir. Bugün, yeni keşfedilen çekirdek olayları, nükleer reaksiyonlar, maddenin enerjiye dönüştüğünü, yok olduğunu, Lavoisier'in aldanmış olduğunu göstermektedir.

Netice olarak, insan ölünce, ceset çürüyünce, kalb ve rûh yok olmaz. Ölmek, bunların bedenden ayrılması demektir. Bedenden ayrılınca, mücerred yani maddî olmayan âleme karışırlar. Kıyâmete kadar yok olmazlar...

Elinin emeği ile ye, dînini satın yeme!
18.10.2011

Bu dünyâ, âhiret yolcularının bir konak yeridir. İnsana burada yiyecek ve giyecek lâzımdır. Bunlar ise çalışmadan ele geçmez. Her ân mal kazanmak için uğraşan aldanmıştır. Hem âhiret için hâzırlanmalı, hem de dünyâ ihtiyaçlarını kazanmalıdır. Fakat, bunları da, âhiret yolculuğunda lâzım olduğunu düşünerek kazanmalıdır.

Kendinin ve çocuklarının ihtiyaçlarını helâlden kazanmak, kimseye muhtâç kalmamak, cihâd etmektir. Birçok ibâdetlerden dahâ sevâbdır. Hadîs-i şerîfte; **(Bir Müslümân, helâl kazanıp, kimseye muhtâç olmaz ve komşularına, akrabâsına yardım ederse, kıyâmet günü, ayın ondördü gibi parlak, nûrlu olacaktır)** buyruldu.

İsâ aleyhisselâm, bir mü'mine;

- Ne iş yapıyorsun? deyince, o mü'min;

- İbâdetle vakit geçiriyorum cevabını verir.
- Peki nereden yiye geçiniyorsun? diye sorunca;
- Her şeyimi kardeşim veriyor, der. Bunun üzerine İsa aleyhisselâm;
- O hâlde, kardeşin senden dahâ kıymetli ibâdet yapmaktadır buyurur.

“ÇALIŞINIZ, KAZANINIZ!..”

Hazret-i Ömer buyuruyor ki:

“Çalışınız, kazanınız, Allahü teâlâ rızkımı çalışmadan gönderir, demeyiniz! Allahü teâlâ, gökten para yağdırmaz.”

Hazret-i Lokman hakîm, oğluna nasihat verirken; “Çalış, kazan! Çalışmayıp, herkese muhtâç kalanların dîni ve aklı noksân olur, iyilik etmekten mahrûm kalır ve herkesten hakâret görür” buyurmuştur.

Din büyüklerinden bir zâta;

- Özü sözü doğru olan tüccâr mı, yoksa geceleri namâz kılan, gündüzleri oruç tutan âbid mi daha yüksektir? diye suâl edilince, cevabında;

- Emîn olan tüccâr dahâ kıymetlidir. Çünkü, şeytânla her sâat cihâd etmektedir. Şeytân, alışta, verişte, tartmada onu aldatmaya uğraşmakta, o ise Allahü teâlânın emrini, rızâsını gözetmektedir, buyurmuştur.

İmâm-ı Evzâî hazretleri, İbrâhîm Edhem hazretlerini sırtında bir yığın odun götürürken görünce;

- Niçin bu kadar sıkıntı çekiyorsun? Kardeşlerin, seni hiçbir şeye muhtâç bırakmıyor, der. İbrâhîm Edhem hazretleri cevaben;

- Öyle söyleme, Peygamber efendimiz, bir hadîs-i şeriflerinde; **(Helâl kazanmak için sıkıntı çekenlere Cennet vâcib olur)** buyurmuştur.

Bir hadîs-i şerifte de; **(Kendini başkasından sadaka isteyecek hâle düşüreni, Allahü teâlâ yetmiş şeye muhtâç eder)** buyuruldu.

İmâm-ı Gazâlî hazretleri buyuruyor ki:

“Kesb yani çalışıp kazanmak, malı arttırır, fakat, rızık arttırmaz. Rızık, mukadderdir, takdir edilmiştir. İnsanlar Müşevveş-üz-zihn yani zihinleri karışık olarak yaratıldığı için, kesbetmek, çalışmak emrolundu. Rızık, maâşa, mala, çalışmaya bağlı değildir. Böyle olmakla beraber, çalışmak lâzımdır. Çünkü âdet-i ilâhiye böyledir.”

Muhît kitâbında buyuruluyor ki:

“Açlıktan ölmek üzere olan bir kimse, ölmüş köpek ile başkasına âit koyun eti bulsa, ikisi de harâm ise de, başkasının malını yemeyip, köpeği yemesi lâzımdır. Köpek yok ise, başkasının malını, ölmeyecek kadar yiyebilir.”

Peygamber efendimiz; **(Bir zamân gelecek ki, insanlar, yalnız malın, paranın gelmesini düşünüp, helâlini, harâmını düşünmeyecekler)** buyurmuşlardır.

“KANAAT EDEN DOYAR”

O hâlde, bir Müslümân, her aldığını, helâl mi, harâm mı düşünmeli, harâm ise almamalıdır. Aldığı şeyde hakkı olanlara vermeyi, fakîrlere, garîblere yardım etmeyi düşünmelidir. Çünkü insanların iyisi, insanlara iyilik edendir. İnsanların kötüsü, insanlara kötülük edendir. İnsan, kazandığına kanaat etmeli, Allahü teâlânın taksimine râzı olmalıdır. Hadîs-i şerifte; **(Kanaat eden doyar)** buyuruldu.

Allahü teâlâ, beş şeyi, beş şey içine koymuştur. Bu beş şeyi alan, içindekine kavuşur:

“İzzeti, şerefi, ibâdete; zilleti, sefâleti, günâha; ilmi, hikmeti, çok yememeye; heybeti, i’tibârı, gece namâz kılmaya; zenginliği, kimseye muhtâç olmamayı da, kanâate tâbi kılmıştır.”

Netice olarak, mal mü’minin yardımcısıdır. Çalışmalı ve helâlden kazanmalıdır. Çalışmayıp muhtâç kalan bir kimse, dînini vermek durumunda kalabilir. Dîni verip de yememek için, alın teri ile yemelidir. Hadîs-i şerifte buyurulduğu gibi:

(Elinin emeği, alının teri ile ye, dinini satıp yeme!)

Rehber olmadan, insan kurtulamaz!
23.10.2011

İnsanın diğer varlıklardan farkı, rûhunun bulunması, düşünebilmesi, olayları akli ile muhâkeme edebilmesi, karâr vermesi, iyilik ve kötülüğü ayırabilmesi, yanlış yapınca pişman olması ve benzeri gibi üstünlükleridir. Fakat insan, kendisine verilen bu özellikleri, kendi başına ve bir rehber olmadan kullanamamıştır.

İnsanların, bir rehber olmadan kendi başlarına gittiklerinde, hep yanlış yollara saptıkları görülmüştür. Bunun için Allahü teâlâ, kullarına verdiği akıl ve düşünme kuvvetinin nasıl kullanılacağını onlara öğretmek ve kendi birliğini onlara tanıtmak, iyi işleri fenâ, zararlı işlerden ayırmak için, dünyâyâ Peygamberler göndermiştir. Peygamberler, en büyük rehberlerdir ve sonuncusu da, Muhammed aleyhisselâmdir. Kendisine gönderilen kitâp da Kur'ân-ı kerîmdir. Kur'ân-ı kerîm ve hadîs-i şerîfleri bize açıklayanlar da, büyük din âlimleridir.

“Âlimlere lüzûm var mıdır? İyi bir Müslümân olmak için Kur'ân-ı kerîmi okuyarak ve hadîs-i şerîfleri inceleyerek doğru yol bulunamaz mı?” diyenler ve âlimlere önem vermeyenler vardır. Hâlbuki bu, çok yanlıştır. Zîrâ, din esâsları hakkında hiçbir bilgisi olmayan bir insan, bir rehber olmadan Kur'ân-ı kerîmin ve hadîs-i şerîflerin derin ma'nâsını anlayamaz. En mükemmel bir sporcu bile, yüksek bir dağa çıkarken kendisine bir rehber arar. Çok iyi silâh kullanan bir kimse, kendisine verilen yeni bir silâhın nasıl kullanılacağı kendisine öğretilmeden, onu doğru kullanamaz. Bunun içindir ki, din ve îman işlerinde, Kur'ân-ı kerîmin ve hadîs-i şerîflerin ma'nâlarını anlayabilmek için, kendilerine Mürşid-i kâmil ismi verilen büyük din âlimlerinin eserlerinden faydalanmamız ve bunlara itimat etmemiz gerekmektedir. Celâleddîn-i Rûmî hazretleri Mesnevîde şöyle bir hikâye anlatır:

“Vaktiyle, birisi âmâ olan iki arkadaş, atlarına binerek yola çıkmışlar. Yolda giderlerken âmâ olan, elinden kamçısını düşürmüştü. Yol arkadaşına itimat edemediği için, kamçım düştü diyememiş. Kendisi atından inmiş, el yordamıyla kamçısını aramaya başlamış. Düşürdüğü kamçısını bulamamış ama eline ondan daha güzel yumuşak bir şey geçmiş. Bu kamçı daha güzelmiş diyerek onu alıp atına binmiş. Fakat o kamçı diye bulup eline aldığı, gecenin soğğundan hareketsiz duran bir yılanmış. Derken biraz sonra hayli ilerlemiş olan arkadaşına yetişmiş. Arkadaşı ona;

- Yahu nerede kaldın diye sorunca, âmâ olan;

- Kamçımı düşürmüştüm, onu arıyordum. Gerçi düşürdüğüm kamçıyı bulamadım ama, ondan daha güzel bir kamçı buldum diyerek, elindeki arkadaşına göstermiş. Arkadaşı, bunun kamçı diye gösterdiği şeyin yılan olduğunu görür görmez hemen onu ikâz etmiş ve;

- O kamçı değil, soğuktan hareketsiz duran bir yilandır. Biraz sonra havanın ısınması ile o da ısınır ve seni sokar, ölürsün demiş. Âmâ olan, arkadaşına itimat etmediği, ona inanmadığı için, onun bu sözlerine de inanmamış ve;

- Sen yalan söylüyorsun, elimdeki bu güzel kamçıyı bana atırp sen alacaksın değil mi, demiş ve yılanı elinden bırakmamış. Biraz sonra, hava ısınınca harekete geçen yılan, adamı sokup zehirlemiş, âmânın akli başına gelmiş ama, iş işten geçmiş, zira adamcağız ölmüş...”

Bundan sonra Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî hazretleri; “İşte böyle, adamın hakikati görecektir gözü yoksa, kendisine yol gösterenlere de inanmaz. Tabii ki bunun sonu da, hüsrân olacaktır. Ehl-i sünnet âlimleri, Mürşid-i kâmil de, insanları ikâz ederek, helâk olmalarını önlemek için gayret ederler. Fakat onlara itimât etmeyenler, inanmayanlar, kendi bildiğine göre hareket ederek helâk olurlar” buyurmuştur.

Netice olarak, kendi hastalığını bilmeyen bir kimsenin, ilâç olarak, âyet-i kerîme ve hadîs-i şerîflerden kendine uygun olanları seçip alması imkânsızdır. İslâm âlimleri, kalb, rûh mütehasşısı olup, herkesin bünyesine uygun ilâçları, seçerek söylemiş ve yazmışlardır. Bu âlimlere itimât edip itâat edenler kurtulur, inkâr edenler ise, sapıtıp helâk olurlar.

Işık olmazsa, göz göremez

24.10.2011

Akl, göz gibidir, din bilgileri de ışık gibidir. İnsanın akli, gözü gibi zayıf yaratılmıştır. Gözümüz, karanlıkta göremiyor. Allahü teâlâ, gözümüzden faydalanmamız için, güneşi, ışığı yaratmıştır. Güneşin ve çeşitli ışık kaynaklarının nûru olmasaydı, gözümüz işe yaramazdı. Tehlikeli cisimlerden, zararlı yerlerden kaçamaz, faydalı şeyleri bulamazdık.

Allahü teâlâ, aklımızdan faydalanmamız için, Peygamberleri, İslâmiyyet ışığını yarattı. Peygamberler, dünyâda ve âhirette râhat etmek yolunu bildirmeseydi, aklımız bulamaz, işe yaramazdı. Tehlikelerden, zararlardan kurtulamazdık. İslâmiyyete uymayan veya akli az olan kimseler, Peygamberlerden faydalanamaz, dünyâda ve âhirette tehlikelerden, zararlardan kurtulamaz. Fen vâsıtaları, mevki, rütbe, para ne kadar bol olursa olsun, Peygamberlerin gösterdiği yolda gitmedikçe, hiçbir fert, hiçbir cemiyet mesûl olamaz. Ne kadar neşeli, sevinçli görünseler de, içleri kan ağlamaktadır. Dünyâda da, âhirette de râhat ve mesûd yaşayanlar, ancak, Peygamberlere uyanlardır. Eğer Peygamber efendimiz gelmeseydi, hiç kimse Allahü teâlâyı tanıyamazdı. Onun için bu şans, çok büyük bir nimettir. İmâm-ı Rabbânî hazretleri; “Bu dünyâda Allahü teâlânın bir kuluna en büyük nimeti, bir dostunu, evliyâsını ona tanıttımasıdır” buyuruyor.

Ferîdüddîn-i Genc-i Şeker hazretleri de; “Bir kimsenin bir mürşidi yoksa, yâni bir kimse kendisini irşâd edecek, kendisine doğru yolu gösterecek bir kâmil velî bulamazsa, böyle büyük zâtların kitaplarını okusun ve onlara uysun!” buyurmaktadır.

HOCANIN HAKKI ÖDENMEZ!..

Müslüman olarak İmânımızı, ihlâsımızı, kısaca her şeyimizi, başta Peygamber efendimiz olmak üzere, din büyüklerine borçluyuz. Her şeyin hakkı ödenebilse de, hocanın, üstadın hakkı ödenemez. Çünkü hadis-i şerifte; **(Talebesi arasında âlim, ümmeti arasında Peygamber gibidir)** buyurulmuştur.

Bu sebeple her Müslümanın, elinden geldiği kadar, sadaka vererek, Kur’ân-ı kerîm okuyarak, bu büyüklerin ruhlarına hediye göndermesi, Onların gıyâbında ve huzûrunda, her hususta teşekkür etmesi, bir mecburiyettir. Allahü teâlâ, Mûsâ aleyhisselâma vahyederek; **(Yâ Mûsâ! Bir kimse kendine verdiğim ni’meti benden bilip kendinden bilmezse, ni’metlerimin şükrünü edâ etmiş olur. Bir kulum rızkını kendi çalışması ile bilip, benden bilmez ise, ni’metin şükrünü edâ etmemiş olur)** buyurmuştur.

İmâm-ı Rabbânî hazretleri buyuruyor ki:

“Allahü teâlânın, Peygamberler göndermesi, bütün mahlûklara rahmet ve ihsândır. Allahü teâlâ, kendi varlığını ve sıfatlarını, bizim gibi zayıf akıllı ve kısa görüşlü kullarına, bu büyük Peygamberleri ile haber verdi. Beğendiği şeyleri, beğenmediklerinden bunlar vâsıtası ile ayırdı. İnsanlara dünyâda ve âhirette faydalı olan şeyleri, zararlılarından, bunların aracılığı ile ayırt eyledi. Eğer Peygamberler gönderilmeseydi, insan akli, Allahü teâlânın var olduğunu anlayamaz, büyüklüğünü kavramaya ulaşamazdı. İyilik edene şükretmek lâzım olduğunu herkes bilir. Allahü teâlânın ni’metlerine nasıl şükredileceğini bilmek için de, yine Peygamberler lâzımdır. Onların bildirmediği şükür ve saygı, Ona lâıyk olmaz.”

BİR REHBER OLMAZSA...

Müslümân, Allahü teâlâyı çok sevdiği için, Onun sevdiğini de çok sever. Rehberi yani ehl-i sünnet âlimlerini sevmek, Allahü teâlâyı ve Resûlullahı sevmekten ileri gelmektedir. Rehber, ışık olmazsa, insan doğru yolu bulamaz. Ebû Abdullah el-Kureşî hazretleri; “Rehberi olmayan yolunu şaşırır” buyurmuştur.

Netice olarak, ışık olmazsa göz göremez. Gözün görmesi için, elbette ışık lâzımdır. Dünyâ, mayın tarlası gibidir. Bu mayınlara çarpmadan karşı tarafa geçmek, çok zor bir iştir. Karanlık ve tehlikeli tuzaklarla dolu olan âhiret yolculuğunda bu mayınların, tuzakların yerlerini bilen bir mübârek zât elimizden tutmazsa bu meşakkatli, tehlikelerle dolu yolculukta yürüyebilmemiz imkânsızdır. Allahü teâlâ kime, bir rehber, bir ışık nasib ederse, o kimsenin çok şükretmesi lâzımdır.

Başarının sırrı, fedakârlık yapmaktır

25.10.2011

İnsan olarak hepimiz, bu dünyada bir gaye için yaratıldık. O da Allahü teâlânın rızâsını kazanmaktır. Cenâb-ı Hakkın rızâsını kazanmak ise, Onun kullarına iyilik etmekten, onlara vermekten, fedâkârlık etmekten ve o kulların duâsını almaktan geçer. Onun kullarını râzı eden, cenâb-ı Hakkı râzı etmiş olur. Allahü teâlânın râzı olması için evvela kulların râzı olması lâzımdır. Öncelikle anne-baba, hoca, arkadaş, patron kısaca kimin hakkı varsa, öncelikle onların râzı olması lâzımdır.

İnsanın yaratılmasından maksat, lezîz yiyecekler, güzel elbiseler, mal ve mülk toplamak, ni'metlenmek, oyun ve eğlence için değildir. İnsanın yaratılmasından maksat, Allahü teâlâyâ karşı gönlü kırık, boynu bükük olmak, Ona yalvarmak, kulluk vazifelerini yerine getirmek, kısacası Hak teâlâyâ ibâdet ve kulluk yapmak içindir. İbâdet yapmaktan maksat da, nefsi terbiye etmek, kalbe ferahlık vermek ve kalbi Allahü teâlâyâ bağlamak içindir. Zaten insanın bu dünyâya gönderilmesinden maksat da, Allahü teâlânın mârifetini elde etmek yani Onu tanıyıp, imân etmek içindir.

İmâm-ı Rabbânî hazretleri buyuruyor ki:

“Bütün varlıkların hülâsası, özü olan insan, eğlence için, oyun için, yiyip içmek, gezmek, yatmak, keyif sürmek için yaratılmadı. Kulluk vazifelerini yapmak için, Rabbine itâat, tevâzu, kuvvetsizliğini, ihtiyâcını göstermek, Ona sığınmak ve yalvarmak için yaratıldı. Muhammed aleyhisselâmın bildirdiği ibâdetlerin hepsi, insanlara faydalı şeylerdir. İnsanlara yaradığı için emredilmiştir. Yoksa, hiçbir ibâdetin Allahü teâlâyâ faydası yoktur.”

İnsanları râzı edebilmenin yolu, vermekten, fedâkârlık yapmaktan geçer. Vermekten maksat, sadece para, mal değildir. İnsanlara güler yüzle muamele etmek, onlara sıkıntı vermemek, yük olmamak, onların sıkıntılarına katlanmak, dertlerine ortak olmak, hatırlarını sormak, ziyâret etmek ve bunların karşılığında hiçbir menfaât beklememektir. İnsanları ziyâret etmek ve onlara hediye vermek, kalblerin kilitlerini açan iki altın anahtar gibidir.

Bir kişi var ki veriyor, bir kişi de var ki vermiyor. Bunlardan hangisini insanlar sever? Elbette veren severler. Bu kişiyi insanlar sever de Allahü teâlâ sevmez mi? Elbette sever. O halde vermek, fedâkârlıkta bulunmak lâzımdır. Abdullah-ı Ensârî hazretleri buyuruyor ki:

“Sana iyilik eden kimsenin esiri olursun. Ona karşı boynun bükük olur. Kendisine iyilik ettiğin kimseye karşı ise, tam tersi olur. Onun için, dâima herkese iyilik etmeli, faydalı olmaya çalışmalıdır. Nitekim bir hadîs-i şerîfte; **(Veren el, alan elden üstündür)** buyurulmuştur.”

KULLARA EL AÇMAMALI!..

Hiç kimse, hayatta iken verdiklerinden dolayı pişman olmamış, en fazla yanılmıştır. Ama alanlar, pişman olmuştur. Çünkü veren aziz, alan ise, zelil olur. Dünyalık isteyenler, sevimsizleşir, zelil olurlar. Bunun için kula değil, Allahü teâlâyâ el açmalıdır.

Güler yüzlü olmayanın, insanların itimadını, sevgisini kazanması çok zordur. Cömert olmayan, vermekten hoşlanmayan bir kimse, insanların sevgisini kazanamaz. İnsanlara yaptığı hizmetlerde, Allahü teâlânın rızâsını gözetmeyen, insanlardan takdir veya maddi bir karşılık bekleyen kimsenin ihlâsı zedelenir. Allahü teâlâ da, ihlâssız kimseyi muvaffak kılmaz.

Hizmet, vermekle, fedâkârlık yapmakla olur, almakla değil. Zaten insanlara rehberlik, liderlik etmek yani onlara yol göstermek, vermek sanatıdır, almak değil. Başarının sırrı da, vermekte, fedâkârlık yapmaktır. Bütün kötülükler, hırlaşmalar, almak üzerinedir. Bütün iyilikler ise, vermek üzerinedir.

Netice olarak, Allahü teâlânın rızâsı için yapılan hizmette, vermek, fedâkârlıkta bulunmak vardır, almak, menfâatlenmek yoktur. Hizmet yolunda, karşılığını dünyada almak yoktur. Bu yolda verilecek karşılıklar, âhirette alınacaktır. Karşılığını âhirette almak isteyen ise, dünyada vermesi, fedâkârlıkta bulunması lâzımdır. Almayı, vermekten daha tatlı gören bir kimse, hâl sahibi yani evliyâ olamaz...

Allahü teâlânın merhameti sonsuzdur
30.10.2011

Allahü teâlâ, dünyâda bütün insanlara acıyor, ni'metlerini, lüzümlü şeyleri herkese gönderiyor. Zararlardan korunmak, saâdete kavuşmak için yol gösteriyor. Âhirette Cehenneme girmesi gereken suçlu mü'minlerden dilediğini affederek, ihsân yapacaktır. Her canlıyı yaratan, her vâri her ân varlıkta durduran, hepsini korkudan ve dehşetten koruyan yalnız Odur.

Allahü teâlâ, merhametinden dolayı bütün insanların dünyâda râhat ve huzûr içinde yaşamalarını, öldükten sonra da, ni'metler, lezzetler içinde sonsuz kalmalarını istiyor. Furkân sûresinin 70. âyetinde meâlen; **(Allahü teâlânın, günâhlarını iyiliklerle değiştireceği kimseler, onlardır. Allahü teâlânın mağfireti, merhameti sonsuzdur)** buyruluyor.

Zünnûn-i Mısırî hazretleri, şâhit olduğu bir hâdiseyi şöyle anlatır:

“Bir gün elbiselerimi yıkamak için Nil Nehrinin kenarına gitmiştim. Nehrin kenarında dururken, bir de baktım ki, görülmemiş şekilde büyük bir akrep bana doğru geliyor. Çok korkmuştum. Beni onun şerrinden koruması için cenâb-ı Hakka sığındım. Akrep nehre doğru geldiğinde, suyun içinden, büyük bir kurbağa çıkıp akrebe doğru geldi. Akrep kurbağanın sırtına binip suyun üzerinde yüzüp gittiler. Bu bana çok garip, şaşırtıcı gelmişti. Ben de onları, nehrin kenarından giderek takip ettim. Nehrin karşı yakasına geçtiklerinde, akrep kurbağayı bırakıp dalları büyük, gölgesi çok olan bir ağacın yanına gitti. Bir de baktım ki, ağacın altında Allahü teâlâyâ âsi bir genç mışıl mışıl uyuyor. Kendi kendime; ‘Lâ havle velâ kuvvete illâ billah. Bu akrep nehrin ötesinden buraya kadar, bu genci sokmak için gelmiş!’ dedim.

Ben de hemen karşı tarafa geçtim ve akrep gence yaklaştığı zaman onu öldürmeye karar verdim. Akrebe yakın bir yerde durdum. Bir de baktım ki karşıdan büyük bir yılan, genci öldürmek için, gence doğru geliyor. Bu sırada akrep yılanın üzerine hücum etti ve başını sokmaya başladı. Akrep yılanın ölmesine kadar başını sokmaya devam etti. Yılan öldükten sonra akrep nehre döndü. Kurbağa da onu orada bekliyordu. Akrep tekrar kurbağaya binip nehrin öte yanına geçti. Ben de arkalarında bakakaldım. Sonra gencin yanına geldim. Genç hâlâ uyuyordu. Baş ucunda yüksek sesle;

-Ey uyuyan genç; Allahü teâlâ seni, sen fark etmesen de karanlığın içindeki her türlü kötülükten korur. Sen uyusan, gâfil olsan bile, Allahü teâlâ gâfil olmaz. O kullarına çok merhametlidir, dedim.

Genç benim bu yüksek sesle söylediğim sözler üzerine uyandı. Kendisine başından geçen olayları anlattım. Genç, başından geçenleri öğrenince, hemen tövbe etti. Bütün yapmış olduğu kötü davranışlarından vazgeçip, iyilerden oldu ve ölünceye kadar da hayatı böyle devam etti...”

AKIL KUVVETİ!..

Allahü teâlânın merhameti sonsuz olduğundan, insanlarda, saâdeti felâketten, doğruyu eğriden ve faydalıyı zararlıdan ayırabilen bir kuvvet yarattı. Bu çok kıymetli kuvvet, Akıldır. Allahü teâlâ, merhametinden, nefsin insanı felâkete sürüklemesine mâni olmak istedi. Hem nefsin arzularına uymayı sınırlandıran, hem de nefsi temizleyip aşırı, taşkın olmaktan kurtaran emirler ve yasaklar gönderdi.

Allahü teâlânın sıfatlarından biri Settârdır. Yani günâhları örtücüdür. Müslümânın da din kardeşinin ayıbını, kusûrunu örtmesi lâzımdır. Allahü teâlâ, kullarının günâhlarını affedicidir. Müslümânlar da, birbirlerinin kusûrlarını, kabâhatlerini affetmelidir. Allahü teâlâ kerîmdir, rahîmdir. Yani lutfu, ihsânı boldur ve merhameti çoktur. Müslümânın da, cömert ve merhametli olması lâzımdır.

Netice olarak, sayılamayan bütün ni'metleri hep Allahü teâlâ vermekte, göndermektedir. İnsanları sıkıntıdan kurtaran, duâları kabûl eden, belâlardan kurtaran hep Allahü teâlâdır. Affı ve merhameti o kadar bol ve çoktur ki, günâh işleyenlerin yüz karalarını meydâna çıkarmıyor. Bütün ni'metlerinin en şerefli, en kıymetlisi, en üstünü olarak da, kullarına Müslümânlığı açıkca bildiriyor ve beğendiği yolu gösteriyor.

Dışını yıkayıp, gönlünü temizlemeyen 31.10.2011

Allahü teâlâ, iyi işleri kötülerinden ayırmak için, dinleri gönderdi. Sağlam olan akıl, kalbin İslâmiyyete uymasını emreder. Her kalb, İslâmiyyete uygun hareket ederse, temiz olur, dünyâda hiç sıkıntı olmaz. Kalbin temizlenmesi ve kuvvetlenmesi için, Allahü teâlânın ismini çok söylemesi lâzımdır. Allahü teâlâ, dinleri insanlara sıkıntı vermek için değil, kalbleri temizlemek için gönderdi. Kalb, nefse uymaz, akli dinleyip İslâmiyyete uyarsa, bütün dünyâ râhata, huzûra kavuşur. Aklın vazîfesi, İslâmiyyeti öğrenmek ve bunun her yere yayılması için çalışmaktır. Kalb, hep nefse tatlı gelen şeyleri yaparsa, nefse tapmış olur, Allahü teâlâyı unuttur. İslâmiyyete uymak, kalbi ve bedeni

kuvvetlendirir, nefsi ise zayıflatır.

Bunun için kalbi parlatmak, temizlemek lâzımdır. Kalbi temizlemek için de, İslâmiyyete uymak lâzımdır.

İmâm-ı Rabbânî hazretleri buyuruyor ki:

“Cehennemden kurtulmak isteyen, helâl ve harâmları iyi öğrenmeli, helâl kazanıp, harâmdan kaçınmalıdır. İslâmiyyetin sâhibinin yasak ettiği şeylerden sakınmalıdır. İslâmiyyetin hudûdunu aşmamalıdır. Gaflet uykusu ne zamâna kadar sürecektir, kulaklardan pamuk ne vakit atılacak? Ecel gelince, insanı uyandıracaklar, gözleri, kulakları açacaklar. Fakat, o zamân pişmânlık işe yaramayacak. Rezil olmaktan başka, ele bir şey geçmeyecektir. Hepimize ölüm yaklaşıyor. Âhiretin çeşit çeşit azâbları, insanları bekliyor. İnsan öldüğü zamân, kıyâmeti kopmuş demektir. Ölüm uyandırmadan ve iş işten geçmeden önce uyanalım! Allahü teâlânın emirlerini ve yasaklarını öğrenip, şu birkaç günlük ömrümüzü, bunlara uygun geçirelim. Kendimizi âhiretin çeşitli azâblarından kurtaralım! Tahrîm sûresi 6. âyetinde meâlen; **(Ey îmân edenler, kendinizi ve çocuklarınızı öyle bir ateşten koruyun ki, onun tutuşurucusu insanlarla taşlardır)** buyuruldu.

İmânı, i'tikâdı düzelttikten ve İslâmiyyete uygun ibâdetleri yaptıktan sonra, vakitleri, kalbi temizlemek ile ma'mûr etmek lâzımdır. Allahü teâlâyı hâtırlamadan, bir ân geçirmemelidir. Vücût, eller, ayaklar dünyâ işleri ile uğraşırken, kalb hep Allahü teâlâ ile olmalı, Onu hâtırlamakla lezzet duymalıdır.”

Bir gün Behlül Dâna hazretleri, Abbâsî halîfelerinden Hârûn Reşîd hazretlerine;

- Ey Hârûn Reşîd! Yer içinde, yer üzerinde ve göklerde çok olan nedir? diye sorar. Halife de;

- Bunu bilmeyecek ne var? Yer içinde ölümler, yer üzerinde hayvanlar ve bitkiler, gökte ise melekler vardır der. Behlül Dâna hazretleri;

- Hayır değil der. Halîfe;

- Peki öyleyse ne var deyince, Behlül Dâna hazretleri;

- Ey Halîfe! Yer içinde çok olan, ölümlerin pişmanlıkları, yer üzerinde insanların hırs ve tamahı, gökte ise âdil hükümdarların sevapları var buyurur. Bu sözler üzerine Halife Hârûn Reşîd, uzun süre ağlar...

NÛRLAR TEMİZ KALBE GİRER

Kalb temizlendikten sonra, nefis temizlenmeye başlar. Nûrlar önce temiz kalbe girer. Kalb temizlenmeden nefsi parlatmak, gece düşmanın yağma yapması için, ona ışık yakmaya benzer. Hangi fırkadan olursa olsun, nefesine uyan ve kalbi bozuk olan, Cehenneme gidecektir. Her mü'min, nefisini tezkiye için yani nefsin yaratılışında mevcûd olan küfrü ve günâhları temizlemek için, her zamân çokça “Lâ ilâhe illallah” okumalı ve kalbini tasfiye için yani nefisten, şeytandan, kötü arkadaşlardan, zararlı kitâplardan gelen küfürden, günâhlardan kurtarmak için, “Estagfirullah” demelidir. İslâmiyyetin emir ve yasaklarına uyanın duâları muhakkak kabûl olur. İbâdetleri terk edenlerin, harâm işleyenlerin ve harâm yiyip içenlerin duâları kabûl olmaz.

Netice olarak, kalbi temizlemek için İslâmiyyete uymak lâzımdır. İslâmiyyete uymak da, emirleri yapmakla ve yasaklardan, bid'atlerden sakınmakla olur. Hadîs-i kudsîde buyurulduğu gibi:

(Dili ilim saçıp gönlü ilimden uzak olan, dışını yıkadığı hâlde gönlünü temizlemeyen, başkalarının kusûrlarını araştırıp kendi kusûrlarını görmeyen, âhirette hesâba çekileceğini bildiği hâlde gülüp eğlenenlere şaşılr.)

Haramdan kaçmak, daha çok sevaptır

01.11.2011

Allahü teâlânın emirlerine farz, yasak ettiği şeylere harâm denir. Farzları yapmaya, harâmdan sakınmaya ibâdet etmek denir. Allahü teâlâ, ibâdet yapanları sever ve bunlara âhirette sonsuz ni'metler vereceğini Kur'ân-ı kerîmde bildiriyor.

Erkek olsun, kadın olsun, her Müslümanın, her sözünde, her işinde, Allahü teâlânın emirlerine yani farzlara uyması ve yasak ettiklerinden, harâmlardan sakınması lâzımdır. Bir farzın yapılmasına ve

bir harâmdan sakınmaya ehemmiyyet vermeyenin îmânı gider. Îmânsız olarak ölen bir kimse, kabirde azâb çeker, âhirette Cehenneme gider ve Cehennemde sonsuz olarak kalır. Hadis-i şerifte; **(Harâm yiyeenlerin ne farzları, ne de sünnetleri kabûl olmaz)** buyuruldu.

Abdullah bin Ömer hazretleri de buyurdu ki:

“Kambur oluncaya kadar namâz kılsanız ve kıl gibi oluncaya kadar oruç tutsanız, harâmdan kaçınmadıkça, kabûl edilmez, faydası olmaz.”

Cehennemden kurtulmak isteyen, helâl ve harâmları iyi öğrenmeli, helâl kazanıp, harâmdan kaçınmalıdır. İslâmiyyetin sâhibinin yasak ettiği şeylerden sakınmalıdır. İslâmiyyetin hudûdunu aşmamalıdır...

HOCASINI ÜZEN TALEBE!..

Vaktiyle bir talebesi, Şâh-ı Nakşibend Behâüddîn-i Buhârî hazretlerini üzmüş. Ama bir bakıma da, o talebe için hayra vesile olmuş. Kabahatini anlayan talebe gelmiş;

- Efendim, hata ettim, sizi üzdüm. Bu sebeple sizden çok özür dilerim demiş. Behâüddîn-i Buhârî hazretleri;

- Öyle özür dilemekle af olamazsın buyurmuş. Talebe;

- Peki efendim, affetmeniz için ne yapmalıyım? deyince;

- Git bir altın getir buyurmuş. Talebe, bu cevaba çok şaşırılmış. Zira dünyaya düşkün olmayın diyen bir zât altın istemektedir! Bu hâl, öğrendikleri ile tam tezat teşkil etmektedir. Kendisini toparlayarak;

- Efendim ben fakirim, garibim, bir altını nereden bulayım? deyince Behâüddîn-i Buhârî hazretleri;

- Kimse görmesin diye samanlığa sakladığın 40 adet altını al buraya gel buyurmuş.

Talebe, çaresiz köyüne gitmiş, samanlığa sakladığı, içinde 40 adet altın bulunan keseyi almış ve tekrar huzurlarına çıkmış. Behâüddîn-i Buhârî hazretleri;

- Keseyi aç, eğer bir tane noksan çıkarsa kabul etmeyiz buyurunca, talebe, altınların hepsini çıkartıp koymuş.

Behâüddîn-i Buhârî hazretleri, altınları bakar, noksan olmadığını görünce, içinden bir tanesini eline alır ve talebesine hitaben;

- Bu bir altını götür, fakire ver. Gerisi senin olsun, dilediğin gibi harca. Bu ayırdığımız ateştir buyurur.

Talebe, hocasının huzûrundan ayrılırken, arkadaşları yanına gelir ve bu işin hikmetini sorarlar. Talebe, mahcup ve yüzü kızarak;

- Bu altını kumardan kazanmıştım cevabını verir. Meğer Behâüddîn-i Buhârî hazretlerinin maksadı, o kumar kirini ondan temizlemekmiş...

ONLARA ACINMAYACAK!..

Din büyüklerinin, Ehl-i sünnet âlimlerinin, sevenlerine, talebelerine birinci olarak söyledikleri şey; küfürden, şirkten korunmaktır. Daha sonra da harâm işlememektir. Zira harâm ateştir. Eğer bu talebedeki o altın, diğerlerinin içinden alınıp temizlenmeseydi, hepsi birden harâm olacaktı. O talebe de, harâm olan şeyi yediği için, ne kadar hocasının sohbetine gelse, ne kadar ibâdet etse, bu yaptıklarının bir zerresi dahi rûhuna, kalbine işlemeyecekti. Hocasını dinlediği ânda bazı hâller olsa da, bu hâller, kapıdan çıkıncaya kadar sürecek, sonra hepsi unutulacaktı. Din büyükleri, unutulacak şeyi söylemezler. Eğer bir şey söyleyeceklerse, o sözün veya hâlin, o kimsede kalmasını ve istifâde edilmesini isterler.

Netice olarak, harâmdan kaçmak, farzı yapmaktan dahâ çok sevâptir. Harâmlar iyi niyet ile yapılsa da, mubâh olamaz. Harâmlara hiçbir zamân sevâp verilemeyeceği gibi, özürsüz harâm

işleyen, günâha girer. Harâmdan iyi niyetle, yani Allahü teâlâdan korkarak sakınan, vazgeçen sevâp kazanır. Başka sebeple harâm işlemezse, sevâp kazanmaz, yalnız, günâhından kurtulur. Hadis-i şerifte buyurulduğu gibi:

(Malın helâlden mi, harâmdan mı geldiğini düşünmeyenler, Cehenneme, neresinden atılırsa atılınsınlar, Allahü teâlâ, onlara acımayacaktır.)

Bayram, günâhlardan kurtulmaktır **06.11.2011**

İyd, bayram demektir. Ramazân ayında, bu aya saygı gösteren, hürmet edenlerin günâhları affedildiği gibi, Zilhicce ayının 9. yani Arefe gününe hürmet edenlerin de günâhları affedilmektedir. Bu sebeple Müslümanlar, sevinmekte, neşelenmekte, bayram etmektedirler. Zaten İyd denilmesinin sebebi de budur.

Bayram, günahlardan, inkârcılıktan kurtulmak ve böylece îmâna kavuşmak demektir. Günahkâr bir kimse, tövbe edip günahlardan kurtuluyorsa, bu hâl, o kimsenin bayramıdır. Bayramın aslı, esası da budur. Hazret-i Ali, bir gün insanların neşe içinde olduklarını görünce, bu sevinçli hâllerinin sebebini sorar. Onlar da;

- Bugün bizim bayramımızdır, diye cevap verirler. Bunun üzerine hazret-i Ali;
- Günah işlemediğim her günüm de benim bayramımdır, cevabını verirler.

Şumeyt bin Aclân hazretleri, bir bayram günü eğlenen bir kalabalığa bakar ve oğluna hitaben; “Eskimeye mahkûm bir elbise ve bir müddet sonra böceklerin yiyeceği et olan şu insanları görüyor musun?” buyurarak kabre girecek bir insanın gaflet içinde eğlenip oynamasına olan hayretini bildirmiştir.

Eşrefzâde Rûmî hazretleri buyuruyor ki:

“Akıllılar bu dünyâda şu üç şey ile meşgul olurlar. Böylece onlar herkesin üzüldüğü gün, bayram ederler:

1- Dünyâ seni terk etmeden sen dünyâyı terk edesin.

2- Her şeyden kurtulasın.

3- Rabbinle buluşmadan, Rabbin senden râzı olsun. Bunlara riâyet eden kimse, Allahü teâlâ ile görüşüp kabrine öyle gider.”

Dâvûd-i Tâî hazretleri, kendisinden nasihat isteyen kimseye; “Dünyâ hayâtında oruçlu gibi, ölüm geldiğinde bayram sevinci içinde ol. Halktan yırtıcı hayvandan kaçır gibi kaçıp kendini mesûd kıl. Dilini koru, lüzumsuz şeylerden kaçın. Dünyâ ile çok az ilgilen. Âhirete götüreceğin şeyler nisbetinde dünyâ ile ilgilen” buyurur.

Zünnûn-i Mısırî hazretlerinin on sene canı mahallî bir yemek ister. Bir bayram gecesı nefsi kendisine; “Ne olur, bayram günü olsun bana bu yemeği versen” deyince, Zünnûn-ı Mısırî hazretleri; “Ey Nefsim, şâyet bu gece bana yardım edip de, iki rekat namazda Kur’ân-ı kerîmi hatim edersen, sana bu yemeği veririm” der. Ertesi gün bayram namazından sonra nefsinin arzu ettiği yemeği getirirler. Tabaktan bir lokma almasına rağmen tekrar geri koyar ve namaza durur. Kendisine;

- Niçin böyle yaptınız? deyince;

- Tam yiyeceğim sırada nefsim bana, en sonunda maksadıma ulaştım, dedi. Ben de, hayır ulaşmadın, diyerek lokmayı geri koydum cevâbını verir.

İnsan, günâhlardan kurtuldukça ve yaptıklarını sadece Allahü teâlânın rızası için yapınca, herkese karşı merhametli ve yumuşak olur. Herkesi olduğu gibi kabul eder, herkese saygılı davranır. Tabii kendisi de herkes tarafından sevilir. İşte mübârek zamanlarda Müslümanlar, günâhlarına tövbe ettikleri, günâh yükünden kurtuldukları ve yaptıklarını da Allahü teâlânın rızası için yapmaya çalıştıkları için, diğer aylardan, zamanlardan daha farklı olmaktadır. Diğer aylarda da, günâh işlenmez, işlenen

günâhlara tövbe edilir, ibâdetler yapılır ve harâmlardan sakınılırsa, böyle mübârek zamanlarda olduğu gibi, yine herkes birbirine iyi muamelede bulunur, merhametli davranır.

BİRLİK VE BERABERLİK GÜNLERİ

Netice olarak bayramlar, Müslümanların birbiri ile kaynaştığı, birlik ve beraberliğin, yardımlaşmanın kuvvetlendiği, günâh yükünün azaldığı günlerdir. Sırrî-yi Sekâtî hazretleri şöyle anlatır:

“Bir bayram günü Ma'rûfu Kerhî hazretlerini hurma toplarken gördüm ve;

- Bunları ne yapacaksın diye sordum.

- Şu çocuğu ağlarken gördüm ve niçin ağladığını sordum. Bana yetim olup anne ve babasının olmadığını, arkadaşlarının yeni elbiseleri ve oyuncakları olup kendisinin olmadığını söyledi. Şimdi bunları toplayıp satacağım, ağlamayıp oynaması için ona oyuncak satın alacağım, dedi. Bunun üzerine;

- Bu işi bana bırak, deyip çocuğu alıp götürdüm. Yeni güzel elbiseler ve oynaması için bir oyuncak aldım. Çocuk o zaman memnun oldu. Bundan sonra kalbime bir nûr geldi, kalbim parladı ve hâlim bambaşka oldu.”

.....

Bayramınız mübarek olsun efendim...

Dostluğu bırakmak, dargın olmak 07.11.2011

Hicr, dostluğu bırakmak, dargın olmak demektir. Bir mü'minin, din kardeşine, kırılarak, kızarak üç günden çok dargın durması harâmdır. Mü'min olanlar, İslâmiyyete uymazsa, onlara darılmak, vazîfeye çağırarak farzdır. Hadîs-i şerîfte; **(Mü'minin mü'mine üç günden fazla hicr etmesi, dargın olması helâl olmaz. Üç gecedan sonra ona gidip selâm vermesi vâcib olur. Selâmına cevâp verirse, sevâbda ortak olurlar. Vermezse günâh, ona olur)** buyuruldu.

Erkek olsun, kadın olsun, dünyâ işleri için, mü'minin mü'mine darılması yani onu terk etmesi, aradaki bağlılığı kesmesi câiz değildir. Gayr-ı müslimlere de, dünyâ işleri için, dargın olmak câiz değildir. Onların da, güler yüzle, tatlı dille gönüllerini almak, incitmek, haklarını ödemek lâzımdır.

Bir gün Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî hazretlerinin huzûruna birbirlerine dargın iki kişi getiriler. Onlara barışmalarını söyledikten sonra buyurur ki:

“Allahü teâlâ, bâzı insanları su gibi latîf, mütevâzı, dâimâ aşağıya akıcı ve yumuşak huylu, bâzılarını da toprak, taş gibi sert mizaçlı yarattı. Su, toprağa karışır, meyvelerin büyümesini, canlıların içerek hayatlarının devâm etmesini sağlar. O sülâsından rûhlara ve bedenlere gıdâ temin edilip, menfaat sağlanır. Su toprağa gitmezse, topraktan ve sudan lâyıkıyla istifâde edilmez.

Ey Nûreddîn! Bu arkadaşın toprak hükmünde olup, yerinden kalkmaz ve barışmaz ise, sen su gibi tevâzu üzere olup, anlaş. Herkes bilir ki, iki kûs olan kimseden hangisi öbüründen önce davranırsa, Cennete ötekenden önce girecektir. Daha çok sevap kazanacaktır. Dolayısıyla, bu barıştan her ikiniz de istifâde etmiş olacaksınız.”

Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî hazretlerini dinleyen, birbirine dargın bu iki kişi, daha çok sevap kazanmak gayretiyle hemen barışırlar...

Dargın olana, üç günden önce gidip barışmak, dahâ iyidir. Güçlük olmaması için, üç gün müsâade edilmiştir. Dahâ sonra günâh başlar ve gün geçtikçe günâhı artar. Günâhın artması, barışmaya kadar devâm eder. Üç günden fazla dargın duran kimse, şefâ'at olunmazsa, af olunmazsa, Cehennemde azâb görecektir. Hadîs-i şerîfte; **(Sana darılana git, barış! Zulüm yapana affet. Kötülük yapana iyilik et!)** buyuruldu.

Günâh işleyene, ona nasîhat olmak niyyeti ile dargın durmak, câizdir, hattâ müstehabtır. Allahü teâlâ için darılmak olur. Hadîs-i şerifte; **(Amellerin, ibâdetlerin en kıymetlisi, hubb-i fillah ve buğd-i fillahdır)** buyuruldu.

Dâvud aleyhisselâmın yanına iki kişi gelip, birbirinden şikâyet etti. Dinleyip karâr verip giderken, Azrâîl aleyhisselâm gelip;

- Bu iki kişiden, birincisinin eceline bir hafta kaldı. İkincisinin ömrü de, bir hafta önce bitmişti, fakat ölmedi dedi. Dâvud aleyhisselâm şaşır, sebebini sorunca;

- İkincisinin bir akrabâsı vardı. Buna dargın idi. Bu gidip, onun gönlünü aldı. Bundan dolayı, Allahü teâlâ, buna yirmi yıl ömür takdîr buyurdu dedi.

“DARGINLARI BARIŞTIRIDIM!..”

Peygamber efendimiz, hazret-i Ali'ye hitaben; **(Yâ Alî! Cebrâîl aleyhisselâm, ‘âdemoğlu olup da, yedi iş işleseydin’ diye temennî etmiştir. ‘Beş vakit namâzı cemâat ile kılsaydım. Âlimler ile otursaydım. Hastaları sorsaydım. Cenâze namâzını kılsaydım. Su dağıtsaydım. Dargın olan iki kimseyi barıştırsaydım. Yetimlere şefkat etseydim.’ Yâ Alî! Sen de bunun üzerine hırslı ol)** buyurmuştur.

Atâ-i Horasânî hazretleri buyuruyor ki:

“Bir mil uzakta da olsa, hasta bir kardeşini ziyâret et. İki mil uzakta da olsa, git, iki kardeşinin arasını bul, onları barıştır. Üç mil uzakta bile olsa, yürü, Allahü teâlânın rızâsı için sevdiğin bir kardeşini ziyâret et.”

Netice olarak, dargın, kûs durmamalı, dostluğu terk etmemeli ve dargın olanları da barıştırmaya çalışmalıdır. Mûsâ aleyhisselâm, Allahü teâlâyâ;

- Yâ Rabbî! Birbiri ile dargın olan iki kişiyi barıştıran ve Senin rızânı bulmak için zulmetmeyen kimseye ne ecir verirsin diye arz edince; Cenâb-ı Hak; **(Kıyâmet gününde onlara selâmet verir, korktuğu şeylerden emîn eder, umduğu şeylerle şereflendiririm)** buyurmuştur.

Allahü teâlânın rızâsı için ziyâret etmek 08.11.2011

Akrabâyı, yakınları gözetmeye, ziyâret etmeye ve yardım etmeye Sıla-i rahm denir. Resûlullah efendimiz; **(Putları, tapınılan heykelleri kırmak ve akrabâyâ iyilik etmek için gönderildim)** buyurmuştur.

Müslümân olan ve dînini kayıran akrâbasını ziyâret eden bir kimseye, yetmiş nâfile hac sevâbı verilir. Peygamber efendimiz, hazret-i Ebû Hüreyre'ye hitaben; **(Hastanın hâlini sormak için iki kilometre git, kûs olan kimseleri barıştırmak için dört kilometre yürü, altı kilometre de, bir din kardeşini ziyâret etmek için git, bu kadar da, ilim adamından bir mes'ele öğrenmek için git!)** buyurmuştur.

Akrabâyı ve din kardeşlerini ziyâret etmek, onlara hediye götürmek sünnettir. Hadîs-i şerifte; **(Hediyeleşiniz, birbirinize muhabbet edersiniz)** buyuruldu.

EN KIYMETLİ HEDİYE!..

Hediyenin en kıymetlisi, en faydalısı, güler yüz, tatlı dildir. Dosta, düşmana, Müslümâna ve gayr-i müslime, dâimâ güler yüz, tatlı dil göstermelidir. Kimse ile münâkaşa etmemelidir. Münâkaşa, dostluğu giderir, düşmanlığı arttırır. Kimseye kızmamalıdır. Hadîs-i şerifte; **(Gadab etme, kızma)** buyuruldu. Fitne, fesât zamânında, ineğe tapanları görünce, ineğin ağzına saman vermeli, onları kızdırmamalıdır. Anayı, babayı ve yakın akrabayı ziyâret etmek vâcibdir. Hiç olmazsa, selâm göndererek, tatlı mektûp yazarak ve telefon ederek bu günâhlardan kurtulmalıdır. Selâmın, mektûbun ve sözle, para ile yardımın miktârı ve zamânı yoktur. Lüzûm ve imkânı kadar yapılır. Zî-rahm-i mahrem olmayanlara bunlar vâcib değildir.

Birinin üç gün ömrü kalmış iken akrabâsını, Allah rızâsı için ziyâret etmesi ile, ömrü otuz seneye uzar. Otuz yıl ömrü olan kimse de, akrabâsını terk ettiği için, ömrü üç güne iner. Bu sebeple Müslümân olan, İslâmiyyete uyan akrabâyı ziyâret etmek lâzımdır. Hiç olmazsa haftada veya ayda bir ziyâret etmeli, kırk günü geçirmemelidir. Uzak memlekette ise, mektûbla ve telefonla gönünü almalıdır. Dargın, kinli ise de, vazgeçmemelidir. Akribâsı gelmezse, cevâp vermezse de, giderek veya hediye, selâm göndererek, yâhut mektûp ile ve telefon ile yoklamaktan vazgeçmemelidir.

Allahü teâlâ, Müslümân ve sâlih olan akrabâyı ziyâret etmeyi emrediyor. Berîka ve Hadîka kitâblarında diyor ki:

“Kat’-i rahm, yani akrabâ ile ilişiği kesmek büyük günâhtır. Erkek olsun, kadın olsun zî rahm-i mahrem akrabâyı ziyâret etmek vâcibdir. Amca kızı gibi mahrem olmayan zî rahm akrabâyı ve zî rahm olmayan akrabâyı ziyâret vâcib değildir. Fakat bunlara da hediye, selâm yollamak müstehâbtır.”

Üzerinde hakkı bulunanları ziyâret etmemek, kibir alâmetidir. Kendinden aşağı olanları ziyâret etmek ise, tevâzu alâmetidir. Ziyâretler, dostluğun, muhabbetin artmasına, birlik ve beraberliğin doğmasına sebep olur. Hadis-i şerifte buyuruldu ki:

(Bir kimse, köydeki bir arkadaşını ziyârete giderken, Hak teâlâ, bu kimseye bir melek gönderir. Melek der ki:

- Böyle nereye gidiyorsun?
- Şu köydeki arkadaşımı ziyârete gidiyorum.
- Sana bir iyiliği dokundu da onun için mi gidiyorsun?
- Hayır iyilik ettiği için değil, onu Allah rızâsı için sevdiğimden gidiyorum.
- Müjdeler olsun sana! Beni sana Allah gönderdi. Hiçbir karşılık beklemeden sırf Allah rızâsı için arkadaşını sevdiğin ve ziyâretine gittiğin için Allahü teâlâ da seni seviyor.)

“EN ÜSTÜN AMEL...”

Dostları, tanıdıkları, yakınları ve sâlih kimseleri ziyâret etmeli, duâlarını, gönüllerini almaya çalışmalıdır. Hadis-i şerifte; **(En üstün amel, senden uzaklaşmış olan akrabana sıla-i rahimde bulunmak, sana vermeyene vermek, sana zulmeden affetmektir)** buyurulmuştur.

Netice olarak, yakınlarımızı, dostlarımızı, tanıdıklarımızı ziyâret etmeliyiz. Ziyâret etmenin ve gönül almanın zamanı olmaz. Her zaman yapılabilir. Ziyâret etme imkânı olmayanlar, dostlarını, yakınlarını telefonla aramalı, hatırlarını sormalı, yardım edilecek bir durum varsa ve elden geliyorsa yardım etmeli ve bunları büyük fırsat bilmelidir. Bayramlar, mübarek gün ve geceler, gönül almak için, birer fırsattır...

Dinde yapılan her değişiklik, bid’attir 13.11.2011

Bid’at, dinde sonradan yapılan şey demektir. Peygamber efendimizin ve Onun dört halîfesinin zamânlarında bulunmayıp da, onlardan sonra, dinde meydana çıkarılan, ibâdet olarak yapılmaya başlanan şeylerdir. Meselâ namâzlardan sonra hemen Âyet-el-kürsî okumak lâzım iken, önce Salâten tuncînâyı ve başka duâları okumak bid’attir. Bunları, Âyet-el-kürsîden ve tesbîhlerden sonra okumalıdır. Namâzdan, duâdan sonra secde edip de kalkmak bid’attir.

Dinde yapılan her değişiklik ve reform bid’attir. Çatal, kaşık, boyun bağı kullanmak, kahve, çay içmek bid’at değildir. Çünkü bunlar ibâdet değil, âdettir ve mubahtırlar, harâm değildirler. Bunları yapmak, dînin emrettiği şeyi terk etmeye veya yasak ettiği şeyi yapmaya sebep olmazlar.

Bid’at i’tikâdı, yanlış, sapık inanmaktır. İmânın bozuk ve sapık olmasıdır. Çok kimse, bu kötü hastalığa yakalanmıştır. His organları ile anlaşılamayan, hesâp ile ulaşılamayan şeylerde akıl yürütmek ve aklın yanıldığı şeylere inanmak, insanı bu hastalığa sürükler. Her Müslümânın i’tikâta mezhebin iki imâmından birine, yani imâm-ı Mâtûrîdî veya imâm-ı Eş’arî hazretlerine tâbi olması lâzımdır. Bu iki imâmdan birini taklîd etmek, insanı bu hastalıktan kurtarır. Çünkü Ehl-i sünnet âlimleri, aklın ermediği bilgilerde, yalnız Kur’ân-ı kerîme ve hadîs-i şerîflere uymuşlar, akıllarını yalnız bu ikisinin mânâlarını arayıp bulmakta ve anlamakta kullanmışlardır. Bu mânâları, Eshâb-ı kirâmdan, Onlar da, Resûlullah efendimizden öğrenmişler ve öğrendiklerini kitâplarına yazmışlardır.

Müslümânlardan, doğru yoldan ayrılanlara, bid’at sâhibi denir. Doğru yol, Muhammed aleyhisselâmin ve Onun dört halîfesinin yoludur. Peygamber efendimiz buyurdu ki:

(Benden sonra Müslümânlar arasında çok ayrılık olacaktır. O zamânlarda yaşayanlar benim yoluma ve Hulefâ-i râşidînin yoluna yapışsın! Sonradan meydâna çıkan, moda olan şeylerden kaçsın! Çünkü dinde yenilik, reform yapmak doğru yoldan çıkmaktır. Benden sonra, dinde yapılacak değişikliklerin hepsi dinsizliktir.)

İmâm-ı Rabbânî hazretleri buyuruyor ki:

“Bugün, dünyâyı bid’at kaplamış, sünnetler kaybolmuştur. Bugün, sünnetleri bulup yapışmak ve bid’at deryâsından kurtulmak, imkân hâricinde kalmıştır. Bid’atler, âdet hâlini almıştır. Hâlbuki, âdetler ne kadar yerleşmiş ve yayılmış olsalar ve ne kadar güzel görünseler de, din ve ahkâm-ı islâmiyye olamaz. Küfre sebep olan ve harâm olan şeyler, âdet hâlini alsalar, helâl ve câiz olmazlar.

Muhammed aleyhisselâma uymak için Onun sünnetlerini, yani bütün emir ve yasaklarını yerine getirmek ve Onun beğenmediği bid’atlerden sakınmak lâzımdır. O bid’atler, gecenin karanlığını yok eden, tan yerinin ağarması gibi parlak görünseler de hepsinden kaçmak lâzımdır. Çünkü hiçbir bid’atte nûr, ışık yoktur. Hiçbir hastaya şifâ yoktur, hiçbir hastaya ilâç olamazlar. Çünkü her bid’at, yâ bir sünneti yok eder, yâhut sünnetle ilgisi olmaz. Fakat, sünnetle ilgisi olmayan bid’atler, sünnetten aşırı oldukları için, sünneti yok etmiş olmaktadır. Çünkü bir emri, emir olunandan ziyâde yapmak, bu emri değiştirmek olur. Bundan anlaşılıyor ki, nasıl olursa olsun, her bid’at sünneti yok etmekte, sünnete ters düşmektedir. Hiçbir bid’atte iyilik ve güzellik yoktur.”

Netice olarak, Kur’ân-ı kerîmde ve hadîs-i şerîflerde açıkça bildirilmiş olan bir şeye inanmayan veya şüphe eden kimse, Kâfir olur. Açık olarak bildirilmemiş, şüpheli olan emirlere yanlış mana vermek, Bid’at olur. Kur’ândan, hadîsden yanlış mana çıkarana, bid’at sâhibi denir. Kendi anladıklarına, düşüncelerine Kur’ân, hadîs diyene ise, zındık denir. Bu yanlış anladığına inanan, bid’at sâhibi olur. Böyle şey olmaz, aklım kabûl etmez diyen kimse ise, kâfir olur. İmâm-ı Mâlik hazretlerinin buyurduğu gibi:

“Fıkıh öğrenmeyip, tasavvuf ile uğraşan, dinden çıkar, zındık olur. Fıkıh öğrenip tasavvuftan haberi olmayan, bid’at sâhibi yani sapık olur. Her ikisini edinen, hakîkate varır.”

Müslümana hüsn-i zân etmeli **14.11.2011**

Hüsn-i zân, bir kimsede görülen hatayı, iyiye yorumlamak ve onun hakkında iyi düşünmek demektir. Bir Müslümanın kusûrunu görünce, ona hüsn-i zân etmek yani o kusûru, hatayı, iyiye yorumlamak ve onun hakkında iyi düşünmek lâzımdır.

Vaktiyle beş vakit namazını hazret-i Ömer’in arkasında kılan ve Onun sevgisini kazanmış olan bir genç varmış. Bir kadın da bu gence âşık olmuş ve onu evine çağırılmış. Genç ise, dönüp bakmamış. Nihayet bu kadın, yaşlı bir kadına derdini anlatmış. O da;

- Bu genci sana getirirsem bana ne vereceksin? demiş. Kadın;
- Bu işi yaparsan, ne istersen veririm, demiş.

Genç, bir gece, yatsı namazını câmide kıldıktan sonra evine gidiyormuş. Yol üzerindeki bir evin önünde, yaşlı bir kadın;

- Bana yardım edene, Hak teâlâ da yardım etsin, diye feryâd eder. Genç, yaşlı kadına feryadının sebebini sorunca;

- Koyunumu kaçırdım, tutamıyorum, bana yardım et der. Genç bu söze inanıp evden içeri girer. Gence âşık olan kadın, kapıyı kilitleyip gence;

- Ne zamandan beri senin derdinle yaşıyorum. Sana ancak bu hileyi yaparak kavuştum, diyerek genci kuvvetle tutar. Genç, yine kadına iltifât etmez, yüzüne bakmaz. Bunun üzerine kadın;

- Ya bana yaklaş arzumı yerine getir veya feryâd eder bütün mahalle halkını buraya toplayım, rüsvây olursun, der. Genç;

- Âhirette rüsvây olacağıma burada olurum, der. Genci hiçbir yolla aldatamayan kadın, feryâd etmeye başlar. Bütün mahalle halkı evin etrâfına toplanırlar. Kadın;

- Bu gece kapımı kilitleyip yatarken, bu adam gelip bana tecavüz etmek istedi. Onun için sizi çağırdım, der.

Mahalle halkı içeri girip, genci döver, başını birkaç yerden yarıp, ellerini bağlarlar. Ertesi günü hazret-i Ömer'in huzûruna götürürler.

O gün hazret-i Ömer, sabah namazını kıldıktan sonra, o genci görememişti. Acaba hasta mı oldu, yoksa başka bir şey mi oldu diye düşünürken birtakım insanların arasında genci görür. Kadın da orada feryad etmektedir. Genç, hazret-i Ömer'in heybetinden çok korkar. Hazret-i Ömer gadaba gelince vücudundaki kıllar dikildi. Fakat bu gadabı din için, İslâm gayreti içindi. Dünyâ işlerinde gadaplanmaz, mübârek kalbini dünyâyâ bağlamazdı. Hazret-i Ömer genci o halde görünce; "Yâ Rabbi! Bu gence hüsn-i zânnım vardır. Resûlünün hürmeti için beni bu zânnımdan döndürme!" diye duâda bulunur. Sonra genci yanına çağırır ve;

- Senin hakkında iyi düşünürüm. Bu işi senin yapacağını zannetmiyorum. Korkma, Hak teâlâ doğru kullarının yardımcısıdır buyurur. Genç;

- Bu kadın bana âşık olmuş. Çok kerre haber gönderdiği hâlde râzı olmamıştım. Sonunda bir yaşlı kadının hilesiyle beni evine çağırdı, der ve ondan sonraki hadîseleri de birer birer anlatır. Hazret-i Ömer;

- O yaşlı kadını görünce tanır mısın? buyurur. Genç;

- Evet tanırım deyince, şehirdeki bütün yaşlı kadınların dışarı çıkmaları emredilir. Yaşlı kadınların hepsi, gencin önünden geçirilir. Genç, yaşlı kadını tanır ve hazret-i Ömer'in huzûruna götürülür. Yaşlı kadın, hazret-i Ömer'in heybetine dayanamayıp, para için bu işi yaptığını itiraf eder. Yaşlı kadının itirafından sonra, gence âşık olan kadın da, yaptıklarını anlatır. Bunun üzerine hazret-i Ömer, gencin ellerini çözüp, mendili ile başının kanını siler ve;

- Allahü teâlâyâ hamdolsun ki, Resûl-i Ekrem'in (**Ümmetimden, kardeşim Yûsuf aleyhisselâmın kendini Zeliha'dan sakladığı gibi, yabancı kadınlardan muhafaza eden siddîklar çıkacaktır**) hadîs-i şerîfi bizim zamanımızda bu gence nasib oldu buyurur ve gencin sırtını okşayarak hayır duâ eder...

Netice olarak, mü'minleri harâm işleyici yâni fâsık zannetmek, sû-i zan olur. Sû-i zan haramdır. Haram işlediğini öğrenerek, bilerek sevmemek, sû-i zan olmaz, buğd-i fillâh olup, sevâb olur. Din kardeşinin aybını görünce ona hüsn-i zan etmeli, te'vîline, iyi şeyle yorumuna çalışmalıdır. Bir Müslümânın bir işinde veyâ sözünde doksandokuz küfür ihtimâli olsa, bir îmân ihtimâli olsa, bu kimseye kâfir denilmez. Müslümâna hüsn-i zan etmek lâzımdır.

Günahta kul hakkı da varsa 15.11.2011

Her Müslümanın, Allahü teâlânın emrettiği ibâdetleri seve seve yapması, yasak ettiklerinden de aynı şekilde sakınması lâzımdır. Bilhassa kul hakkına dokunmamaya, hakkı olanları ödemeye, titizlikle çalışmalıdır. Üzerinde kimsenin hakkı kalmamasına çok dikkat etmelidir. Hakkı dünyâda ödemek kolaydır. Nezâket ile, yumuşaklıkla haktan kurtulmak mümkün olur. Fakat, âhirette, iş böyle değildir. Orada, hak altından kurtulmak çok güçtür, çâresi bulunmaz. Gayr-i müslimlerin haklarını da gözetmek lâzımdır...

Vaktiyle İslâm âlimlerinin ve evliyânın büyüklerinden olan Bâyezîd-i Bistâmî hazretleri yağmurlu bir havada cumâ namazına gitmek için evinden çıkar. Sağanak hâlde yağın yağmur, yolu çamur deryâsı hâline getirmiştir. Yağmurdan fazla ıslanmamak için bir evin saçak altından yürür ve zaman zaman da evin duvarına dayanır. Çamurlu ayaklarını da, duvarın taşlarına sürerek temizler. Yağmur biraz yavaşlayınca câmiye doğru yürür. Bu sırada hatırına, bir Mecûsînin duvarını kirlettiği gelir ve üzüler; "Onunla helâlleşmeden nasıl cumâ namazı kılabilirsin? Başkasının duvarını kirletmiş

olarak nasıl Allahü teâlânın huzûrunda durursun?” diye düşünür ve geri döner. Mecûsînin kapısını çalar. Kapıyı açan adam;

- Buyurun bir arzunuz mu var? diye sorunca;

- Sizden özür dilemeye geldim, buyurur. Mecûsî hayretle;

- Ne özrü? diye sorar. O da;

- Biraz önce duvarınızı elimde olmadan çamurlu ayakkabılarımı temizlemek maksadıyla kirlettim. Bu doğru bir hareket değil. Yağmurun şiddeti bu inceliği unutturdu, deyince, Mecûsî hayretle;

- Peki ama ne zararı var? Zâten duvarlarımız çamur içinde. Sizin ayağınızdan oraya sürülen çamur bir çirkinlik veya kabalık meydana getirmez ki, der. Fakat Bâyezîd-i Bistâmî hazretleri;

- Doğru ama, bu bir haktır ve sâhibinin rızâsını almak lâzımdır, buyurur. Bunun üzerine Mecûsî;

- Size bu inceliği ve insan haklarına bu derece saygılı olmayı dîniniz mi öğretti? diye sorunca, Bâyezîd-i Bistâmî hazretleri;

- Evet dînimiz ve bu dînin peygamberi olan Muhammed aleyhisselâm öğretti, cevabını verir. Bu sözleri dinleyen Mecûsî;

- O hâlde biz niçin bu dîne girmiyoruz? diyerek Kelime-i şehâdet getirip Müslüman olur.

İmâm-ı Rabbânî hazretleri buyuruyor ki:

“Günahta kul hakkı da varsa, buna tövbe için, kul hakkını hemen ödemek, onunla helâllaşmak, ona iyilik ve duâ etmek de lâzımdır. Mal sâhibi, hakkı olan ölmüş ise, ona duâ, istiğfâr edip çocuklarına, vârislerine verip ödemeli, bunlara iyilik yapmalıdır. Çocukları, vârisleri bilinmiyorsa, fakîrlere, miskînlere sadaka verip, sevâbını hak sâhibine ve eziyet yapılanı niyyet etmelidir.

Bir kimse, Allahü teâlânın ismini söylerken, bir âmâ oradan geçse ve önünde kuyu olsa ve bir adım atınca kuyuya düşecek olsa, bu kimsenin, Allahü teâlânın ismini söylemeye devâm etmesi mi efdaldır, yoksa söylemeyi bırakıp, âmâyı kuyudan kurtarması mı kıymetlidir? Şübhesiz âmâyı kurtarması, zikr-i ilâhîden dahâ iyidir. Çünkü, Allahü teâlânın, ona ve onun zikrine ihtiyâcı yoktur. Âmâ ise muhtâç bir kuldur. Bunu zarardan kurtarmak lâzımdır. Hele, kurtarmayı İslâmiyyet de emrettiği için, onu kurtarmak, zikirden dahâ mühimdir. Çünkü, emre de uyulmuş olur. Zikretmekte, yalnız Hak teâlânın hakkı vardır. Onun emri ile âmâyı kurtarmakla, iki hak yerine getirilmiş olmaktadır. Biri kul hakkı, biri de Yaratanın hakkı.”

Netice olarak, her Müslümânın, ölüme hâzırlanması lâzımdır. Bunun için de, tövbe etmeli, kul hakkı altında kalmamaya dikkat etmeli, hakları sâhiplerine verip helâllaşmalıdır. Allahü teâlânın haklarını da ödemek lâzımdır. Yalnız kul hakkı, Allahü teâlânın hakkından önce ödenir. Kul hakkı bulunan günâhlara tövbe ederken, bu hakları ödemek ve terk edilmiş namâzlara tövbe ederken, farzları kazâ etmek lâzımdır. Abdullah ibni Mubârek hazretlerinin buyurduğu gibi:

“Harâm olarak ele geçen bir kuruşu, sâhibine geri vermek, yüz kuruş sadaka vermekten dahâ sevaptır.”

Ana-babasını râzı eden, beni râzı etmiş olur 20.11.2011

Ana-babaya iyilik etmek, onları zarardan ve sıkıntıdan korumak farz-ı ayndır. Ana-baba kâfir de olsalar, onlara iyilik etmek, hizmet etmek farzdır. Allahü teâlânın rızâsı, dinine bağlı olan ana-babanın rızâsına bağlıdır. Allahü teâlânın gazabı, dinine bağlı olan ana-babanın gazabındadır. Peygamber efendimiz; **(Cennet ana-babanın ayağı altındadır)** buyurmuştur.

Yâni, insana dinini îmânını öğreten ananın-babanın rızâsındadır. Ana-babasını râzı eden kimse için, Cennette iki kapı açılır. Bir kimsenin ana-babası zâlim olsalar dahi onlara karşı gelmek, onlara sert konuşmak câiz değildir. Çeşitli vesilelerle, onların elleri öpülüp, duâları alınmalı, haklarını helâl

ettirmelidir. Arada kırgınlıklar varsa, bir vesile ile giderilmelidir. Ana-baba çağırıldığı zamân hemen emrine koşmalıdır. Allahü teâlâ, Mûsâ alehisselâma buyurdu ki:

(Yâ Mûsâ, günahlar içinde bir günah vardır ki benim indimde çok ağır ve büyüktür. O da, ana-baba evlâdını çağırıldığı zaman emrini dinlememesidir.)

Ana-baba, kızıp bir şey söylediği zaman onlara karşılık vermemelidir. Emrettikleri şeyleri bir an önce yapıp onların duâsını almalıdır. Onların üzülp bedduâ etmelerinden korkmalıdır. Yanlış bir iş yapıp onları üzünce hemen ellerine sarılıp özür dilemelidir. İnsanın saâdeti ve felâketi onların kalblerinden gelen ve ağızlarından çıkacak olan sözdendir. Atılan ok tekrar geri gelmez. Onlar hayatta iken kıymetini bilip, hayır duâlarını almak lâzımdır. Vefâtlarından sonraki pişmanlık, fayda vermez. Onlar hayatta iken ne yapıp yapıp onları memnun etmelidir.

Îmânlı olup, Cehennemden en son çıkacaklar Allah yolunda olan ana-babasının İslâmiyete uygun olan emirlerine âsî olanlardır. Allahü teâlâ, Mûsâ alehisselâma buyurdu ki:

(Yâ Mûsâ, ana-babasını râzı eden beni râzı etmiş olur. Ana babasını râzı edip bana âsî olan kimseyi dahi iyilerden sayarım. Ana-babasına âsî olan, bana mûtfi olsa bile, onu fenâlar tarafına ilhâk ederim.)

Hasen-i Basrî hazretleri, Kâbe'yi tavâf ederken, sırtındaki zembil ile tavâf eden bir kimseyi görür ve;

- Arkandaki yükü koyup öylece tavâf etsen daha iyi olmaz mı? deyince, o kimse;

- Bu arkamdaki yük değil, babamdır. Bunu Şam'dan yedi kere buraya getirip tavâf ettirdim. Çünkü bana dinimi, îmânımı bu öğretti. Beni İslâm ahlâkı ile yetiştirdi, cevabını verir.

Hasen-i Basrî hazretleri bu kimsenin yaptığını çok beğenir ve ona hitaben;

- Babanı kıyâmet gününe kadar böylece arkanda getirip tavâf ettirsen, fakat bir defa kalbini kırsan yaptığın hizmet boşa gider. Yine bir defa gönlünü yapsan, bu kadar hizmete mukabil olur, buyurur.

“NASIL ŞEFKATSİZ OLURLARI!..”

Eshâb-ı kirâmdan bir zât Peygamber efendimize;

- Yâ Resûlallah! Anam-babam çok şefkatsizdir, onlara nasıl itâ'at edeyim? diye arz edince, Resûlullah efendimiz cevaben;

- Annen seni dokuz ay karnında gezdirdi. İki sene emzirdi. Seni büyütünceye kadar koynunda besledi, kucağında gezdirdi. Baban da seni büyütünceye kadar birçok zahmetlere katlanarak, besledi. İdâre ve mâişetini temin eyledi. Sana dinini îmânını öğrettiler. Seni İslâm terbiyesi ile büyüttüler. Şimdi nasıl olur da şefkatsiz olurlar? Bundan daha büyük ve kıymetli şefkat olur mu? buyururlar.

Ana-babanın ve hocanın günaha sokacak emirlerine itâ'at lâzım değildir. Meselâ, hırsızlık etmek, birini öldürmek için verilen emirleri yerine getirilmez. Ana-babanın ancak mubâh olan emirlerine uymak farzdır.

Netice olarak, gaflet veya şaşkınlığa kapılarak ana-babanın kalbi kırılmışsa, derhâl onların rızâsını almaya çalışmalı, yalvarıp, minnet eylemeli ve onların gönlünü almaya çalışmalıdır. Zira ana-babanın, evlât üzerindeki hakları çok büyüktür. Bunu dâimâ göz önünde tutarak, ona göre hareket etmelidir. Anaya, babaya isyân etmek, karşı gelmek câiz değildir. Ana-babanın, itâ'at edilmesi gerekmeyen emirlerini de, bir özür, bir bahâne bularak yapmamalı, fakat bunun için de sert muâmele etmemeli, tatlı yumuşak söylemelidir.

Sıkıntısı olan, çok istiğfâr okumalı
21.11.2011

Kalbi temizlemek, dünyâda ve âhirette saâdete kavuşmak, dertlerden, belâlardan, düşman şerrinden kurtulmak, ni'metlere kavuşmak için, her Müslümânın, her gün kalb ile tövbe etmesi, bu tövbeyi söylemesi lâzımdır. Bunu söylemeye istiğfâr denir. Çok istiğfâr okumalıdır. Muhammed Ma'sûm Fârûkî hazretleri buyuruyor ki:

“Dertlerin, belâların gitmesi için, kalb ile istiğfâr okumak çok faydalıdır. Çok tecrübe edilmiştir. Ölümden başka her dertten kurtarır. Eceli gelenin de, ağrısız, sıkıntısız ölmesine yardım eder. Çünkü, hadîs-i şerifte; **(istiğfâra devam edenî, çok okuyanı, Allahü teâlâ, dertlerden, sıkıntılardan kurtarır. Onu, hiç ummadığı yerden rızklandırır)** buyuruldu.”

BORCUNDAN KURTULAN ADAM

Sultan Abdülmecid zamanında adamcağızın birisinin büyük miktarda borcu varmış. Elini neye atsa ters gidiyormuş. Zeyrek civarında, evine yakın bir dergâha gitmiş. Namazdan sonra o dergâhın Şeyhi, bu adamcağızı yanına çağırması ve hâlini sormuş. O da;

- Efendim, gırtlığıma kadar borç içindeyim. Neye elimi attıysam orası kuruyor. Ne olur bana yardım ediniz, yol gösteriniz, duâ ediniz demiş. Şeyh efendi;

- Evlâdim, sabah namazlarını kırk gün, Eminönü'ndeki Yenîcamî'de kılacaksın. Ayrıca câmiye gidip gelirken de, bin adet istiğfâr okuyacaksın. Bu tavsiyeme uyar, ara vermeden istiğfara da devam edersen, inşallah sıkıntılarından kurtulursun demiş.

Adamcağız ertesi gün Yenîcamî'nin yolunu tutmuş. Sabah namazlarını hep orada kılmış ve yolda giderken, gelirken de istiğfâr okumaya devam etmiş. Böylece ara vermeden 39 gün tamam olmuş. Fakat kırkıncı gün, sabah namazına tam vaktinde kalkamamış. Uyandığı zaman, kendi kendine; “Eyvah, bunu da mı berceremeyeceğim” diyerek telaşla yatağından fırlamış.

Abdest alıp, giyinip sokağa fırlamış. Koşturmaca esnasında biriyle çarpışmış. Başındaki fesi de yere düşmüş. Geç kaldığı için adamcağızın gözü bir şey görmüyormuş. Karanlıkta kendi fesi zannederek yerdeki bir başlığı almış, başına geçirmiş ve koşmuş câmiye. Sabah namazına ucu ucuna yetişmiş. Namazdan sonra da, heyecanlı bir şekilde okunan aşr-ı şerîf de beklemeden çıkmış câminin avlusuna ve giriş kapısının önüne oturmuş. Kendi kendine; “Kırk namazı tamamladık. Bakalım denilen olacak ve ben rahatlayacak mıyım?” diye düşünmeye başlamış.

Bir de ne görsün. Câmiden çıkan insanlar büyük bir memnuniyet ifâdesiyle bu adamcağızın önüne çil çil altınlar atmaya başlarmazlar mı! Adamcağız şaşkın. Altınları toplamış, saymış, tam borcuna yetecek kadar çıkmış. Kalkmaya hazırlanırken câminin müezzini sokulmuş yanına;

- Allah, Müslümanlığını mübârek eylesin, hak dini seçmişsin, sünnetliğini de topladın. Ancak bundan sonra bu başındakiyle namaza gelme. Başına fes giy demiş.

Müezzinin bu sözleri üzerine adamcağız elini başına atmış. Bir de ne görsün, başındaki papaz külahı. Meğer namaza koştururken çarptığı bir papazmış. O esnada ikisinin de başındaki başlık düşmüş. Adamcağız kırkıncı sabahın hayâliyle acele edip, yerden eline geçirdiği papazın külahını kapmış ve başına geçirmiş. Câmî cemâati de, o adamcağızın başına bakıp, bir papazın Müslüman olduğunu sanmışlar. O devirde de âdet, yeni Müslüman olanlara teşvik için altın verilir ve buna “sünnet akçesi” denirmiş...

KALBİ TEMİZLEMEK İÇİN...

Her günâhtan sonra tövbe, istiğfâr etmek farzdır. İbâdet yapmak, bilhâssa namâz kılmak ve istiğfâr söylemek kalbi temizler. Harâm işlemek ise, kalbi bozar.

Netice olarak, insana dertlerin, belâların gelmesine sebep, nefsin uyararak günâh işlemesidir. Sıkıntısı olan kimse, çok istiğfâr okumalıdır. İmâm-ı Rabbânî hazretlerinin buyurduğu gibi:

“Dertlerin, belâların gelmesine sebep, günâh işlemektir. Belâlar, sıkıntılar, günâhların affedilmesine sebep olur. Allahü teâlâ, sevdiklerinin günâhlarını affetmek için, onlara dert, belâ gönderiyor. Tövbe, istiğfâr edince de, günâhlar affolur. Dert ve belâ gelmesine lüzûm kalmaz, gelmiş dertler de gider. O hâlde, dert ve belâdan kurtulmak için, çok istiğfâr okumalıdır.”

Ümit etmeli ama emîn olmamalı!

22.11.2011

Müslüman, Allahü teâlâdan korkmalı, Onun rahmetinden ümîdi kesmemelidir. Ümît, korkudan çok olmalıdır. Böyle olanın ibâdetleri zevkli olur. Gençlerde korkunun, ihtiyaçlarda, hastalarda ümîdin dahâ fazla olması lâzımdır denilmiştir. Korkusuz ümît ve ümitsiz korku câiz değildir. Çünkü korkusuz olmak

emîn olmaya, ümitsiz olmak da, insanı ye'se, ümitsizliğe sürükler ki, bunun her ikisi de câiz değildir. Allahü teâlâ bir hadîs-i kudside; **(Kulumu, beni zannettiği gibi karşılarım)** buyurmaktadır.

Zümer sûresinin 53. âyet-i kerîmesinde meâlen; **(Allah bütün günâhları affeder. O gafûrdur, rahîmdir)** buyuruldu. Bunlardan, recânın yani ümmîdin fazla olması lâzım geldiği anlaşılmaktadır. **(Allah korkusundan ağlayan, Cehenneme girmez)** ve **(Benim bildiğimi bilseydiniz, az güler çok ağlardınız)** hadîs-i şerîfleri de, havfın yani korkunun fazla olması lâzım geldiğini göstermektedir.

BİR GÜNAHKÂRIN CENAZESİ...

Mâlik bin Dinar hazretleri, şâhit olduğu bir hâdiseyi şöyle anlatır:

“Basra’da küçük bir grubun bir cenâzeyi taşıdığını gördüm. Cenâzeyi uğurlayan, taşıyan başka kimse de yoktu. Neden cenâzeye katılım olmadığını sorduğumda, oradakilerden biri bana;

- Bu adam, çok büyük günâhlar işlemiş, âsi ve ömrünü boşa harcamış biriydi dedi.

Buna rağmen ben de, cenâzenin namazına iştirâk ettim ve kabrine indirilmesine de yardımcı oldum. Definden sonra, orada bulunan bir ağacın gölgesine çekildim ve yorgunluktan uyuyakalmışım. Rüyâmda iki meleğin gökten indiğini gördüm. Az önceki cenâzenin kabrini açtılar. Biri onun yanına indi ve arkadaşına şöyle dedi:

- Onu Cehennem halkından yaz. Bunda isyânsız ve günâhsız bir organ yok! Dışarıdaki arkadaşı ona dedi ki:

- Ey kardeşim, onun hakkında acele karar verme! Gözlerini bir yokla!

- Gözlerini yokladım. İki gözünü de haram bakışlarla dopdolu gördüm. Arkadaşı onun kulağını, dilini, ellerini ve ayaklarını yoklamasını söyledi. Şu cevabı aldı:

- Kulağını yokladım, kötü ve çirkin şeyleri dinlemesiyle dolu olarak gördüm. Dilini yokladım, yasaklara dalması ve haramları dile getirmesiyle dolu olduğunu anladım. Ellerini kontrol ettim, iki elinin de harâm olan lezzet ve nefsanî isteklerle dolu olduğunu fark ettim. Ayaklarını da yokladım, ayaklarını çirkinliklerde ve kötü işlerde yürümesiyle dopdolu buldum! Diğeri dedi ki:

- Ey kardeşim, sen yine acele etme. Bir de ben onun yanına ineyim. İkinci melek meyyitin yanına indi. Biraz bekleyip arkadaşına dedi ki:

- Ey kardeşim, ben bunun kalbini yokladım ve îmânlı olduğunu öğrendim. Onu rahmete kavuşmuş bahtiyâr kimse olarak yaz! Artık Allahü teâlânın lütfu, onun günâh ve hatâlarını bütünüyle kuşatmaktadır...”

İmâm-ı Yafiî hazretleri, bu hâdiseyi naklettikten sonra buyuruyor ki:

“Bu saâdet, o kişi için Allahü teâlânın bir ihsânıdır ve herkes böyle bir ihsâna kavuşamayabilir. Bu sebeple herkes, dünyâda iken hazırlığını yapmalı ve Allahü teâlâdan, dünyâ ve âhirette güzel son, mağfiret istemelidir.”

“ALLAH’TAN ÜÇ ŞEY İSTEDİM”

Tâbi’înin büyüklerinden olan Amr bin Utbe hazretleri buyuruyor ki:

“Allahü teâlâdan üç şey istedim. İkisini ihsân etti, üçüncüsünü de ihsân edeceğini ümmîd ediyorum. Birincisi, Allahü teâlâdan diledim ki, beni dünyâya râğbet ettirmesin. Dünyâlığın elime geçmesi ve geçmemesi benim için aynı oldu, beni değıştirmedir

İkincisi, namâz kılmak için bana güç, kuvvet vermesini diledim, ihsân etti.

Üçüncü olarak da, diledim ki bana şehîd olmak nasîb etsin. Bunu da ihsân edeceğini ümmîd ediyorum.”

Âhiret işlerinde yani ibâdet ve tâat yapmakta tevekkül olmaz. Âhiret işlerinde tevekkül etmek değil, havf yani korkmak ve ümîd etmek lâzımdır. Emirleri yapmak, bunların kabûl olunması ve sevâb verilmesi için Allahü teâlânın merhametine, ihsânına itimât etmek, güvenmek lâzımdır.

Netice olarak bir Müslümân, Kur'ân-ı kerîmde bildirilen müjde âyetlerine îmân etmek, inanmakla beraber, "beyn-el-havfi ver-recâ" yani korku ve ümmîd arasında olmalı ve Allahü teâlânın sonsuz ihsânlarını da beklemelidir.

İbâdetlerin efdali, fıkıh öğrenmektir **27.11.2011**

İmân edilecek şeyleri, farzlardan, harâmlardan meşhûr olanları, lüzûmu kadar öğrenmek farzdır. Bunları öğrenmemek harâmdır. İşitip de, öğrenmeye ehemmiyyet vermemek küfür olur, îmânı giderir. Cehlin ilâcı, çalışıp öğrenmektir. Hadis-i şerifte; **(İlim öğreniniz. İlim öğrenmek, ibâdettir. İlim öğretene ve öğrenene cihâd sevâbı vardır)** buyuruldu.

Her mü'mine, birinci farz olan şey, îmânı, farzları, harâmları öğrenmektir. Bunlar öğrenilmedikçe, Müslümânlık olamaz, îmân elde tutulamaz, Hak borçları ve kul borçları ödenilemez, niyyet, ahlâk düzeltilemez ve temizlenemez. Düzgün niyyet edinilmedikçe de, hiçbir farz kabûl olmaz. Hadîs-i şerifte; **(Bir sâat ilim öğrenmek veyâ öğretmek, sabâha kadar ibâdet etmekten dahâ sevâptır)** buyuruldu.

FIKIH KİTABI OKUMAK...

Anadan, babadan izin almadan cihâda ve tehlikeli olan yoldan bir yere, hattâ farz olan hacca gitmek câiz değildir. İzinleri olmadan ilim tahsîline gitmek ise câizdir. İslâmiyyeti doğru olarak öğrenebilmek için de, fıkıh ve ilm-i hâl kitâplarını okumaktan başka çâre yoktur. Fıkıh kitâbı okumak, geceleri namâz kılmaktan dahâ sevâptır. Çünkü farzları, harâmları, âlimlerden veyâ yazmış oldukları kitâplardan öğrenmek farzdır. Kendisi yapmak ve başkalarına öğretmek için fıkıh kitâpları okumak, tesbîh namâzı kılmaktan dahâ sevâptır. Hadîka'da buyuruluyor ki:

"Fıkıh ilmi ile uğraşmak, yani farzları ve harâmları öğrenmek, her Müslümâna farz-ı ayındır. Fazlasını öğrenmek de, farz-ı kifâye olup, çok sevaptır, hiç zararı yoktur."

Hadis-i şerifte; **(İbâdetlerin efdali, en kıymetlisi, fıkıh öğrenmek ve öğretmektir)** buyuruldu.

Hadarât-ül-kuds kitabının sahibi; "İmâm-ı Rabbânî hazretlerinden Buhârî, Mişkât, Hidâye, Şerh-i Mevâkıf kitâplarını okudum. Gençleri ilim öğrenmeye teşvîk ederdi. Önce ilim, sonra tarîkat buyururdu. Benim, ilimden kaçındığımı, tarîkatten zevk aldığımı görünce, hâlîme merhamet ederek, kitâp oku! İlim öğren! Câhil sofî, şeytânın maskarası olur, Rütbetül-ilmi a'ler rüteb yani rütbelerin en üstünü, ilim rütbesidir buyurdu" buyurmaktadır.

Abdullah bin Mubârek hazretleri; "İlim öğrenen, günah işlemekten korkar. Günahtan korkan ondan kaçır. Ondan kaçan ise kıyâmet günü hesaptan kurtulur" buyurmuştur.

Resûlullah efendimiz; **(İlim bulunan yerde Müslümânlık vardır. İlim bulunmayan yerde Müslümânlık kalmaz)** buyurmuştur. Ölmek için, yemek, içmek lâzım olduğu gibi, din düşmanlarına aldanmamak için de, dînini, îmânını öğrenmek lâzımdır. Ecdâdımız, her zamân toplanırlar, ilmihâl kitâplarını okurlar, dinlerini öğrenirlerdi. Ancak, böyle Müslümân kaldılar.

İlim meclisinde, Allahü teâlânın anıldığı yerde bulunmak çok kıymetlidir. Sâbit bin Eslem hazretleri buyurdu ki:

"Bir Müslüman Allahü teâlânın anıldığı yere, dağlar kadar günah ile girse, çıktığı zaman üzerinde zerre kadar bir günah kalmaz. Mümin, kıyâmet gününde, Allahü teâlânın huzûrunda durur. Allahü teâlâ ona;

- Ey kulum! Sen, dünyâda bana ibâdet eden kullarımla berâber ibâdet ediyor muydun? diye sorar. O mümin de;

- Evet, onlarla birlikte ben de ibâdet ediyordum yâ Rabbî! der. Yine Allahü teâlâ;

- Ey kulum, dünyâda iken bana duâ edip yalvaran ve beni zikredip ananlarla beraber, sen de yalvarıp beni andın mı? diye suâl eder. O mümin yine;

- Evet yâ Rabbî! diye cevap verir. Bunun üzerine Allahü teâlâ;

- İzzetim hakkı için, beni zikredip, andığın her yerde ben de seni andım. Nerede duâ edip yalvardınsa, o duâni kabûl ettim buyurur.”

İNSANLARA İYİLİK ÖĞRETENLER

Netice olarak Allahü teâlâ, Resûlullah efendimizi, Kur’ân-ı kerîmi teblîğ etmek, öğretmek için gönderdi. Eshâb-ı kirâm, Kur’ân-ı kerîmdeki bilgileri Resûlullah efendimizden öğrendiler. Din âlimleri de, Eshâb-ı kirâmdan öğrendiler. Bütün Müslümânlar da, din âlimlerinden ve bunların kitâplarından öğrendiler. Hadis-i şerifte buyurulduğu gibi:

(Allahü teâlâ ve melekler ve her canlı, insanlara iyilik öğreten Müslümânlarla duâ ederler.)

**Her şey, Allahü teâlânın rızâsı için olmalı
28.11.2011**

Dinimizde, bir Müslümânın, Müslüman veya gayr-i müslim, İslâm memleketinde veya gayr-i müslim memleketlerinde kısaca nerede olursa olsun, hiçbir insanın mâlına, canına, ırzına, nâmûsuna dokunması, câiz değildir. İslâm memleketinde yaşayan gayr-i müslimler ve başka memleketlerden gelen gayr-i müslim turistler, tüccârlar, Müslümânların hak ve hürriyetlerine mâliktirler. Kendi dinlerinin icâblarını yani ibâdetlerini yapmakta serbesttirler. İslâmiyyet, gayr-i müslimlere de, bu hürriyeti vermiştir...

Müslümân, Allahü teâlânın emirlerine uyar, günâh işlemez, içinde yaşadığı ülkenin kanûnlarına karşı gelmez, böylece suç işlemez. Fitne çıkmasına sebep olmaz. Müslümânlarla ve gayr-i müslimlere her yerde iyilik yapar, herkesin hakkını gözetir. Hiç kimseye zulüm, işkence yapmaz. Müslümânlığın güzel ahlâkını, şerefini, her yerde herkese gösterir, her milletin İslâm dînine sevgili ve saygılı olmasına sebep olur.

Hubb-i fillah, Allahü teâlâ için sevmek demektir. Buğd-i fillah, Allahü teâlâ için sevmemek, dargın olmak demektir. Allahü teâlâ, Mûsâ aleyhisselâma;

- Benim için ne yaptın? buyurunca;

- Ya Rabbî, senin için namâz kıldım, oruç tuttum, zekât verdim, ismini çok zikreyledim, diye arz edince, Allahü teâlâ;

- Namâz, sana burhandır. Kötü iş yapmaktan korur. Oruç, kalkandır. Cehennem ateşinden korur. Zekât da, mahşer yerinde gölge verir, sana râhatlık verir. Zikir, mahşerde karanlıktan kurtarır, ışık verir. Benim için ne yaptın? buyurdu. Mûsâ aleyhisselâm;

- Yâ Rabbî! Senin için olan işin ne olduğunu bana bildir, diye yalvarınca;

- Yâ Mûsâ! Dostlarımı sevdin mi? Düşmanlarımdan kesildin mi? buyurdu.

Mûsâ aleyhisselâm, Allahü teâlânın en çok sevdiği ibâdetin, hubb-i fillah ve buğd-i fillah olduğunu anladı.

Günâh işleyeni, kabâhat yapanı uzun zamân hicreylemek yani ona dargın durmak câizdir. Ahmed bin Hanbel hazretlerinin harâmdan geldiği bilinen hediyeği kabûl ettikleri için amcasını ve oğullarını hicr eylediği, onlara dargın durduğu meşhûrdur. Resûlullah efendimiz, Tebûk gazâsına gelemeyen üç kişiye ve hanımlarına bu şekilde dargın durmuş idi. Hadis-i şerifte buyuruldu ki:

(Allahü teâlâ, Cebrâîl aleyhisselâma sordu: Yeryüzüne insen ne iş yapardın?

Cebrâîl aleyhisselâm dedi ki:

Yâ Rabbî! Yapacağım amel, sence mâlûmdur. Dört şey yapardım:

1-Susamış kimselere su verirdim. 2-Çoluk çocuğu fazla olana yardım ederdim. 3-İki dargın arasını bulurdum. 4-Müslümânların ayıplarını kapatırdım.)

Bir seferinde Peygamber efendimiz, Ebû Hüreyre hazretlerine hitaben; **(Yâ Ebâ Hüreyre! Benim ile Arş gölgesinde gölgelenmek istersen, her gün yüz kerre salevât-ı şerîfe getir! Mahşerde benim havzımdan içmek istersen, mü'min kardeşinle üç günden fazla dargın durma! Fakat,**

şerâp veya diğer alkollü içkileri içen ve harâm yiyenler ile konuşma, kendini onlardan çek!) buyurmuştur.

AKRABAYI ZİYARET ETMELİ

Görülüyor ki, Müslümân olan ve İslâmiyyete uyan akrabâyı ziyâret etmek lâzımdır. Hiç olmazsa haftada veya ayda bir ziyâret etmeli, kırk günü geçirmemelidir. Uzak memlekette ise, mektûp ve telefonla gönlünü almalıdır. Dargın, kinli ise de, vazgeçmemelidir. Akrabâsı gelmezse, cevâp vermezse de, giderek veya hediye, selâm göndererek, yâhut mektûp ve telefon ile yoklamaktan vazgeçmemelidir. Allahü teâlâ, Müslümân ve sâlih olan akrabâyı ziyâreti emrediyor. Berîka ve Hadîka kitâblarında buyuruluyor ki:

“Kat’i rahm, yani akrabâ ile ilişiği kesmek büyük günâhtır. Erkek olsun, kadın olsun zî rahm-i mahrem akrabâyı ziyâret etmek vâciptir. Amca kızı gibi mahrem olmayan zî rahm akrabâyı ve zî rahm olmayan akrabâyı ziyâret vâcib değildir. Fakat bunlara da hediye, selâm yollamak müstehâbtır.”

Netice olarak, bir Müslümanın bütün hareketleri, işleri, sözleri, okuması, dinlemesi, çocuklarını okutup yetiştirmesi, insanlarla görüşmesi ve insanlara olan davranışları, darılması, sevmesi, hep Allahü teâlânın rızası için olmalıdır...

Başarı, öldükten sonra işe yarayandır 29.11.2011

İslâmiyyet; ilim, amel ve ihlâs olmak üzere üç kısımdır. Emirleri ve yasakları öğrenmek, öğrendiklerine tâbi olmak ve bunları yalnız Allahü teâlânın rızası için yapmak lâzımdır. Kur’ân-ı kerîm, bu üçünü emretmekte ve övmektedir.

Cenâb-ı Hak, bu dünyâda kendi rızası için yapılan her ibâdeti ve ameli kabûl eder. İnsânlara gösteriş için, onlara yaranmak için yapılanları ise, kabûl etmez. Bunun için her türlü ibâdeti, işleri, davranışları, Allahü teâlânın emrine uyarak, Onun rızasına uygun olarak ihlâs ile yapılmalıdır. Yani yapılanların, hâlis, her türlü uygunsuz niyetlerden temizlenmiş olması lâzımdır.

İbâdetlerin doğru olması için, nasıl yapılacaklarını öğrenmek ve öğrendiklerine uygun olarak yapmak lâzımdır. İhlâs; gerek beden, gerekse mal ile yapılan farz veya nâfile bütün ibâdetleri, hayrât ve hasenât yapmayı, Müslümânları sevindirmeyi, onları sıkıntıdan kurtarmayı, zikri, istiğfârı Allahü teâlânın rızası için yapmaktır. Mal, mevki, hürmet, şöhret kazanmak için yapılan ibâdetle ihlâs olmaz, riyâ olur. Böyle ibâdetle sevâp verilmez, günâh olur, azâb yapılır. Riyâ ile yapılan farzlar sahîh olur, ibâdet borcu ödenmiş olur ise de, sevâbı olmaz. Hadis-i şerifte; **(Dünyâda riyâ ile ibâdet edene, kıyâmet günü, ey kötü insan! Bugün sana sevâp yoktur. Dünyâda kimler için ibâdet ettin ise, sevâplarını onlardan iste denir)** buyuruldu.

İbâdet, Allahü teâlânın rızasına kavuşmak için yapılır. Başkasının muhabbetine, ihsânına kavuşmak için yapılan ibâdet, ona tapınmak olur. Allahü teâlâyı ihlâs ile ibâdet etmemiz emrolundu. Hadîs-i şerifte; **(Allahü teâlânın birliğine îmân edenden, namâzı ve zekâtı ihlâs ile yapandan Allahü teâlâ râzı olur)** buyuruldu.

Başkalarının sevgisine ve övmelerine kavuşmak için, dünyâ işleri ile, onlara iyilik yapmak, riyâ olur. İbâdet ile olan riyâ bundan daha fenâdır, kötüdür. Allahü teâlânın rızasını hiç düşünmeden yapılan riyâ, gösteriş ise, hepsinden daha fenâdır. İbâdet yaparak Allahü teâlâdan dünyâ menfâatlerini istemek, riyâ olmaz. Yağmur duâsına çıkmak, istihâre yapmak böyledir.

İbâdet, bir âdet olarak değil, Allahü teâlâyı gönülden şükretmek, yalvarmak için yapılmalıdır. Riyâ, gösteriş olarak yapılan bir ibâdeti, Allahü teâlâ kabûl etmez. Kur’ân-ı kerîmde Mâ’ûn sûresinde meâlen; **(Ey Resulüm, kıyâmet gününü inkâr eden, yetimi sertlik ve sitemle defedip hakkını gasbeden, fakîri doyurmayan ve başkalarını da fakîre iyilik yapmaya teşvik etmeyen o kimseyi gördün mü? Namâzlarını gaflet ile kılanlara ve riyâ, gösteriş yapanlara ve zekâtı, fakîrin hakkını vermeyenlere şiddetli azâb vardır)** buyurulmaktadır.

Dünyâ ni’metleri geçici, ömürleri ise kısadır. Bunları ele geçirmek için dînini vermek ahmaklıktır. İnsanların hepsi âcizdir. Allahü teâlâ dilemedikçe, kimse kimseye fayda ve zarar yapamaz. Bunun için ibâdetleri, hayırlı işleri; dünyâ faydalarını, insanların görüp beğenmelerini düşünmeyip, yalnız Allah rızası için yapılmalıdır. Resûlullah efendimiz; **(Allahü teâlâ buyuruyor ki: Benim şerikim, ortağım**

yoktur. Başkasını bana şerik eden, sevâplarını, karşılıklarını ondan istesin. İbâdetlerinizi ihlâs ile yapınız! Allahü teâlâ, ihlâs ile yapılan amelleri, işleri kabûl eder) buyurmuştur.

SON PİŞMANLIK FAYDA ETMEZ

Netice olarak, bir kimse, insanlar beni beğensin, hep benden bahsetsinler, çok zengin ve meşhûr olayım, her istediğimi elde edeyim der, böyle düşünür ve bunları elde etmek için bunların sebeplerine yapışır, bu isteklerinin hepsine de kavuşabilir. Bunları elde ettiği için, kendisini başarılı da görebilir. Ama ölüm geldiği zaman, bu elde ettiklerinin ve başarı diye övündüklerinin hiçbirisi elinde kalmaz. Başarı diye övündükleri, ölümle beraber başarısızlığa, yalnızlığa dönüşür. Geriye, sadece hüznü, pişmanlık kalır ki, ölümden sonraki üzülmeyen, pişmanlığın da hiçbir faydası olmaz. Bunun için din büyükleri başarıyı; “Başarı, öldükten sonra elde kalan, işe yarayandır” diye tarif etmişlerdir...

Mübârek gün ve geceleri ihyâ etmek 04.12.2011

Dinimizde, Cuma, Arefe, Bayram, Kadir, Berât, Mi'râc, Aşûre, Mevlid ve Regâib gecelerinde ibâdet etmek çok sevaptır. Rıyâd-un-nâsîhîn kitâbında buyruluyor ki:

“Büyük İslâm âlimi, imâm-ı Nevevî hazretleri, Ezkâr kitâbında, ‘gecenin oniki kısmından bir kısmını yani bir sâat kadar ihyâ etmek, Kur’ân-ı kerîm okumak, namâz kılmak, duâ etmek, bütün geceyi ihyâ etmek olur. Yaz ve kış geceleri için hep böyledir’ buyuruyor. İbni Abidîn de böyle olduğu anlaşılmaktadır.”

Hakâyık-ı manzume kitabında da; “Fıkıh kitâblarında sâat demek, bir miktâr zamân demektir. İmâm-ı Nevevî, Şâfiî mezhebinde mütehattir. Hanefî mezhebindekilerin de, geceleri, böyle ihyâ etmeleri uygun olur” denilmektedir.

BU AYIN EN KIYMETLİ GECEİ

Aşûre gecesi, Muharrem ayının onuncu gecesidir. Muharrem ayı ise, Kur’ân-ı kerîmde kıymet verilen dört aydan biridir. Aşûre gecesi, bu ayın en kıymetli gecesidir. Allahü teâlâ, birçok duâları Aşûre günü kabûl buyurdu. Âdem aleyhisselâmın tövbesinin kabûl olması, Nûh aleyhisselâmın gemisinin tûfândan kurtulması, Yûnus aleyhisselâmın balığın karnından çıkması, İbrâhîm aleyhisselâmın Nemrûdun ateşinde yanmaması, İdrîs aleyhisselâmın diri olarak göğe çıkarılması, Yâkûb aleyhisselâmın, oğlu Yûsuf aleyhisselâma kavuşması ve gözlerindeki perdenin kalkması, Yûsuf aleyhisselâmın kuyudan çıkması, Eyyûb aleyhisselâmın hastalıktan kurtulması, Mûsâ aleyhisselâmın Kızıldenizden geçip, Firavunun boğulması ve İsâ aleyhisselâmın vilâdeti, doğumu ve yahûdîlerin öldürmesinden kurtulup, diri olarak göğe çıkarılması hep Aşûre günü oldu.

Nûh aleyhisselâm gemide aşûre tatlısı pişirdiği için müslümânların Muharrem'in onuncu günü aşûre pişirmesi ibâdet olmaz. Muhammed aleyhisselâm ve Eshâb-ı kirâm böyle yapmadı. Bugün aşûre pişirmeyi ibâdet sanmak, bid'attir, günâhtır. Muhammed aleyhisselâmın yaptığı veya emrettiği şeyleri yapmak ibâdet olur. Din kitâblarının yazmadığı, Ehl-i sünnet âlimlerinin bildirmediği şeyleri yapmak, sevap olmaz, günâh olur. O gün, herhangi bir tatlı yapmak, tanıdıklara ziyâfet, fakîrlere sadaka vermek sünnettir, ibâdettir. İbni Âbidîn hazretleri; “Kırıklara sürme çekmek sünnettir. Fakat, bunu yalnız Aşûre günü yapmak harâmıdır” buyurmaktadır.

Hazret-i Hüseyin Aşûre günü şehîd oldu diyerek, mâtem tutmak, döğünmek bid'attir, günâhtır. İslâmiyyette mâtem tutmak olsaydı, Aşûre günü değil, Resûlullah efendimizin Tâif'te mübârek ayaklarının kana boyandığı, Uhut'ta mübârek dişinin kırılıp, mübârek yüzünün kanadığı ve vefât ettiği gün mâtem tutulurdu. Peygamber efendimiz mâtem tutmayı yasak etmiştir. Müslimde bildirilen hadîs-i şerifte; **(Mâtem tutan kimse, ölmeye önce tövbe etmezse, kıyâmet günü şiddetli azâb görecektir)** buyruldu. Müslimde bildirilen başka bir hadîs-i şerifte de; **(İki şey vardır ki, insanı küfre sürükler. Birisi, bir kimsenin soyuna sövmek, ikincisi, ölü için mâtem tutmaktır)** buyurulmuştur.

MUHTÂR-I SEKÂFÎ'NİN HÎLESİ!..

Muharrem'in onuncu Aşûre günü mâtem yapmak, bağırıp çağırmak, ilk olarak hicri 65 senesinde, Muhtâr-ı Sekâfî tarafından ortaya çıkarıldığı Tuhfe kitabında yazılıdır. Daha sonra bu hâl, buna inananların arasında, bir ibâdetmiş gibi yayılmıştır. Hâlbuki Muhtâr-ı Sekâfî, bunu Kûfe ahâlisini aldatıp, onları Emevîlerle harbe sürüklemek, böylece hükûmeti ele geçirmek için bir hile olarak yapmıştır.

Mâtem tutmak yasak olmasaydı, herkesten önce Peygamber efendimizin vefâtı için mâtem tutulurdu. Sonra diğer şehid edilen din büyükleri için mâtem tutardık. Bunların hepsini çok severiz, şehit edildikleri için de çok üzülürüz fakat mâtem tutmayız. Mâtem yapmayız, ammâ kalbimiz kan ağılar. Dinimizde Müslümânların, mâtem yapması ve başkalarına la'net etmeleri yasak edildiği için, mâtem yapmayız.

Netice olarak, mübârek gün ve geceleri, Kur'ân-ı kerim okuyarak, duâ ederek, namaz kılarak, istiğfâr ederek ihyâ etmelidir. Din büyüklerinden âhirete intikâl edenleri de, mâtem tutarak değil, onlara duâ ederek yâd etmelidir...

Mübârek zamanları fırsat bilmeli **05.12.2011**

Allahü teâlânın Muhammed aleyhisselâma ve Onun ümmetine ihsân ettiği mübârek zamanların kıymetini bilmeli, ele geçen fırsatları değerlendirmelidir. Zira bu dünyâ, âhiretin tarlasıdır. Burada tohumlarını ekmeyip yiyenler, böylece bir tohumdan kat kat meyve kazanmaktan mahrûm kalanlar, ne kadar tâlihsizdirler Kardeşin kardeşten kaçacağı, ananın evlâdını tanımayacağı mahşer günü için, hazırlık yapılmıyor. Akı başında olan, bu dünyâyı fırsat bilir ve bu kısa zamânda, Allahü teâlânın beğendiği işleri yapar. Cenâb-ı Hak, bu kısa zamânda yapılacak, hayırlı işlere ve ibâdetlere sonsuz nimetler ihsân edecektir. Abdülkâdir-i Geylânî hazretleri; "Hayatta olduğunuz müddetçe, ömrü fırsat biliniz. Bir müddet sonra hayat kapısı kapanacak, bu dünyâdan ayrılacaksınız. Gücünüz yettiği müddetçe hayırlı işler yapmayı ganîmet biliniz. Tövbe kapısı açıkken ve elinizde bu imkân varken bunu fırsat biliniz. Tövbe ediniz. Duâ etmeye imkânınız varken, duâ ediniz. Sâlih kimselerle berâber olmayı fırsat biliniz" buyurmuştur.

KALPLERİ MÂMÛR ETMELİ

İmânı, i'tikâdı düzelttikten ve İslâmiyyete uygun ibâdetleri yaptıktan sonra, vakitleri, kalbi temizlemek ile mâmûr etmek lâzımdır. Allahü teâlâyı hâtırlamadan, bir ân geçirmemelidir. Vücût, eller, ayaklar dünyâ işleri ile uğraşırken, kalb hep Allahü teâlâ ile olmalı, Onu hâtırlamakla lezzet duymalıdır.

Süfyân-ı Sevrî hazretleri buyuruyor ki:

"Bir kimsenin, duâ ederken yalnız kendisine duâ edip, ana-babasına ve diğer Müslümanlara duâ etmemesi, Kur'ân-ı kerim okumayı bildiği halde her gün en azından yüz âyet okumaması, câmiye girdiği halde iki rekat olsun namaz kılmadan çıkması, kabristandan geçtiği halde mevtâlara selâm vermemesi, bir yerde yalnız olarak yaşıyorsa, cumâ günü şehre geldiği halde cumâ namazı kılmaması, bulunduğu beldeye bir âlim geldiği halde, onun ilminden hiç istifâde edememesi, bir kişi ile dost olduğu halde ismini öğrenmeden ayrılması, bir tanıdığı kendisini dâvet ettiği halde dâvetine gitmemesi, gençlik çağı büyük bir fırsat olduğu halde o zamanını boşa geçirmesi, kendisi tok ve komşusunun aç olduğunu bildiği halde, ona bir şeyler vermemesi o kimsenin gafletindendir."

Günâh işlemek, insanı helâk etmez. Günâha devâm etmek ve tövbeyi terk etmek, helâk eder. Günâh işleyince, hemen tövbe etmelidir. Gizli işlenen günâhın tövbesi gizli olur. Açık işlenmiş günâhın tövbesi ise açık olur. Tövbeyi geciktirmemelidir. Kirâmen kâtibîn melekleri, günâhı hemen yazmaz. Tövbe edilirse, hiç yazılmaz, tövbe edilmezse yazarlar.

Seyyid Burhâneddîn hazretleri buyuruyor ki:

"İnsanlar uykudadır. Öldükleri zaman uyanırlar. Fakat fırsat elden gider. Artık kaçırılan fırsatlara pişmanlığın faydası yoktur. Hiç geri dönme arzusu fayda verir mi? Gidenin geri dönmesi mümkün olur mu? Çünkü dün geçti, bir daha geri gelmez. Âhirette kurtuluşa erenler, haramlardan ve dünyâ sevgisinden yüz çevirip, hâlis bir niyet ile Allahü teâlâyâ dönenlerdir. Allahü teâlâyâ götüren yol yalnız bunlara açıktır. Peygamber efendimiz bir hadîs-i şerîfte; (Dünyâ sevgisi her kötülüğün başıdır) buyurdu. İki sevgi kalbde bir araya gelmez. Bu kısa hayâta aldanmaktan sakının. Ahmed Rufâî hazretleri; 'Ey nefesleri sayılı insan! İnsan ömrünün sonu olan gün elbette gelecek!' buyurarak bizleri ne güzel ikâz ediyor..."

FIRSATLARI DEĞERLENDİRMELİ

Netice olarak, ölmenden önceki zaman ve mübârek günler, birer fırsattır, ganîmettir. Ömrü faydasız işlerle telef etmemeli, Allahü teâlânın rızasına uygun şeylere sarf etmelidir. Beş vakit namâzı, mümkün olduğu kadar cemâ'atle edâ etmeli, vakitleri istiğfârsız geçirmemelidir, gafletten hoşlanmamalı, dünyâ zevklerine aldanmamalı, ölümü düşünmeli, âhireti göz önünde bulundurmalı ve harâmlardan yüz

çevirmelidir. Dünyâ işleri ile zarûret miktarı meşgûl olmalı, diğer zamanları, âhireti imâr etmeye ayrılmalıdır. Sözün kıyası, Allahü teâlâdan gayri şeylerin muhabbetinden, sevgisinden korunmalı ve bedeni İslâmiyyetin emerlerine uymakla süslemelidir...

Farzların yanında, nâfilenin kıymeti yoktur 06.12.2011

Farzları vaktinde yapmayıp, nâfile ibâdetleri yapanın, bu nâfileleri kabûl olmaz. Çünkü bu kimse, Allahü teâlânın emrini yapmayıp, kendi nefsinin arzûlarını yapmaktadır. Zekât vermeyince, fakîrin hakkı gasbedilmiş oluyor. Zekât vermeyen zengin, binlerce fakîrin hakkını gasbetmiş olduğu ve Allahü teâlânın emrini yapmadığı için, bunun bütün hayrâtı, hasenâtı kabûl olmuyor. Borcunu ödemeyen de, böyle haklar altında kalmaktadır. Abdülkâdir-i Geylânî hazretleri, Fütûh-ul gayb kitâbında buyuruyor ki: "Mü'minin, en önce farzları yapması lâzımdır. Farzlar bittikten sonra, sünnetleri yapar. Ondan sonra, diğer nâfilelerle meşgûl olur. Farz borcu varken, sünnet ile meşgûl olmak, ahmaklıktır. Farz borcu olanın sünnetleri kabûl olmaz. Hazret-i Alî'nin naklettiği hadis-i şerifte; **(Üzerinde farz namâzı borcu olan kimse, kazâsını kılmadan nâfile kılsa, boş yere zahmet çekmiş olur. Bu kimse, kazâsını ödemedikçe, Allahü teâlâ, onun nâfile namâzlarını kabûl etmez)** buyuruluyor.

Abdülhak-ı Dehlevî hazretleri, bu hadis-i şerifi açıklarken; "Bu haber, farz borcu olanların, sünnetlerinin ve nâfilelerinin kabûl olmayacağını göstermektedir" buyurmaktadır.

İmâm-ı Rabbânî hazretleri buyuruyor ki:

"Her şeyden önce, Ehl-i sünnet vel-cemâ'at âlimlerinin bildirdiği, kitâplarında yazdığı i'tikâdî öğrenmek ve îmânını buna göre düzeltmek lâzımdır. Ondan sonra, fıkıh ahkâmını öğrenmeli, farzları yapmaya sarılmalı, helâle, harâma dikkat etmelidir. Farzların yanında, nâfile ibâdetlerin, hiç kıymeti yoktur. Zamânımızın Müslümânları, farzları bırakıp, nâfile ibâdetlere sarılıyor, nâfile ibâdetleri yapmaya ehemmiyyet verip, farzları meselâ beş vakit namâz kılmayı, ramazân ayında oruç tutmayı, zekât, uşur vermeyi, borç ödemeyi, helâli, harâmları öğrenmeyi hafif ve ehemmiyetsiz görüyorlar. Olur olmaz yerlere birçok para sarf ediyorlar da, bir kuruş zekâtı bir Müslümâna vermeyi benimsemiyorlar. Hâlbuki, bilmiyorlar ki, bir kuruş zekâtı yerine vermek, binlerle lira sadaka vermekten, kat kat dahâ sevâptir. Zekât vermek, Allahü teâlânın emrini yapmaktır. Sadaka ve hayrâtın çoğu ise, şöret, hürmet ve nefsin şehvetlerini kazanmak için olur. Farzlar yapılırken araya riyâ, gösteriş karışmaz. Nâfile ibâdetlerde ise, gösteriş çok olur. Bunun içindir ki, zekâtı, âşikâre vermek lâzımdır. Bu sûretle insan iftirâdan kurtulur. Nâfile sadakayı, gizli vermelidir ki, kabûl ihtimâli fazla olur. Sözün özü şudur ki, dünyânın zararından kurtulabilmek için, İslâmiyyetin emirlerine yapışmaktan başka çâre yoktur. Dünyâ zevklerini büsbütün bırakamayanların, hiç olmazsa, hükmen terk etmesi, yanî dünyâyı terk etmiş sayılmaları lâzımdır. Bunun için de, her sözü ve her işi İslâmiyyete uygun yapmalıdır."

Her din, kendisinden önce gelen dîni neshetmiş, değiştirmiştir. En son gelen ve her dîni değiştirmiş, dahâ doğrusu dinlerin hepsini kendinde toplamış olup, kıyâmete kadar hiç değişmeyecek olan din, Muhammed aleyhisselâmın bildirdiği İslâm dînidir. Bu dînin bildirdiği farzları yapanlara ve harâmlardan kaçınanlara Allahü teâlâ, âhirette ni'metler, iyilikler verecektir. Farzları yapmayanlara ve harâmlardan kaçınmayanlara, âhirette cezâlar, acılar vardır.

Netice olarak, îmânı olmayanların farzları kabûl olmaz. Farzları yapmayan mü'minlerin de, sünnetleri kabûl olmaz yanî bunlara sevâb verilmez. Bunlar Peygamber efendimize tâbi olmuş olmaz. Bir kimse, bütün farzları yapıp da, bir farzı özürsüz terk ederse, bu borcunu ödemedikçe, bu cinsten olan hiçbir nâfile ibâdetine ve sünnetine sevâb verilmez. Peygamber efendimiz, hazret-i Ali'ye hitaben; **(Yâ Ali, insanlar fedâil ile meşgûl oldukları zamân, sen farzları tamâmlamaya çalış!)** buyurmuşlardır. İmâm-ı Gazâlî hazretlerinin Dürret-ül fâhire kitâbında naklettiği hadis-i şerifte de; **(Allahü teâlâ, kazâya kalmış namâz borcu bulunan ve harâm elbise giyen kimsenin nâfile namâzını kabûl etmez)** buyurulmuştur.

Âhireti sermâyen, dünyâyı kazancın yap 11.12.2011

İmân ile küfür birbirlerine zıt olduğu gibi, âhiret de, dünyânın zıttıdır. Dünyâ ve âhiret bir araya getirilemez. Âhireti kazanmak için, dünyâyı yani harâmları terk etmek lâzımdır. Dünyâyı terk etmek, iki türlü olur:

Birincisi, bütün harâm olan şeyler ile berâber, mubâhları da, yani günâh olmayan lezzetlerin çoğunu da bırakıp, yaşamak için zarûrî olan miktârını kullanmaktır. Yani tembel ve işsiz olarak oturup da, dünyânın zevk, keyif ve eğlencelerine dalmak yolunu bırakarak, her türlü zevk ve lezzetinden vazgeçip, bütün zamânını, ibâdetle, Müslümânların râhatları ve İslâm dînini bilmeyenlerin, doğru yola kavuşmaları için lâzım olan ilmî ve teknik üsûlleri, vâsıtaları, en ileri, en üstün şekilde yapmakla, kullanmakla geçirmek, durmadan çalışmaktır. Dünyâ zevkini böyle çalışmakta aramak ve bulmaktır. Eshâb-ı kirâmın hepsi ve din büyüklerinin çoğu, böyle idi. Dünyâyı, bu şekilde terk etmek, pek çok faydalıdır. Bundan maksat, İslâmiyyetin emrettiği şeyleri yapmak için, bütün râhatı ve zevkleri fedâ etmektir.

İkincisi, dünyâda harâm ve şüpheli şeylerden kaçıp mubâhları kullanmaktır. Bu kısım da, âhir zamânda, çok kıymetlidir. Hûd sûresinin 15. âyet-i kerîmesinde meâlen; **(Görüşleri kısa, akılları eksik olanlar, âhireti düşünmeyip her iyiliği, şöhet, mevki ve hürmet gibi dünyâ râhatlıklarını ve lezzetlerini kazanmak için yapıyor. Bu yaptıklarının karşılıklarını dünyâda kendilerine tamâmen verir, umduklarından birini esirgemeyiz. Bunların âhiretteki kazançları, yalnız Cehennem ateşidir. Çünkü iyiliklerinin karşılıklarını almışlardır. Alacakları yalnız, bozuk niyyetlerinin karşılığı olan, Cehennem ateşi kalmıştır. Hırs ve şehvetleri için, gösteriş için yaptıkları iyilikleri âhirette kendilerine yaramayacak, bunları Cehennemden kurtaramıyacaktır)** buyuruldu.

Abdülkâdir-i Geylânî hazretleri buyuruyor ki:

“Âhireti sermâyen, dünyâyı bu sermâyenin kazancı yap. Zamânını, önce âhireti elde etmek için sarf et. Geri kalan vaktini, geçimini temin için harca. Sakın dünyânı sermâye, âhiretini onun kârı şeklinde yapma! Böyle yaparsan, dünyâdan artan zamânını, âhiretin için sarf edersin. Bu zaman zarfında namazlarını kılmaya çalışırsın. Fakat çabucak kılayım diye, rûkûnlerine riâyet etmezsin. Sonra dünyâ işlerinden dolayı yorulur ve bitkin düşersin. Geceleri kazâ namazı kılmaya fırsat bulamazsın. Yorgunluktan ölü gibi yatar, gündüz de faydasız olursun. Nefsine, hevâ ve isteğine hattâ şeytânâ tâbi olursun. Âhiretini dünyâyâ karşılık satarsın. Nefsinin kölesi ve onun bineği olursun. Hâlbuki sen, nefsine binmek, onu yalanlayıp tekzip etmek ve selâmet yoluna sokmakla emrolunmuşsun. Bunlar âhiret yolu, Rabbine tâat yoludur. Sen, nefsinden gelen istekleri kabûl etmekle, kendine zulmettin. İpini onun eline verdin. İsteklerinde, lezzetlerinde, hevâsında ona uydun. Sonunda dünyâ ve âhiretin hayırlısını kaçırdın. Dünyâ ve âhiretini zarara soktun. Böyle olursa, Kıyamet günü din ve dünyâ bakımından insanların en müflisi ve en zararlısı olursun. Nefsine uymakla, dünyâdan fazla bir şeye ulaşamadın. Eğer nefsini âhiret yoluna çekseydin, âhiretini esas ve sermâye kabûl etseydin, dünyâ ve âhiretini kazanırdın. Nefsin kötülüklerinden korunur, iyilerden olurdun. Eğer dünyâyâ râğbet etmeyerek, kötülüklerden uzak kalarak Allahü teâlâyâ itâat edersen, Allahü teâlânın has kullarından olursun...”

Netice olarak, dünyânın geçici lezzetlerine aldanmamalı ve ölümü hâtırlamalı, unutmamalı, âhiretin dehşet ve şiddetini göz önüne getirmelidir. Kısacası, yüzü dünyâdan âhirete çevirmelidir. Dünyâ işleri ile zarûret miktârı uğraşmalı, başka zamânlarda, hep âhireti kazandıracak işleri yapmalıdır. Sözün özü, gönül Allahü teâlâdan gayrisine tutulmaktan kurtulmalı, beden ve âzâları da, İslâmiyyete uymakla süslemelidir. Hadîs-i şerîfte buyurulduğu gibi:

(Mes’ûd o kimsedir ki, dünyâ onu terk etmezden önce, o dünyâyı terk etmiştir.)

Emredilenleri yapmamanın sebebi

12.12.2011

Müslümânlığın temeli, Allahü teâlânın birliğine ve Muhammed aleyhisselâmın bildirdiği emirlerin, yasakların hepsini, cenâb-ı Hak tarafından getirmiş olduğuna inanmaktır. Emirleri yapmak, yasak edilenleri yapmamak îmânın şartı değil ise de, yapmak ve yapmamak lâzım olduğuna inanmak, îmânın şartıdır. Böyle îmânı olmayan kimseye kâfir denir.

Îmân edip Müslüman olduğu halde, Allahü teâlânın emirlerini yapmamak, çok çirkin bir hâldir, bir gaflettir. Bu hâlden kurtulmak ve gaflet uykusundan uyanmak lâzımdır. İmâm-ı Rabbânî hazretleri, bir talebesine hitaben buyuruyor ki:

“Ey Oğlum! İyi biliyorsun ki, dünyâda biri, mevki, rütbe sâhibi olsa, emrinde bulunanlardan birine, mühim bir vazîfe verse, bu vazîfenin yapılmasında, emir verene de fayda olduğu hâlde, bu işçi, bu vazîfeye ne kadar çok ehemmiyyet ve kıymet verir. Bu vazîfeyi, bana büyük bir zât verdi diye övünür

ve seve seve, zevk ile yapmaya çalışır değil mi?

Yazıklar olsun ki, Allahü teâlânın büyüklüğü, yüksekliği, bu kimsenin büyüklüğü kadar değil midir de, İslâm dîninin istediklerini yapmaya, böyle çalışılmıyor. Allahü teâlânın emirleri vazîfe bilinmiyor ve 'vazîfe mukaddestir! Önce vazîfe, sonra namâz' gibi şeyler deniyor. Hâlbuki, Allahü teâlânın emirleri birinci vazîfe olması lâzımdır.

Utanmak ve gaflet uykusundan uyanmak lâzımdır. Allahü teâlânın emirlerini yapmamak, iki sebepten ileri gelmektedir:

1- Allahü teâlânın emirlerine, yasaklarına inanılmamıştır. Bu ibâdetler, çöldeki insanların sağlam olması içindir. Bugün İsveç hareketleri, spor, fizikoterapi, masaj, namâzın işini görmekte, duşlar, banyolar, plâjlar, abdestten dahâ modern temizlemektedir denilmesidir.

2- Allahü teâlânın emirlerine ehemmiyet vermemektir. Bu emirlerin büyüklüğünü, mevki, kumanda sâhibi kimselerin büyüklüğünden aşağı görmektir. Her iki sebep ile de, ibâdet etmemenin çirkinliğini düşünmek lâzımdır.

Ey evlâdım! Yalancılığı çok defa görülmüş olan birisi, düşman bu gece, filan yerden baskın yapacak dese, idâreciler, akıllılar, karşı koyma güçlerini düşünmez mi? O kimsenin yalancı olduğunu bildikleri hâlde, tehlike bulunan işlerde, ihtiyâtlı, tedbirli, uyanık bulunmak lâzımdır demezler mi?

Muhbir-i sâdık, yani hep doğru söyleyici olan Muhammed aleyhisselâm, tekrâr tekrâr, açıkça, âhiretin sonsuz azâblarını bildiriyor. Buna inanmıyorlar. İnanılsa da, tedbîr, kurtulma çâresi düşünmüyorlar. Hâlbuki, Muhbir-i sâdık, kurtuluş yolunu da, göstermektedir. O hâlde, Muhbir-i sâdıkın sözlerine, bir yalancının sözleri kadar kıymet vermemek, nasıl bir îmândır? İmânım var demek, Müslümânım demek, insanı kurtarmaz. Kalbin inanması, yakîn hâsıl etmesi lâzımdır. Hâlbuki, yakîn nerede? Zan bile yok. Belki vehim bile değil. Çünkü, tehlikeli zamânlarda vehim edilen şeye karşı da, tedbîr almak, akıl îcâbıdır. Hucûrât sûresinin 18. âyetinde meâlen; **(Allahü teâlâ, yaptıklarınızı hep görmektedir)** buyurulduğu hâlde, harâmları yapıyorlar. Hâlbuki, herhangi bayağı bir kimse, bu çirkin işleri görecektir, belki görmek ihtimâli olsa, yapmaktan vazgeçerler. Bu hâlin iki sebebi olabilir: Yâ, Allahü teâlânın verdiği habere inanmıyorlar. Yâhut da, Allahü teâlânın görmesine ehemmiyet vermiyorlar. Harâmları, bu iki sebeple işlemek, îmânı mı gösterir, kâfir olmayı mı gösterir?"

İslâmiyyetin bildirdiklerine inanmamanın, itimât etmemenin, güvenmemenin ve emredilenleri yapmamanın sebebi, Allahü teâlânın emirlerine ehemmiyet, kıymet vermemekten ileri gelmektedir. Bu hâlin çirkinliğini iyi düşünmek lâzımdır. Çünkü Allahü teâlânın emirlerine değer vermemek, îmânı tehlikeye sokar, insanı küfre sürükler. İmânsız olarak ölenin gideceği yer de, Cehennemdir.

Netice olarak, Allahü teâlâyâ îmân eden ve Onu seven bir kimse, Onun emirlerini yapar, yasaklarından sakınır, kazâ ve kaderine de râzı olunur. Harâm işlemek ve farzları yapmamak ise, bu îmânın ve sevginin gevşek olduğunu gösterir.

Fırsatların kıymetini bilmeli 13.12.2011

İnsana verilen ömür, insan için bir fırsattır. İmân etmek, îmânını düzeltmek, ibâdetleri yerine getirmek, hayırlı işler yapmak için bu dünyâ ve insana verilen ömür, bir fırsattır, bu fırsatı elden kaçırmamalıdır. İnsana verilen bu ömür içinde, hataları, kusûrları düzeltmeli, vaktinde yapılamayan ibâdetleri kazâ etmeli, kul hakkından kurtulmak için helâlleşme yollarını aramalı, günahlara tövbe etmelidir. Hadis-i şerifte; **(Günâhına tövbe eden, hiç günâh yapmamış gibidir)** buyurulmuştur.

İmâm-ı Rabbânî hazretleri, bir talebesine hitaben buyuruyor ki:

"Ey oğlum! Bu zamânınız fırsattır. Fırsat da, büyük ni'mettir. Sıhhatle ve üzüntüsüz geçen vakitler, bulunmaz ganîmettir. Her sâati Allahü teâlâyı zikretmek ile geçirmelidir. Resûlullah'a uygun olan her iş, hattâ alışveriş bile zikir olur. O hâlde, her hareketin, her duruşun, Resûlullah'a uygun olması lâzımdır. Böylece, hepsi zikir olur. Zikir demek, gafleti tard etmek, Allahü teâlâyı hâtırlamaktır. İnsan her hareketinde, her işinde, Allahü teâlânın emrini ve yasağını gözetince, emir ve yasakların sâhibini unutmaktan kurtulur ve dâima zikretmiş olur.

Biz kuluz. Sâhibimizin emrindeyiz. Başboş değiliz. Her istediğimizi yapmaya serbest değiliz. İyi düşünelim! Uzağı gören akıl sâhibi olalım! Kıyâmet günü utanmaktan, pişmân olmaktan başka, ele bir şey geçmez. Gençlik çağı, kazanç zamânıdır. Mert olan, bu vaktin kıymetini bilip, elden kaçırmaz. İhtiyârlık herkese nasîb olmaz. Nasîb olsa da, râhat, elverişli vakit ele geçmez. Vakıt de bulunsa, kuvvetsizlik, hâlsizlik zamânında, yarar iş yapılamaz. Bugün, her vaziyet elverişli iken, ananın babanın varlığı büyük ni'met iken, geçim derdi olmayıp fırsat elde iken, güç kuvvet yerinde iken, hangi özür ile, hangi sebeple, bugünün işi yarına bırakılabilir? Peygamber efendimiz; **(Yarın yaparım diyen helâk oldu, ziyân etti)** buyurdu. Eğer dünyâ işlerini yarına bırakırsan ve bugün hep âhiret işlerini yaparsan güzel olur. Fakat, bunun aksini yaparsan çok çirkin olur.

Oğlum, bütün varlıkların özü olan insan, eğlence için, oyun için, yiyip içmek, gezmek, yatmak, keyif sürmek için yaratılmadı. Kulluk vazîfelerini yapmak için, Rabbine itâ'at, tevâzu, kuvvetsizliğini, ihtiyâcını göstermek, Ona sığınmak ve yalvarmak için yaratıldı. Muhammed aleyhisselâmın bildirdiği ibâdetlerin hepsi, insanlara faydalı şeylerdir. İnsanlara yaradığı için emredilmiştir. Yoksa, hiçbir ibâdetin Allahü teâlâyâ faydası yoktur. Tâ'm teslim olarak, emirleri yapmaya ve yasaklardan kaçınmaya çalışmalıdır. Allahü teâlâ hiçbir şeye muhtâc olmadığı hâlde, kullarını emir ve yasaklar vermekle şereflendirdi. Her şeye muhtâc olan, biz kulların, bu büyük ihsâna, bol bol teşekkür etmemiz, bunun için de, emirleri yapmaya, cândan sarılmamız lâzımdır.

Yavrum, yeniden îmânını tâzelemelisin! Peygamber efendimiz buyurdu ki:
(Lâ ilâhe illallah, diyerek, îmânınızı yenileyiniz!) Sonra, Allahü teâlânın râzı olmadığı işlerinden tövbe etmelisin. Yasak ettiği, harâm eylediği şeylerden sakınmalısın. Beş vakit namâzı cemâat ile kılmalısın.

Oğlum! Fırsat ganîmettir. Yani zamân çok kıymetlidir. Bu kıymetli zamânları faydasız şeylere harcetmemelidir. Allahü teâlânın râzı olduğu, beğendiği şeyleri yapmakla geçimelidir. Dünyânın geçici lezzetlerine aldanmamalıdır. Ölümü hâtırlamalı, âhiretin dehşet ve şiddetini göz önüne getirmelidir. Kısacası, yüzümüzü dünyâdan âhirete çevirmelidir."

Netice olarak akıllı olan, tâlihli bir kimse, dünyânın birkaç yıllık hayâtını fırsat ve ni'met bilir. Bu kısa zamânda, dünyânın çabuk tükenen ve hepsinin sonu sıkıntı ve azâb olan, geçici zevklerine, tadına aldanmaz. Bunlarla vakti kaçırmaz. Bu kısa zamânda tohumunu eker. Bir tâne iyi iş yaparak, sayısız meyveler elde eder. Zira insana dünyâda verilen bu fırsat, bir dahâ ele geçmez. Bunun için dünyâ işleri ile zarûret miktârı uğraşmalı, başka zamânlarda, hep âhireti kazandıracak işleri yapmalıdır.

Allahü teâlâ, iffet sâhiplerini sever **18.12.2011**

İffet; sözlük anlamı itibari ile, afflik, temizlik, nâmus anlamlarına gelmektedir. İffet, başkasının malına göz dikmemek, fuhuş, çirkin, ayıp şeyler diye tarif edilmektedir. Hadis-i şerifte; **(Allahü teâlâ, hayâ, hilim ve iffet sâhiplerini sever. Fuhuş söyleyenleri ve sarkıntılık yaparak dilenenleri sevmez)** buyuruldu.

Rûhun kuvvetlerinden birisi de şehvettir ve kendine tatlı gelen şeyleri ister. Bunun orta miktârına iffet, nâmûs denir. İffet sâhibi olan insan, tabiatının muhtâc olduğu şeyleri, İslâmiyyete ve insanlığa uygun olarak yapar. Şehvetin lüzûmundan fazla olmasına şereh, hırs ve fücûr denir. Böyle olan bir kimse, helâldan olsun, harâmdan olsun, her istediğini elde etmeye çalışır. Şehvetin lüzûmundan az olmasına ise humûd, uyuşukluk denir ki, muhtâc olduğu şeylere kavuşmakta gevşek davranır.

Kişinin, kendinde bulunan hayvanî hislerine aldanmamak için, nefsin terbiye etmesi lâzımdır. Sadece nefse hâkim olmalı, başka şey yapmamalı demek, doğru olamaz. Çünkü tahsîl gören insanlar arasında nefislerine hâkim olamayanların çok bulunduğu, her zaman görülmektedir. Nefse hâkim olmak, söylemesi kolay, yapması güç olan bir şeydir. Yûsuf aleyhisselâm gibi büyük bir Peygamberin bile; **(Benim nefsim kötü şeyler istemez demiyorum)** buyurduğu, Yûsuf sûresinde bildirilmektedir.

NÂMÛSUN KIYMETİ!..

Nefse hâkim olmak ve bunun miktârı herkes için değişir. İnsan, bunu kendisi bile anlayamaz. Hele iffet ve nâmûs dersini dinden değil de, yalnız aklından alan kimseye göre, nâmûsun kıymeti, nâmûslu tanınmak düşüncesinden ileri gitmez. Nâmûsun kıymeti ne kadar bilinirse bilinsin, akıl ve düşünce ne kadar yerinde olursa olsun, insanın yaratılışında bulunan ve herkesi aldatabilen nefis karşısında, akıl

başarısız kalabilir. Bunun için, dahâ başlangıçta, nefsi kımıldatmamak ve onu tahrîk eden yolları kapatmak lâzımdır.

Allahü teâlâ, insan neslini devâm ettirmek için, erkek ve kadınları birbirlerine karşı câzib kılmıştır. Aynı zamânda, bu kuvvetli duygu karşısında, insanları dünyâda çetin bir imtihâna tâbi tutmuştur. Dünyâdaki en zor imtihân, iffet imtihânıdır. Bu imtihânda kazanan bir insan, dünyâ ve âhiretin kahramânıdır. İnsanların kusûrsuz olması veyâ insanın düşüklüğü, dahâ ziyâde iffet işinde belli olur. Allahü teâlâ, Kur'ân-ı kerîmin birçok yerinde, iffetini muhâfaza edenlere, büyük mükâfâtlar vâdetmiş ve müjdeler vermiştir. İffetini muhâfaza etmeyenlere de, Cehennem azâbını göstermiştir. Allahü teâlâ, iffetsizleri, bir insânı öldüren bir kâtil ile bir tutmaktadır. İnsanlar tarafından işlenen günâhların çoğu, iffetle alâkalıdır.

Erkeklik ve dişilik duyguları insanlarda da, hayvanda da vardır. Hayvanlarda utanma hissi olmadığı için, onlar, bu duygularını gizlemezler. İnsanlar ise, hayâ şeref ve haysiyyet duygularına sâhib oldukları için, erkeklik ve dişilik hislerine karşı çeşitli ve meşrû yolları ararlar. Hadis-i şerifte; **(Hayâ îmândan bir şûbedir)** buyuruldu.

ŞEREF VE İTİBAR...

Bir insanın, bir âilenin şerefi ve itibârı, iffet duygusu karşısındaki tutumu ile ölçülür. Zengin ve çok güzel bir kadın, eğer iffetsiz ise, şereften yoksun kabul edilir, hürmet görmez, itibâr edilmez. Fakîr ve afif, iffetli bir kadın ise, her yerde, her zamân itibârlıdır, hürmete lâyık kabul edilir.

Netice olarak, insanların pek çoğu, iffetsizliğin fenâlıklarını bildikleri hâlde, kendilerini bu fenâ yollara sapmaktan alıkoyamazlar. Bu kuvvetli duygu karşısında, insanları zabt edecek, onları selâmet yoluna çıkaracak çâre, din bilgilerini doğru olarak öğrenmek ve bunlara uymaktır. Zira bu hâl, bir terbiye ve ahlâk meselesidir. Din ise, ahlâk demektir. Bu mühim konuda din terbiyesi birinci plânda rol oynamaktadır. Allahü teâlâdan korkmasını öğrenmiş ve gerçekten sâhibinden, yaratıcısından korkan bir insan, iffetsiz olamaz. Bu sebepten dolayıdır ki, çocuklarımıza Allahü teâlânın korkusunu öğretmeye çalışmak, bizim için en başta gelen vazîfe olmaktadır.

Bir babanın kızına vasiyyeti 19.12.2011

Dinini bilen, seven ve kayıran sâlih bir baba, kızını, nefsinin ve nefsine uyararak kendine ve insanlara kötülük edenlerin şerrinden korumak için yazdığı vasiyyet mektubunda diyor ki:

“Kızım; bir genç kızın, kendi başına, akli ve idrâki ile iffetini muhâfaza etmesi güçtür. Eğer kız, biraz da güzelse, hâtıra ve hayâle gelmeyen tehlikelerle çevrilmiş demektir. Bu tehlike, mektepte, yollarda, otobüste, komşularda, hattâ evinin içinde yakasını bırakmaz. Hele o kızcağız kadınlık duygusuna karşı koymasını bilmeyecek derecede zayıf ahlâklı ise, o zamân tehlike iki misli artmış demektir. İşte bunun içindir ki, bir genç kızı kontrolsüz, korumasız bırakmak aslâ uygun değildir. Ev içinde anne kontrolü, ev dışında baba kontrolü onları, koruyucu melek gibi tâkîp etmelidir.

Kızım! Belki babanın ömrü, seni korumaya kifâyet etmeyecektir. Annen, belki seni her yerde, her zamân tâkîp edemeyecektir. Bu takdîrde, sen sâhipsiz olarak, ahlâksızların elinde bir oyuncak mı olacaksın? Allahü teâlâ, seni bu âkıbetten muhâfaza etsin! Âmîn. Seni evvelâ Allahü teâlânın büyüklüğüne ve Onun himâyesine emânet ederim. Ondan sonra da, yine Allahü teâlânın sana verdiği aklını kullanarak, bu tehlikelere düşmemeye çalışmanı sana tavsiye ederim.

Kızım, öyle bir zamânda, öyle bir mekânda yaşayacaksın ki, herkesten, her yerde sana zarar gelebilir. Bu zarar, senin parana, puluna değil, iffet, şeref ve haysiyyetinedir. Paraya olan zarar telâfi edilebilir. Ma'nevî zarâr, yerine konamaz.

Cemiyet içinde öyle ahlâksızlar vardır ki, bunların içinde genç kadın ve kız için şerefi ile yaşamak güç olur. Bunun güçlüğü, yalnız başkalarından değil, bizzat kendi varlığından gelmektedir. Eğer sen de, kadınlık duygusunun tesiri altında kalır ve kendine hâkim olamazsan, iffetsizliğin ve ahlâksızlığın çukuruna düşersin. Bu çukura düşenlerden kurtulabilen azdır.

Kızım; sen de, herkes gibi, evlenebilirsin. Ahlâkın güzel olduktan sonra evlenmemek için, hiçbir sebep yoktur. Evlenmeden evvel, flört yapmaya aslâ heves etme! Bu tecrübe mutlak tehlikelidir. İffeti

muhâfaza için çâre, genç erkek ve genç kızı zamânında evlendirmektir. Başka bir çâre, iffeti zedeleyecek her yerden uzaklaşmaktır. Meselâ kız ve erkek toplulukları, onlarla berâber gezintiler, içki içmek, ahlâksız ve zayıf insanlarla arkadaşlık etmek gibi genç kız veyâ kadını baştan çıkarma yollarının her çeşidinden uzak durmalıdır. Gençliğin hakkı veyâ eğlence ismi altındaki bu gibi davranışlar, genç kızı veyâ kadını elde etmek için birer tuzaktır. Bunun tuzak olduğuna inanmayan, tuzağın içine düştükten sonra, akli başına gelir ama iş işten geçmiştir. Eğlence yerlerinin zâhirî güzelliğine ve câzibesine kapılan kızlar, erkeklerin elinde yavaş yavaş veyâ çabucak birer oyuncak hâline gelir. Yakışıklı bir erkeğin aldatıcı tebessümü karşısında, mağlûb olabilir. Artık o kız, tuzağa düşmüş demektir. Hele bunu kız kendisi de istemiş ise, artık tehlikenin içine girmiştir. O tuzaktan kurtulan pek azdır veyâ yoktur. Hâlbuki, o tuzak olan eğlence yerlerine gitmemek dahâ kolaydır. ‘Göz görmeyince, gönül tehammül eder’ diye bir atasözü vardır. Oraya gitmeyen bir genç kız, oranın câzibesinden ve tehlikesinden kurtulmuş olur. Giderse, kurtulmak da kolay değildir. Bunu nasîhat olsun diye değil, tecrübelerle güvenerek söylüyoruz...

Kızım, iffet, bir kızın, bir kadının, değeri milyonlar eden, bir mücevheridir. Bu mücevheri ele geçirmek için, Allahü teâlâdan korkmayan her erkek bütün şeytânlığını kullanır. Ele geçirdikten sonra, artık o, mücevherlikten çıkmış, âdî bir taş olmuştur ve sokağa atılır. Bu alışverişte, erkek, bir nâmûs hırsız, kadın ise, mücevherini çaldırılmış, bir zavallıdır...”

Netice olarak, evlâdı Cehennem ateşinden korumak, dünyâ ateşinden korumaktan dahâ mühimdir. Cehennem ateşinden korumak da, îmânı, farzları, harâmları öğretmek, ibâdete alıştırmak ve ahlâksız arkadaşlardan korumakla olur.

Dîni, dünyâ isteklerine âlet etmek **20.12.2011**

İslâmiyyette fenâ, kötü düşünceler, zararlı hareketler yoktur. Fakat İslâmiyyeti, şahsî menfaatlerine, kötü ideolojilerine âlet etmek isteyenler vardır. Ehl-i sünnet itikadında olan bir Müslümân, bunların âleti olamaz. Bunların aldatması sebebi ile, doğru îmânını bozmaz. Müslümân, hangi dinden olursa olsun, hiç kimsenin hakkına tecâvüz etmez.

Din, tertemiz ahlâk sâhibi olmayı emreden, sırf merhamet, muhabbet ve büyüklere itâat, küçüklere şefkat emreden, insanları doğru yola götüren, şahsî menfaatler için kullanılması en büyük günâh olan Allahü teâlânın râzı olduğu yoldur. Dîni siyâsete âlet etmek, yâhut başka zararlı maksatlar ve menfaatler için kullanmak, birtakım câhilleri, din ismi altında, tahrîk etmek çok büyük bir günâhtır. Gafûr ve rahîm olan Allahü teâlâ, en çok bu günâhı kötölemektedir. Dîni dünyâ menfaatlerine âlet etmek, İslâmiyyetin en çok kötölediği bir suçtur.

İster ehl-i sünnet olsun, ister bid'at sâhibi olsun, dînini dünyâ çıkarlarına âlet eden, yani dünyâlığa kavuşmak için dîninden veren câhillere yobaz denir. Din adamlarının iyisi, insanların en iyisidir. Dîni dünyâ isteklerine âlet eden, herkesin îmânını bozan din adamı da, dünyânın en kötüsüdür. Resûlullah efendimiz, Kâbe'yi tavâf ediyorken, kendilerine hangi insan dahâ kötüdür diye sorulunca, cevaben; **(Kötü olanı sorma! İyi olanları sor. Âlimlerin kötüsü, insanların en kötüsüdür)** buyurdu.

İhtiyâr kitâbında buyuruluyor ki:

“Tebîh, tahmîd, tekbîr, Kur'ân-ı kerîm, hadîs-i şerîf ve fıkıh kitâbı okumak sevâbtır. Ahzâb sûresinin 35. âyetinde meâlen; **(Allah'ı çok zikreden erkeklerin ve kadınların günâhları affolur ve çok sevâb verilir)** buyuruldu. Tüccârın, malını müşteriye gösterirken, bunları okuması ve kelime-i tevhîd, salevât okuması günâhtır. Bunları, para kazanmaya âlet etmek olur.”

Vaktiyle Mûsa aleyhisselâm zamanında bir adam insanlara karşı;

- Ben, Kelimullah Mûsa aleyhisselâmın yakınıyım, akrabasıyım, O benimle konuşur, görüşür diyerek böbürlenir ve Mûsa aleyhisselâmın ismini kullanarak kendine menfaat temin etmiş. Her gittiği köyde, kasabada, ben Mûsa aleyhisselâmın yakınıyım diyerek elindeki malları satar ve böylece kazanç elde etmiş. İnsanlar da, Mûsa aleyhisselâmın akrabasıdır, diyerek, bunun sattığı malları alırlarmış... Adamın bu hâli, uzun zaman böylece devam etmiş.

Bir gün Mûsa aleyhisselâmın yanına, adamın biri, siyah bir iple yularlanmış bir domuz getirmiş ve Mûsa aleyhisselâma;

- Ey Allahü teâlânın Peygamberi! Filan adamı biliyor musunuz diye arz etmiş. Mûsa aleyhisselâm da;

- Onu sadece iştirim, tanımam diye cevap vermiş. O kimse, elinde yularını tuttuğu domuzu göstererek;

- Efendim, o adam, işte bu domuzdur demiş. Mûsa aleyhisselâm çok hayret etmiş ve;

- Onun şerrinden Allahü teâlâyâ sığınırım buyurmuş.

Mûsa aleyhisselâm, domuz şekline sokulan adama niçin böyle olduğunu sormak için, Allahü teâlâdan, onu eski haline döndürmesi için niyâzda bulunur, duâ eder. Bunun üzerine Allahü teâlâ Mûsa aleyhisselâma; **(Ya Mûsa! Âdem aleyhisselâmın ve ondan sonra gelen peygamberlerin duâlarıyla duâ etsen yine de bu adam hakkındaki duânı kabûl etmem. Fakat ben sana onu niçin o hâle soktuğumu bildireyim. O, senin adını kullanarak, sana olan yakınlığını âlet ederek menfaat elde ettiği, dinini dünyâ için satıp, din ile dünyâyı yediği için ben onu o hâle soktum)** buyurur.

DİN HIRSIZLARI!..

Amel edilmeyen ve ihlâs ile olmayan ilim, zararlıdır. Hadîs-i şerîfte; **(Allah için olmayan ilmin sâhibi Cehennemde ateşler üzerine oturtulacaktır)** buyuruldu. Fen bilgilerini dünyâ menfaati için öğrenmek câizdir, hattâ lâzımdır.

Netice olarak, dünyâlık ele geçirmek için ilim öğrenmek, yani dîni dünyâyâ vesîle etmek, altın kaşıkla necâset yemeye benzer. Dîni dünyâ kazancına âlet edenler, din hırsızlarıdır. Hadîs-i şerîfte; **(Din bilgilerini dünyâlık ele geçirmek için edinenler, Cennetin kokusunu duymayacaklardır)** buyuruldu.

Sıkıntılara dayanmak lâzımdır 25.12.2011

Bu dünyâ, imtihan yeridir. Burada hak, bâtil ile; haklı, haksız ile karışıktır. Allahü teâlâ burada, sevdiklerine sıkıntılar, belâlar vermeseydi, yalnız düşmanlarına verseydi, dost, düşmandan ayrılır, belli olurdu. İmtihânın faydası kalmazdı. Dostlarını mihnet ve belâ içinde göstererek, düşmanlarının gözünden saklamıştır. Ankebût sûresinin 2. âyet-i kerimesinde meâlen; **(İnsanların, îmân ettik demekle bırakılmayarak, din yolunda karşılaşacakları sıkıntılara katlanmalarına göre, îmân ettik sözlerinin doğru veya yalan olduğu anlaşılacağı)** diye buyurulmaktadır.

Bu âyet-i kerîmede, sıkıntılara dayanmanın çok mühim olduğu anlatılmaktadır. Hazret-i Ömer; “Bana bir belâ gelirse, üç türlü sevinirim. Birincisi, belâyı Allahü teâlâ göndermiştir. Sevgilinin gönderdiği her şey tatlı olur. İkincisi, Allahü teâlâyâ, bundan dahâ büyük belâ göndermediği için şükrederim. Üçüncüsü, Allahü teâlâ, insanlara boş yere, faydasız bir şey göndermez. Belâyâ karşılık, âhirette ni’metler ihsân eder. Dünyâ belâları az, âhiretin ni’metleri ise, sonsuz olduğundan, gelen belâlara sevinirim” buyurmuştur.

İmâm-ı Rabbânî hazretleri buyuruyor ki:

“Kalbinde sevgi taşıyanların sıkıntı ve üzüntü çekmeleri lâzımdır. Dervîşliği seçenlerin dertlere, sıkıntılara alışması lâzımdır. Sevgili, sevenin çok üzülmesini ister. Böylece, kendinden başkasından büsbütün soğumasını, kesilmesini bekler. Sevenin râhatlığı, râhatsızlıktır. Âşıka en tatlı gelen şey, sevgili için yanmaktır. Sükûnet bulması çırpınmaktadır. Râhatı, yaralı olmaktadır. Bu yolda istirahat aramak, kendini sıkıntıya atmaktır. Bütün varlığını sevgiliye vermek, ondan gelen her şeyi seve seve kapmak, acısını, ekşisini, kaşları çatmadan almak lâzımdır. Aşk içinde yaşamak böyle olur.

Her gün insanın karşılaştığı her şey, Allahü teâlânın dilemesi ve yaratması ile var olmaktadır. Bunun için, irâdelerimizi Onun irâdesine uydurmalıyız! Karşılaştığımız her şeyi, aradığımız şeyler olarak görmeliyiz ve bunlara kavuştuğumuz için sevinmeliyiz! Kulluk böyle olur. Kul isek, böyle olmalıyız! Böyle olmamak, kulluğu kabûl etmemek ve sâhibine karşı gelmek olur. Allahü teâlâ, hadîs-i kudside buyuruyor ki: **(Kazâ ve kaderime râzi olmayan, beğenmeyen ve gönderdiğim belâlara sabretmeyen, benden başka Rab arasın. Yeryüzünde kulum olarak bulunmasın!)**

İnsanların üzmelerine dayanmak lâzımdır. Akrahânın incitmelerine sabretmekten başka yapılacak şey yoktur. Allahü teâlâ, sevgili Peygamberine emir olarak, Ahkâf sûresinde, **(Peygamberlerden Ulû'azm olanların sabrettikleri gibi Sen de sabret! Onlara azâb verilmesi için duâ etmekte acele eyleme!)** meâlindeki âyet-i kerîmeyi gönderdi. Orada bulunanlara en faydalı şey, yanlarında bulunanların, kendilerine eziyyet etmeleri, sıkıntı vermeleridir. Hep tatlı yemeye alışmış olan, şifâ verici acı ilâctan kaçır.

Hasan bin Sehl hazretleri, şâhit olduğu bir hâdiseyi şöyle anlatır:

“Bir gün, baktım ki çocuklar toplanmış, Behlül Dâna hazretlerine taş atıyorlar. Atılan taşlardan birisi Behlül Dâna hazretlerinin vücuduna isabet etmiş ve orayı kanatmıştı. Bu hâldeyken bile çocuklara;

- Ey çocuklar! Ben, Allahü teâlâyâ tevekkül ettim. O elbette bana kâfidir. O ne güzel vekildir. İnsana, ancak Allahü teâlâyâ yaklaşmak rahatlık verir. İnsanlara ezâ ve cefâ yapanlar, hiç merhametli olur mu? diyordu. Bu hâli görünce dayanamadım ve kendisine;

- Ey Behlül, çocuklar sana taş atıyor, seni yaralıyorlar ve sen de onlara merhamet ediyorsun. Bu nasıl iştir? dedim. Behlül Dâna hazretleri bana dönerek;

- Sus ey kardeşim, bir şey deme! Allahü teâlâ, benim üzüntü ve acımı, onların da sevincinin çokluğunu elbet biliyor. Bâzımızı, bâzımıza bağışlaması umulur cevabını verdi.”

Netice olarak, kişinin, başına gelen sıkıntılara dayanması lâzımdır. İnsanların verdiği sıkıntılara da sabretmeli, kızmamalı, onlarla iyi geçinmeye çalışmalıdır. Sert davranmak, kalb kırmak, bir Müslümana yakışmaz.

İtaât etmeden, ni'mete kavuşulmaz **26.12.2011**

Herhangi bir kimse, Allahü teâlâyâ îmân etmedikçe, Onun emirlerini, beğendiği iyi şeyleri yapmadıkça ve yasak ettiklerinden sakınmadıkça, rahmetine kavuşamaz. Çünkü Kur'ân-ı kerimde bir âyet-i kerîmede meâlen; **(Allahın rahmetine kavuşmak isteyenler, emirlerini yapsınlar)** buyurulmaktadır.

Peygamber efendimiz de buyuruyor ki:

(Müslümânlık beş şey üzerine kurulmuştur: Birincisi, Allahü teâlâyâ ve Muhammed aleyhisselâmın Onun Peygamberi olduğuna inanmak, ikincisi her gün beş vakit namâz kılmak, üçüncüsü, senede bir kerre malının kırkta birini Müslümân olan fakîrlere zekât vermek, dördüncüsü, Ramazân-ı şerîf ayında her gün oruç tutmak, beşincisi, Mekke-i mükerremeye giderek, ömründe bir kerre hac etmek.)

Emirleri yapıp, yasaklardan sakınmanın lâzım olduğunu gösteren vesikalar çoktur. İnsan, Allahü teâlânın lutfu, ihsânı ile Cennete girer. Fakat îmân ederek, itâat ve ibâdet yaparak rahmete kavuşmaya lâyık olmalıdır. Nitekim bir âyet-i kerîmede meâlen; **(Rahmetim, muhsinler için, yani emirlerimi kabûl edip yapanlar içindir)** buyuruldu.

Cennete yalnız îmân ile girilecektir ama, birçok tehlikeleri atlattıktan sonra girilecektir. Cennete girmek için âhirete îmân ile gitmek ve diğer tehlikeleri de atlatmak lâzımdır.

Şunu iyi bilmelidir ki, çalışmayınca, din yolunda yürümedikçe, emirleri yapıp, yasaklardan sakınmadıkça, sevâp kazanılamaz, Cennet ni'metlerine kavuşulamaz.

DAMDA DEVE ARAMAK!..

Vaktiyle adamın birisi, namaz kılmaz, diğer ibâdetleri yapmaz ama her gece yatarken; “Yâ Rabbî! Bana Cennetini ver” diye duâ edermiş. Bir gece yine aynı şekilde duâ eder ve yatar. Gece geç vakitte, damdan bir tıkırtı, bir ses geldiğini hissederek uyanır ve hemen dama çıkar. Dama bir kişinin olduğunu fark edince;

- Sen kimsin, benim evimin damında ne arıyorsun? diye sorar. Damda bulunan Behlül Dâna hazretleri kendini tanıtır ve;

- Kusura bakma devem kayboldu da onu arıyorum, cevabını verir. Ev sâhibi olan adam;

- Kaybolan devenin damda olması mümkün mü, bu akılsızlık değil midir deyince, Behlül Dâna hazretleri;

- Peki senin, hiç ibâdet etmeden ve sonra da Allahü teâlâdan Cenneti istemen daha akılsızlık değil midir? buyurur.

Bunun üzerine ev sâhibi olan şahıs, Behlül Dâna hazretlerinin kendisine nasihat vermek için böyle yaptığını anlar. Hatâsını anlayıp, tövbe eder ve ibâdetlerini aksatmadan yapmaya başlar...

İmâm-ı Rabbânî hazretleri buyuruyor ki:

“Âhiretin azâbından kurtulup, sonsuz ni’metlere kavuşmak, ancak Muhammed aleyhisselâma uymakla olur. Bunun için de, altın, gümüş eşyâsı ve kâğıt parası, ticâret eşyâsı ve çayırda otlayan hayvanları olanın, İslâmiyyete uygun olarak, zekât vermesi, böylece mala ve hayvanlara bağlı olmadığını göstermesi lâzımdır. Yerken, içerken, güzel elbise giyerken, keyfini, zevkini düşünmeyip, ibâdetleri yapmak için kuvvetlenmeyi ve A’râf sûresinin **(Namâz kılarken süslü, temiz örtününüz!)** meâlindeki 30. âyet-i kerîmesine uymayı niyyet etmelidir. Bunlara, başka niyyetleri karıştırmamalıdır. Böyle niyyet yapılmazsa, yapmak için, kendini zorlamalıdır. ‘Ağlayamazsan, kendini ağlat’, sözü meşhûrdur. Böyle niyyet edebilmek için, durmadan Allahü teâlâyâ duâ etmeli, yalvarmalıdır.

Bunun gibi, her şeyi, dînini seven ve kayıran, doğru âlimlerin, yazılarına uygun yapmalı, İslâmiyyetin izin verdiği ruhsatlardan kaçınıp, İslâmiyyetin üstün gördüğü azîmetlere sarılan bu âlimlere uymayı, sonsuz azâbdan kurtulmaya vesîle bilmelidir. Nisâ sûresi, 146. âyet-i kerîmesinde meâlen, **(İmân eder ve ni’metlere şükrederseniz, Allahü teâlâ, size azâb etmez!)** buyuruldu.”

Netice olarak, Allahü teâlâ her şeyi bir sebeple yaratmaktadır. Allahü teâlâdan bir şey istemek, yâ söz ile yani duâ etmekle yâhut fiil ile yani sebeplere yapışmakla olur. Çalışmak, sebebe yapışmak demektir. Çalışmayan, tembel oturan, sebebe yapışmamış olur. Allahü teâlâ tembele bir şey vermez. Âyet-i kerîmede meâlen buyurulduğu gibi:

(İnsan ancak çalıştığı şeye kavuşur.)

**Ecel, onu buraya getirecektir
27.12.2011**

Ecel, ileri ve geri gitmez. İnsanın ömrü değişmez. Çok olur ki, kaçmak ölüme sebep olur. Her insanın eceli için yazılmış, takdir edilmiş bir vakit vardır. Ecel geldiği zaman, feryat etmek, üzülme faydasızdır. İnsanın ömrü, her ân geçmekte, ecel ise yaklaşmaktadır. Verilen bu kısa zamanı, fırsatı, yerinde kullanılmalıdır. İmâm-ı Gazâlî hazretleri, nefesine hitaben buyuruyor ki:

“Ey nefsim! Benim sermâyem, yalnız ömrümdür. Başka bir şeyim yoktur. Bu sermâye, o kadar kıymetlidir ki, her çıkan nefes, hiçbir şeyle tekrâr ele geçemez ve nefesler de sayılıdır, azalmaktadır. Bu dünyâ günleri, o kadar kıymetlidir ki, ecel gelince, bir gün izin istenir, fakat ele geçmez. Bugün, bu ni’met elimizdedir. Aman nefsim, çok dikkat et de, bu büyük sermâyeyi elden kaçıрма! Sonra ağlamak, sızlamak, fayda vermez.

Ey nefsim! Ecel sana yaklaşmakta, Cennet ve Cehennemden biri, seni beklemektedir. Ecelinin, bugün gelmeyeceği ne ma’lûm? Bugün gelmezse, bir gün elbette gelecek. Başına gelecek şeyi, geldi bil! Çünkü ölüm kimseye vakit tâyin etmemiş ve gece veyâ gündüz, çabuk veyâ geç, yazın veyâ kışın gelirim dememiştir. Herkese ânsızın gelir ve hiç ummadığı zamânda gelir...”

İmâm-ı Rabbânî hazretleri buyuruyor ki:

“Ecel gelince, insanı uyandıracaklar. Fakat, o zamân pişmânlık işe yaramayacak. Rezîl olmaktan başka, ele bir şey geçmeyecektir. Hepimize ölüm yaklaşıyor. Âhiretin çeşit çeşit azâbları, insanları bekliyor. İnsan öldüğü zamân, kıyâmeti kopmuş demektir. Ölüm uyandırmadan ve iş işten geçmeden önce uyanalım!

Bugün aklımızı başımıza toplamazsak, yarın âh etmekten ve pişmânlıktan başka elimize bir şey geçmez. Bu birkaç günlük sağlık zamânında, parlak dîne uygun yaşamaya çalışmalıyız! Ancak böylece kurtulmamız umulur. Dünyâ hayâtı, iş yapacak zamândır. Keyif yapacak, eğlenecek zamân ileride gelmektedir. Orada, dünyâda yapılan işlerin karşılığı ele geçecektir. İş zamânını eğlence ile geçirmek, çiftçinin tohum ekmemesi ve mahsul almaması gibidir.”

Bir gün Behlül Dâna hazretlerinin evine hırsız girmiş ve evde de ne bulduysa alıp götürmüş. Behlül Dâna hazretleri, eve gelip durumu öğrenince, doğruca kalkıp kabristâna gitmiş ve mezarlığın kapısının önüne oturmuş. Onu mezarlığın kapısında görenler, yanına gelip beklemesinin sebebini sorarlar. Durumu öğrenince de;

- Niçin hırsızın peşinden gitmedin de buraya geldin diye sorarlar. Onlara;

- Yolunu şaşırılmış olan o adamcağızı burada bekliyorum, diye cevap verir. Bu söze oradakiler kahkaha ile gülerler ve;

- Hay Allah iyiliğini versin, o adamın burada işi ne, derler. Bunun üzerine Behlül Dâna hazretleri;

- Siz hiç merak etmeyin, o adam mutlaka bu kapıya gelecek. Ecel, onu buraya getirecektir, buyurur. Behlül Dâna hazretlerinin bu sözleri üzerine, orada bulunan herkes derin düşüncelere dalarlar...

“EY BİÇÂRELER!..”

Muhammed bin Kutbüddîn-i İznîkî hazretleri de; “Ey biçâreler, siz ölümden kaçarsınız. Falân öldü, ben dahî onun yanında bulunacak olursam, bana dahî, bulaşır dersiniz. Bulaşıcı hastalık filân mahalleye geldi diyerek, başka yere kaçarsınız.

Ey biçâreler, nereye kaçarsınız! Ölüm size vâdolanmuştur. Ecel ileri gitmez! Allahü teâlâ size, eceliniz geldikte, göz açıp yumuncaya kadar vakit vermez. Mukadderden ne ziyâde ve ne eksik olur. Hak teâlâ, emrini, her nerede hükmettiyse, o kişi, malını, evlâdını ve âilesini, cümleten bırakıp, o mahalle gider. Toprağı olan memlekete varmayınca, canını almaya emir olunmaz. Herkes, eceli geldikte ölür. A'râf sûresinin 33. âyetinde meâlen; **(Ecelleri geldiği zamân, onu az zamân ileri ve geri alamazlar)** buyuruldu” buyurmaktadır.

Netice olarak insan, ölüm meleğinin gelip cânını zorla alacağı, ecel arslanının pençesini takacağı, can verme acılarının başına geleceği, şeytânın, îmânını çalmak için kastedeceği, dostlarının, vah vah öldü, siz sağ olun, diye evlâdına tâziye edecekleri vakti düşünmeli ve kendisine verilen ömrün kıymetini iyi değerlendirmelidir.